

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

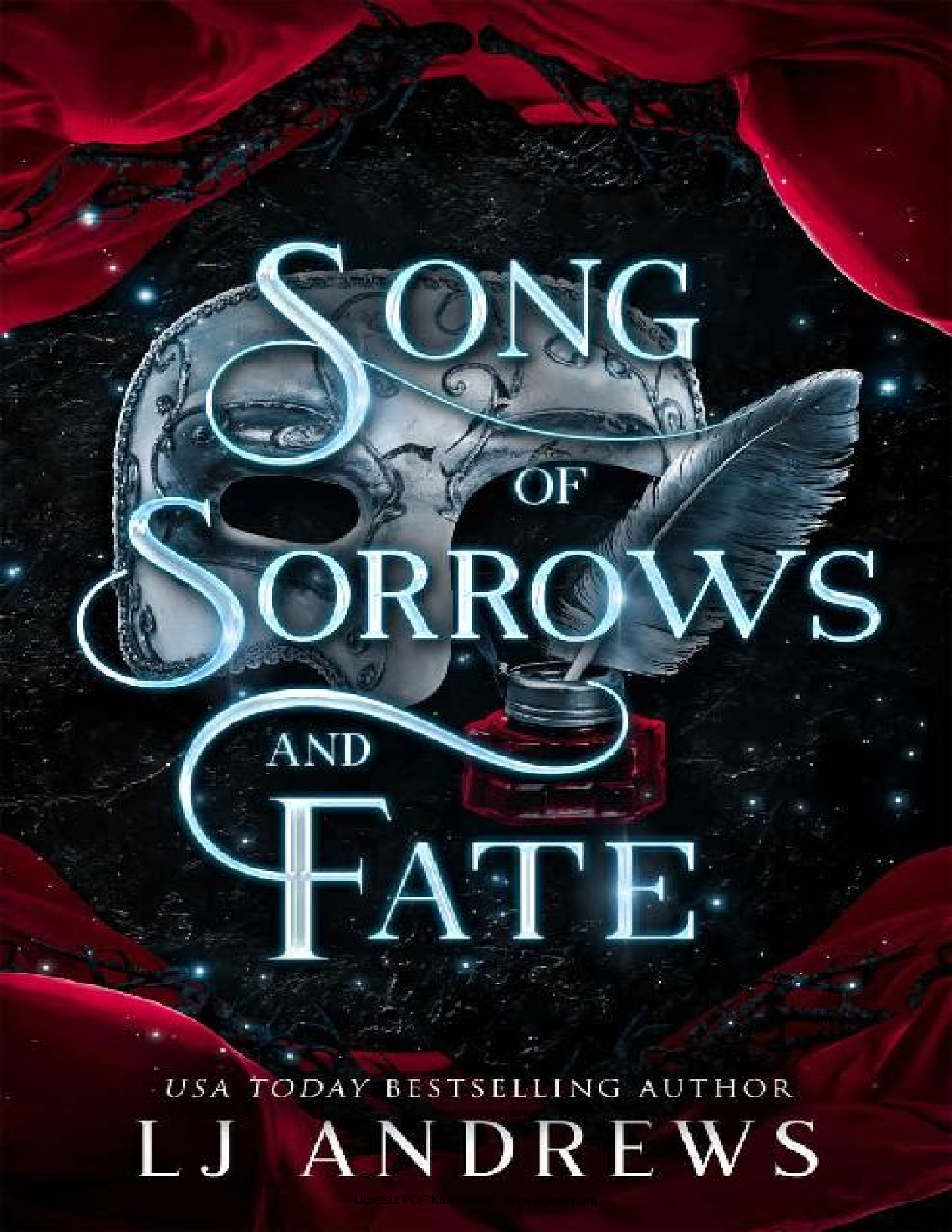
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SONG OF SORROWS AND FATE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acıların ve Kaderin Şarkısı

LJ ANDREWS

İçindekiler

[Karakter](#)
[Listesi](#)
[Karakter](#)
[Karakter](#)
[Listesi](#) [Listesi](#)
[Karakter](#)
[Listesi](#) [Dizi](#)
[Özeti](#)

1. [Hayalet](#)
2. [İlk Şövalye](#)
3. [Hafıza Hırsızı](#)
4. [Kuzgun Kraliçe](#)
5. [Hikaye Anlatıcısı](#)
6. [Hikaye Anlatıcısı](#)
7. [Hikaye Anlatıcısı](#)
8. [Hikaye Anlatıcısı](#)
9. [Hikaye Anlatıcısı](#)
10. [Hayalet](#)
11. [Hikaye Anlatıcısı](#)
12. [Hayalet](#)
13. [Hikaye Anlatıcısı](#)
14. [Hikaye Anlatıcısı](#)
15. [Hikaye Anlatıcısı](#)
16. [Hikaye Anlatıcısı](#)
17. [Hayalet](#)
18. [Hikaye Anlatıcısı](#)
19. [Hikaye Anlatıcısı](#)
20. [Hayalet](#)
21. [Hikaye Anlatıcısı](#)
22. [Hikaye Anlatıcısı](#)
- [Kırık Krallıklar](#)
23. [Haydut Prenses](#)
24. [Hafıza Hırsızı](#)
25. [Kuzgun Kraliçe](#)
- [Sonun Başlangıcı](#)
26. [Hayalet](#)
27. [Haydut Prenses](#)
28. [Kuzgun Kraliçe](#)
- [Kaderin Hediyeleri](#)
29. [Hikaye Anlatıcısı](#)
30. [Hayalet](#)
31. [Hikaye Anlatıcısı](#)
32. [Hayalet](#)
33. [Hayalet](#)
34. [Hikaye Anlatıcısı](#)

35. [Hikaye Anlatıcısı](#)

36. [Hayalet](#)

37. [Hikaye Anlatıcısı](#)

38. [Hayalet](#)

39. [Hikaye Anlatıcısı](#)

40. [Hikaye Anlatıcısı](#)

41. [Hayalet](#)

42. [Hayalet](#)

43. [Hikaye Anlatıcısı](#)

44. [Hayalet](#)

[Epilog Epilog](#)

[Epilog Epilog](#)

[Sevgili Kötü Sevgililer Ön](#)

[Gösterim Teşekkür](#)

Karakter Listesi

KUZEY KRALLIĞI

Gece Halkı Klanı

- Kral Valen Ferus: Gece Prensi
- Kraliçe Elise Ferus
- Livia Ferus: Elise ve Valen'in kızı
- Herja Ferus
- Hagen Strom: Herja'nın eşi, Doğu Kraliçesi Malin'in kardeşi
- Gunnar Strom: Herja ve Hagen'in en büyük oğlu, Eryka'nın kocası (Fae Adaları)
- Laila Strom: Herja ve Hagen'in en büyük kızı
- Dain ve Metta Lund-Strom: Herja ve Hagen'in evlatlık çocukları
- Sol Ferus: Güneş Prensi
- Torsten Bror: Sol Ferus'un eşi
- Aleksi Bror-Ferus: Sol ve Torsten'in oğlu
- Halvar Atra: Birinci Şövalye
- Kari Atra, savaşçı
- Kari ve Halvar'ın kızları: Hel, Idunn, Linnea
- Aesir Atra: Halvar ve Kari'nin oğlu, savaşçı genç
- Arvad ve Lilianna Ferus: Sol, Herja ve Valen'in ebeveynleri
- Stieg Jakobson: Elise ve Valen'in savaşçısı ve dostu
- Frey ve Axel Viluff: kardeşler ve savaşçılar
- Mattis ve Siverie Virke: Vekiller, Elise ve Valen'in arkadaşları
- Yaşlı Klok: eski Ruskig mültecisi
- Kjell Bror: Torsten'in babası
- Dagar Atra: Halvar'ın babası

Müteveffa

- Zyben ve Annika Lysander: Eski Timor Kralı ve Kraliçesi
- Calder ve Runa Lysander: Eski Timor Kralı ve Kraliçesi

- Casper Lykke: Gölge Loncası, yarı deniz fae'si
- Lief ve Mara Lysander: Elise'in ebeveynleri
- Mavie Asulf: eski serf ve Elise'in arkadaşı
- Jarl Magnus: Timor Ordusu Yüzbaşı
- Brant Austr: Kari'nin kardeşı, eski Raven gardiyanı.
- Ulf: Kral Ari'nin eski savaşçısı, hain

Karakter Listesi

DOĞU KRALLIĞI

- Kase Eriksson: Kral, The Nightrender
- Malin Strom (Eriksson): Kraliçe, Hafıza Hırsızı
- Jonas ve Sander Eriksson: Kase ve Malin'in İkizleri
- Kryv Loncası (Nightrender'ın Loncası)
- Gunnar Strom: Hipnotik Alver
- Raum Helvig: Profetik Alver
- Tova Unfrid: Mediski Alver
- Ash: Rifter Alver, Hanna'nın kardeşi
- Hanna: Anomoli Alver, Ash'in kız kardeşi
- Isak Tryk-Krog: Hipnotik Alver, Fiske'nin Kocası
- Fiske Krog: Profetik Alver, Isak'ın Kocası
- Lynx Flett: Hipnotik Alver
- Niklas ve Junius Tjuv: Alvers, Falkyn Lonca Liderleri, Kaçakçılar
- Jakoby Hob: Hırsız, Malin'in karanlık arkadaşı, Inge'nin ortağı
- Inge Vill: terzi, Hob'un ortağı
- Frigg Hob: Jakoby ve Inge'nin kızı
- Bard Strom: Rifter Alver, Malin ve Hagen'in kardeşi
- Dagny Grym: eski amigo kız, Luca Grym'in eşi
- Luca Grym: Kara Saray'ın eski kraliçesi, Hipnotik Alver, Dagny'nin kocası
- Von Grym: Dagny ve Luca'nın oğlu

Öldü:

- Jens Strom: Malin, Hagen ve Bard'ın üvey babası, Seremoni Şefi
- Vali Harvard: Profetik Alver, eski Kryv
- Einar Pihl: eski Falkyn, hain
- Sigurd Bakke: Çelikçi, Malin'in müttefiki
- Ivar ve Britta Grym: Eski Lord ve Leydi Magnate

- Niall Grym: Varis Patronu, Luca Grym'in kardeşi
- Sig ve Jonas Eld: Malin'in biyolojik ebeveynleri
- Sander ve Anje Eriksson: Kase'nin biyolojik ebeveynleri

Karakter Listesi

GÜNEY KRALLIĞI

Fae Adaları

- Ari Sekundär: eski Gece Halkı elçisi, Kral
- Saga (Revna) Sekundär: kuzgun şekil değiştiren, Kraliçe
- Krasmira Sekundär: Ari ve Saga'nın kızı
- Eryka: Yıldızlar Sarayı'ndan kahin, Gunnar Strom'un karısı
- Lord Gorm: Kan Lordu
- Cuyler: Kan Sarayı'nın Varisi
- Magus: Yılan Lordu
- Yarrow: Yılanlar Divanı'nın eski Leydisi, Magus'un annesi
- Shelba: Yarrow ve Hawthorne'un en büyük kızı
- Dunker: Kraliyet evindeki bir trol
- Rün: Kan Fae Savaşçısı
- Bo: royal tracker
- Ulv: Yılanlar Divanı muhafızı
- Davorin Avsky: Ode Hanesi'nin savaş lordu, Saga'nın eski eşi

Öldü:

- Kral Bracken: Kupa Sarayı'nın Yüce Kralı
- Kraliçe Astrid: Kupa Sarayı'nın Yüce Kraliçesi, Bracken'ın annesi
- Prenses Signe: Court of Hearts'ın prensesi
- Hodag: Trol, Ari ve Saga'nın arkadaşı
- Lord Hawthorne: Yılanlar Divanı Lordu
- Bjorn: Cuyler'in amcası ve Lord Gorm'un kayınbiraderi
- Sofia Toft: Huldrafolk, Bracken'ın eski gardiyanı
- Riot Ode: Kaderin Yüce Kralı, Saga'nın kardeşi
- Anneli Ode: Yüce Kraliçe, Riot'un karısı
- Iris ve Celeste: Yıldızlar Sarayı'nın hanımları, Eryka'nın anneleri
- Leydi Ernaline: Gorm'un rahmetli karısı, Cuyler'in annesi

- Petter ve Jytte Sekundär ve üç kızları: Ari'nin ailesi o daha çocukken katledilmişti. Babası hem Ode Hanesi'nin hem de Ferus Hanesi'nin kırık dünyayı tasarlamaktan sorumlu kraliyet haritacısıydı ve annesi yadigâr kılıcı yaratan bir demirciydi.

Karakter Listesi

BATI KRALLIĞI

Raven Row

- Calista Ode: Hikaye anlatıcısı, Riot ve Anneli'nin kızı
- Hayalet: Calista'ya bağlı kaderi bilinmeyen işçi
- Nornlar: bilmecelerle konuşan rune kahini kız kardeşler
- Olaf: Raven Row'daki aleman
- Deli Kral: Batı'nın Kralı'nı kimse görmedi.

Öldü:

- Stefan/Kaptan Annon: Riot Ode'nin kaptanı, Calista Ode'nin üvey kardeşi

Seri Özeti

Dört krallıkta, kaderin dört armağanı ve bunları alacak kraliçeler etrafında dönen iyi bilinen bir efsane vardır: seçim, bağlılık, onur ve kurnazlık.

Kuzey Krallığı'nda Elise, kader hikâyecisi Calista'nın yardımıyla Gece Prensi'nin lanetini bozdu. Ancak Calista'ya göre, ondan önce de Norn'ların hileli planlarını gerçekleştirmek için hikâyeye anlatıcıları gelmiştir ve bu hikâyeye anlatıcılarından biri de Valen ve ailesini lanetleyen büyücü Greta'dır.

Kader ayrıca Doğu Krallığı ve Alver klanlarında Malin'in kraliçenin yüzüğü olarak bilinen yüzüğünün geri alınması ve kabul edilmesinde de rol oynamıştır. Biri yüzüğü taktığında, Nightrender bulunduğu yere gölge yürüyüşü yapabilir, kaderli kraliçeye gerçek arzular üzerinde güç verir ve sonunda Malin'e Nightrender'ın ölümünün anısını kaderden tam anlamıyla çalma gücü verir.

Niklas bir keresinde, eski bir hafıza işçisi ailesi arasındaki iç savaş da dahil olmak üzere yüzüğün tarihini anlatmıştı. Bu savaşlar Doğu'nun tahtını yok etti ve sonunda Kara Saray'ın acımasız bir maskeli balo aracılığıyla varisi aramasına yol açtı.

Kralların ve Hırsızların Dansı'nda, Malin'in ebeveynlerinin her iki soydan da geldiği keşfedildi, bu da Malin'i gerçek kraliçe ve Kara Saray savaşında yüzüğü nihayet iktidara geri getirecek kişi yaptı.

Bu savaş sırasında, krallıklar Ever Krallığı adı verilen bir sualtı diyarından gelen deniz fae'leriyle ilk etkileşimlerini yaşadılar. Ever Kralı Thorvald, Eryka'yı yaraladığında, Valen deniz kralını öldürdü ve yeni fae'lerle yeni düşmanlar edindi.

Kara Saray savaşından sonra Ari, kuzgun bir şekil değiştiren olan Saga'ya yüz yıllığına bağlandı ama Kader'in işi bitmemişti. İkisini birbirine bağlayarak, Saga'nın soğuk kalpli laneti sona erdi. Bu lanet onun üzerine kardeşi, ilk kader kralı Riot Ode tarafından yerleştirilmişti.

Tüm bunlar Saga'yı zalim eski eşi, Riot'un savaş lordu Davorin'den korumak için yapılmıştı; Davorin daha sonra krallıklar boyunca karanlık bir varlık olarak lanetlenmişti ve kaderin yeni yolları ve kaderli kraliçeler arasındaki kalp bağları çözüldükçe güç kazanacaktı.

Ari ve Saga'nın kader birliği Davorin'in sürgününü sona erdirdi ve Saga'yı ele geçirmek ve tüm krallıkları ele geçirmek için geri döndü.

Ari, Davorin'in karanlık büyüsünden iyileşmek için bir fae uykusuna yatırıldı ve uykusu sırasında Wraith olarak bildiği gizemli bir kader işçisi tarafından geçmişin farklı anlarına götürüldü. Bu fae uykusu sırasında Ari, krallıkların tarihinin gerçeklerini gördü.

Bu arada, Saga ve Calista, kısa süre sonra ilk krallıkta Riot Ode tarafından harekete geçirildiğini keşfedecekleri yeni bir kader yoluna başladılar. Yüzyıllar önce, Ari'nin anne ve babasının dört krallığın ayrılmasının bir parçası olduğunu öğrendiler. Petter Sekundär parçalanmış dünyayı tasarladı ve Jytte Sekundär, Davorin'in karanlık büyüsünü yok etme gücüne sahip bir kılıç yaptı. Calista'nın yardımıyla tüm krallıklar Davorin'le yüzleşmek için bir araya geldi.

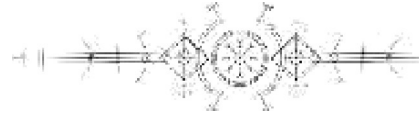
Fae adalarındaki savaş sırasında Calista, kader büyüsünün -seidr- Kral Riot'unkine ne kadar benzediğini keşfetti. Kısa süre sonra, onun sadece Calista'nın kardeşi Stefan değil, aynı zamanda Riot'un Rave savaşçı kaptanı, ilk kader kralı tarafından yüzyıllar boyunca Calista'yı korumak için yerleştirilmiş bir adam olduğunu keşfettiler. Savaş sırasında kardeşinin ölümü üzerine Calista, Riot Ode'nin (Saga'nın yeğeni) kızı olduğunu keşfetti ve bu onu bir kraliyet mensubu yaptı.

Davorin'in sonunu getirme planı başarısız olunca, denizin altında kayboldu ve dört krallık yaklaşık on yıl boyunca gergin bir barış içine girdi.

Ancak Calista'nın karanlıktaki bir hayaletten gelen gizli fısıltıları artık daha acil hale gelmiştir ve ölen kardeşinden gelen bir mektup keşfeder. Mektup onu "ilk bağı" bulması için uyarmaktadır ... ancak o zaman hikayeleri sona erebilir.

Hikâye, Fae adaları savaşından on yıl sonra, barış içinde ama hâlâ var olduğunu bildikleri ortak bir düşmanı ve kaderinden kaçan bir kader işçisini paylaşan dört krallıkla devam ediyor.

Ama kader sonunda yakaladı.

ló tƒc ś i 'icú I3arlìngs. i°ou'- lo-oc ofrhi5
Bilim insanlarının Gpf'si var, eğer guiny, un9 yuar GIGs
keep me going.

Bölüm 1

Hayalet

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Küçük Rose?

Kırmızı bir parıltı, uzun, üçgen pencerelerin tozunu ve kirini kırdı. Orta parmağımın kaba ucuyla salonun köşesindeki altın lirde gergin bir teli tıngırdattım. Oda aynı anda hem çok geniş hem de çok boğucuydu; hayaletlerin hiç olmayacakmış gibi görünen bir rüyanın unutulmaz melodileriyle dans ettiği bir yerdı.

Onun da beni aynı şekilde istediği ve beni bulmak için dünyayı aradığı bir rüya. *Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?* Kafatasımdaki acıya karşı gözlerimi kapattım. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk, gözlerimin arkasındaki yumuşak dokulara saplanan bir bıçak gibi çarpışıyordu. Yüzüme değen bıçaklar asla unutamayacağım bir duyguydu. Kılıcının o acımasız darbesi beni bu yaratığa dönüştürdü.

gölgeler içinde.

Artık sadece buydum. Bir yaratık. Karanlığın bir hayaleti. Neredeyse unutulmuş bir anı.

Biliyor musun? Liri kenarından kavradım ve boş koridora doğru fırlattım, hayaletleri ve onların sefil şarkılarını kovaladım.

"Hayır!" Sesim duvarlarda yankılandı. Gözlerimi aya dikerek perdeleri yırtıp açtığımda tozlar bir bulut halinde uçuşuyordu. "Hayır. *Hiçbir şey bilmiyorsun.*"

Ay kızıla boyanmıştı, dünyamızı yeniden bükten kaderin bir işareti. Uzun zaman önce yan yana yüzleşmeye hazır olmamız gereken bir işaret. Şimdi, tekrar solacaktı. Bana böyle öğretilmişti. Bir hikâyeyi yarım bırakırsan, içindeki herkesle birlikte kaybolur giderdi.

Daha şimdiden, iki kalbimiz arasındaki şarkının sıcaklığı, rüzgârın hiddetinde çırpınan bir alev gibi titremeye başladı.

Yapamadım. Bir daha olmaz. Tekrar izleyemezdim.

Bekleyişin sona ereceğini düşündüm, tüketen çekime asla direnmeyeceğini düşündüm. Ona olan çekim beni günden güne ezdi. Onun için mi? Ben bir hiçtim, karanlıkta bir fısıltı bile değildim.

Her konuda yanılmışım. Kendi korkularını görmeyi reddetti.

Uzak denizlerdeki gölgeli ufuk, yabancı kıyıların savaşlardan ve muharebelerden sağ çıktığını sürekli hatırlatan bir şekilde yaklaşıyor gibiydi. Uzun zaman önce kaderimizle yüzleşme sırası bize gelmeliydi ama biz hiçliğin içinde kilitli kaldık.

Yine de bir şey yaklaşıyordu. Bir panik, bir gerginlik göğsümde durmaksızın büyüdü. Bu sessiz toprakların kalmayacağı sürekli bir ağırlık ve yük haline gelmişti.

Kanlı ay tepedeyken, karanlığı buradaydı, tahribata ve acıya neden olmak için geri döndü. Tanrım, çok mu geç kalmıştık? Uzun zaman önce kaybettiğimiz bağı bulmak için çok mu beklemiştik? Yanlarımda ellerim yumruk haline geldi.

O geliyordu, ama onu alıp götürmesini izlemek için her şeye katlanmamıştım.

"Yapmayacağım!" Parmağımla köşedeki gölgeleri işaret ettim. Hiç cevap vermediler. Kibirli bir sırıtışla köşeden çekildim ve pencereye döndüm. "İzlemeyeceğim. İzlemeyeceğim."

Belki de onun sahte teselli duygusunu yok ettiğimde direnecekti. Umurumda değildi. Artık umurumda değil. Başka seçeneği yoktu. Beklemek. İsteyerek. İzlemek. Hepsiyle işim bitmişti. Kanımda yavaş bir damla gibi akan karanlığa bir an daha katlanamazdım. Özgürlük zamanıydı.

Karanlığın olmama izin ver, ama senin olmama da izin ver. Onun gittiği her yere ben de gitmeyi planlıyordum. Lanet olsun Norn'lara. Kadere lanet olsun. Bir tur daha atmayacaktım, bir an daha beklemeyecek, istemeyecek ve izlemeyecektim.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, Küçük Rose?

Bekleyecek zaman yoktu. Artık yoktu. Gerçek gökyüzündeydi - dünyamızın yanışını izlemek üzereydik.

Bölüm 2

İlk Şövalye

Güney Fiyort-Etta Krallığı

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama bundan hiç bahsetmedim, sadece atımın üzerinde biraz daha dik oturdum. Umursamaz davranıp onu fırçalamayacak kadar uzun süre savaşıyordum ama gölgeler için alarm çalacak da değildim.

Genç seslerden gelen halk ezgileri fiyortun boş kıyılarına biraz neşe katıyordu. Sırtarak omzumun üzerinden baktım.

Aesir, Prenses Laila ile birlikte daha yüksek bir melodi söylemeye çalıştı. Tanrılar oğluma Herja'nın kızı gibi müzik yeteneği bahsetmemişti ve olgunlaşan sesi, ölmek üzere olan bir sülün gibi feci bir çığlıkla çatladı.

Mattis devriyeye katılmış ve oğlumun çizmesine tekme atmış, Stieg onunla alay ederken oğlumun kulaklarının ucunun pembeleştiğini görüp gülmüştü.

"Korkunç," dedi Laila, Aesir'in solgun saçlarını karıştırarak. Annesi gibi Ettan ordusunun resmi okçularından biri olan Laila, oğluma onu kırmadan sataşabilen az sayıdaki kişiden biriydi. Kari bunun, Aesir'in prensese her baktığında cam gibi olan gözlerinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Çocuksu hayaller. Henüz on üç yaşına basmıştı ve Laila, bıçak fırlatma konusunda yetenekli genç bir savaşçı olan Njord ile yemin etmeye hazırды.

Bir aleman ve bir prensesin oğlu ayazdan önce yemin edecekti. Bu her zaman istediğim Etta'ydı, önce insan olduğumuz ve unvanların ikinci planda kaldığı bir Etta. Kanayan Ari hariç. Piç yine lanet bir kraldı ve bunca dönüşümden sonra bana bunu hatırlatmaktan hâlâ büyük zevk alıyordu.

Son mektubunu tuniğimin iç kıvrımlarında taşıyordum. Devriyeyi, eski taş ocaklarının yakınındaki rıhtımda geri alma işlemi için durdurmuştuk. Mattis ve

Fae adalarındaki kraliyet mührünü gördüklerinde Stieg benim yüzümden güldü.

Saga bir tane yaptıracığına söz vermişti. Her zaman çok iyi arkadaş olacağımızı düşünmüştüm ama o lanet kocasının tarafını tutuyor ve onun korkunç mühürler yapmasına izin veriyordu.

Bir saat önce, Ari'yi bir ya da iki kademe aşağı çekmek için kahramanlık hikayelerimle sinir bozucu Güney kralına kur yapmayı planlıyordum, ama boynumdaki huzursuzluk tüm parlak düşünceleri kovdu.

Şimdi daha keskin bir dikkat ve içimde bir ağırlık vardı.

Çok güldüm ama bir Birinci Şövalye'nin evinde doğmuştum. İçgüdülere ve kılıca saygı, ilk anlarımdan itibaren iliklerime kadar işlemişti.

Yolda ilerlerken, kıyı şeridi boyunca her yüz adımda bir dizilmiş zorlu yakma kulelerini kontrol edip durdum. Diğer krallıklarda da aynısı vardı. Uyarı fişegini doğru atabilmek için dört tur atmamız gerekti. Niklas güçlü iksirinin sayısız revizyonu yüzünden neredeyse bayılacaktı ama sinyali sağlam olduğunu anlayana kadar test etmiştik.

Krallıklar birbirinden bu kadar ayrıyken, o savaş lordu piçinin geri dönmesi halinde birbirimize hızlıca haber vermenin bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Bir kez yandığında, kuledeki meşaleler mavi alevlerle yanıyordu. Niklas'ın yanma anında tetiklenmeye ayarlanmış iksirleri sayesinde alev kulelerimiz ve denizler boyunca ilerliyor, ardından Doğu'daki kuleleri kırmızı, Güney'i ise yeşil alevlerle aydınlatıyordu. Batı, Calista'nın apartmanına en yakın tek bir meşalede siyah yanacaktı.

Batı'nın Çılgın Kralı adalardaki savaşlardan sonra bize hiç cevap vermemişti. Doğruyu söylemek gerekirse, Calista'nın parçalanmış krallığındaki kraliyet mensupları hakkında, onun dışında pek bir şey düşünmüyorduk.

Kırık Batı'nın kralı ayrı yaşamak isteseydi, vahşi küçük hikaye anlatıcımızın ondan ayrı uyarıldığını görürdük.

Parmaklarım seğirdi. Saçmalıyordum. Kıyıdaki tek ses durağanlıktı. Ufukta hiç gemi yoktu. Tehdit de yoktu. Oğlum ve bu gece nöbette olan diğer genç yüzler yüzünden aşırı tepki veriyordum.

Soyluların ve savaşçıların yarım düzine oğlu ve kızı kısa kılıçlar ve hançerlerle kuşatılmıştı. Kemikli uzuvları kılıcı bir düzine darbeden daha uzun süre zor tutuyordu. En büyükleri henüz on beşine basmamıştı ama

Kendi oğlum dışında beni en çok endişelendiren en küçük oğlum oldu.

Prens Aleks, Aesir ve Laila ile birlikte siyah kısırağının üzerinde tempo tuttu.

Çocuk henüz on iki yaşında bile değildi ama Aesir'e dönüşmüş gibi bir yapısı vardı. Alek daha ilk nefeslerinde Güney klanları tarafından terk edilmiş, Doğu'daki savaşlar sırasında bulunmuş bir orman fae'siydi ama o da en az bizler kadar Gece Halkından görünüyordu. Onun yaşındaki gençlerin çoğu gibi koyu renk saçları yanlardan tıraş edilmişti. Klanımız gibi güneşte kızarmış kahverengi bir teni vardı, ama tuhaf bronz gözleri farklı bir fae kanına sahip olabileceğine dair tek ipucuydu.

Prens neredeyse ayaklarıma kapanmış, onu devriyeye çıkarmam için yalvarmıştı. Sol'a oğlunun benim onayına ne kadar değer verdiğini içtenlikle belirttikten sonra, prensin babalarının da katılması şartıyla kabul etmiştim.

İçlerinden biri bakışlarımı yakaladı ve hemen kaşlarını çatı.

Lanet olası Torsten. Yakın mesafede çok fazla kanama nöbeti geçirmiştik; yüzümdeki her irkilmenin ne anlama geldiğini biliyordu.

Tekrar ileri döndüm. Beklediğim gibi, beş nefes sonra inci bir aygır yanıma geldi.

"Ne oldu?" Tor homurdandı. Adam hâlâ homurdanan ve homurdanan bir ayıydı, eşiyle bile, babalıkla bile, bunca zaman barışla bile.

Ona bir tokat attım. "Hiçbir şey, seni şeytan. Geri çekil, bu benim liderlik edeceğim devriye. Sen fidanını izlemek için buradasın, başka bir şey için değil."

"Hal," dedi. "Biz Shade'iz. Seni rahatsız eden bir şey olduğunda anlarım."

Gölge Loncası hiçbir zaman gerçekten ölmedi sanırım. Günlerimizi Blood Wraith'leri kovalayarak geçirmedik ama geçirmiş olanlarımız arasında köklü bir akrabalık duygusu vardı. Stieg ve Junius da buna dahildi.

İçimi çektim. "Bazen umursamaz olmayı öğrenmeni diliyorum."

"Öyle yapsaydım aklını kaybedeceğin onca zamanı düşünsene," dedi Tor.

"Alınıyorum, Torsten. Kusursuz içgüdülerim var ve dikkatinizi çekerim, bugüne kadar beni öldürmeye çalışanlar tamamen başarısız oldu."

Gözlerini devirdi ve kıyı şeridine baktı. "Elin yarım saattir kılıcının kabzasından ayrılmadı."

Gözlemci gözlerine lanet olsun. Seax'ımdaki tutuşa dikkat çekmeme rağmen onu çıkarmadım. Havada bir sıcaklık vardı. Karnıma ağır taşlar gibi yerleşen bir sıcaklık.

"Sadece içimdeki gurultular Tor," dedim ona. "Beni geriyor. Hiç şüphe yok ki rıhtım kavgalarına ineceğiz, başka bir şey değil."

Başımı, nakliyecilerin, tüccarların ve balıkçıların erken saatlerde koylara doğru yola çıkmadan ya da gece geç saatlerde deniz taşımacılığından dönmeden önce uyudukları rıhtım evlerinin soluk ışığına doğru eğdim.

"Bunu hissettim, Hal. Bir şeylerin değişmekte olduğu hissini." Torsten bana dönmeden önce yumuşak denizi taradı. "Sol da öyle. Hatta birkaç gece önce Cal'a bu konuda bir mektup yazdı."

Kaşlarım kalktı. Güneş Prensi kadını adeta ikinci kız kardeşi gibi benimsemişti ama herhangi bir huzursuzluktan bahsetmesi Sol'un bir kırılma noktasına ulaştığı anlamına geliyordu.

Calista da hepimiz gibi bitmemiş oyunların hâlâ oynandığını ve daha fazla kana aç olduğunu biliyordu ama Sol bunu ona hatırlatmayı nadiren üstleniyordu. Son aylarda kader sözcüklerini bulmak için mücadele ettiğinde değil.

Calista'nın hepimizi korumak için şiddetli bir ihtiyacı vardı, bunu asla kabul etmese bile. Sol için bir masal yazmak isterdi ve Sol bunu biliyordu. *Onun* huzursuzluğuna yardımcı olamadığı için huzursuzluk duyacağını bilerek ona yazdıysa, o zaman sorun kanında vardı.

Kıyıya odaklandım. Etrafımızda gece ve çakıllı kumdan başka bir şey yoktu. Yaklaşan rıhtımın yakınındaki bir evde birkaç titrek fener yanıyordu. Diğerleri karanlık ve uykudaydı.

"Dikkatli ol," dedim Tor'a, "sana söyleyeceklerim bu kadar."

Çok konuşan bir adam değildi. Olmasına da gerek yoktu. Tor sert bir baş hareketiyle aramızdaki en genç olanın etrafındaki korumaları sıkılaştırmaya başladı.

Gençler fark etmedi bile ama Laila not aldı. Parlak bir göze sahip olmak üzere eğitilen prenses doğal olarak amcasını takip etti ve dış kanatta yer aldı. Mattis ve Stieg, savaşçı gençler boş boş konuşurken sırtıtmayı sürdürdüler ama her iki adam da ilk savaşlarımızda savaşmıştı. Tansiyonun yükseldiği anlardaki ince sinyalleri biliyorlardı. Her ikisi de ellerini kılıçlarına götürdü, gerektiğinde saldırmaya hazırıldılar.

Sol'un daralmış yüz ifadesini yakaladım. Çocukluğumuzdan beri arkadaştık; beni Tor kadar iyi tanırdı. Sıkı dudaklarıyla kılıç kınının çıtçıtını oynattı.

Rıhtım evlerinin sınırında bir yumruk kaldırarak devriyeyi durdurdum. Şakalar, alaylar ve şarkılar bir anda sustu.

Bir rıhtımın ucundaki demir yaklaşma çanı, rüzgâr ipi ve tokmağı yanlara savurdukça renkleniyordu.

Deniz muhafızı yerinde değildi. Kılıcımı çektim, gölgelerde hareket var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Sorun şuydu ki, *hiçbir şey* belki de en sinir bozucu şeydi.

"Shields," diye seslendim.

Homurtular ve iniltiler dalga dalga devriye birimine yayılıyordu. Tahta kalkanlar dış taraflara yerleştirilmiş, birliğimizin etrafında bir tür duvar oluşturmuştu ve merkezde tüm gençler sessizdi, kısa bıçakları ellerindeydi.

Liderliği ben aldım.

"Daj . . ." Aesir söze başladı ama nerede olduğumuzu hatırlayarak kendi sözlerini kesti.

Omzumun üzerinden baktım, çocuğa gülümsedim ve başımı salladım.

Bir zamanlar genç bir fae olarak kral ve oğullarıyla avlanmaya gitmiştim. Ölü bir anne ve kardeşe ve saldırı altındaki krallığıma döndüm. Her zaman, onlar Öteki Dünya'da parçalanmadan önce tutunabileceğim son bir gülümsemem, son bir sözüm olmasını diledim.

Karımı ve dört çocuğumu son bir kez bakmadan asla bırakmadım. Unvanlara lanet olsun, bir nefes için, önce onun babasıydım.

Sol, Aesir'in omzuna bir el attı. Oğlumun yalnız olmadığına dair sessiz bir güvence, oğlumun rahatlığı için mi yoksa benim için mi, bilmiyordum. Önemli değildi, çünkü Güneş Prensi'nin Aesir'i kendi oğlunu koruduğu gibi koruyacağını bilmek çarpan nabzıma biraz huzur getirdi.

Gülümsedim. "Sabit dur ve şafakta kızlara anlatacağın masalları düşün."

Üç küçük kız kardeşi çocuğa hayrandı ve Aesir kendini her zaman mide bulandırıcı bir şekilde kahramanlaştırırdı. Bana hatalı bir gülümseme verdi. Kari'nin gülümsemesi. Doğruyu söylemek gerekirse, Gece Halkı'nın çocuktaki tek özelliği koyu renk gözleri ve sivriltilmiş fae kulaklarıydı. Geri kalanı solgun ve Timoran'dı.

Göğsüme bir yumruk indirdim. Aesir de aynısını yaptı.

Atımı dürterek kalkanların korumasından ayrıldım.

"*Vidar*," diye seslendim, nöbetçi için rıhtımı tarıyordum. Boynumdaki sıcaklık hissi kafa derime doğru yayıldı.

Stieg ve Laila iki kanattaki yerlerini aldılar. Prensese bakmadan yüksek tepeleri işaret ettim.

Laila keskin bir ıslık çaldı ve okçu arkadaşları herhangi bir tehdidin üzerine yıkım yağdırmaya hazır bir şekilde düzenimizi bozdular. Başka bir hareketle Stieg de aynı şekilde ıslık çaldı ve emrine uyan adamları suyun kenarına doğru çekti.

Atımın üzerinden bir bacağı salladım. Elimde başka bir kılıç, rıhtıma adım attım. "Vidar?" Çağrım yine cevapsız kaldı.

Burada bir sorun vardı. Bir bıçağı yuvarladım ve ucunu aşağıya doğru çevirdim. Rıhtım boştu, ürkütücü bir sessizlik vardı. Kalaslardan birinin yarısına kadar indim,

Bir dalga diğerlerinden daha sert vurdu ve çıtaların üzerine su döktü. Kalbim hareketsiz kaldı. Su, mürekkep gibi koyu, ahşap tahtaları kapladı.

Bir kolumu daha kaldırdım ve parmaklarımı kasıtlı bir hareketle oynattım. Ardından hareket geldi. Savaşçılar arkamda bir savunma hattı oluşturarak rıhtımı dört bir yandan siper aldılar. Laila tepelerimizde sessiz bir komut verdi ve yayların gergin gergin gerilmesi geceyi doldurdu.

"Vidar, kralın adına cevap ver yoksa sana karşı bıçak kullanacağız."

Solumdaki rıhtım evinin camları kırıldı. Düzgün taşlardan yapılmış, liman işçilerinin soğuk rüzgârlardan kaçmak için bir çatı altında sıcak bira içip yetersiz bir yemek yiyebilecekleri daha büyük bir evdi.

Kılıcımı uzatıp uzun bir nefes aldım ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdim.

Her şey bir anda oldu. Geniş bir vücut, çılgınca ama özensiz bir saldırıyla bana doğru koştu.

Bıçağım adamın karnına saplandı. İnsandan çok hayvana benzeyen sefil bir ses çıkardı ve gölgelerin içine doğru kaçtı. Ortadan kaybolduğu anda bana bir bıçak fırlattı. Vücuduma yapılan saldırıyla aynı şekilde, zayıf ve kötü hedeflenmişti. Başımın basit bir kaçışla karşı duvara çarptı.

"Gençleri çembere alın!" Tor'un sesi çılgınlıkların üzerine yükseldi.

Kılıcımı elimde yuvarladım ve vurdum. Piç kurusu sandalyeyi havaya kaldırdığında kılıcımın kenarı sandalyeyi kesti. Ayın kanlı parlaklığı yüz hatlarını ıslatmıştı. Ya da onlardan geriye kalanları.

"Vidar?"

Timorlu nöbetçinin mavi gözleri vahşi ve odaklanmamıştı. Siyah damarlar beyazları kaplamıştı. Ağzı kurumuş kanla kabuk bağlamıştı ve dişleri pas lekeleriyle kaplıydı. Kösele gibi derisi ısıruk izleri ve bıçak kirpikleriyle hırpalanmış, alnına ve yanaklarına derin oyuklar açılmıştı.

Ayakta durmaması için yeterince yarası vardı.

"Vidar, ben Halvar. Ne-tanrım-" Vidar bana doğru öfkeli bir hamle yaptığında tekrar kaçtım. Lanet olsun, beni parçalara ayırmak istiyordu.

Stieg ite kaka eve girdi. Arkasında karanlık figürler tıslayarak ve kılıç sallayarak tökezliyor, akıllarını yitiriyorlardı. Vidar savaşçıya doğru hamle yaptı ama Stieg nöbetçiyi yere mıhlamıştı, hançeri bir sonraki nefeste omzuna saplandı.

Ağzımı silmek için elimin tersini kullandım. Vidar yerde kıvranıyor, tükürüyor ve bizden kurtulmak için çırpınıyordu.

"Aklını kaçırmış."

Stieg dinlemiyordu. Omzumun üzerinden bakarken gözleri dehşetle açılmıştı. Odaklanmak için zamanım varken, burnuma olgun bir kan tadı geldi. İçim kana karşı hassas değildi. Yeterince işkence ve kan görmüştüm ama bu... bu beni kusmuğumu bastırmak için bir yumruğumu dudaklarımın önüne koymaya itti.

İç organlar, uzuvlar, kemikler, hepsi duvarları boyamıştı. Liman işçilerinin cesetleri kanla ıslanmıştı. Günlerce ölmüş cesetlerin üzerinde sidik ve safra kurumuştu.

Valen lanete yenik düştüğünde, ona işkence etmenin onu diğerlerinden koruyabileceğini keşfetmeden önceki günlerde duyduğu kana susamışlıkla neredeyse aynı şekillerde parçalanmışlardı. Arkadaşımın, kardeşimin baltalarıyla insanları parçalamasını izlediğim günler.

Bu çok benzerdi.

"Bunu o yaptı." Stieg tekrar Vidar'a baktı. "Onları yuttu."

Vidar akılsız bir canavardı. Tıpkı Blood Wraith gibi. Bu kadar uzakta lanet okuyabilecek tek kişi Calista'ydı ve bunu yapmayacaktı.

"Bu Valen'di."

Vidar kaburgalarına tekme atmaya çalıştığında Stieg homurdandı. "Ne?"

"Şimdi değil, ama o böyle biriydi, evcilleşmemiş ve lanetliydi."

"Tüm tanrılar." Stieg, Valen'in Doğu'da bir lanete yenik düştüğüne tanık olmuştu ama bu aynı şey değildi. Elise'in kocası üzerinde gücü vardı, onu daha az canavarlaştıran garip bir bağlantı.

Krallığımızın nefretinin arkasında savaş lordu vardı. Lanetlerin ortaya çıkmasının sebebi oydu. Bu bir işaretti, bir uyarıydı. Acı ve ıstırap dönüşlerimizde bir alay.

İstırap içimde birikti. Barışın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorduk, kanımızla biliyorduk. O lanet ay kızıla döndüğü an, tüm krallık diken üstündeydi.

Kılıcımı Vidar'ın göğsüne doğru kaldırdım. Zavallı adam kafesteki bir kurt gibi çırpındı ve tısladı. Ucunu kalbine sapladım ve vücudu seğirip sonunda hareketsiz kalana kadar sabit tuttum.

"*Farvöl en älskade.*" Kılıcımı çekip kurtardım ve rıhtımdan çıkıp sahildeki savaşın içine daldım.

Okçular vahşi halk kalabalığına ok fırlattı. Kılıçlar onları biçti. Hepsi Timorluydu, solgun yüz hatları kanın altından görünüyordu.

Eski düşmanlarımız bir kez daha bize karşı cephe aldı. Lanet olsun. Bunu hak etmemişlerdi. Onlar da en az Gece Halkı kadar barışı hak ediyordu.

"Sol, Tor!" Kükredim. Bir adam bana doğru hamle yaptı. Kılıcım boğazına saplandı. Kendi kanıyla sıçradı ve ben kılıcı çekip çıkardığımda yere düştü. "Sol!"

Güneş Prensi atının üzerindeydi. İki eli de kılıcının kabzasındaydı ve kılıcı bir kafatasının tepesine sapladı. Lanetli piç öldüğünde, prens benimle yüzleşti.

"Yak onu." Gözleri Blood Wraith'in kan kırmızısına bürünmüş başka bir liman işçisine doğru savurdum. "Hepsini yakın."

Sol ısıklık çaldı. Tor on beş adım ötedeydi ama atını geri çevirdi. Birlikte yüklerinden sıyrıldılar ve lanetli liman işçilerinin oluşturduğu kümeye doğru ilerlediler. Tor'un avuçlarında mavi ateş tutuşurken, Sol'un avuçlarına puslu bir siyahlık dolandı.

El ele, öfkeleri patlayıcı bir aleve dönüştü. Sol ellerini kumun üzerine bastırarak yanıklığa rehberlik etti. Mavi alevler lanetli ruhlarla çarpıştı. Onları bütünüyle yuttu ve geride külden başka bir şey bırakmadı.

Hızlı, kanlı ve alevler içinde biten bir saldırı.

Sessizlik kıyı şeridini yuttu. Sıcak çöp ve kanla yüklü sert bir rüzgâr derilerimizi ve kıyafetlerimizi yakıyordu.

Birkaç dakika sonra adamlarımdan acı dolu bir çığlık geldi. Tanrım, hayır. Birisi yaralanmış ya da ... birisi düşmüştü.

Nabzım boynumda zonkluyordu. Ne bir savaşçı, ne bir arkadaş, ne de bir genç... Kalabalığı yararak ilerlerken parmak uçlarımı uyuşukluk kapladı, Aesir olmaması için yalvardım. Alek olmadığı için yalvarıyordum, ya da tanrılar, *kimse* olmadığı için yalvarıyordum.

Lanetli bir liman işçisi üç adım ötede yere yığılmıştı. İki ok göğsüne saplanmıştı, iki ok da yüzüne. Laila kaya çıkıntısının üzerine eğildi, nazik yüz hatlarında donmuş bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Oğlumun açık renk saçlarını gördüğümde göğsümde bir rahatlama hissettim, terli ve uçları hareket eden vücuduna yapıştı. Nefes alıyordu.

Vücut.

"Aesir." Onu göğsüme doğru çektim.

Çocuk titriyordu. Kılıcını bir eliyle sıkıca kavramıştı, diğer eli ise kumun üzerindeki başka bir adamın tuniğini bırakmıyordu. "Onları çıkarmaya çalıştım, Daj. Onu ısırmaaya devam ettiler ve ... Denedim."

Dondum kaldım, korkunç bir sersemlik oğlumu tutuşumu sertleştirdi. Kanayan bir taşa dönüşmüş gibi, bakışlarımı kanlı suratından, kumun içinde iki büküm olmuş ve parçalanmış bedeninden, tuniğindeki yarıklardan, boynundaki lanet olası karısının ona sadece bu son Jul'de hediye ettiğı gümüş zincirden ayıramadım.

Parmaklarımı Aesir'in saçlarında gezdirdim ve onu içime çektim, "Beni çok gururlandırırıyorsun oğlum."

"Onu kurtaramadım," dedi. Sesindeki titreme ne kadar umutsuzca sabit kalmaya çalıştığını ele veriyordu. "O bizi kurtardı ama ben onu kurtaramadım."

"Onu kurtarmak mümkün değildi," diye mırıldandım, daha çok yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını kendi hassasiyetlerime hatırlatmak için. Yapabileceğimiz hiçbir şey *olamazdı*, yoksa Öteki Dünya çağırana kadar bu kanın suçluluğı içinde y ü z e r d i m .

"Bir kez dışleri içeri girdi mi, kimseyi kurtaramazsın," diye fısıldadım. "O doğruyu seçti. Seni ve diğer gençleri korumayı seçti. Biz ..." Acıya karşı gözlerimi sıktım. "Onu tanrılara onurla göndereceğiz."

Aesir alnını göğsüme gömdü ve dar omuzları titredi. Onu korudum, şüphesiz genç savaşçı arkadaşlarının görmesini istemezdi. Hepsi yakında öğrenecekti, gözyaşları savaş sırasında kan kadar bol olurdu.

Sol, Tor, Stieg ve üç savaşçı daha Mattis'in cesedini sessizce kumların üzerinden kaldırdı.

Naibimizi, *dostumuzu* Güneş Prensi'nin atına taşıdılar. Bir kraliyet mensubunun şehit düşmüş bir Ettan savunucusunu ailesinin yanına götürmesi bir onur ve saygı göstergesiydi.

Her Ettan savaşçısı göğsüne bir yumruk indirdi. Tek gördüğüm Siverie'ydi. Elise. Valen. Mattis'in en sevdiğim Timorlu *Kvinna*'yı başından beri nasıl savunduğunu gördüm. Mellanstrad'da sadece bir marangozken onun arkadaşı ve sırdaşı olmuştu.

Siverie'yi ihanet ve savaş boyunca sevmişti. O iyi bir adamdı. İyi bir dosttu.

Oğlumu kurtarmıştı.

Birimden uzakta, tek dizimin üzerine çöktüm. Parmak uçlarımı öptüm, Mattis'in adını kuma yazdım, sonra gözlerimi kapattım. Düşüncelerimden sessiz bir dua geçti, tanrılara Mattis Virke'yi cesurların destanlarına yazmaları için bir yalvarış. Atra Evi'nin onun fedakârlığından bahsetmekten asla vazgeçmemesi için dua ettim. Tanrıların onu büyük salonda alkışlarla ve en tatlı biralarla karşılamaları için dua ettim.

Avucumu isminin üzerine koydum. "Elveda, dostum. Bana bir yer ayır ve bir gün yine müstehcen hikâyeler paylaşalım."

Aesir'in yanına döndüğümde, gençlerden herhangi birinin görüp görmediğini umursamadan oğlumun başının üstünü öptüm.

"Ne diyorsun?" Torsten yanıma döndüğünde sert ve metanetliydi.

Elimi oğlumun omzundan ayırmadım ve Mattis'in bedeninin Güneş Prensi'nin atının üzerinde gecenin içinde kayboluşunu izledim.

"Sinyali gönder. Geri döndü."

Bölüm 3

Hafıza Hırsızı

Felstad Harabeleri-Klockglas Bölgesi

"Sadece beni alabileceklerini söylüyorum."

Jonas bıçağını yonttuğu tahtaya oldukça agresif bir şekilde vururken kıkırdadım. İkizlerimizin en büyüğü olan Jonas, babası ve Raum onu Kryv işinin dışında bıraktığında surat asmaya meyilliydi.

"Bugün sıkıcı bir iş evlat."

Bıçağını bir kez daha sallayarak dudaklarını üfledi. "*En iyi iş olduğunda böyle dersin.*"

Sırıttım ve güneşin yanaklarımı ısıtmasına izin vererek gözlerimi kapattım. Nightrender'a aşık olduğumda gölgeleri kucaklamıştım ama son zamanlarda gün ışığını geceye tercih eder olmuştum.

Yeni bir kızıl ay tüm bölgeleri diken üstünde bırakmıştı. Kase günlerdir gerçek gözlerini neredeyse hiç göstermiyordu; krallığımızın korumasını iki katına çıkarırken gözleri hep gölgeli, hep korkuyla kararmıştı.

Gerçekte Kryv'ler Klockglas'ın bu tarafına daha fazla çivili kapı ekliyorlardı, Jonas ve Sander'in katılmasına izin verdikleri normal beceriksiz planlar değil.

Raum, Isak ve Fiske iki prenze kilitler üzerinde balina kemiğinden kazma kullanmayı ya da bir adamın yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerini okumayı öğretmekten keyif alıyorlardı. Kryv'lerin geri kalanı oğullarıma hırsızlık yapmayı öğretmeyi kendilerine görev edindiler.

Hırsız prensler. Belki başka topraklarda bu utanç verici bir şey olabilirdi. Doğu'da, çoğu insanın kanında hırsızlığa dair bir şeyler vardır. Hünerli ellerini kullanmamaları utanç verici olurdu. Jonas ve Sander

sadece Kryv veya Falkyn'lerin cüzdanlarını kaptılar, çoğunlukla da yapabildiklerini kanıtlamak için.

Genellikle yakalanırlar ve oyunların başarısızları olarak adlandırılırlardı. Her seferinde daha çok çabaladılar, daha sinsi oldular ve daha fazla yaramazlık yaptılar.

Her ne kadar kurnaz olmaları için yetiştirilmiş olsalar da Jonas ve Sander'i bir şekilde koruduk. Babalarının loncasına katılıp savaş ve ölümü en iyi nasıl önleyeceklerini tartıştıkları günlerde olduğu gibi, oğullarımızın tanık olmasını asla istemediğimiz manzaralar.

Onlardan daha uzun süre uzak kalabileceğimizden pek emin değildim.

"Binbaşı. Bunu sizin için yaptım." Jonas önümde duruyordu. Dokuz boyunda,

Benim gibi sırık gibiydi ama yüzü babasına benziyordu. Dağınık kahverengi saçları her zaman diken dikendi ve yemyeşil gözleri her zaman yapmayı planladığı bir sorunla ışıldardı.

Jonas gülümsedi ve küçük ahşap bir biblo uzattı.

"Jonas, baykuşlar benim favorimdir." Parçayı aldım ve tüylerin etrafındaki kaba kesimlere ve püsküllü bir yüze hayran kaldım. "Bu çok güzel, aşkım. Teşekkür ederim."

İtirazlarına rağmen yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve yanağına ıslak bir öpücük kondurdum.

"İyi, sanırım. Gagası biraz kötü." Frigg omzunu çimenlerin üzerine attı ve bir haftadır oyduğu bir avuç tahta boncuğu havaya kaldırdı. "Küçük bir şekil yapmaya çalışın Prens Jonas. Bıçak işi burada zorlaşıyor."

Jonas gözlerinin Kase'ninkilerle aynı şekilde gölgelenmesine izin verdi, ancak onların büyüğü farklıydı. Kase başkalarının korkusuyla uğraşırken, bizim çocuklar korku yaratmakla uğraşıyordu. Kâbuslarda çalışıyorlardı.

"Neden aptal boncuklar yapmak isteyeyim ki? Beni elbise giyerken görüyor musun, Friggy?"

"Saç için de olabilirler!"

"Oh." Jonas homurdandı ve kısa saçlarını geriye atarak alay etti. "Kanayan bir kız gibi."

Frigg gözlerini tamamen babasına benzeyecek şekilde kısarken başının arkasına vurdu. Hob ve Inge, Kara Saray savaşından sonra Felstad'daki kaleyi ele geçirmişlerdi. Kızları prenslerden pek büyük değildi ve Hob ile benim gibi onlar da birbirlerini kızdırmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydiler.

Tartışmalarına izin vererek ayağa kalktım ve çimenlerin üzerinden Sander'in dere kenarında, sırtını taş kulelerden birine dayayarak kitap okuduğu yere doğru yürüdüm.

birçok uyarı alevi meşalesi.

İç çekerek ikinci oğlumun yanına oturdum. Gözlerinin yeşilinden kumral saçlarının sürekli dağınıklığına kadar Jonas'ın özelliklerinin çoğunu paylaşıyordu. Sander bir düşünürdü. Çoğu kişi Jonas'ı şamatacı bir baş belası sanırdı ama gerçeği bilselerdi, planların çoğunun bu çocuğun beyninde doğduğunu bilirlerdi.

"Bugün hangi kitap?"

Beni ilk kez fark ederek başını kaldırdı ve deri kitabı gururla havaya kaldırdı.

"*Kan Otları: Büyü Kodeksi.*" Kaşlarımı kaldırdım. "Birdenbire büyü uzmanı mı oldun?"

Sander usulca sırttı. "Bunu bana Nik Amca verdi. Sana bütün otları, meyveleri, yaprakları falan öğretiyor. Saçma sapan kelimelerle dilinin düğümlenmesine neden olabilen bir fındık kabuğu var. Ne kadar denersen dene, en az bir saat boyunca hiçbir şeyi doğru söyleyemezsin." Homurdandı ve gülümsemesi genişledi. "Bunu bir ara Jo'ya da yapacağım."

"Kardeşini zehirlemiyorsun." Ellerimin üzerine uzandım.

"Maj," diye sızlandı. "Onu zehirlemiyorum. Ama kabul etmelisin ki, elinde olmadan bir şeylerden bahsettiğini duymak komik olurdu."

Oğullarımdan sağ çıkamayacaktım.

"Bu," diye devam etti Sander, sesi daha yumuşaktı. "Ya da o deniz yarattığını ve gölge adamı öldürmek için bir şey kullanacağım."

"Neyi öldürmek?" Kaşlarımın arasında bir oluk şekillendi. "Hangi deniz yarattığını, hangi gölgeyi?"

Sander dereye ihtiyatla baktı. "Bilmiyorum. Söylemeli miyim bilmiyorum. Aklımı kaçırdığımı düşüneceksiniz ve-"

"Sander." Kolunu kavradım. "Sen neden bahsediyorsun?"

İlk kez genç gözlerine gömülmüş gölgeleri fark ettim. Büyüden değil, gerçek korkudan. "Suda bir şey gördüm ve . . . yanında bir adam var."

Kanım dondu. İçgüdülerim beni ele geçirdi ve dereye bakarken Sander'ı arkamdan sürükledim.

"Bugün değil. Ama dün. Büyücümün bana oyun oynamış olabileceğini düşündüğüm için söylemek istemedim."

Ona doğru döndüm. "Bana ne gördüğünü anlat."

Sander'ın çenesi titredi. "Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun, Binbaşı?"

Lanet olsun. Kase ve ben çok az nezaket içeren bir dünyada büyüdük. Çocuklarımızın aynı dünyayı tanımadığı için tanrılara şükrediyordum. Ama bunun dezavantajı, tehlikelere karşı nasıl tepki vereceklerini bilmemeleri ve yüzümüzden bir korku ifadesi geçtiğinde paniğe kapılmalarıydı.

Saçlarını düzelttim ve zorla gülümsedim. "Yanlış bir şey yapmadın ama bana ne gördüğünü anlat."

"Gölgelerdeki bir canavar," diye fısıldadı. "Rüyalarımda yarattıklarım kadar korkutucu değil ama gölge adam deniz yaratığıyla birlikte geldi. Sanırım bir kızdı, ama dişleri iğneli bir balık gibiydi."

"Ne ... ne yaptılar?"

"Bana güldü." Sander dudaklarını yaladı ve parmak eklemleri beyazlaşana kadar kitaba sarıldı. "Ölü bir toprak fae'si olduğumu söyledi. Ona bir fae olmadığımı söyledim. Bir Alver olduğumu söyledim ve o sadece daha çok güldü."

Üç cehennem. Ormanımızda birçok yaratık vardı. Sivri dişli kediler. Siyah pençeli Wolvynler. Dört gözlü yılanlar. Hepsi tehlikeliydi ama konuşan deniz canlıları yoktu. Bildiğim kadarıyla yoktu.

"Bakabilir miyim?" Avucumu uzattım. Sander tereddüt etmedi ve alnını tenime bastırdı.

Duman ve gölgeler bir anda geldi. Yüzük parmağımdayken, anıları çekmek çok hızlıydı. Eskiden bu iş için çok uğraşmam gerekirken, şimdi sanki zihnimde bir hikâye canlanıyordu. Bir çeşit rüya.

Valen'in Kara Saray'ın arkasında şekillenmesine yardım ettiği göllerin yakınında kardeşini ararken oğlumun etrafına puslu gölgelerden şeritler dolandı. Sander aklına geldikçe küfrediyordu; Kase'nin, çocuklara bu tür bir dil öğrettiği için Ash ve Raum'u aramasına neden olacak sözler.

Başka bir zaman olsa gülebilirdim ama paniklemiştim.

Sander anılarında durakladı ve gölün yanında diz çöktü. Gerçekten de yüzeyin altında, soğanlı gözler ona bakıyordu.

"Nesin sen?" Sander sordu. Gözleri büyülenmişçesine karardı.

"Ölmeye hazır mısın, toprak fae'si?" sesi ıslak ve yumuşaktı.

"Ben bir Fae değilim. Ben bir Alver'im. Defol git, yoksa sana istemediğin kabusları yaşatırım."

Boğuk bir sesle güldü ve sudan çıktı, sivri dişleri ve bacaklarının olması gereken yerde yüzgeçleri olan pürüzlü bir sırtı ortaya çıkardı. "Belki benimle yüzmek istersin. Ya da belki .

.. onunla?"

Anıda, garip deniz fae'si Sander'ın omzunun üzerinden işaret etti. Oğlumun dönüp karanlık, beliren bir gölgeyle yüzleşmesini izlerken kanım buza dönüştü.

"Daj?" Sander fısıldadı.

Karanlığın içinden taş gibi solgun bir yüz belirdi, kuduz bir kurt kadar acımasız bir alay. Yaratık hiçbir şey söylemedi ve sonraki dakikalarda açıklık koyu bir gölgeye gömüldü.

Tanrılar adına, Davorin.

Bizim topraklarımıza ayak basmıştı. Niklas'ın korumalarından nasıl kaçabilmişti? Sander'a kaçması için bağırarak istedim ama o kollarımdaydı, buradaydı. Belli ki kaçmayı başarmıştı.

"Maj, beni eziyorsun." Sander'ın uzaktan gelen sesi hafızama kazındı. Onu görmezden geldim ve oğluma sarıldım, çaresizce düşmanımızın zarif, korkunç derecede çekici yüz hatlarının oğluma bakışını izledim.

"Merhaba," dedi Davorin, sesi ayazdaki bir ürperti gibiydi. "Gücünü benim üzerimde kullanmak ister misin, beden işçisi?"

"Alver," diye bağırdı Sander. Gözleri zift gibi karardı.

Davorin kıkırdadı. "Ne hoş bir çocuksun sen. Tıpkı baban gibi. Tıpkı annen gibi. Sana onlarla ilgili hikâyeler anlatıldı mı? Kaderin onları seçtiği söylendi mi?" Sesi yeni çelik kadar keskin, acı bir ton aldı.

Sander piçi görmezden geldi ve sazlıkların arasına gizlenmiş bir taşa uzandı. "Defol git yoksa kendin öğrenirsin. Benim daj'ım senden daha iyi gölgelere sahip ve maj'ım beynini paramparça edecek."

Nefesimi tuttum. Böyle bir adamla alay etmek kesinlikle onun öfkesine yol açmalıydı. Bunun yerine, Davorin'in bir sisi gibi hayaletin anısı güldü. Sanki oğlum büyük bir zevkmiş gibi.

"Eminim öyle düşünüyorsunuzdur. Onlara tekrar görüşmeyi dört gözle beklediğimi söyle, olur mu oğlum?" Davorin cazibesinin karanlık dalgalarına doğru geri kaydı. "Onlara kıyılarına dikkat etmelerini söyle. Biraz tehlikeli olabilirler."

Sander anılarında, elindeki taşı tüm gücüyle karanlığa fırlattı. Geriye kalan tek şey Davorin'in kahkahasının uzaktan gelen yankısıydı.

Anı kaybolduğunda kısa bir nefes verdim. Sander kollarını bana doladı ve sıktı. Tanrım, titriyordu.

"Çok zekiysin," diye fısıldadım saçlarına doğru. "Ama neden bana söylemedin?"

Onu geri çektiğimde ağzı sıkıydı. "Çok okuduğum için uydurmuş olabileceğimi düşünmüştüm ama Araştırdım Maj. Sanırım o şey bir *deniz halkıydı*. Gölge adamın kim olduğunu bilmiyorum ama. Belki bir hayalettir. Fiske, Jagged Grove'da hayaletlerin olduğunu düşünüyor."

Balık yaratığının ne olduğu umurumda değildi. Derinlerin tanrıçası olabilirdi ve eğer oğlumu tehdit etmek için geri dönerse, o şişkin gözlerini çıkarıp lanet olası boynuma takardım.

Önemseydiğim tek şey Davorin'i görmektir. Korumaları atlatmıştı ve nasıl olduğunu anlamamıştım. Bir hayalet mi? Bir projeksiyon mu? Bütün görünmüyordu.

"Daj ile konuşacağız, tamam mı?" Alnından öptüm, sanki başka bir günmüş gibi gülümsedim. Ama değildi.

Her krallığın burada neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Neden kıyılarımızı izliyorduk? Deniz fae'leri mi? Bu mümkündü, Ever King katledildiğinden ve Valen Uluma Denizi'nin hemen ötesinde deniz tabanından bir duvar çektiğinden beri deniz halkı yüzlerini göstermemişti.

Ama Kral Thorvald'ın kardeşi yaklaşık on tur önce bir tehditte bulunmamış mıydı? Kara Saray'daki savaşımızdan bu yana on birinci döneme girmiştik. Geç kalınmış olabilir ama tehditlerini gerçekleştirmek için geri dönmeye hazırlanıyorlarsa ve bunun arkasında Davorin varsa savaş yakın demektir.

Bir bağırış gözlerimi Jonas ve Frigg'e çevirdi. Hob Felstad'dan dışarı fırladı. Her zamanki gibi sırık gibiydi ama sakalı biraz daha uzamıştı ve gözleri tuhaf bir korkuyla doluydu.

"Mal!" Hob kızını arkasından çekti, ardından Jonas geldi ve arkamızı işaret etti.

Hepsi. Tanrılar. Derenin yanındaki uyarı kulesi tısladı ve tısladı, sonra tepesinde kan kadar zengin, uzun, kırmızı bir alev parladı. Kıyıdaki ağaçların arasından uzaklardan çığlıklar yükseldi. Hata yoktu, tüm kuleler tutuşmuştu.

Bir sonraki nefeste, karanlık gölgelerden oluşan dalgalar Felstad'ın etrafını sardı. Sander'ın elini kavradım ve diğer elimi uzattım, ta ki Nightrender'ın uzun, nasırlı parmakları tutana ve Kase içeri girene kadar. Kryv, savaşçılar ve Falkynler onu takip etti.

Kase bir sonraki nefeste kollarını bana doladı ve hem beni hem de Sander'ı kendine doğru çekti. Jonas çimenlerin üzerinden koşarak geçene ve Kase iki oğlunu da sıkıca kavrayana kadar telaşla etrafına bakındı.

"Sander Davorin'i görmüş," diye fısıldadım Kase'nin kulağına. "Dün. Onun hayaleti gibi."

Kase'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misin?" "Onu gördüm."

Çenesi gergin olan Kase önce aleve, sonra da oğullarına baktı.

"Uyarı," diye sordum, sesimde bir tereddüt titremesiyle. "Hangi yön?"

Kase'nin parmakları omurgama saplandı. "Kuzeyden."

"Bu Livie ve ... ve ... Alek! Bu Hagen Amca ve ... Herja Teyze," diye feryat etti Jonas. "Daj, gidip onlara yardım etmeliyiz. Gitmemiz gerek. Gölge yürüyüşü ve-"

Kase onu kucağına alarak susturdu. Küçük bir çocuk gibi kucağa alınamayacak kadar uzun olan Jonas babasının boynuna sarıldı ve bacaklarını beline doladı, çocuk Etta'daki arkadaşları ve ailesi için ağlarken yanaklarında gerçek gözyaşları vardı.

Kase Jonas'ın sırtını sıvazladı ve Felstad'a doğru yürüdü. "Güvende olacaklar, evlat. Güvende olacaklar."

Prenslere oyun arkadaşlarının ve kuzenlerinin zarar görmediğine dair güvence vermeye devam etti, ama kararmış gözleri benimkilerle buluştuğunda gerçeği anladım; yanıldığından çok korkuyordu.

Bölüm 4

Kuzgun Kraliçe

İlçe-Kalpler Mahkemesi

İLÇE KAOS İÇİNDEYDİ.

"Kızımı buradan çıkarın, *hemen!*" Ari'nin keskin sesi koridorda yankılandı. Büyük salonun yakınındaydı ama sesi yemek odalarının yakınındaki arka odalara kadar ulaşacak kadar şiddetliydi.

Mira'ya pelerini taşımasında yardım etmek için acele ettim. Gözyaşları yanaklarında parlıyordu. Onları başparmaklarımla silmek için durakladım.

"Her şey yoluna girecek kızım," dedim. Bu bir sözdü ama tutabileceğimden emin değildim. Hele ki duvarlarımızın ötesinde ne haltlar döndüğünü bilmezken.

Mira gözlerini kaldırdı, birkaç nefes için benimkileri tuttu ama kısa süre sonra gözleri açıldı. "Maj! Maj, arkanda."

Döndüm ve çığlık attım, Mira'yı vücudumla korudum. Yemek odasının arka kapısı ardına kadar açılmıştı. Çerçevenin içinde saten bir pelerin gibi gölgeler dalgalanıyordu ve ortada Davorin duruyordu.

Biz onu denize dökmeden önce Yıldızlar Sarayı'nda kibirli bir şekilde duran Davorin. Saçları yine parlak ve gürdü. Solgun yüzü keskin ve gençti. Bana bakarken gözleri kötülükle parlıyordu.

"Merhaba, küçük kuzgun."

Yarım nefes içinde kemerimden bir hançer çıkardım, bıçağı uzattım. "Bana yaklaşırsan kalbini oyarım."

"Sahip olduğumu düşündüğün bu yeni güce bayılıyorum," dedi gülerek. "Yakında seni bundan kurtarmak büyük bir zevk olacak." Davorin başını eğdi. "Hmm. Ne sevimli küçük bir kız."

Kalbim göğsümü zedeledi ama korkudan daha güçlü olan şey öfkeydi. Kızıma bir kez bile bakmış olmaktan dolayı korkunç, çaresiz bir öfke. Davorin'i Mira'ya yakın hayal etmek beni hasta ediyordu. Zihnime evcilleştiremediğim bir vahşilik getirdi.

Ana salonun kapıları açıldığı anda ben de kapıya doğru koştum.

"Kahretsin!" Ari'nin sert küfrü arkamdan çarptı. "Kanayan kapıları kapatın, bu piçin kellesini hemen ellerime verin! Saga, dur."

Davorin'in sırtışı Ari'yi görünce genişledi. "Yeniden bir araya gelmemizi dört gözle bekliyorum Altın Kral. Ne kadar tatlı olacak. Benimle ilgili anıların tadını çıkar."

Ari küfretti, arkasındaki kan fae'lerine ve orman fae'lerine emirler yağdırdı; bize doğru koştu ve Mira'yı kapı aralığından yakaladı. Öfkemi haykırdım ve yeterince yaklaştığımda bıçağı fırlattım. Nokta kapıdan içeri girdiğinde, Davorin'in benzerliği gitmişti.

Gölgeler. O korkunç, duygusuz gözler. Gitmişti. Öfkemi ve korkumu haykırarak iki büküm oldum.

Ari'nin eli beni kapıdan uzaklaştırdı. Boşluğu doldurdu, yadigâr bıçak yerindeydi. "Hangi cehennemde o!"

Magus kapının etrafındaki tahtaya dokunarak, "Bu bir illüzyondur," dedi. "Bir tür büyü yapılmış. Kalıntıları görebilirsiniz. O burada değil, Kralım. Gerçekten burada mıydı bilmiyorum."

Ari öfkeleni ve kılıcını nemli toprağa sapladı.

Bol bir tunik giymişti, saçları dağınıktı, korkusunu ve tedirginliğini açıkça görebiliyordum. Mira inledi ve ben de onu kollarımla sıkıca sararak titreyen bedenini kendime yakın tuttum. Ari uzun bir nefes verdi ve gözlerini yumuşattı.

Yine de yüz ifadesinde bir delilik vardı. Davorin'in denize düştüğü günden beri hiç kaybetmediği bir delilik.

Parlak, zümrüt rengi alevlerin görüntüsü kocamın içinde bir şeyleri koparmıştı. Sözcükler ve şakalarla dolu, şefkatli ve parlak, şimdi her şeyin altında sakladığı acımasız savaşçı oldu. Kan ve intikam o gözlerde yaşıyordu. Sanki bunu arzuluyordu.

Şimdi, alevden sonra Davorin'in daha fazla numarasını görmek için, bir oyun daha ve Ari'nin şiddetten başka bir şey yapmayan bir adama dönüşeceğinden emindim.

Bu gece hepimizin bildiği bir gerçek ortaya çıktı. Yaşarken ve severken gömülü tutmayı seçtiğimiz masalımızın kasvetli bir parçası.

O yeşil ateşi ilk gördüğünde paramparça olmuştu.

Uzun Gece Halkı bacakları onu altı adımda yemek odasını geçip yanıma getirdi. Avuçları Mira'nın başının arkasını kavradı. Kollarını boynuma daha sıkı doladı.

"Mira," diye fısıldadı. "Her zaman konuştuğumuz gibi şimdi yuvalara gidiyoruz."

"Hayır." Hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Annesi gibi doğuştan endişeli olan Mira, uyarı kuleleri patlamadan önce belayı sezmişti. Gördüğü bir dizi kâbus yüzünden zaten ikimizin arasında uyuyordu.

Şimdi gölgeler ve maj ve daj'ını kaybetme hayalleri gerçekleşiyordu.

"Kızım," diye fısıldadım. "Bunu konuşmuştuk. Yeşil ateş gelirse ne olacağını sana anlatmıştık."

"Hayır, Maj, hayır! Onu gördünüz, beni kaçıracak!"

"Beni dinle, Yıldızıışığı," dedi Ari. Yıldız Işığı, ona her zaman taktığı bir isimdi, ikisine ait bir isimdi, çünkü Ari her zaman onun yıldızların altında doğduğunu söylerdi ve yıldızlar onun doğumunda sevinçle parlardı. "Kimse sana dokunmayacak. Ama güvende olmana ihtiyacım var, Maj'ın sana ihtiyacı var, anladın mı?"

Mira tutuşunu sıkılaştırdı. Ari bana birkaç nefes umutsuz bir bakış attı, sonra ifadesini sertleştirdi.

Sabri tükenen Ari onu bedenimden ayırdığında Mira çığlık atınca irkildim. "Daj, hayır, hayır!"

Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. Ellerine uzandım ve parmak eklemlerine öpücükler kondurdum. "Seni seviyorum. Yakında görüşeceğiz. Seni seviyorum."

Kendi hıçkırıkları beni ele geçirdi. Kendi çocuğumu sakinleştirmeye çalışırken harikulade bir şekilde başarısız oldum.

"Daj, beni bırakma. *Lütfen*, beni bırakma." Lord Magus ve Lord Gorm, Yılan savaşçıları ve Kan Fae gözetmenleriyle birlikte prensesi almaya geldiklerinde Ari'ye uzandı.

Ari diz çöktü, kızın koyu renk, dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve alnından öptü. Konuşurken sesi çatallaştı. "Seni seviyorum. Kalbimi aydınlatıyorsun, bu yüzden güvende olmana ihtiyacım var ve yuvalarda güvende olacaksın. Orada kimse sana ulaşamaz, ne gölgelerdeki adam, hiç kimse. Seni yakında göreceğiz. Cesur ol ve vadileri ziyarete gidelim, sadece sen ve ben, çok yakında."

Başını bir kez daha öptü, sonra kendini geri dönmeye zorladı. Büyük salonun kapıları kapandığında Mira'nın çığlıkları bizi susturdu. Ari'nin elleri iki yanında yumruk şeklindeydi. Sessizlik bizi boğdu.

Alevler kuzeyden geldi. Hata yok, kalbi birden fazla şekilde kırılmıştı. Doğru, artık Etta'nın büyükelçisi değildi, sırayla olmamıştı ama ateşi yakanlar da onun halkıydı. Ailesi saldırı altındaydı. Sadece karısını neredeyse öldüren adamdan gelebilecek bir saldırı. Aramızda paylaştığımız gücü isteyen adamdan.

On yıl önce öldürmediği için kendini suçladığı bir adam.

Yumruğu önce uzun masaya çarpıp kadehleri ve gümüş tabakları birbirine çarptığında şaşkınlıkla sıçradım. Ona doğru gittim ve kollarımı omuzlarına doladım, bana yaslandığında gözyaşlarımı ısıarak geri çektim. Güvenli ve güçlü sarılığı belimi titretti, bir kaburgamı kırabileceğini düşündüğüm kadar sıkıydı.

"Görülen bir şey yok," dedi, neredeyse nefesi kesilmek üzereydi. "Kıyı boyunca aradık. Bütün mahkemeler hiçbir şey görmedi, sonra birdenbire burada beliriverdi. Lanet bir hayalet gibi yanımdan geçip gitti."

"Gerçek değildi. Magus'u duydun." Ari'nin ensesini okşayarak gözlerimi kapattım. "Eğer Davorin kendini gerçek formunda gösterirse, o zaman uzun yaşamayacak."

Ari alnını omzuma koydu. "Seni kaybedemem, Mira'yı kaybedemem. Seni istiyor ve onu almaya çalışacak."

"Ve bunu denerken ölecek." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Her zaman ne demiştik, Ari? Bunun olacağını biliyorduk. Biliyorduk. Ama bununla birlikte yüzleşiyoruz ve ne zaman ortaya çıkarsa çıksın onun hayatı bizimdir."

Ari'nin gözleri ıslaktı. Çenesi gerginlikle titriyordu. "Sana bir daha dokunmayacak. Sana yemin ettim, sana bir daha asla dokunmayacak."

Beni öfkeyle öptü. Ari'nin tutuşu ezici ve güzeldi, sanki beni göğüs kafesinin içine sıkıştırmaya çalışıyor ve yolumuza çıkacak her şeye karşı beni korumaya çalışıyordu. Dilleri ve dişleriyle beni kan, kılıç ve savaş içinde karşılaşabileceğimiz binlerce an için öptü.

"Seni seviyorum," dedi öpücükler arasında. "Sen benim en tatlı tehdidimsin." "Sen benim güzel piçimsin."

Kapı yeniden salona açılana ve Gorm hiç düşünmeden araya girene kadar onu öptüm. "Prens iyi korunuyor ve biz daha fazlasını öğrenene kadar yuvalara gidiyor."

Gözlerimi sildim ve Ari'nin beline sarıldım. "Teşekkür ederim, Gorm. Cuyler'dan haber var mı?"

Gorm duyularını pek belli etmezdi ama oğlundan bahsedilince gözlerinde bir endişe parıltısı belirdi. "Hayır, ama uyarıyı görecekler. Bu

stratejik olarak yerleştirildiğinden emin oldum. Eğer Cuyler kendisine öğretildiğı gibi savaşırsa, kader prensesine hiçbir zarar gelmeyecektir."

Ari parmak eklemlerimi ağızına götürdü, normalden daha uzun süre orada tuttu, gözleri söylenmemiş bir düzine kelime söylüyordu. İtiraf etmemiz gereken gerçek korku şuydu: Davorin'in benim için gözleri olabilirdi, kızımız büyük bir risk altında olabilirdi çünkü bize en derin şekillerde eziyet etmek isteyebilirdi ama tek istediğı ben değildim.

Tüm Ode Hanesi'ni avucunun içine almak istiyordu, ya da kanlı ve ölü. Calista'yı istiyordu.

Bölüm 5

Hikaye Anlatıcısı

Raven Row-Batı Krallığı

KENDİM DEĞİLDİM ama bunu iyi sakladım. Bedenim bu sabah bir hain olarak uyandı. Kanayan omurgam yaşlı ve yorgun hissediyordu. Sanki sözcüklerin hiç gelmediği lanet bir günle daha yüzleşmek yerine yatakta kalmaktan daha çok keyif alacaktım. Kalbimde Hızır'dan kalan sıcaklık küllenmiş ve kavrulmuş bir tarla gibi kurumuştı.

Yine de bugün, huzursuzluğumda yalnız değildim.

Rıhtım gelgitle birlikte sallanıyordu. Raven Row kıyılarının kirli sularına bu kadar yakinken ağzımdan nefes almayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Güneş Prensimin mektubunu onuncu kez katladım, her satırın arasını görmeye çalıştım, her kelimenin yapısını çözdüm.

Lumpy'nin rahatsız olduğunu itiraf etmesi nadir görülen bir şeydi, özellikle de bana. Birbirimize karşı her zaman dürüst olmuştuk, bu yüzden berbat rüyalarını itiraf etmesine şaşırırmamalıydım. Yine de, her zaman koruyucu olan Güneş Prensi'ne özgü bir ses tonu vardı.

Stefan öldükten sonra hayatımdaki kardeşin yerini o doldurmuştu.

On tur boyunca Sol, Tor ve küçük Aleksî kraliyet ailemden daha çok ziyaret etti. Kuzgun Kraliçe teyzemden bile daha fazla. Bu bir başarıydı, çünkü Ari ne zaman eve yalnız dönsem Mira'nın beni ziyaret etmesi gerektiği konusunda ısrar ederek kendi çekincelerini gizliyordu.

On tur önce, bir gecede, kucağıma bir kraliyet endişeli ailesi bırakılmıştı.

Onları bunun için sevdim. Hepsini sevdim, Gölge Kralımın sert bakışlarını bile. O da endişeliydi ama farklı bir şekilde. Ne zaman Batı'ya döneceğimi açıklasam, gözlerini bir parça siyah sis kaplıyordu ve biliyordum.

Ama Lump'la aramızda farklı bir bağ vardı. Acı çekerek birbirimize bağlanmıştık, omurgamı günden güne kıran yükleri herkesten daha iyi biliyordu ama vücudumun her gün doğumunda nasıl zayıflıyor gibi göründüğünü bilmiyordu.

Lump'a yalan söylemekten, ondan gerçekleri saklamaktan nefret ediyordum. Sorun şu ki, korkularımın derinliklerine indikçe içimdeki huzursuzluk daha da artıyor, nefes almakta zorlanıyordum. Ama eğer bilseydi, Kader Okyanusu'na yelken açar, beni bir uzun gemiye sürükler - yara bere içinde ve tekmeleyerek - ve beni Kuzey'e geri sürüklerdi.

Ayrıca, her kanlı ayda kemiklerimde daha da güçlenen korkularımı ona nasıl anlatabilirdim ki? *Bu arada, benim aşırı korumacı kardeş figürüm, sanırım dünyamız yıkılmak üzere. Her şey bitmeden önce değerli küçük oğluna ekstra uzun bir öpücük ver.*

Tanrım. Düşündükçe ürperdim.

Kirpiklerimi temizledim. Ne zaman bu kadar sıçrayan, ağlamaklı bir karmaşa haline gelmiştim?

Stefan öldüğünde, işte o zaman kanıyor. Stefan, kardeşim, Tanrı bilir ne kadar zamandır kılık değiştirmiş olan adam. Annon Vektäre onun gerçek adıydı. Ölen babamın kaptanı.

Onun varlığı bile cevaplanmamış sayısız sorunun bir parçasıydı. Sonsuz huzursuzluk ve korku kaynağım. Eğer babamın yüzbaşı benden gizlendiyse, gözümün önünde başka ne gizleniyordu? Bunun amacı neydi? Ondan nasıl kaçabildim?

Gerçek buydu; kaderin başka bir korkunç, acımasız yoluna doğru çekilmekten kaçınmak istiyordum.

Artık tüm kalbimi soylularıma açtığıma göre, kaybedecek çok şeyim vardı. Kardeşimin ölümüyle birlikte, bu kaybın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum. Böyle boğucu bir acıyı tekrar yaşamadan önce Öteki Dünya'ya adım atmayı tercih ederdim.

Sol'un mektubunun son kelimelerini tekrar okudum, gözlerim yaşardı.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum, küçük kuş. Bu lanet ay gökyüzünde görüldüğünden beri, rüyalar hiç gitmiyor. Her gece onu görüyorum: Tor kollarımda ölüyor. Karanlık, savaş için giyinmişim ve rüya hep aynı şekilde bitiyor.

Son nefesinde de aynıydı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onsuz bu dünyayla yüzleşmem, Cal . . .

Ufuk güneşi yutuyordu ve onun yerine kıpkırmızı bir ay doğmaya başlıyordu.

Yaklaşık iki hafta önce ortaya çıktı. Çok geçmeden Ettan gemileri kıyıya vardı. Sol, Tor ve Aleks, Gölge Piç'in beni kaçırmaya gelmediğine ikna olana kadar Kuzgun Sırası'nın çöplüğünde kaldılar.

Gölge Piç. Bu isim uymadı. On tur geçti ve ben hâlâ babamın savaş lordu Davorin için bir isim bulamamıştım. Kuzgun Kraliçeme eziyet eden ve onu taciz eden adam. Şahsen soyumu sonsuza dek yok etmek isteyen adam.

Başparmağımı Sol'un mektubunun üzerinde gezdirdim. Bu korkuyu derinden hissediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, böyle rüyalarından nefret ederdim. Benim de vardı ve her birinin ardından gelen derin bir önsezi vardı, sanki basit rüyalar değilmiş gibi.

Güneş Prensimin uğruna acı çektiği, kazanmak için savaştığı hayatını kaybetmesine izin veremezdim.

"Böyle bir şey olmayacak Lump," diye fısıldadım deniz meltemine. "Olmayacak. Sana yemin ederim."

Onu koruyacak kelimeleri bulacaktım. Sol Ferus söz konusu olduğunda başarısız olmak benim için bir seçenek olamazdı.

Sorun şu ki, aylardır tek bir hikâye bile yazamamıştım. Kalem parşömene, ama hiçbir şey gelmedi. Seidr'ımın hâlâ var olduğuna dair tek ipucu damarlarımdaki uğultu ve her gece beni ateşe veren rüyalar. Sol'un başına bela olan aynı tür rüyalar, sadece benimkiler çok az anlamlıydı.

Gelecekte değillerdi. Geçmişe ait şeylerdi. Boğazların kesildiği ve acıların yaşandığı kanlı şeyler. İçimde bir şeyler kayıyordu, sanki kalbim - ruhum- hayatı değiştirecek, korkunç derecede harika ve yeni bir şey bekliyordu.

Tüm bu merakla birlikte korku da geldi, yeterince baş döndürücüydü, köhne kiracıma yakın kalmaktan memnuniyet duydum. Oradan uzun süre ayrılmaya nadiren istekliydim, sanki yanlış bir hareket beni Norn'ların acımasız oyunlarına geri götürecekmış gibi.

Hayatım boyunca kaçındığım kaderin hileli oyunları. Acı ve ölümle sonuçlanacak oyunlar ve ben başka bir hayatı daha riske atmak istemiyordum.

"Cal, fırtına geliyor." Cuyler kolumu dürttü ve yanıma çömeldi.

Cuyler, Güney Adalarındaki Kan Sarayı'nın varisiydi ancak varlığının son on turunu Riot Ode'un kayıp varisini korumaya adanmıştı. Nazik ve eğlenceliydi. Halkın aptallığı yüzünden güldüğü aptalca bir şekilde değil, Cuyler gerçekten eğlenceliydi.

Benim için canını verirdi. Ama bu doğru değildi, bu yüzden ona sık sık benim için ancak benden önce davranırsa ölebileceğini söyledim. Ben de aynı şekilde onun için okların önüne atlayacağımı söyledim.

Bıçağını nemli kum taneleri boyunca sürükledi. "Eve gitmeye hazır mısın?"

Eve. Boş bir apartman dairesine. Cuyler ve adamlarının sabrı ve dayanıklılığı takdire şayandı. Ne zaman diğer krallıkları ziyaret ettikten sonra Raven Row'a dönsem, Kan Mahkemesi'ndeki ihtişamlı ve geniş kulübelerin çok altında, çürümüş kiralık evlerde dar bir alanda yaşıyorlardı.

Hiç şikayet etmediler. En azından yüzüme karşı.

Gerçekte, küçük kiracım giderek daha az ev gibi hissetti ve daha çok Stef ve ben sabahın erken saatlerine kadar yüz kartları oynadığımızda ya da sörfün altındaki topraklarda deniz halkının garip masallarını okuduğumuzda bir zamanlar duvarları dolduran kahkahaların boş hatırlatıcılarının yeri haline geldi.

O lanet denizlerden bazılarıyla tanıştığımda, bunlar eğlenceli olmaktan çıktı.

Halk

Gemileri korkunçtu ve neredeyse hiç kibar değillerdi.

"Hazır mısın?" Cuyler tekrar bastırdı. Ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Hayır," dedim ayağa kalkarken. Pantolonumdaki çamuru silme zahmetine girmedim,

her zaman daha fazlası gelirdi. "Henüz eve gitmek istemiyorum."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Ortancama sarıldım. "Kardeşimi görmek istiyorum. Yazmam gereken bir kader masalım var ve o bana kelimeleri nasıl getireceğini söyleyecek."

Bölüm 6

Hikaye Anlatıcısı

EĞER HER KRALLIK yaşayan bir ruhun parçası olsaydı, Etta bizi canlı tutan kalp, Doğu'daki Klockglas bizi entrikalar çeviren beyin ve Güney'deki Fae adaları bizi yaşatan kan olurdu.

Raven Row bok gibi olurdu.

Çamurdan, keçi pisliğinden ve biraz da kusmuktan yapılmış yollar yırtık pırtık apartmanlardan, köhne meyhanelerden ve pansiyonlardan geçiyordu. Yıkanmamış deriden ve çöplerden gelen pis koku bulutlara yükselemeyecek kadar çürümüş gibi, binaları her zaman alçak bir sis sarardı.

Artık pek fark etmiyordum. Pislik değildi, evimdi.

Uzun bir nefes çekişiyle ciğerlerimi Sıra'nın ağır esansıyla doldurdum. Arkamda düzinelerce bot çamurda ezildi, bıçaklar deri kılıflarında sıyrıldı ve yoğun kokunun mırıltıları ağzımın kenarına bir sırıtış getirdi.

Geniş kenarlı şapkamı vahşi örgülerimin üzerinden geçirdim ve bakışlarımı kan varisine çevirdim. "Cuy, beni takip etmene gerek yok. Seni Sıra'da süründürdüğümde bana ne kadar içerlediğini biliyorum."

Cuyler'ın dolgun dudakları aralandı ve beyaz dişleri parladı. "Yolculuk etmekten memnunum Cal."

Lord Gorm, kan lordu varisinin benimle bu kadar rahat konuştuğunu duysa oğlunun kafasını patlatırdı. Buna minnettarım.

Hayatım boyunca bir sokak çocuğuydum. Cadıları satın almak için ara sıra Batı kıyılarına gelen kapkaççılardan kurtulmak isteyen bir kader işçisiydim. Şimdi ise başımda bir taç vardı ve herhangi birinin beni selamlaması, giydirmesi ya da süslemesi düşüncesi midemin huzursuzluk içinde yuvarlanmasına neden oluyordu.

Gölge Kral'ımın unvanlara karşı isteksizliğini tamamen anladım.

"Fırtına geliyor." Cuyler eliyle tepeyi işaret ederek tekrarladı. Acımasız bulutlardan oluşan karanlık dalgalar zaten loş olan sokakları gölgeliyordu. "Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Biraz yağmurun Row'a zararı olmaz." Doğrusunu söylemek gerekirse yağmur, kirler yıkandıktan sonra daha hoş kokuların ortaya çıkmasına neden oldu.

Olaf'ın oyun salonundan dökülen sarhoşlardan ara sıra birkaç puslu bakış alarak kan fae alayını yolda ilerlettim. Dönüşler boyunca Lord Gorm - muhtemelen Ari- en az iki birim kan fae gözcüsü göndermişti. En az kırk muhafızın benim kişisel hizmetimde olması gerekiyordu.

En aşağılık insanlarla dolu bir krallıkta sadece başka bir gösteriye dönüşeceklerdi. Hoş insanlar, ama aşağılık. Raven Row, Batı'nın tamamı uysaldı. Neredeyse gezginlerden oluşuyordu. Bu sokaklarda yürüyen insanlarda fazla bir istek yoktu, en azından bir sonraki bira damlasının ya da oyun masalarında ne kadar kopar kazanabileceklerinin ötesinde bir şey yoktu.

Birkaçı yardımcı oldu. Bazen.

Liman görevlileri, krallığın uzak köşelerindeki daha temiz koylara yelken açmak istediğimizde Stefan'a her zaman kayık temin ederlerdi.

Eski tunikleri şimdiye kadar karşılaştığım tüm kraliyet terzilerinden daha iyi tamir eden ve yamalayan yaşlı terzi, bunu birkaç kader kehaneti ya da yıkılmakta olan saray *Hus Rose*'a en yakın cimri fırıncılardan bulabildiğim bir parça tatlı ekmek karşılığında yaptı.

Kendilerine Norns diyerek tanrıça olduklarını sanan yaşlı cadılar sinir bozucuydu, ama benim için orada burada birkaç mesaj iletmışlerdi.

Hayır. Boş ver. Yardımcı olmadılar. Beni bu kanlı karmaşaya sokan şey onların lanet kehanetleriydi. On tur önce Kuzgun Kraliçemin Ari'yi uyandırmanın bir yolunu bulmasına yardım etmeleri gerekiyordu ve bir şekilde kanayan dünyanın çözüldüğü bir savaşın içine çekildim.

Forbi'yi ve kız kardeşlerini suçlamak, kaderin gerçekten böyle bir şey düşündüğünü kabul etmekten daha iyiydi.

Cuyler adamlarına birkaç emir verdi ve onları dökülen bir hokka gibi şehrin dört bir yanına yaydı. Çoğu köşe her zaman kan fae gözcüleri tarafından korunurdu.

Eğer Deli Kral ve aşırı büyümüş kapılarının ardında tuttuğu ürkütücü savunmalar, yabancı güçlerin kirli topraklarına girmesini umursuyorsa, bunu asla söylemedi. Hiçbir şey söylemedi. Mum ışığının birkaç parıltısı

Pencereler, ara sıra çalan lir ya da flüt sesleri, Hus Rose'un birileri tarafından işgal edildiğinin tek işaretiydi.

Alçak, tepesinde çiviler bulunan demir kapılar mezarlık alanını çevreliyordu. Üst üste yığılmış nehir taşları ve denizden çıkarılan çakıl taşlarından oluşan işaretler, Öteki Dünya'ya gönderilen ruhların son kalıntılarıydı.

Girişte durakladım, ortama sarıldım. Yükselen kanlı ay, aşırı büyümüş araziye hınzır bir ürkütücülük katıyordu. Sıra'da, acınası bir korulukta sıralı ağaçların yetiştiği birkaç yerden biriydi.

Küçük bir kızken, yaprakların gür olduğunu, çimlerin renklerinin kırılğan ve sararmış değil, zengin ve yemyeşil olduğunu hatırlıyorum. İnsanlar bir zamanlar daha neşeli ve daha parlaktı, gözlerinde bir parça umut vardı.

On tur önceki Fae adaları savaşından bu yana, Kuzgun Sırası yavaş yavaş ölmeye başlamıştı sanki.

"Ben burada bekleyeceğim." Cuyler dirseğine dokundu. Soluk rünlerle oyulmuş ahşap bir sütunun yanında durmadan önce bana sempatik bir gülümseme verdi. "İstediğin kadar kalabilirsin."

Yalnızlığa şükrederek çenemi eğdim ve arazinin arka tarafına doğru ilerledim. Tepemde, kemikli parmaklar gibi uzanan dallar bana doğru uzanıyor, beni kapıp götürmeye hazır bekliyordu. Yutkundum ve gri taşlardan oluşan en son sunağa odaklandım.

Güney'de, Altın Kralım şehit anne ve babamın yanı sıra Kaptan Annon için de bir totem dikti.

Raven Row'a ilk ziyaretimde, tüm soylularım ve hırsızlarım bir araya gelerek, oyun salonlarında çok iyi bir oyuncu olan hikâye anlatıcısının kardeşi Stefan'ın, bu kıyılarda birlikte yürüdüğümüz zamanlardaki gibi hatırlanabileceği bu küçük arazinin yaratılmasına yardımcı oldular.

"Sana hâlâ biraz kızgıyım," diye fısıldadım, parmak uçlarımı pürüzsüz taşların üzerinde gezdirirken. "Ama yapacak işlerimiz var, bu yüzden peşini bırakacağım. Şimdilik."

Dizlerimin üzerine oturdum ve devam etmeden önce omzumun üzerinden baktım, sesim kısıktı. "Hikâye yazamıyorum Stef. Kelimeler kuruyor ya da hiç gelmiyor. Ama ben Bulacağım. Çok emin olduğun o sesi bulmama yardım etmene ihtiyacım var."

"Benim için değil. Lump için. O hücrelerde bana göz kulak olduğu için ona borçlusun. Kendini kaybetmiş bir haldeyken, beni tokatlamaya kalktıklarında o Kuzgun piçlerle birden fazla kez savaştı." Gözyaşlarımın yakıcılığıyla gözlerimi kırdım. "Sen gittiğine göre şimdi de bana göz kulak oluyor."

Parmağımla taşlardan birindeki kristal damarını takip ederek düşüncelerimi topladım. "Yardıma ihtiyacım var çünkü rüyalar ... onun gördüğü gibi rüyalar, iyi türden değiller." Midem bulandı. "Ben de aynı şekilde kötü rüyalar gördüğüm için biliyorum. Geçmişle ilgili rüyalar, ama benim geçmişimle ilgili değil. Diğer kader işçileri."

Güney Adalarındaki savaştan bu yana, zihnim sanki bir başkasının gözünden bakıyormuşum gibi geçmişin anları arasında geziniyor; hikaye anlatıcılarının bizi bu ana getirmeye yardımcı olduğu anları hayal ediyordum.

Babamın yıkılmış sarayını keşfettikten sonra, seidr'in parçalanmış krallıklar boyunca yayıldığını varsaymak kolaydı.

O geçmiş hikâye anlatıcılarına minnettardım, sözleri için minnettardım. Benimle konuştular, kendi masallarımı güçlendirmeme yardımcı oldular.

Kuzey'de tutsakken, eski bir masal bile bulmuştum, sanki beni çağırmıştı ve iyi kalpli bir kraliyet bulmak için lanetli bir canavarın hikayesini çarpıtmıştım. O pis Ravenspire hücrelerinin gölgelerindeki bir fısıltı bana bir avuç kader lanetinde yapılacak basit değişikliklerin bir umut ve iyi dünyalar masalını başlatacağını söyledi.

"Bir fısıltı bana bunu yapabileceğimi söyledi," dedim taşlara. "Lump'la birlikte kaldığım hücrelerde fısıltılar bana bazı kelimeleri değiştirebileceğimi ve Lanetli Kral ve İyi Kalpli için yeni bir masal yazabileceğimi söyledi. Şimdi, Kuzey'i lanetleyen hikâye anlatıcısını hayal ediyorum. Buz Kralı'nın parçalara ayırdığı. Bu çok gerçek Stef."

Daha da sinir bozucu olanı, ölmüş babamın kalp şarkılarından oluşan parşömenlerinin arasında geçmiş hikâye anlatıcılarının yazılı hikâyelerini bulmaktı.

Ari bana Valen'in lanetinin, Kuzey'de gördüğüm ve çarpıttığım sözlerin aynısının, bir yığın başka masalla birlikte yerleştirildiğini söyledi. Nightrender'ı bir yalan çeşnisiyle yemin etmiş bir kaçakçıya doğru çeken masallar. Bir hafıza hırsızının cam bir yüzük bulduğu masallar. Bir kuzgunun kalbini ısıtan adamı bulduğu bir masal.

O zaman neden o masalları hayal ediyordum?

Zaman azalıyor. Rüzgâr düşüncelerimi duymuş gibi, yeni bir fısıltı mezarlığın üzerinden geçerek ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Sesi aramak için etrafımda döndüm. Gölge ve hayaletlerden başka bir şey karşılamadı beni.

Bir başkasının varlığının tanıdık hissi beni daha hızlı hareket etmeye teşvik etti. Ceketimin cebinden hırpalanmış bir kaz tüyü kalem ve küçük bir şişe mürekkep çıkardım. Diğer cebimde yırtık pırtık bir parşömen parçası vardı.

"Ben hazırım Stef. Daj'ıma onun sesine bir kez daha ihtiyacım olduğunu söyle. Sadece bir kez daha, Lump ve ailesini korumak için."

Tüm soylularımı ve hırsızlarımı korumak için. Göğsümde bir baskı oluştu. Hiçbirini kaybedemezdim. Kaybetmem.

"Ne olacağını bilmiyorum," diye fısıldadım geceye, "ama her şeyin yeniden dağılması an meselesi gibi geliyor."

Gözlerimi kapadım, bekledim. Kalbimin arzusunu görebiliyordum -Sol, Tor, Alek, bin tur boyunca uzun hayatlar yaşamak- ama yanma kanıma hiç gelmedi.

Kalbimde uzak bir melodi mırıldanıyordu, saten gibi bir ses. Ama kalın bir buz kütesine uzanmak gibiydi; onu almak için kıramadım.

Şarkımı al. O hep senindi. Zaman azalıyor.

Kalbim göğsümde hareketsiz kaldı. Tekrar ağaçları takip ettim. "Daj?"

Babamın gücü, kendi sesimi duyurmaya hazır olana kadar kullanmam için bana miras kalmıştı. Stefan-Annon-son anlarda bana kendi gücümü bulmaya hazır olduğumu söylediğinde söylediği şey buydu.

Sahip olduğum güç beni başarısızlığa uğratiyordu ve babamın yardımına ihtiyacım vardı.

Bu toprakta kalan her şeye şimdi ihtiyacım vardı.

Uzun bir nefes aldım ve tek bir kelime yazdım: *güvenli*.

Omuzlarım çöktü. Seidr'in sözleri akarken kanımdaki ateş boştu ve aklıma gelen tek şey, tüm soylularımın güvende olması için Norn'lara sessizce yalvarmaktı. Daha fazla mezar taşıyla konuşmak istemiyordum.

Özenle parşömeni katladım ve tüy kalemle küçük mürekkep şişesini ceplerime geri koydum.

İçimi çektim ve Stefan'ın işaretinin bir tarafına yaslandım. "Keşke sana tanrıların salonunda olmanın nasıl bir şey olduğunu sorabilseydim. Daj'ım söz verdiği gibi seninle buluştu mu?"

Ölürken hepimize tek arzusunun büyük salonda kralını selamlamak olduğunu söylemişti. Ode Hanesi'ne aşık olmak.

"Birkaç sır daha verebilirdim," dedim, sert bir sesle. "Eğer bilmek istiyorsan."

Arazi sessizdi. Her zaman sessizdi.

"Stef," diye fısıldadım. "Burada, içimde bir şeyler değişiyor. Soluyorum. Sanki her gün başka bir yere çekiliyorum." Başımı eğdim

Kızıl Ay'a. "Kızıl gecede ölüm. Burada, kaderin bir cilvesiyle ölme onuruna erişecek tek kişinin sen olduğunu sanıyordun."

Mezar tümseğinden geri çekildim. "Gerçek şu ki Stef, sanırım yine geldi. Ama bu sefer benim için geldi."

Bölüm 7

Hikaye Anlatıcısı

Mezarlıktan öncekinden daha umutsuz ayrıldım. Kelimeler çıkmıyordu ve nedenini anlamıyordum. Havada bir ağırlık vardı. Sessiz bilinmeyenlerin zamanının sona erdiğine dair bir his.

O lanet olası savaş lordu, bunca zamandır ortalıkta yoktu ve hâlâ beni yavaş yavaş parçalara ayırıyordu. Seidr'im beni terk etmişti. Başından beri onu istememiştim ve şimdi de kurumaya yüz tutmuştu.

Kraliyet ailemi korumam gerekiyordu. Çok geç olmadan Sol'un mutlu ve hayatta kalmasını sağlamalıydım.

Pantolonumun cebinden, her zaman yanımda taşıdığım katlanmış parşömeni yavaşça çıkardım. Mektubun kelimelerini her okuduğumda sıcak, kavurucu bir acı göğsümü delip geçti. Kanlı ayın geri döndüğü gece gizemli bir şekilde yastığımın üzerine konmuş bir mektuptu bu. Savaş lordu kaybolduktan on tur sonra.

Her zaman kapımın önünde ya da yastığımın üzerinde bulduğum o kara güllerle aynı görünüyordu.

Bir parmağımla gözyaşlarımı silerken, notunun son satırını okumak aklımdan çıkmıyordu:

Şimdi, çok uzun zaman önce kaybolan bu bağı
yeniden kurma zamanı. Söylediği gibi hazırsın.

Kayıp bir bağ. Bir süre, babamın, Annon'un ve herkesin bahsettiği bağı ben ve Saga'dan bahsettiğine kendimi inandırmak için büyük bir mücadele verdim. Teyze ve yeğen, Ode Hanesi'nin hayatta kalan son üyeleri olarak yeniden bir araya geldi.

Doğrusu, buna sırayla inanmamıştım.

Yüzleşmek istemediğim bir gerçek vardı, korkunun altına gömdüğüm bir gerçek, izin verirsem omurgamı kırabilecek kadar ağırdı - burada yalnız değildim.

Hayaletimin dost mu yoksa düşman mı olduğuna karar verememiştim. Tek bildiğim beni istediği idi. Bir bağ, derinlerde bir yerde bir his, varlığım haline gelen karanlıktaki sırları bulmamı istiyordu.

"Bu ona yardım edecek mi?" Rüzgâra sordum. "Gölgelere teslim olursam Sol'a faydası olur mu?"

Rüzgar cevap vermedi.

Nasıl olabilirdi ki? Davorin'in denize doğru süzülüşünü izlediğimden beri kaderin herhangi bir ışıltısına, sözlerime rehberlik eden Fısıltı'nın herhangi bir ipucuna karşı duvarlar örüyordum.

Şimdi sanki lanet bir uçurumun üzerinde durmuş, iki farklı çıkıntıya bakıyormuşum gibi hissediyordum. Biri beni ileriye götürecek, içimdeki korkutucu, karanlık bir şeyin çağrısına kulak verirsem kanayan kraliyet ailemi güvende tutabilecek cesur bir hamle. Diğer ise korku ve eylemsizlikle karıştı. Durgun kaldığım ve varlığımın solmaya devam etmesine izin verdiğim bir seçim.

İçimin derinliklerinde keskin ve sert bir his belirdi. Parşömeni elimde ufaladım, gözlerim kapalıydı. "Kaybolanı bulmak istiyorum. Kayıp olan bu kader bağı, eğer onları koruyacaksa bana göster. Eğer onları kurtaracaksa."

Bu sözlerin bir anlamı var mıydı, yoksa bir mezarlığın kapısında durup karanlıkla konuşurken biraz deli gibi mi görünüyordum, bilmiyordum. Bir kalp atışında daha, damarlarımda sıcak kan dolaştı; nabzımı hızlandırdı.

Rüzgâr alçak ve derin bir fısıltıyı taşıyor ve soğuk bir esintiyle etrafımı sarıyordu. *Sonunda bekleyiş sona erdi.*

Ürperdim. Hava misk kokulu ve nemliydi, neredeyse ağırdı ama görünürde hiçbir şey değişmemişti. Önsezi omuzlarıma yerleşirken, lanet savunmamla korkunç bir şeye neden olabileceğim korkusuyla omurgamı bükerek ortama sarıldım.

"Cal, iyi misin?" Cuyler mezarlığa doğru ilerledi ve yanıma geldi.

Zorla gülümsedim. "İyi. Stefan her zamanki gibi ağzını bıçak açmıyordu."

Cuyler gülümsedi, ama çok sıkıydı. Kardeşimin yasını tuttuğumu biliyordu ama o da diğerleri gibi Annon'u şehit bir kahraman olarak onurlandırıyor.

Onlar her seferinde onu bira ve savaş hikayeleriyle onurlandırırken, ben uyuyana kadar ağladım.

"Geri dönmeliyiz." Solgun gözleri bir kez daha gökyüzüne kilitlendi.

Duygular boğazıma düğümlenmişti ama Cuyler'ı incelemek için zaman ayırdım.

Neredeyse hafızama kazıyacaktım.

Güney'deki kan sarayının varisi olarak, kan fae halkının özelliklerine sahipti. Bazılarının dişleri ya da sarı gözleri korkutucuydu. Cuyler'da ikisi de yoktu. Eşsiz bir yakışıklılığı vardı. Yüzünü örten ve omuzlarına kadar inen dalgalı, altın sarısı saçları vardı. Alacakaranlık gibi görünen bir cildi vardı. Gri renkliydi, yanaklarını renklendirmek için bronz bir dokunuş vardı. Gözleri buz gibi soluktu ve küçük gözbebekleri hiç büyümmez, sadece ruh hali değiştiğinde daralırdı.

"Yüzümde ne var?" Cuyler çatık kaşlarla beni izledi. Tanrım, beyinsiz bir aptal gibi aval aval bakıyordum. "Hiçbir şey." Kıkırdadım, Yüzümün yanaklarımdaki sıcaklığı ele vermemesi için gökyüzüne dua ediyordum. "Bu gece keyfim yok."

Çenesini eğdi ve bir avucunu sırtımın küçük kısmına dayadı. "Bayanı eve götürelim."

"Bana böyle iğrenç bir şekilde hitap ettiğin için seni bıçaklamayacak kadar aklım başımda değil."

Gülüştü derin ve yuvarlanan bir sest, çok sevdiğim bir sest. Hayatın kolay olduğu anlamına geliyordu; endişeler bir an için dinlenebilirdi.

Yüzümde bir sırıtma belirdi; bu ciddiyetsizlik dikkatimi o kadar dağıttı ki ayak parmağım çıkıntılı bir köke takıldı. Bir çılgılık atarak öne doğru fırladım ama Cuyler beni belimden yakaladı. Bu kadar yakinken burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Çenesindeki küçük bıyık kıllarını, düz burnunun üzerindeki soluk bronz çilleri görebiliyordum.

Küçük gözbebekleri gerildi. "İyi misin Cal?"

Hayır, kanamıyordum. Dokunuşu içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Kafatasımın içinde hayaletler dans ediyordu, bilinmeyen bir anın gölgeleri. Çocuksu parmaklarla kaba bir eli tuttuğum anlar. Sırık gibi bacaklara ayak uydurmaya çalıştığım anlar. Çocuksu bir sesin, değişen tondan dolayı tiz cızırtılarla çatladığında güldüğüm anlar.

Güvende olduğum ve kalbimin bir şeylerle yandığı anlar.

Cuyler'ın anları değil, ama dokunuşu beni tekrar deneyimleme özlemiyle tutuşturdu.

Yutkundum. "Ben ... iyiyim. Sadece sakarım, Cuy. Şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

"Doğru."

Tanrım, sesi pürüzsüz bir törpüydü, karanlık bir arzu damlıyordu.

Yoksa zihnimde dönen başka birinin sesi miydi? Kanayan cehennem, delilik beni ele geçiriyordu. Tek açıklaması buydu. Hayaletler ve anılar korumamı, arkadaşımı başka bir şeye dönüştürüyordu. Sanki kalbim bir zamanlar sahip olduğum o dokunuşu, o varlığı çılgınca arıyordu.

Kanayan bir aptaldım ve Kuzgun Kraliçem bu düşünceleri düşündüğümü bilseydi, karnımın en alt kısımlarında ateşin çiçek açtığını bilseydi günlerce benimle alay ederdi.

Kaderli kraliyet mensupları ne zaman yatağa girse savaşların başladığı konusunda onu uyarmıştım.

Burada kana benzeyen bir gökyüzü, tanımadığım bir aşkın hayaletimsi anıları ve tek düşünebildiğim meçhul bir adamın vücudumdaki elleriydi. Cuyler masum dokunuşunun nasıl bir işkenceye yol açtığını bilseydi dehşete düşerdi.

Tanrım, daha önce bir erkeği *öpmemiştim* bile. Kesinlikle bir erkeğe dokunmamıştım.

Bağınızı bulun.

Bu düşüncenin beynime kazınmasına izin verdiğim anda, Raven Row'dan tiz ve acı dolu bir çığlık yükseldi.

Bölüm 8

Hikaye Anlatıcısı

CUYLER hiç vakit kaybetmedi ve hançerini kınından çıkardı. Gözlerini çizmelerime çevirdi, aynısını yapmam için sessiz bir emirdi bu. Bileğindeki küçük kılıftan çıkardığı bıçağı bir nefes sonra kavramıştım.

Mezarlık alanını terk ettik ve hastalıklı ağaçların arasından geçerek Sıra'nın ana yoluna geri döndük. Yakınlarda hiç ateş ya da soba görmesem de belli belirsiz bir odun dumanı yükseliyordu.

"Calista." Cuyler kolumu tuttu ve beni oturduğum apartmana doğru yönlendirdi.

Kalbi durduran türden bir şok göğsüme çarptı. Kan fae gözcüleri küfürler mırıldanarak iki yanıma sardılar. Sıradaki insanlar sessizdi. Sanki bunun olacağını en başından beri biliyorlarmış gibiydiler.

Kıyı şeridinin yakınında, benim çarpık, sefahatten harap olmuş binamdan belki elli adım ötede, taştan bir meşale, yıldızsız bir gökyüzü kadar siyah bir alevle parılıyordu.

"Hayır." Dizlerimin bağı çözüldü. *Ailem*. Saldırı altındaydılar. Düşünceler kafatasımın içinde yuvarlandı. Yüzleri birbiri ardına bilincime kayıyordu. Ari ve Saga, çılgına dönmüş olmalılar. Küçük Mira. Babasının sırayla tasarladığı o trol yuvalarında düzgünce saklanmış mıydı?

Doğu'nun ikiz dehşetleri. Her zaman babalarının yanında olmak istediler. Onlara hediye ettiğim o lanet balina kemiği kazmalarla eşsiz yeteneklerini kullanıp Gölge Kral ve Kraliçe'nin peşine düşecekler miydi? Düşecekler miydi?

Benim İyi Kalbim. Benim Lanetli Kralım. Gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı. Hepsi aşk için, barış için umutsuzca savaşıyorlardı. Onlara ne olacaktı

Şimdi mi? Son düşüncelerim Güneş Prensini üzerinde yoğunlaştı. Hâlâ cebimde duran mektubu kor gibi yanıyordu.

Tehlikeyi hissetmişti. Hayır. Kabuslarının gerçekleşmesine izin veremezdim. Torsten'i kaybetmeyecekti. Oğlunu kaybetmeyecekti.

Öfkeden ya da korkudan, fark etmez, damarlarımda bir ateş yandı. Kan istiyordum. Kemik istiyordum. Lanet soylularına karşı kılıç kaldırmaya cüret eden herkes için ölüm istiyordum. Derimin her yüzeyi sıcaklıkla ağrıyordu.

"Ya harekete geç ya da bıçağı boğazımıza kendin sapla." Bu sesi tanıyordum. "Olaf?"

Yaşlı aleman kahverengi piposunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve kirli bir bezi içki boynuzunda ovuşturdu. Mezarlıktaki zayıf ağaçlar gibi ince ve kemikliydi, ama sakalı göbeğine vuruyordu ve geçmişimdeki Rave savaşçılarından bir zamanlar kullandığı kemik boncuklarla boncuklanmıştı.

Boynuzu kurutmayı pek umursadığını sanmıyordum, daha çok bana dudak bükerken ellerini meşgul etmek için kullanıyordu. Piç Stefan'a değer verirdi ve her zaman nazik davranırdı. Şimdi ise tamamen cani görünüyordu.

"Sonumuz geldi. Tanrıları selamlayalım mı küçüğüm, yoksa damarlarında kimin kanı dolaştığını kanıtlayalım mı?"

"Nereden biliyorsun?" Sesim tiz ve çaresizdi ama anlamamıştım. Soyumla ilgili gerçeği on tur önce öğrenmiştim ama Kuzgun Sırası'nda kimseye söylememiştim. Deli Kral'dan ya da evimde bir kraliyet hazinesi sakladığımı düşünen aptal piçlerden başıma bela almak istemiyordum.

Olaf kanlı ayı işaret etti. "Tüm masalların bir sonu vardır; bizimki de şimdi geliyor."

Onun sözleriyle hava buz gibi ve sertleşti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ufku ötesinde, mürekkep gibi karanlık şeritler denizin üzerinde kayıyordu. Şiddetli gelgitler durgun bir dalga gibi savruluyordu ama gölgelerin arasından farklı gemi ve deniz araçlarının şekilleri görünüyordu. Keskin pruvalar, sivri gövdeler. Kan kırmızısı sonsuz, yırtık pırtık yelkenler.

Denizin üzerinde, daha önce zorla bindirildiğim gemileri görebiliyordum. Kara bulutlar öfkeli bir fırtınanın içinde toplanmış, gemileri gözden gizliyordu, ta ki tüm bunları hayal edip etmediğimi merak edene, karanlığın içinden onun gözlerini görene kadar. Fırtınanın içinde bir silüet, ama yüzeye çıkan devasa hayalet inkar edilemezdi-Davorin geri dönüyordu. Denize sığınmıştı, hiç kuşkusuz o lanet deniz perilerinin arasına sığınmıştı ve şimdi eskisinden daha güçlü bir şekilde, arkasında yeni ordularla ortaya çıkmıştı.

Kanayan tanrılar.

"Cuyler, şunu görüyor musun?"

"Neyi gördün?" Cuyler alev alev bakıyordu.

Yaklaşan lanet olası bir deniz ordusunu nasıl olur da göremez?

Hızlı bir rüzgâr bana çarptı. Gözlerimi kapatıp hazırlandım ama bir başka patlama beni geriye doğru savurdu. Ne haltlar oluyordu?

Cuyler için haykırmaya çalıştım ama sesim fırtınanın içinde kayboldu. Gözlerimi açmaya çalıştım ama toz, çakıl taşları ve kurumuş yaprak parçaları tenimi dövüyordu. Raven Row'umun tamamı bana karşı dönüyor gibiydi. Selin içinde zorlukla ayakta durabiliyordum, bir orduyla nasıl savaşabilirdim ki?

Raven Row halkı bira şişelerini kaldırmayı bilirdi, kılıçları değil. Katledileceklerdi. Ama geriye çok az seçenek kalmıştı. Burada duracaktım, intikam için savaşacaktım. Kuzey'in acısı, Doğu'nun yozlaşması, Güney'in sırları için. Stefan ve kaybettiği hayatı için savaşacaktım.

Rüzgar daha da şiddetlendi. Çığlık attım ama sesim kesildi. Denizden uzaklaştığım her adımda taciz daha da azalıyordu, sanki fırtına beni Raven Row'un derinliklerine doğru dövüyordu. Bunu durdurmam gerekiyordu. Burayı ele geçiren güç her neyse ondan kaçmalıydım.

Şarkı söyle. Alçak, gürleyen bir fısıltı kafamı doldurdu.

Şarkı söylemek mi? Fae adalarının kıyısında, Davorin pis parmaklarını boğazıma uzatırken, seidr'im patladığında neredeyse kanlı parçalara ayrılacaktım, sadece kelimelerle değil, gücümün arkasında benden başka kimsenin duymadığı bir melodi, bir sesle.

Yine oluyordu. Aynı güç, sanki bir alev hapsolmuş ve gökyüzüne doğru patlamak için can atıyormuş gibi yükseliyordu.

Şarkı sıcak bir bal gibi üzerimde dolaşana kadar melodinin kafamda, kalbimde şekillenmesine izin verdim. Bir şekilde hüznü melodiyle güzel bir şekilde akacağını bildiğim iki basit kelime. *Sakin ol.*

Kollarımı iki yana açtım ve kanımın sıcaklığı kıyı şeridine yayıldı. Gök gürültüsünün patlamasıyla taşınan bir ses gibi hayali bir melodi yankılandı. Bir güç patlaması solgun saçlarımı yüzümün etrafına savurdu, ta ki yanaklarımda kırbaç izleri olabileceğini düşünene kadar.

Hafiflediğinde suya baktım. Beni karşılayan tek şey huzurlu, sakin denizlerdi. Ordu yoktu. Davorin'in hayalet gölgeleri yoktu ama kürekler sessizdi. Ürkütücü bir şekilde.

Gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. Birkaç dakika önce siyah alevi görünce kulübelerine koşan insanlar . . . hareketsizdiler. Sanki ayakta uyuyorlardı, oldukları yerde donup kalmamışlardı, sadece kıpırdamıyorlardı.

"Cuyler?" Ayağa fırladım ve arkadaşımı inceledim. Gözleri kapalıydı. Bıçakları elinden düşmüştü ve diğerleri gibi o da hareketsizdi.

Ne oluyordu?

Rüzgar tekrar toplandı. Hiç acımadan üzerime doğru geliyordu. Kum ve su gözlerime battığında çığlık attım ve amansız esintiler beni suyun kenarından geri çekilmeye zorladı.

"Cuyler!" Onun adını haykırdım.

Herkes gibi o da ayakta uyuyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu.
Ne yaptım ben?

Yer tekrar sarsıldığında ahşaplar parçalandı. Çürümüş kirişler yakındaki bir ticaret kulübesinden sıyrılıp neredeyse kafama çarpacakken çığlık attım.

Daha fazla rüzgâr. Daha fazla kaos. Binalar inliyor ve gıcırıyor, bir o yana bir bu yana sallanıyor gibiydi.

Tanrılar adına, bir şey Raven Row'u yiyip bitiriyordu. Cuyler ve adamlarının yanında kalmak için savaştım. Onları bu kadar açıkta ve savunmasız bırakamazdım.

O zaman benimle şarkı söyle,

Küçük Gül. "Kimsin sen!"

Çığlık attım.

Fısıltı yanıt vermedi.

"Allah kahretsin!" Yakındaki bir çatıdan bir çıta koptuğunda ve hala tahtada duran paslı çiviler neredeyse gözüme saplandığında yüzümü koruyarak geri çekildim. Rüzgâr beni geriye, sıranın daha derinlerine itti.

Telaşa karşı nefes alamadığımda, dönmek zorunda kaldım. Kaçmak zorunda kaldım.

Ayaklarım çamurun üzerinde kaydı. Kafatasımda kan dolaşıyordu. Arkama bakmadım, bakışlarım ilerideydi, saklanacak, düşünecek, plan yapacak kadar uzun bir sığınak bulmak için çaresizdim. Evimin halkını nasıl durduracağımı bilmediğim bir saldırıdan kurtarmak için kan akıtiyordum.

Karanlık, Raven Row'u kalın dalgalar halinde kapladı. Kan beynime hücum etti. Hiçbir şey göremiyordum. Sadece dönen bir toz girdabı ve belli belirsiz fısıltılar vardı.

Birini bulmak için çaresizce adımlarımı hızlandırdım. Uzakta, yolları ve çatıları yutan gecenin içinden donuk bir ışık kırıldı. Yolun sonundaki demir kapılar sanki beni içeri çağırırcasına açıldı. Karanlık

ötesinde yaşıyor, cılız ağaçları ve sazdan çatıları soğuk gecede ıslatıyordu. Başka seçenek yoktu; atladım.

Deli Kral'ın toprakları olan Hus Rose'un kapılarına doğru ilerlerken bıçak elimden kaydı.

Uzun otların arasında yüzüstü yatarken titriyor ve yeterince derin bir nefes almak için mücadele ediyordum. Sırtımdan inilti ve gıcırtilar geliyordu. Ağır demir kapıların gıcırdayarak kapanmasıyla aynı anda arkamı döndüm.

Ayağa fırladım ve parmaklarımı kapıların parmaklıklarına dolayarak onları tıkırdatmaya başladım. Kıpırdamadıklarında boğazımı bir panik dalgası kapladı. Lanet olsun, kilitliydi. Kapıları bir kez daha tekmeledim, sonra sinir bozucu bir farkındalık geldi. Yavaş bir dönüşle Raven Row'a baktım. Tüm kanayan yer boş, hayalet gibi bir sükûnete bürünmüştü.

Birkaç dakika önce pisliğin içinde şiddetlenen o lanet fırtına neredeydi? Çatlayan camlar, enkazlar, vahşi denizin püskürttüleri neredeydi?

Unutulmaz bir uğultu kadife gibi akıyordu. Beni korkutan ve kanımdaki korkuyu aynı nefeste yumuşatan kasvetli bir ses. Göğsüme saplanan lanet bir kanca gibi, o ilk adımla birlikte beni ileri doğru çekti. Zihnimin derinliklerinde gömülü, baş döndürücü bir endişe büyüdü. Geri çekilme, bir çıkış yolu bulma uyarıları bir içgüdü gibi alevlendi. Ama adımlarımı durduramıyordum. Geri dönemedim, gizem ve bilinmeyenler tarafından çok fazla tüketildim.

Zihnim kaçmam için yalvarırken kalbim beni arazinin derinliklerine doğru yürümeye devam ettirdi.

Gölgeler çatlak taş sütunların, birkaç ufalanmış heykelin etrafında dönüyordu, sanki bir zamanlar burada taştan nöbetçiler nöbet tutuyormuş gibi. Sis ve karmakarışık sarmaşıklar arnavut kaldırım yolların üzerinde hareketli bir su gibi kıvrılıyordu. Arazi, Raven Row'un kirinden, isinden ve kokusundan farklıydı. Sanki yeni bir dünyaya adım atmış gibiydim.

Bir rüya.

Gözümü kırpmadım, nefes almadım ve her adımda ses daha da güçlendi. Başımı birkaç alçak dalın altından üstü kapalı bir patıkaya doğru eğdim. Karışık dallar tepedeki kemeri şekillendiriyordu ve kenarlarda siyah donyağı mumları yolu aydınlatıyordu.

"Alo?"

Bir rüzgar ıslığı cevap verdi. Aptal değildim. Unutulmaz hayaleti aramak, diğer tarafa geçtiğimde dünyanın değişeceği anlamına geliyordu. Ben

Bunu kanayan kraliçelerime birden fazla kez söyledim. Kaderin dürtüsünü takip edin, bu onların dünyalarını altüst edecekti. Dinlediler mi? Bir tanesi bile.

Kendime hep asla umursamaz biri olmayacağımı söyledim. Yolumun açıldığı yere asla körü körüne gitmeyecektim. Norn'ların başını sürekli ağrıtan bir diken gibi, direnmeyi planladım. Reddetmeyi.

Belki de kraliçelerime biraz lütf borçluydum. O anda, reddettiklerimle kaderle alay etme arzum azaldı ve ileriye doğru çağrıyı takip etmeyi arzuladım. Ayazdaki ateş kadar sıcak, boğazdaki dut çayları kadar rahatlatıcı olan bu yolun sonunda beni neyin beklediğini keşfetmek için can atıyordum. Gözlerimi kapattım, bir an durakladım, sadece sakinliğin tadını çıkardım.

Bir tür hileli güç Hus Rose'un toprağını ıslatmış olmalı, çünkü nabzımın en son ne zaman bu kadar huzurlu attığını hatırlayamıyordum. Nazik sözlere ve nazik, sevgi dolu kollara eve dönmek gibi.

Yürüdükçe sis daha da inceliyor ve görünmeyen karanlıktan oluşan geniş bir dünya ortaya çıkıyordu. Rün totemleri kırılmıştı. Ağaçlar çıplaktı. Gri toprağın üzerinde kurumuş yapraklar, ölmekte olan çiçeklerin kırılğan gövdelerini örtüyordu.

Bir zamanlar burada güzellik yaşırdı. Kasvetin içinden, olabilecek bir dünyayı görebiliyordum.

Geniş bir merdivenin dibindeki patika açıldığında parmak uçlarım rüzgârın devam eden esintisinden uyuşmuştu. İçim altüst oldu. Hus Rose aldattıcı derecede büyüktü. Araziye bu açıdan bakıldığında saray karanlık bir canavar gibiydi. Duvarlar siyah taştan yapılmıştı ve kemerli pencerelerin her birinde koyu renkli perdeler iç duvarları dışarıdan koruyordu.

Demir aplikler tek ışık olarak el fenerlerini tutuyordu ve iki kemerli kapı gıcırdayıp merdivenin tepesindeki sahanlığa geçtiğinde olduğum yerde donup kaldım.

Meşalelerin altın dokunuşuyla bir figür ortaya çıktı. Uzun boylu ve heybetli olan bu silüet, güçlü omuzlarıyla erkeksiydi. Gölge, tam formu netleşmeden önce durakladığında dudaklarımı yaladım. Davorin'in beni bulduğuna dair kısa süreli bir endişe birkaç nefes sessiz kalmamı sağladı. Ama Davorin gibi hissetmiyordum.

Tanıdık geliyordu.

"Kimsin sen?"

Hiçbir kelime yok, sadece derin, hırıltılı bir kahkaha cevap verdi. İliklerime, iliklerime kadar hissettiğim bir ses. Çok basit bir şeydi ama beni bir adım daha yaklaştırdı.

Duruş şekli, onu tam olarak seçemeyeceğim kadar gizlenmişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, sanki yüz hatlarını stratejik olarak gözlerden saklamış gibiydi.

"Kendini gösterecek misin?"

"Kendimi göstermemi söylüyor." Tekrar güldü, uzun bacakları karanlıkta ilerliyordu, ürkütücü ay vücudunun kanlı hatlarını çiziyordu. "Bunca zaman benden kaçmışken neden kaçayım ki?"

Ondan kaçmak mı? Hus Rose'un arazisindeydi. Deli Kral'la konuşuyor olmalıydım.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Sesi sert ve kabaydı ama yine de unutulmuş bir anı gibi tenimden akıyordu, sanki kanım bu sert ve ağır tonun altında ısınmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bu ses damarlarımda yeni bir kan akışı gibi dolaşüyor, lanet ruhuma yayılan uyuyan bir ışığı uyandırıyor. Bu sesi tanıyordum. Altın Kralımı bir fae uykusundan uyandıracak adımları yazmamda bana yardım eden bir ses. Tek başıma yapamayacağım bir başarı.

Katliama doğru yürüyen bir aptal gibi bir adım daha yaklaştım. "Fısıltı mı?"

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye tekrar sordu, alçak sesle ve mesafeli, sanki konuşmak istemiyormuş gibi.

Bu bir rüya olamazdı. Çok somuttu. Kokusu bile gerçekti, odun dumanı ve buğunun kışkırtıcı bir karışımıydı.

Ravenspire Kalesi'ndeki hücremde, karanlıktaki fısıltıların sesinin başka bir varlığa, seidr kullanmanın yükünü anlayabilecek birine ait olduğunu düşünmüştüm hep. Çılgınlığın içinde bir arkadaş.

Ama uzun zaman önce kendimi kelimelerin sadece bana ait olduğuna ikna etmişim; tıpkı Ari'nin rüyasındaki hayaletin gerçekte var olmadığına kendimi ikna ettiğim gibi.

Şimdiye kadar.

Bölüm 9

Hikaye Anlatıcısı

"SEN KRAL MISIN?" Sesim çatallaştı. "Row'a bir şeyler oluyor ve sanırım Sanırım karanlık bir fae geri dönüyor. Onunla daha önce karşılaştım ve o bir şeytan, bir yaratık. Krallığın tamamını ele geçirecek."

"Olanlar, boşa harcanan zamanın kaçınılmaz bir sonucudur."

"Hayır." Bu aptalın kral olması umurumda değildi, onu boğazlayacaktım. "Değer verdiğim insanlar dışarıda, kapana kısılmış ve bununla tek başlarına yüzleşiyorlar, sen-"

"Artık geri dönüş yok. Artık çok geç. Köprüyü geçtiniz, şimdi yanışını izleyin."

Kalbim durdu. "Hayır. Beni burada tutamazsınız. Halkımızın yardıma ihtiyacı var."

"Evet." Kelimenin dilinin üzerinde sürüklenmesine izin verdi. "Onlara yardım ettik." "Ne?"

"Bize zaman verildi." Elini gölgeler arasında salladı. "Son bir umut ışığı ve bir bağın çok uzun süre ihmal edilip edilmediğini görmek için bir anlık duraklama."

İlk bağı bul. Bir düğümün ardından yutkundum. "Onlar ... zaman durdu mu?"

"Zaman akıp gidiyor," dedi. "İnsanlar hareketsiz kaldı. Şimdilik. Unutmaya çalıştığınız bağı kabul edecek misiniz?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Yalanlar ne zaman dilinden döküldü?"

İlk bağ. Bir dünyayı paramparça ederken iki sesi, iki çocuğu birbirine bağlayan altın ışığın hikayesi. Bu olamazdı. Bu olamazdı.

Başımı eğdim. Deli Kral önümde duruyordu ama o daha fazlasıydı. Daha fazlasını ifade ediyordu ve nedenini bulamazsam boğulacakmışım gibi hissediyordum. Bir adım daha atınca merdivenlere ulaştım. Gölgelelerden uzak duruyordu ama

Bir eli yanında bükülmüştü. Belki de yakınlığım onda da bende yarattığı kadar huzursuzluk yaratmıştı.

"Seidr kullanıyor musunuz?" diye sordum. Hiçbir şey söylemedi. "Bak, göster kendini." Uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Koşacak mısın, Küçük Gül?"

Küçük Gül. Bu isim bir anıydı, kalbimin sevmek istediği ama zihnimin korkunun altına gömmek istediği geçmiş bir unvandı.

Omuzlarımı geriye attım. "Kaçmayacağım."

Tanrım, kaçmayı her şeyden çok istiyordum.

Alaycı bir sesle mırıldandı. "Her hikâye sona ermelidir. Bizimki soluyor ve bizim lehimize bitmeyecek."

"Bizim hikayemiz mi?"

Gölgeler yer değiştirdi ve saklandığı köşeden çıktı. İçim beklentiyle kasıldı. Bronzlaşmış teni ve koyu renk gözleri pusun içinden sıyrıldı. Tamamen siyah giyinmiş, uzun boylu ve nefes kesici biriydi. Çenesi keskin kenarlardan oluşuyordu ve siyah maskesi yüzünün bir tarafını görünmez kılıyordu.

Çok tanıdık ama bir o kadar da farklı.

Tek kelime etmeden merdivenden indi. Benden iki adım ötede, kara gözleri beni bütünüyle yuttu. Yumuşak gözler değildi. Yağmurla lekelenmiş taş gibi bir renk, ama koyu gölgede gömülü çaresizlik gibi bir şey vardı.

Eldivenli elini uzatırken güçlü vücudundaki her kas titriyor gibiydi.

Çenemi indirdim, kesinlikle göreceği korkudan utandım.

"Bana *bak*," diye tersledi. Sarsıldım ve sabit bakışlarını üzerimde tuttum. "Geri dönemeyeceğin bir noktadan geçtin. Gitmene izin vermeyeceğim, şimdi olmaz. Dünyamız yanmak üzere ve bunun seni alıp götürmesine seyirci kalmayacağım."

Korku içime işledi. Kuzey'den kurtulduktan sonra bir daha asla kapana kısılmayacağıma yemin etmiştim. Panik artmak istiyordu ama eldiveninin yumuşak derisi yüzümün bir tarafını neredeyse şefkatle kavradığında nabzım yavaşladı.

Birkaç dakika önce kaçmak istediğim yerde, bedenim bir anda garip bir transa geçti, o kadar sakin, o kadar rahattı ki. Ona doğru eğilmemek için bilinçli bir düşünce gerekiyordu.

"Gerçeklerden kaçma, Küçük Gül," diye fısıldadı.

Bir çocuğun sesi kafamın içinde dalgalandı. *Benimle şarkı söyle, Küçük Gül.*

Kelimeler sende.

Altın Kralımın rüya yürüyüşünden kelimeler. Hayır. Bu yanlış, tehlikeliydi. Ari'nin rüyalarındaki Wraith'i, onunla birlikte olamadığım için kendi adıma bir hayal ürünü, hayali bir rehber olarak canlandırdım. O gerçek değildi. O anılar sadece bana aitti. Riot Ode'un çocuğu olarak şarkılar söyledim, orada bir çocuk yoktu.

Maskeli yabancıya tekrar baktım. Gözlerindeki koyu gölgenin altında kaybolmuş, unutulmuş, eziyet çekmiş bir bakış vardı. Gölgelelerin altına gömülmüş bir yalvarış vardı. Sanki bana tutunmam, bir daha yüz çevirmemem için sessizce yalvarıyordu.

Yüzümdeki eline uzandığımda parmaklarım titredi. Avucum eldivenlerinin pürüzsüz derisine dokunduğu an, anılar zihnimde yeni bir çiçek gibi patladı.

Kan gülü çalılarının arasında kıkırdayarak koşmak. Daj'ın çalışma odasındaki örtülü masaların altına saklanmak. Ahırda keçileri beslemek. Bir sesin yumuşak uğultusuyla arka çimenlikteki sıcak çimlerin üzerinde uykuya dalmak. Bir çocuğun sesi. Günler, anılar, anlar, her ne haltsa, parlak ve net bir şekilde zihnimde çiçek açtılar.

"Silas." Onun adı bir soru değil, bir aşinalık ifadesiydi. Onu tanıyordum.

Hayaletimin yüzündeki karanlık maske, ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldığında değişti. Beni göğsüne doğru çekti. Yüzünü yaklaştırdı. "Bir daha asla unutma."

Kolu belimi sardığında yeterince derin bir nefes alamadım. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar güvenli hem de bu kadar tehlikeli hissettirebilirdi? "Neyi unutma?"

"Bana ait olduğunu."

Bölüm 10

Hayalet

BAŞKA BİR SÖZ SÖYLEMEDEN parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve bizi saraya doğru merdivenlerden yukarı çektim. Sayısız dönüş boyunca dokunulmamışken, avucumda bir başkasının ağırlığını hissetmek yabancı ve tedirgin ediciydi.

Buradaydı. Sonunda *buradaydı*. Binlerce evcilleşmemiş düşünce zihnimde bir girdapta yuvarlandı, ama hepsi tek bir gerçeğe geri döndü - sesim, gülüm, yaşıyordu ve nefes alıyordu.

Merdivenleri çıkarken her birkaç adımda bir omzumun üzerinden dönüyor, onu yine kasvetli yanılsamalar ve zalim rüyalarla büyülediğimden emin olmaya çalışıyordum.

"Orada değer verdiğim insanlar var. Güvende olacaklar mı?"

"Sözleri sen verdin," dedim, bir zamanlar seslerimizin nasıl birbirine karıştığını hatırlayıp hatırlamayacağını merak ederek. "Kader şarkısını mühürledim. *Hareketsiz ol*. Hızlı bir düşünce. Yine de, kaybolmadan önce ne kadar zamanımız olacağını bilmiyorum."

"Bu senin sesindi." Bunu bir soru olarak sormamıştı. Daha çok bir farkındalıktı.

Calista'nın yüzü acı verici bir şekilde buruştu. Adımlarını yavaşlattı, sanki kaçmak için bir fırsat arıyormuş gibi hafifçe direndi. Kaderini seçme özerkliğini kaybetmekten korktuğu benim için bir sır değildi.

Doğrusu, kader duygusu baş döndürücüydü. Ama hâlâ gücü vardı. Kaçabilirdi. Beni reddedebilirdi. Her şey bitebilirdi. Bunu düşünmek boğazımda safra tadı bıraktı. Hayatım boyunca onun gülümsemesini, dokunuşunu hayal etmişim. Benim onun içinde kaybolduğum gibi onun da bana yaklaşmasını hayal ettim.

Görünüşe göre gerçeklik yalnız rüyalar gibi değildi.

Calista'nın kolu tamamen gerilmişti. Doğru, eli benim elimdeydi ama aramızda mümkün olduğunca büyük bir mesafe bırakmaya özen gösteriyordu. Onun

Nefesleri keskindi. Korktuğunda ve bunu belli etmek istemediğinde aldığı türden nefesler.

O nefesleri duymuştum. Onları ezberlemiştim. Onları hafifletmek için acele ettim. Şimdi, beni görünce geliyorlardı.

Karanlık beni derinlerde bir yerde yakaladı, öfke ve umutsuzluktan oluşan bir karmaşa. Olması gereken bu değildi. Ona göre, karanlıktaki canavar ben olmamalıydım.

Onun için ne kadar ileri gidebileceğimi hissetmiyor muydu? Ne kadar ileri gittiğimi?

Merdivenin tepesinde bakışları benimkilerle buluştu, hırçın bir deniz gibi hiddetliydi. Elimi geri çekti. Etrafımda döndüm, biraz daha yakınımda kalmasını sağlayacaksa onu lanet omzumun üzerinden atmaya hazırdım ama onun yerine mürekkep lekeli parmaklarının dokunuşuyla karşılaştım. Narin parmaklar. İnce, nasırlı. Onlara dokunmak istedim, her bir çentiği, uçlarındaki derinin her bir kıvrımını incelemek istedim.

Siyah saten maskenin sırtını nazikçe çizdiğinde kanım dondu. İçgüdüsel olarak geri çekildim.

Yüzeyde gördüklerinizi unutun. Beni görün.

"Gerçekten sensin," diye fısıldadı. "O sana ne yaptı? Altın Kral'ın rüyasında olanlar doğru muydu?"

Tanrım, gözlerinde korkunç bir acıma vardı. Bu maskenin zehrini, o gece benim için kaybedilen her şeyin bu duygusuz anısını gördü. Tek gördüğü buydu.

"Bakmama izin verecek misin?" Başparmağını maskenin dudağının altına sıkıştırarak bileğini tuttum. *"Yapma."*

"Özür dilerim." Ayaza karşı solan bir tomurcuk gibi büzüşerek uzaklaştı ve sessizce sarayın kapısına kadar beni takip etti.

Pürüzlü açılar girişi davetkâr ve ürkütücü kılıyordu ama Calista bakışlarını kaldırdı ve ben onu içeri sürüklerken aval aval baktı. Köşelerden kenarlara doğru ağız açık canavarlar yükseliyordu; karanlık kurt Fenrir ile deniz yılanı Jormungandr'ın bir tür çarpışması gibiydiler. Kapıyı açtım ve onu içeri götürdüm.

Bir rüzgâr kapıyı arkamızdan çarptığında Calista daha da yaklaştı. Kollarımdaki deriyi alevlendiren ve kafatasımın içinde şaşırtıcı bir sis toplayan başka bir yabancı his. Gerçeklik çoktan berraklaşmıştı ama onun dokunuşu, keskin mürekkep kokusu, huş ağacı parşömeni ve güllerin soluk, tatlı yaprakları duyularımı daha da bulanıklaştırdı.

İçime adımını atar atmaz, ne kadar yaklaştığımızı fark etti ve vücudunu bir adım uzağa yerleştirdi.

Onu dairesel giriş yolunda bıraktım ve bir kibrit çöpü çakarak bir mum yaktım.

Kubbeli tavanı, soluk duvarları ve üzerlerine serpiştirilmiş çizimleri incelerken ağzının kenarında bir kıvrım belirdi. Bazıları döndükten sonra solmuştu, ama şekiller zalim bir yalnızlığa terk edilmiş bir çocuğun elinden çıktığı hâlâ belli ve çocuksuydu.

Zaman geçirmek için duvarları işaretlemeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Yine de, duvarlardan biri boyunca ilerleyip kan güllerinin yapraklarına ve çalılıklara gömülmüş yüzlere dokunduğunda göğsümde bir endişe düğümü oluştu. Sarmaşıklara ve yapraklara sarılmış çocuklar gülüyordu. Omzu irkildi, sanki omzunun üzerinden arkasında durduğum yere bakmak istiyormuş gibi, ama bundan daha iyisini düşündü.

Boğazını temizleyerek yoluna devam etti ve uçmakta olan kuzgunların kanatlarına dokundu. Bir adamın yüzüne dolanan gölgelerde durakladı, adamın gözleri nefret dolu ve karanlıktı, dudakları alaycı bir ifadeye bürünmüştü. Gece onu yutuyordu.

"Ona benziyor," diye fısıldadı. "Hâlâ adını bulamadım. İşerken aklına gelen bir isimle anılmayı hak ediyor, biliyor musun?"

Her zaman cevap vermeyen hayaletlerle o kadar uzun süre konuştum ki, sorusunu bana yönelttiğini anlamam bir anımı aldı. "Sráč."

Kaşlarından biri kalktı. "Ne?" "Sráč."

Ona böyle sesleniyorum."

Dolgun alt dudağı dişlerinin arasından kayd. "Bu eski bir dil." "Ben yaşıyım."

Kanayan tanrılar, en ufak bir an için gözleri korktuklarından daha fazla parlardı. "Bunun anlamı *boktan*."

Yüzü garip bir ifadeye büründü. Boğazının arkasından korkutucu bir ses çıkana kadar öğürebileceğini düşündüm. Hafif, sanki biraz su içse iyi olacaktı gibi kuru ve sarhoş ediciydi.

Güldü.

Buraya. Görüş alanımda. Yüzyıllardır bana ait olmayan bir kahkaha. Tek nefeste hem güzel hem de rahatsız ediciydi. Çok uzun süre hareketsiz kaldığımda, gözlerindeki ışık gülümsemesiyle birlikte soldu.

Duvardaki çizimlere geri döndü. "Şimdilik idare eder. Ama beni işaretleyin, dışarıda daha iyi bir isim var."

Düz paneller boyunca, düşmüş dünyamızın çizimlerinin parçalarını ve parçalarını aldı. Ağaçlar ve özgürce koştüğümüz ahırlar. Trollerin her zaman toplandığı orman kovukları. Taşlar ve çakıl taşları. Uzun, ince gövdeli ve kürklü bacaklı uçan böcekler.

Calista parlak gözleri, güneşten yıpranmış yüzünde birkaç yara izi ve rün boncuklarıyla örülmüş sakalı olan adamın yanına geldiğinde durakladı.

Avucunu dişlerinin arasındaki dumanı tüten ot rulosunun üzerinde düzleştirdiğinde göğsünü sıkı.

"Annon," diye fısıldadı ve sanki bir açıklama bekliyormuş gibi bana baktı.

Ne söylememi istiyordu? Yüzbaşı Annon benim hayatla olan son bağlantımdı. Güllerimi o getirmişti. Calista Ode'u kendi yoluna yönlendirmek için elinden geleni yapmıştı. Kapıların ardına adım atan son nefesli ruh o olmuştu, hepsi de gölgelerin içine kaçamayacağım kadar inmediğimi görmek içindi.

"Neden onun benzerini buraya koydunuz?"

Garip bir soru. "Bu çok açık."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Öyle değil. Öyleyse açıkla bana." "Onu özledim."

Dudakları aralandı. Bu inceleme sinir bozucuydu. Kollarımda, yüzümde, tuniğimin ön kısmında binlerce dikenli şey dolaşıyor gibiydi. Onun dokunuşunu bir kez daha hissettiğimden beri ilk kez, görünmeyen köşelerde kaybolmayı arzuladım.

"Gel." Tekrar bileğinden tuttum ve onu üst katlara çıkan kavisli bir merdivenden yukarı çektim. "Sana odanı göstereyim."

"Benim odam mı?"

Kendimi tekrarlamam gerektiğini düşünmedim.

"Bekle." Bana doğru çekiştirdi. "Silas, hangi oda?"

"Dediğim gibi, senin." Çekindim ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

"Bu kadar kalın kafalı olduğunu hatırlamıyorum, Küçük Gül."

Ardından bir huff geldi. Tutuşumdan kurtulmaya çalıştı. Ben daha güçlüydüm.

"Ben kalın kafalı değilim, seni lanet herif. Bana on kelimedenden fazla bir şey söylemedin ve-"

"O zaman beni dinlemiyorsun," diye araya girdim. "Seninle birçok kez konuştum, birçok kez döndüm."

"Gölgelerde. Bir korkak gibi."

Keskin bir öfke ısırtığı beni arkamdan boğdu. Bir sonraki anda sırtını duvara yaslamıştım, göğsü benimkine yaslanmıştı.

"Bir korkak mı?" Dişlerim birbirine çarptı. "Hangimiz kaderinin çağrısını defalarca reddetti? Hangimiz gerçeğin işaretlerini görmemeyi seçiyor?"

Bu kadar yaklaşmışken kendimi tutamadım ve burnumu boğazına doğru sürükledim. Maskemin sert kabuğunun üzerindeki yumuşak kumaş teninde kayıyordu. Kaskatı kesildi ve gözlerini kapattı, çenesini kaldırdı.

"Çağrıyı görmezden geldin, Küçük Gül. Gerçekleri unuttun. Artık burada olduğuna göre yakında hepsini hatırlayacaksın. Seni gelecek olan her şeyden koruyacağım. O seni bulamayacak." Ona güven verici bir gülümseme vermek için elimden geleni yaptım, ama bunun her şeyden çok bir alay olduğuna şüphe yoktu.

Elini tekrar çekerek bizi merdivenlerden yukarı çıkardım. Saray, katlardan ve odalardan oluşan bir labirentti ve sráč'a karşı stratejik olarak korunuyordu. Bu kasvetli varoluş boyunca her saçakla, her koridorla ilgilenmiştim.

Bu sarayda koruma şarkıları, yanlış yönlendirme şarkıları yaşıyordu.

Burada güvende olacaktı. Nornların dünyamızı yok etme planları olabilirdi ama ona bir daha dokunamayacaklardı. Bu kanayan kadın söz konusu olduğunda zaten yeterince kalp kırıklığı atlatmıştım. Bunu bir daha yapmayacağım.

"Beni tutsak edemezsiniz," diye fısıldadı. "Dışarıda sevdiğim insanlar var. Beni seven insanlar. Burada saklanmayacağım."

Gözlerinde huzursuzluk, hayal kırıklığı ve tüm bunların altında yavaşça yanan bir alev çarpışıyordu. Saklandığı güç, onun gücü, onun sözleri. Kaçınmak istediği bir çekim. Bunu anlamamıştım. Geçmişte kaderini sorgulamadan kabul etmişti. Sanki fısıltıya şu anda güvendiğinden daha çok güveniyordu.

Neden şimdi bana direniyordu? Ruhundaki bu *öfkeli* ateşi nasıl görmezden gelebildi?

"Direnmenin faydası yok, Küçük Gül, lanet oyunlarımız sonunda sona erdi. Artık geri dönüş yok."

"Beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazsın." Ağzı sert bir çizgiye oturdu.

Bunların hepsi yanlıştı. Kral bana aramızdaki bağın şiddetli ve güçlü olduğuna dair söz vermişti. Eğer öyleyse, onu nasıl bir kenara itebildi ve bu şekilde aşağılayabildi? Bütün bu ıstırabın anlamı neydi?

Bir elim titreyerek yumruğumu yanıma kıvrıldı. Diğer elimle sayısız oda kapısından birini açtım. "Senin."

Calista'nın omzunu iterek onu içeri çağırdım.

"Bekle, hayır." Ahşap çerçeveye tutundu. "Beni alırsanız, kapılarınıza savaş getirecek krallar ve kraliçeler var."

"Onlar zaten savaştalar. Geriye bakmak yok. Bu-" Parmağımı yüzüme doğru uzattım, "şu anda gördüğünüz şey bu."

Bu kadar şiddetli ağrılaması gerekirdi ama irkildiğinde göğsüne bir bıçak saplanmış gibi oldu. "Beni tuzağa düşüremezsin. Yapamazsın, Silas. *Lütfen*. Sana yalvarıyorum."

Uyuması gerekiyordu. O zaman kafası daha net olurdu. Kapıyı kapatmaya başladım ama botunu kapı ile pervaz arasına sıkıştırdı.

"Hayır! Bir şey geliyor. Onu suda gördüm. Geri dönüyor." Donup kaldım. "Onu gördüğüne emin misin?"

Calista başını salladı. "Fırtınada onun yüzünü gördüm. Ordularıyla birlikte gemilerini gördüm."

Yavaşça avucumu uzattım ve yanağına dayadım. Kaskatı kesilmedi, hatta bir parça rahatlamış gibiydi. "O halde bu duvarların dışında artık güvende değilsin."

Kapıyı hızla kapattım ve tokmağı kilitledim.

"Silas!" Tahtayı tekmeledi, mandalı tıkırdattı. "Seni piç, bırak gideyim. Bırak gideyim. Burada kalamam. Asla bir tutsak seçmeyeceğim. Beni zorlayamazsın, yapamazsın ..."

Sözleri çatladı ve öldü. Bedeninin kapıdan aşağı kayması ve yumuşak, nefes nefese hıçkırıkları kalbimin bir parçasını daha yaktı.

Bu onun iyiliği içindi. Maskeyi, baskısı yaralı cildin ağrımasına ve yanmasına neden olduğunda çıkardım. Bir avucum kapısında, alçak sesle ve sabit bir şekilde mırıldandım. Karanlıkta güç azdı ama yükünü biraz olsun hafifletmeye yeteceğini umuyordum.

Benim şarkım her zaman onun şarkısıydı, yeter ki alsın.

Hıçkırıkların kesilmesi ve kapının arkasından hafif bir gümbürtü gelmesi biraz zaman aldı. Belki onsuz kaderin masallarını çeviremezdim ama yine de onu sakinleştirebilirdim. Her zaman sahip olduğum ve memnuniyetle kullanacağım bir yetenek. Direnci arttıkça, zihninin sakin anlarında ona ulaşmaya daha çok ihtiyaç duydum ve bunu rüyalar aracılığıyla yaptım.

Taşıdığım bir başka hediye ve Altın Kral'ın rüya yürüyüşünün ardındaki ustalık. Ona dokunmak, onunla konuşmak varken rüya yürüyüşü yapmak istemedim.

ama izin verdiği tek Őey buysa yapardım. Ona ihtiyaçı olan dinlenmeyi verirdim ve uyandığında mantıklı dűŐüneceđi umuduna tutunurdum.

Üst kattaki labirent gibi oda ve bölmelerden en büyüğüne girene kadar hızlı adımlarla ilerledim. Kapıyı arkamdan kapattım ve pencereye doğru koştum.

Kızıl ay ışığı kale kıyılarını aydınlatıyordu. Değişim çoktan başlamıştı. Apartmanlar daha dik duruyordu. Çürüyen çıtalar, altlarındaki taşı ortaya çıkarmak için soyuluyordu. Kapılardan geçerken yaptığı basit hareketin ne işe yaradığını bilmiyordu.

Deniz bozulmamıŐtı ama ufukta kızgın bulutlar yükseliyordu.

Kader kenarlarından çözülüyordu ve eğer Calista Ode beni kabul etmezse, olmak için çabaladığımız her Şeyi reddederse, o zaman daha parlak bir dünyada yeni bir güneşin doğuşunu göremeyecektik.

Tek istediğim ikimiz için de özgürlüktü, artık gecenin olmadığı, zihnimde gölgelerin olmadığı bir dünya. Ama bunların hiçbirine sahip olamadım. Çünkü o beni o dünyada istemiyordu.

Sadece rüyalarının karanlığında.

Bölüm 11

Hikaye Anlatıcısı

Gözlerimin arkasında bir ağrı vardı. Elimini topuğuyla ovalayarak sildim ve loş odaya baktım.

Siyah saten perdeler mide bulandırıcı derecede büyük bir odanın pencerelerini kaplıyordu. Bütün krallıkların saraylarında nöbet geçirmiştım ama böylesine süslü bir odada hiç gece geçirmemiştım. Ahşap kirişler kirişlere tırmanıyor ve en az dört adam için uygun olan kürk sarılı bir yatağın her köşesini işaretliyordu. Aşırı doldurulmuş kuş tüyü yastıklar yatağın yarısını kaplıyordu.

Bir iniltiyle yerden kalktım ve başımın arkasını ovuşturdum. Ne oldu ki? En son ne zaman bu kadar rahat uyuduğumu hatırlamıyorum.

Parmaklarımı cilalı bir çekmecenin üzerinde gezdirdim, bir saç fırçasının altın sapına dokunduğumda durakladım. Altın saç parçaları hâlâ yumuşak kıllara dolanmıştı.

Bu fırçayı biliyordum. Kanım yavaş yavaş sızlamaya başladığında yüzümü buruşturarak döndüm ve mobilyalara bir kez daha baktım. Kapalı pencerenin yanında bir köşe koltuk. Yatak, köşede bir gardırop. . . bir zamanlar sakinleştirici bir sesin beni yatıştırdığı yer.

Nabzım hızlandı. Çizmelerimin ucuyla, kilim olarak kullanılan bir postu tekmeledim. Avucumla ağzımı kapattım. Döşeme tahtalarına birkaç parça kan sıçradı. İçgüdüsel olarak elim boğazıma gitti. Derimde en ufak bir yara izi vardı. Kuzey'deki esaretten döndükten sonra ortaya çıkan bir yara izi. Buna neyin sebep olduğunu hatırlayamıyordum ve Ravenspire hücremde yaptığım sakarca bir hata olarak geçiştirdim.

Ta ki Ari'nin rüyalarındaki o acımasız geceye tanık olana kadar.

Çocuğunun boynuna bıçak dayamış bir anne. Sevgisi ve çocuğunu kurtarma arzusu bıçağın çok derine saplanmasını engellerken, onu ele geçiren karanlığa karşı savaşma şekli.

Gardırop güllerle boyanmıştı. O gülleri her zaman sevmiştim ve Maj saçlarını tararken sık sık parmaklarımla onları takip ederek şarkı söylerdim. Saç fırçasının sapını sıkıca tuttum. Fırçayı göğsüme bastırduğimde beyaz, yakıcı bir acı kıvılcımı kalbime yapıştı.

Bu oda bir zamanlar Riot ve Anneli Ode'ye aitti.

Ya da en azından bir kopyası yapılmıştı. Ailem Fae adalarında hüküm sürmemiş miydi? Sonra yine, krallığı paramparça etmemişler miydi?

Ari'nin hayalleri, o boş Batı denizlerine ne olduğunu asla bırakmadı. Babam hiç söylemedi, sadece koğuyla planlar yaptı.

Kralın koğu. Çocuk.

Etrafımdaki gölgeleri hatırladım. Hus Rose'da açılan kapıları. *Onu* hatırladım. Bakışlarının yükünde dumanlı fırtınalar olan maskeli bir adam.

Silas.

Ve o piç beni sıradan bir hırsız gibi içeri kilitlemişti. Üç adımda kapıya ulaştım, nefesimin altında ona küfrettim, açılana kadar mandalı tekmelemeye ve tırmalamaya hazırlandım, ama ilk güçlü itişte kapı açıldı ve beni koridora döktü.

Öksürdüm, dokuma bir yolluk üzerine yüzüstü düştüm. Aceleyle ayağa kalkarken toz ve küf burnumu yaktı.

Bıçak. Bıçak. Kanayan bıçağım neredeydi? Hus Rose'a adım atmadan önce bıçakları düşürdüğümü hatırlayarak göğsümü ve kılıflarımı yokladım. Kuzgun Sırası'nda yaşamak, hazırda erzak olmadığında becerikli olmak anlamına geliyordu. Elimdeki saç fırçasını çevirdim, sapı dışarıdaydı. Öldürmeyebilirdi ama göz çukuruna sokulduğunda hasar verebilirdi.

Yeni kanlı ay donuk bir ışık getirmişti, ama içeri giremiyordu, buraya değil. Yatak odasında olduğu gibi burada da karanlık, küflü perdeler pencereleri ve arada bir cam aynayı kaplıyordu. Ürkütücü mum ışığı duvarları dans eden gölgelere boyuyordu.

Koridorun aşağısında bir yerde bir kapı çarpıldı. "Alo?"

Daha fazla çarpma, daha fazla inleme. Nefesimi tuttum ve raketin olduğu odaya baktım. Omuzlarım rahatlayarak çöktü. Bir pencerenin mandalı açılmıştı ve rüzgâr onu savurdukça cam tekrar tekrar mandala çarpıyordu.

Ürpererek kıkırdadım ve parmaklarımla dağınık örgülerimin arasından geçirdim. Tam bir aptaldım. Ya karşımdaki kılıçlı bir deli olsaydı ve ben de saç fırçasıyla gelseydim?

Yalnızlığım tuhaf tellerin tatlı, melodik tıngırtısıyla bölündü. Kaderin pençesine düşmekle savaşıyordum, masalın sonunda ölümün beni karşılayacağına inanmıştım ama o anda direnmedim. Bu şarkıyı biliyordum. Kimin çaldığını biliyordum. Ve o lanet herif beni lanet kapıların ardına kilitlediği için kolay kurtulamayacaktı.

Hele de beni küçük bir kızken döndürmek ve kıkırdatmak için her zaman çaldığı o neşeli şarkıyı çalarken.

O zorladıkça, ben daha çok karşılık vermek istedim. Buna, herkesin kaderimi elimden almak istediği bir hayat yaşadktan sonra kendi kaderim üzerinde bir parça kontrol sahibi olma ihtiyacı diyebilirsiniz. Hiç kuşkusuz, bitmek bilmeyen bir dizi soruya cevap arıyordum ama ağabeyimin kaderinde olduğunu bildiği bir ölümle öldüğü gün, kaderimin kendi kaderim olacağına yemin ettim.

Tatlı melodi beni koridor koridor gezdirdi. Dönüşler ve kıvrımlar, kanayan bir labirent gibi. Oda çocukluğumdaki gibi görünebilirdi ama sarayın bu kısmı yabancıydı. Karanlık ve tehlikeliydi, bir kurdun iniydi.

Derinlere indikçe daha da karanlıklaşıyor gibiydi. Duvarlarda daha az aplik, dış pencerelerde daha ağır perdeler vardı, sanki güneş ve ay ışığını engellemek her zaman amaçlanmıştı.

Küçük bir merdiven, kemerli tek bir kapısı olan bir üst sahanlığa çıkıyordu. İçeriden melodi yükseliyordu. Saç fırçası savaş bıçağımı kavradım ve usulca odanın içine girdim. Cehennem gibiydi. Kil heykeller devrilmiş ve kırılmıştı. Lekeli dokuma halıların üzerine parçalanmış satenler atılmıştı. Ham deriden davullar, devrilmiş arplar ve lavtalar ve dağılmış kavallar zemini kirletiyordu. Ama bir köşede kaba kürklerle kaplanmış uzun bir bank vardı. Uzun bir pencerenin yanına yerleştirilmişti, perdeler kenara çekilmişti ve kürklerin üzerinde Silas oturuyordu.

Yüzü bana dönüktü, geniş omuzları kamburdu ve kucağında uzun bir tagelharpa, telleri hüznü, çağrışımlı melodilerle canlandıran at kılı yaylı telli bir enstrüman vardı.

Doğrusu, Ode Hanesi'nin acımasızca sona ermesinden bu yana -dişlerim kenetlenmişti- dört krallıkta bir tane bile oyun görmemiştim.

Saç fırçası yavaşça yanıma doğru indi.

Silas yalnızlığının bozulduğunu fark etmemişti. Yay çubuğunun her nazik hareketinde başı kımıldıyordu. O babamın vasisiydi, bunda şüphe yok. Kader kralının vesayeti altında seidr çalışan çocuk, sesini bulduktan sonra tüm müziğe çekildi.

Saga bana daj'ımın da aynı şekilde olduğunu söyledi.

Yanağım isteksiz bir gülümsemeyle seğirdi. Açık penceremden süzülen lir sesleri ya da küçük flüt ezgileriyle uyandığım sabahlar zihnimi darmadağın ediyordu. Sanki müzik gölgede kalmış anıların kilidini açıyor ve beklenmedik bir ışık getiriyordu.

Tek yaptığın nefesini içine üflemek, Küçük Gül. Bir dene bakalım.

Yanağımın içini ısırdım, sinirli bir şekilde *oflayıp* pufladığını ve daha iri elleriyle flütümü elimden kaptığını hatırlayınca *kahkahamı* gizledim.

Yüzümü buruşturdum ve avucumun içini kafatasıma bastırdım. Hayatımın bu parçası bir şekilde saklanmıştı. Nedenini henüz bilmiyordum ama öğrenmeyi planlıyordum.

Silas'ın çekiciliği inkar edilemezdi. Saray arazisinin eşiğini geçtiğime göre artık neredeyse dayanılmazdı. Bunca zamandır beni bunu yapmaktan alıkoyan neydi? Korkudan daha fazlası. Tıpkı diğer krallıklarda olduğu gibi, Deli Kral'a duyduğum merak, aklıma onunla ilgili bir düşünce düştüğünde hızla kayboluyordu.

Şu ana kadar. Şu anda, Hus Rose'un sakini her düşüncemi tüketti. Her nefesimi. Sanki kalbim onunla birlikte atıyor, onun yakınlığına ihtiyaç duyuyordu.

O benim kaçındığım kaderimdi. Derinlerde bir yerde bir kor canlandı. Her zaman orada olan ama gölgelerde kilitli kalmış bir parça. Böyle anlarda, Norn'ların hilelerinden nefret ederdim. Eğer bir etkileşimden sonra hayaletime olan bu çekim beni ona geri döndürdüyse, neden ondan ayrılmıştım ki?

Sanırım korku, kaderimden saklanmanın herkes için daha iyi olduğuna dair tehlikeli fikirlerime bağlı kalmamı sağlayacak kadar güçlüydü. Şimdi, bununla yüzleşmek için çok uzun süre beklemiş olmaktan korkuyordum.

Silas'tan iki adım ötede, ona uzanmak için elimi kaldırdım. Parmaklarımın ucu omzuna değdiğinde irkildi ama çalmayı bırakmadı. Bana bakmadı.

Teninden, koyu renkli tuniğinden yayılan ısı koluma kadar ulaştı. İçten dışa doğru parlıyordu ve ben daha fazlasını istiyordum. Daha yakın olmak istedim.

Elimi yavaşça omzunun kıvrımından boynunun yanına doğru gezdirdim. Parmakları tagelharpa üzerinde hareketsiz kaldı. Elim tırmandı, teninin sıcaklığında, çenesindeki kaba kirli sakalda kayboldu.

Yüzüne, kulağının kıvrımına dokunduğumda iç çekerek başını avucumun içine doğru eğdi. Cesur değildim, hiç kimseyi gerçekten arzulamamıştım. Diğer apartman odalarından gelen inlemeleri ve iç çekişleri merak etmiş miydim?

Sık sık. Stefan dairemize birden fazla kez saçları dağınık ve boynunda ısırik izleriyle mi gelmişti? Sürekli.

Asilzadelerimin gözlerinde her zaman var olan neredeyse çıldırtıcı arzudan çekinirdim. Sevgililerini korumak için onları şiddete sürükleyen tutku ve ihtiyaç bazen kafa karıştırıcıydı.

Bu yanma yeni, yabancı ve korkutucuydu. Bir parçam pençelerimi Silas'ın derisine saplamak istiyordu, böylece benden asla kurtulamayacaktı. Başka bir parçam ise onun daha büyük, daha güçlü bedeninin benimkini örtmesini; beni yutmasını istiyordu. Sonra, son parçam kaçmak, çığlık atmak ve bu bağlantı her neyse daha fazla tutunamadan koparmak istedi.

Tırnaklarımı kafasının tıraşlı tarafında gezdirdim, dövmele her bir rune işaretine dokundum, sonra saçının uzun tellerini parmak uçlarıma doladım.

Kendimi unuttum, dikkatli olmam gerektiğini unuttum ve kaşlarımın başının arkasına düşmesine izin verdim. "Neden benden saklandın?"

"Kendi seçimim değildi." Sertleşti. "Sen benim güneşle birlikte doğan düşüncelerim ve geceyle birlikte gelen korkularımsın."

"Korkuların mı?"

"Korkarım ki uyanacağım ve sen bir kez daha gitmiş olacaksın."

"Anlamıyorum." Ellerim omuzlarına düştü ve başımı salladım, hâlâ onunkilere bastırıyordum. "Eğer Stef-Annon'u özlediysen, o zaman seni biliyordu."

"Sır saklamak ister gibi bir hali yoktu. Etkileşime girmedik. Yapamazdık."

"Neden?" Silas gözlerini kaçırdı ve hayal kırıklığı göğsümde bir taş gibi birikti. "Tanrılar, bana gerçeği söylemenin ne zararı olabilir ki?"

"Kader taçlarından hiçbirisi neden kendi gerçeklerini bilmiyordu, Küçük Gül?"

Soruyu düşündüm ve cevabı küçümsedim. "Böylece gerçek kaderlerini cesaret ve inatçılıkla bulacaklardı."

Boğazından kısık bir kıkırdama yükseldi. "Sanırım. Kendi yollarını bulmak zorundaydılar. Bu hikâyenin bir parçasıydı. Savaşmaları, mücadele etmeleri, yeni güçlerinin her zaman olması gerektiği kadar güçlenmesi için ona bağlanmaları gerekiyordu, yoksa tekrar kolayca ele geçirilebilirdi."

"Yani bu mudur? Benim kavgam. Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama zamanım yok." Kolumu açıp pencereyi işaret ettim. "Bana bu ayın hiçbir şey ifade etmediğini söyleme. Onu gördüm."

"Evet."

"O zaman burada kapalı kalamayız." Omuzlarımı dikleştirdim. Sol, Tor ve küçük Alek'le ilgili düşünceler kafamda dönüp duruyordu. Cuyler ve adamlarının düşünceleri. Hatta Olaf'ın tuhaf kızgınlığı. Artık kaçmak yok. "Gördüklerim konusunda uyarılması gerekenler var."

"Risk almanı izleyemem."

Dudaklarım aralandı. "Yapamaz mısın? Yoksa yapmayacak mısın?"

Silas iç çekti. Yavaşça enstrümanı bir kenara bıraktı ve bankta arkasını döndü. Lanet olsun, perili ve güzeldi. Güneş batarken gölgelerin dünyanın hatlarını çizmesi gibi, yüzünün kıvrımlarında, taktığı maskenin arkasında, koyu renk gözlerinin gölgelerinde sırlar yaşıyordu.

"Bu duvarlar güvenli," dedi hızlıca. "Burada kalacaksınız."

Silas banktan kalktı ve arkasına bile bakmadan odadan çıktı.

Sersemlemiş bir halde, koridorlarda yankılanan sinirli bir çığlık atmadan önce ağzımı birden fazla kez açıp kapattım.

Bu Ravenspire Kalesi'nde esir olmaktan daha kötüydü, çünkü o muhafızları katletmek istiyordum, ama onunlayken lanet olası esirim maskeli yüzünü her gösterdiğinde uzanıp onu kendime çekmek istiyordum.

Onun huzurunda kalbim şarkı söylerdi.

Onun yokluğunda, sadece ondan nasıl kurtulacağımı düşündüm.

Bölüm 12

Hayalet

NEREDE YANLIŞ YAPTIM? Sözlerimi tuttum, istenileni yaptım ve bekledim. Tüm bunları bir kalbin şarkısının sıcaklığı gittikçe daha parlak yanarken yapmıştım.

Onun içinde çürümüştü.

Onun küçük sözleri ufuktaki karanlığı sonsuza kadar tutamazdı. Gerçek gücünü bilmediğinde, gücünün tüm genişliğini talep etme zamanı geçtiğinde değil. Çok uysal, çok kurnaz davranmıştım ve bu onun başlangıca geri çekilmesini köreltmmişti.

Annon ödülünü kazanıp kralla yemeğe gittiği anda ısrarcı olmalıydım.

Kaderin ilk yoluna dönmeye karşı koyamayana kadar onun hayallerinde bir yer açmalıydım. Annon'un kaybindan dolayı kalbinde hissettiği acı, benimkine erimiş kan gibi aktı.

Zamana ihtiyacı vardı. Halkına ihtiyacı vardı. Bunca zaman bekledim ve çürük kalbindeki çatlakların iyileşmesi için biraz daha bekleyebileceğimi düşündüm. Tüm yersiz iyimserliğimle, beni bulma arzusunun, bağ için duyulan lanet olası özlemin, benim gibi onun içinde de şiddetle kanamasını bekledim.

Dişlerim sıkıldı. Bir avucumu arka kapıya çarptım ve harap sarayın arkasındaki kasvetli bahçelere doğru ittim.

Ne kadar umursamaz bir aptalmışım. Onun ölümünden sonra sırayla sürüklendi, sanki geri dönme çağrısı onu ele geçirmeyi bekleyen bir veba gibi, bu yerden kaçınmaya neredeyse cehennem gibi kararlıydı. Onun için kanım ve bedenim yandı. Yine de sesim korku ve endişeden başka bir şeye neden olmadı.

"Her şey yanlış."

Sisler, ıgıllıklarına cevap vermeyen karanlık, parçalanmış ağaçların etrafını sardı. Hiç kimse cevap vermedi.

Bahçe yolları, destanlar, şiirler ve çoktan unutulmuş bir geçmişin uyarılarıyla oyulmuş rn totemleriyle kaplıydı. Başımı eğdim, taş bir kemerin altından geçerek geniş bahçelerin gölgeli bir bölümünde yosun kaplı bir yürüyüş yoluna ıktım. Uzakta, apliklerin üzerine tünemiş meşalelerin bulunduğu yerden altın alevler parlak kırmızı katmanlar halinde sisi yarıyordu.

Bir yer karanlığı kapattı, kafamdaki sonsuz ölümlerden gelen sonsuz ıgıllıkları kapattı. Ağaç dalları birbirinden ayrıldı ve taş ve imenlerden yapılmış anıt mezar ortaya ıktı. Tepesinde kurumuş otlar ve temelini şekillendiren nehir taşları olan küçük bir tmsektir. Bir tarafına eski huş ağaından eğri büğrü bir kapı yapmıştım ki mabedi bu lanet hapishanenin gölgelerinden saklı tutabileyim.

Kemerli kapı girişinde durakladım. Yüzü kabaca oyulmuş rünler süslüyordu. G ve neşenin, kuvvet ve kurnazlığın rünleri. Uzun zaman önce solmaya başlamışlardı, tıpkı benim umudum gibi. Hayal kırıklığıyla homurdanarak içeri girdim.

Eşikten bir adım geçtim ve omuzlarım çöktü; içimi bir rahatlama dalgası doldurdu. Burası sessizdi. Burada nefes alabiliyordum.

Eski rafların üstünde parşömen tomarları vardı. oğunda çocuksu bir yazıyla yanlış çizilmiş semboller vardı. Bir tanesini okudum, kader masalları yazılırken rünlerin ve sembollerin nasıl şekillendirileceğine dair bir alıştırma parşömeni.

 satırın üzeri çizilmişti. Yan tarafta birkaç düzeltme ve bir teşvik notu vardı:

Daha çok hisset, Silas. Kalbine güven. şarkı gelecektir.

Ağzımın kenarına bir gülümseme yerleşti. Neredeyse üç tur boyunca Hızır'ın bana söz vermesi için uğraşmıştık. Ta ki şarkımın bir başkasının sözleriyle aktığı belli olana kadar. Yine de bu durum kader kralının bana yazmayı, okumayı ve müzikte huzur bulmayı öğretmesine engel olmamıştı.

Yeteneğin var evlat, geliştir onu. Her şey seidr hakkında olmak zorunda değil. İçinde şarkı söylemeni sağlayan ne?

Kurumuş kan gl yapraklarının olduğu kutuda durakladım. Maun gibi koyu ve parşömen gibi kuru. Kalbime şarkı söyleten neydi? O'ydu. Çocukluğumda bile, aptal küçük bir kızla arkadaş olduğum için diğer Rave gençleri tarafından alaya alındığımda, o en sıcak alev olmuştu.

Calista Ode benim ilk arkadaşımdı. O sefil günde ruhlarımız çarpıştığında kalbimde bir yer edindi. Eğer akıllı olsaydım, onu

Tüm bunların acısı. Taştan bir kalbim olabilirdi. Bunun yerine, kalbimi kolayca kırılıp parçalanabilen narin bir cam olarak bıraktım.

Elimdeki meşale, çoktan unutulmuş bir dünyaya ait portrelerin ve resimlerin üzerinde unutulmaz bir parıltı yarattı. Sakladığım eski kalp şarkılarının parşömenleri, kraliçenin kehanetlerini yazmak için kullandığı hokkalar ve tüy kalemler. Asla kızı kadar güçlü değildi ama Kraliçe Anneli'nin kaderin yolundaki kısa mesafeleri görme yeteneği vardı.

Kader kralının kraliçesiyle olan kalp şarkısının hikâyesini anlatan toz kaplı bir goblenin önünde durakladım. Mavi ve bordo ipliklerle sarmaşıklar, nehirler ve ilk krallığın tüm güzelliği dokunmuştu. Kayıp bir dünya. Yaşamlar boyunca unutulmuş. Altın iplikler, Seidr'in oğlunun aşk eşini nasıl bulduğunun hikâyesini anlatıyordu.

Güzel bir hikaye, ama onlarınki bile bunun gibi değildi.

Bu bağ yeni ve garip. Seidr'in iki ruhu tek bir ruh gibi kullandığını hiç görmemiştim. Ona tutunmalısın, Silas. Dönüş yolunu bulmasına yardım et. Böyle bir bağ Öteki Dünya çağırana kadar yaşayacak.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı salladım. "Yanıldın Kral.

Ben asla yanılmam.

"Ah, ama öyleydin." Yüzümdeki ağrıyan yaraların üzerindeki maskeyi düzelttim. "Bana bir kez baktı ve beni istemediğini açıkça belli etti."

Kendin için üzölmeyi bırak.

Piç kurusu. Gözlerimi devirdim. "Yemin ettiğim gibi yapacağım ve onu güvende tutacağım. Ama bu hikâyenin mutlu bir sonu yok."

O zaman yeterince çabalamıyorsunuz.

İçimi çektim ve cildimin nefes almasını sağlamak için maskeyi çıkardım.

"Denedim," diye fısıldadım etrafımdaki hayaletlere. "Defalarca ve defalarca denedim. Onun düşmemesini sağlamaktan başka verecek bir şeyim yok."

"Kiminle konuşuyorsun?"

Kanım dondu. Maskeyi almak için çabaladım ama Calista'nın ince parmakları maskeye dolanıp onu yerden kaldırdığında dehşet içinde donup kaldım.

Avucumu yara izlerinin üzerine kapattım ve hızla ayağa kalktım. Sırtımı türbenin köşesine dayadım, gölgeler sıcak bir bornoz gibiydi.

Başını eğerek önce yarı maskeye, sonra da karanlığın içindeki bana baktı. "Kiminle konuşuyordun, Silas?"

"Hayaletler."

Geri dönmesini, taşıdığım delilikten kaçmasını bekledim. Belki de gülmesini bekledim. Calista bunların hiçbirini yapmadı, sadece başını salladı. "Bunu bir ya da iki kez yaptım. Burası neresi?"

Cevap vermedim. Çoktan etrafı karıştırmaya başlamıştı ve yakında bunu anlayacaktı.

Rafları taradı, bazı parşömenleri okudu. "Bekle, bunlar kader şarkıları mı?"

"Öyleler."

Calista parşömenin bir kısmını daha karıştırdı. "Bunlar savaş sırasında Yıldız Sarayı'nda bulunanlara benziyor. Neden sende bunlar?"

"Onlar kayıp bir dünyadan gelen teselli parçaları. Unutmak istemediğim anılar."

Dudaklarını yalayarak durakladı. "Fae adalarında bulunan parşömenler soylularımdan bahsediyordu. Lanetler ve hafıza hırsızları. Bu tür şeyler."

"Kader yolları," diye mırıldandım.

"Evet." Calista parşömeni yerine geri koydu. "Geleceğin hikâye anlatıcılarının masallarıyken neden oradaydılar?"

Omzumun üzerinden baktım. "Siz gerçeği bilmek istemezken buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Ya yaparsam?"

Gözlerimi kapattım. "O zaman sana bu masalların aynı seidr şarkısından geldiğini söyleyebilirim."

"Bu nasıl mümkün olabilir. Hepsi farklı kader işçilerinden gelen farklı hikayeler."

Cevap vermedim. Hayatımızın korkunç gerçeklerini öğrenmeye hazır değildi.

Benim sessizliğimde Calista duvar halısını inceledi, sonra kenara çekti. Boğazından küçük bir nefes kaydı. "Tüm tanrılar."

İşlediğim ve toprak duvarların içine yerleştirdiğim taşa kazınmış isimlerin izini sürdü.

"Ailem mi? Onlar ... burada mı dinleniyorlar?"

"Kemikleri bende değil," diye itiraf ettim. "Ama bir yeri hak ediyorlardı."

"Bunu sen mi yaptın?" Gülümsedi ve annesinin adını andı. "Sen önemsedin onlar için. Değil mi?"

Kafatasımda garip bir yanma oluştu, keskin ve ağırlaştırıcı. Birden fazla kez göz kırpmama neden oldu. "Onlar benim evimdi. Kraliçe'nin yardımı olmadan

uzun, ayaklarıma kadar keçeleşmiş saçlarım ve yamalı kıyafetlerim olurdu. Belki de hiç kıyafetim olmazdı. Kolların altını yıkamanın düşünceli bir davranış olduğunu kesinlikle bilemezdim."

"Eminim bunu yapmaktan gurur duyuyordur, çünkü bu saç ne kadar yıkasak da ehlileştiremeyiz." Calista kıvrılmış örgülerinden birini parmağının etrafına doladı.

Saçları vahşiydi. Her zaman öyleydi, tıpkı ruhu gibi. Yaşlı kentsoylu oğlanlar, küçük prensesin yalnız olduğunu düşünerek sık sık saç örgülerini çekiştirir ya da düğümlemeye çalışırlardı.

Yollarına çıkıp onları kanlı burunları ya da kırılmış dişleriyle annelerine göndermeden önce fazla uzağa gidemezlerdi.

"Peki ya daj'ım?" diye sordu. "Bunlar sana gücünü öğrettiği zaman onunla yaptığın yazılı dersler, değil mi? I . . . Onun yazdıklarını tanıyorum."

Kafatası ağrısı derinleşti. Sesim çok sertti. "Kralın ev halkına bir yetim yüklemesine gerek yoktu. Ama o yüklendi. Güvendiği adamları ona yeteneğimin tehlikeli ve tuhaf olduğunu söylediğinde beni savundu. Beni olacaklara hazırladı."

Calista'nın gözleri parladı. İfadeleri okumak şöyle dursun, başkalarının yanında çok az deneyimim vardı, ama tahmin etmem gerekirse, olacaklar hakkında daha fazla şey bilmek istediğini söyleyebilirim. Bilmek istiyordu ama dilini tutuyordu.

Bilmek, bunca zamandır kaçtığı bir şeye doğru adım atmak anlamına geliyordu. Sonu bilinmeyen bir kader yoluna.

Calista, üzerinde bir ata benzeyen bir çizim olan parşömene bakarken durakladı. Bacakları ince çizgilerden oluşuyordu ve burnu kafasına göre çok büyüktü. Elimi yüzümün üzerinde tutarak izledim.

Bir süre korkunç çizimi inceledi, sonra fısıldadı, "Bunu hatırlıyorum. Gammal daha yeni ölmüştü. O benim en sevdiğim atımdı."

"O aptal bir yaratıktı."

"Çünkü o... o her zaman senin omzunu ısıırırdı." Karanlık köşeme baktı, pembe dudakları ayrılmıştı. "Her zaman omzunu ısıırırdı. Doğru mu? Bu doğru mu?"

"Bunu kanıtlayacak bir yara izim var."

Calista alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi ama gözlerini kırptığında yanağına bir damla gözyaşı düştü. "Neden benden saklandın? Neden Silas'ım olmak yerine Fısıltı'm oldun?"

Silas'ım.

Gerginlik boğazımı sıktı. Tanıdık, sürünen bir panik oluştu. Zehirli bir çiçek gibi göğsümden kafamın içine doğru yayıldı, ta ki düşüncelerim odaklanamaz hale gelene kadar.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Gözlerimi sıktım ve yumruklarımı kafatasımın kenarlarına bastırdım. "O bilmiyor. Bilmek *de istemiyor.*"

Çömeldiğimi hatırlamıyordum ama elinin bileğime dokunmasıyla gözlerimi açtım. Calista önümde diz çökmüştü.

"Silas, konuş benimle." Başparmağı bileğimdeki kemiklerin üzerinde gezindi. "Artık buradayım. Bilmek istemediğim şey ne?"

Avuç içimi tekrar harap olmuş yanağıma bastırarak katliamı uzaklaştırdım ve ayakta durana kadar sırtımı duvar boyunca kaydardım.

Calista da onu takip etti. "Neyi bilmek istemiyorum?"

"Kader yolunda bir yeriniz olduğunu." *Bir yerin olduğunu*

Ben.

Dudakları kaşlarını çatarak aşağı döndü. "Uzun zaman önce kendime söz vermiştim.

kendi kaderimi kendim çizerdim. Birini kendi iradesi dışında hareket etmeye zorlamak yanlışır, Silas." Dudaklarını yaladı ve bir adım daha yaklaştı. "Gitmeme izin vermelisin."

"Gitmene izin verirsem, tam olarak Norn'ların istediği yere adım atmayacağını nereden biliyorsun?"

Yanakları kızardı. "En azından bu benim seçimim olacak. Dışarıda bana ihtiyacı olan insanlar var. Raven Row halkı, beni koruyan kanlı fae'ler. Uzak krallıklarda arkadaşlarım ve ailem var ve Onları korumaya çalışmalıyım."

Bütün bunları biliyordum. Yeniden kurulan krallıkların asilzadelerine hem imreniyor hem de onun için yaptıklarından dolayı onlara saygı duyuyordum.

"Burada güvendesin," dedim. Başparmağım alt dudağında gezindi. Geri çekilmediğinde içimde bir zevk dalgası oluştu. "Artık benim yanıma döndüğüne göre seni koruyacağım."

"Peki ya diğerleri?" "Artık çok geç."

"Hayır." Başını dokunuşumdan çekti. "Hayır. Bu yeterince iyi değil. Sırf senin gözünde seni bulmam çok uzun sürdü diye onların düşmesine izin vermeyeceğim."

Tüm bunlardan çok daha fazlasıydı. Dünyanın sonu gelene kadar yanımda durabilirdi. Beni ve aramızdaki ruh bağına kabul etmezse, şarkımız bir daha asla uçamayacaktı.

"Senden nefret edeceğim," dedi ve biraz meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Seninle ilgili anılarım ne olursa olsun, özgürlüğümü elimden alırsan senden nefret ederim. Bunun için seni affetmeyeceğim."

Öfke damarlarımda dolaştı, sıcak ve öfkeliydi. "Benden nefret mi edeceksin?"

Her şeyden sonra mı?"

"Her şeyi bilmiyorum ama ..." Çenesi hafifçe titredi. "Evet, isterim. Birçok kez özgürlüğüm elimden alındı. Bunu bir daha yapmayacağım."

Ben hamle yaptığımda Calista şaşkınlıkla bir çılgılık attı. Vücudum ona baskı yaparak sırtını mozolenin duvarına yapıştırdı. Her çektiğim hava keskin ve ağır geliyordu. Göğsümün onunkine her dokunuşu öfke ve tutkuyu ateşliyordu ve ben duramıyordum. "Esaret hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. Hiçbir şey."

"Bırak gideyim, Silas." Hiç tereddüt etmedi, yakınlığım karşısında sarsılmadı. Calista avucunu yara izlerini kapatmak için kullandığım elimin üzerine koydu. "Bırak halkımın yanına gideyim."

Onun halkı. Ben onların arasında sayılmadım.

Çenem gerildi, geri çekildim. "Git o zaman. Seni durdurmayacağım. Kazanamayacağın bir savaşta savaş. Git ve seni özleyen aptallarınla birlikte ol."

Calista bana biraz şüpheyle baktı. Bakışları üzerimde, girişe doğru süzüldü. Kapı aralığında durakladı. "Benimle gelebilirsin. Dövüşebilirsin."

Sessiz ve boyun eğmeden gölgelerin arasına geri çekildim. Calista'nın gözleri titredi. Hayal kırıklığı değil. Zaten burada benimle olmak istemezken nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirdi ki?

Karmakarışık bahçenin sisleri arasında kaybolduğunda, yumruğumu mezarın kenarına vurmadan önce on nefes bekledim. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum!"

Onu orada öylece bırakacak mısın?

"Tabii ki hayır," diye tersledim karanlığı. "Ben aptal değilim."

Adımlarımı hızlandırdım ve türbenin yalnızlığını terk edip sarayın sayısız yan girişlerinden birine doğru koştum. Alt koridorlar küflüydü ve dokumacı ağlarıyla kaplıydı. Kıvrımlar ve keskin, açılı koridorlar odalardan ve korunaklı odalardan oluşan bir labirentte dallara ayrılıyordu ama ben her yarığı ezberlemiştim.

Bir kapıdan geçip küçük bir odaya girdim. Burada tavşanların ya da küçük kemirgenlerin derilerini tabaklamak için sonsuz saatler harcadım.

Kapılar. Açık bir ocağın yanındaki askıdan siyah bir pelerin kaptım. Kapüşonu büyüktü, yaralı yanağımın etrafına sıkıştırıp yine de görebiliyordum.

Hareket içgüdüsel oldu. Onu koruma ihtiyacı, ona göz kulak olma ihtiyacı, ama kapıya ulaştığımda aniden durdum.

Kanayan tanrılar, yapabiliyordum . . . Gidebiliyordum. Demir parmaklıkların ardında kalmak için acı çekmeye gerek yoktu. Bir şekilde beni özgür bırakmıştı.

Ve çok korkmuştum.

Dünya uçsuz bucaksızdı, çok uçsuz bucaksız. Derim keskin bir ürpertiyle kalktı. Tanrım, tek yapmak istediğim odama dönmek, kapıyı kilitlemek ve lanet gölgeyi çekmekti. Ama o dışarıdaydı. Hikâyenin sonuna gelinmişti ve hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorduk. Her zamankinden daha büyük bir tehlike vardı ve bununla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Beni kucaklamak yerine benden uzaklaştığını bilmek beni ne kadar sarsmış olsa da, onu korumak ve ona rehberlik etmek benim görevimdi. Benim.

Başımı eğdim ve yüzyıllar sonra ilk kez dünyaya adım attım.

Bölüm 13

Hikaye Anlatıcısı

RAVEN ROW GÖRÜNÜYORDU . . farklı görünüyordu. Binalar daha düzdü, çamurlu yollarda daha fazla parke taşı vardı. Daha sağlam duvarların olduğu daha geniş alanlar vardı ve bir zamanlar kuru ve hastalıklı olan ormanlar ana yolların ötesinde yemyeşil ve doluydu.

İllüzyon mu? Aklın bir oyunu mu?

Hus Rose'un lanet duvarlarının ardında ne kadar zamandır kanıyordum? Sorulardan sıyrıldım ve sendeleyerek translarından kurtulan halkıma dikkat kesildim.

Ama deniz değişmişti. Bulanık su kıyıya vuruyor, sanki yüzeyde koyu bir yağ parlıyordu. Ufka yakın fırtınalar kızgın bulutlar halinde yuvarlanıyordu.

Bir nefes verdim ve bu kez gerçeği gördüğümde emin olmak için gözlerimi kısıtım. Kanayan cehennemler. Bir kez daha, düzinelerce garip, sivri uçlu, zalim görünümlü gemi dalgaların yüzeyini yarıyor, sonra da Sıra'ya doğru yol alıyordu.

Yelkenlerin şakırtısı. Yaklaşan girdabın püskürttüğü sis. Hepsi benimde gerçektir. Bu bir hayal değildi. Bu kanayan deniz fae'lerinin lanet bir saldırısıydı.

"Kıyıya!" Sıra'nın kafası karışmış halkına bağırdım. "Deniz fae'leri! Kendinizi koruyun!"

O ölü piç kurusu kral beni o tuhaf küçük altın diskıyla çağırdığında karanlık suyun altına dalışımı asla unutamam. Denizin beni ezdiği ama nefesimi asla tamamen kesmediği hissi dehşet vericiydi. Eğer Altın Kralım yanımda olmasaydı, sadece sinirden bile ölüme yenik düşebilirdim.

Denizlerde güç vardı ve korkak kendini sümüksü bir yılan balığına dönüştürdüğünde Davorin'i doğrudan ona göndermiştik.

"Cuyler!" Arkadaşımlın ona karşı uyguladığım trans halinden sendeleyerek çıkışını izlemek için tam zamanında virajı döndüm. "İyi misin?"

Öksürdü ve kolumu kavradı. Nemli saçları alnına yapışmıştı, giysileri etrafını saran fırtınadan sıırıslıkam olmuştu, nefes alış verişleri ağırda ama bana hızlıca başını salladı. "Ne oldu?"

"Sanırım herkesi uyuttum," dedim. "Nasıl olduğunu sorma, zaman yok. Bak."

Omzuna hafifçe vurarak onu kıyıya bakacak şekilde döndürdüm. Cuyler'ın gözleri büyüdü. "Kahretsin. Bunlar deniz halkı mı?"

"Evet. Görünüşe bakılırsa, birçoğu." Muhtemelen bu cimri kasabayı ve bir kez daha görmeyi dilediğim o harika, şehvet dolu asilleri savunmaya çalışırken ölecektik. Ama Fısıltı'ma da söylediğim gibi, bu kaderle tek başıma yüzleşmeyi seçecektim.

"Eğer bu o savaş yaratığıysa, beni alırsa öldür Cuyler. Beni soylularıma karşı kullanmasına izin verme," diye bağırdım rüzgâra karşı.

"Bu konuda konuşmayı kes Cal," diye karşılık verdi. "Yapamayana kadar savaşırız.

Anladın mı?"

Sırtındaki kınından kısa bir kılıç çıkardım. O da belinden geniş bir kılıç çıkardı.

"Hoşunuza gitmeyecek son bir yorum," dedim. Cuyler hayal kırıklığı içinde inledi. Sesimi sabit tutmaya çalıştım ve devam ettim. "Öteki Dünya'ya yalnız gitmeyeceğim için mutluyum."

Buz gibi solgun gözleri benimkilere kilitlendi. Cuyler'ın kaşları çatıldı ama bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Son nefesine kadar savaş, Cal."

"Sonuna kadar savaş," diye mırıldandım. Gölge Kral'ımın sık sık söylediği bir sözdü ama daha fazlasını ifade ediyordu. Garip bir şekilde, kemiklerimin derinliklerine işlemiş bir kavram gibi hissettim.

*Bu hikayenin sonuna kadar
savaşın. Ürperdim. "Fısıltı
mı?"*

Sıra'da şaşkın insanlardan başka kimse dolaşmıyordu. Birkaç liman işçisi ve taverna çalışanı yaklaşan savaşa özlem ya da çaresizlikle bakıyordu. Nasıl savaşacaklarını bilmiyorlardı. Hata yok, herkes bunun sefil küçük krallığımızın düşeceği gün olduğunu biliyordu.

Silas'tan iz yok.

Sokakları taradım, Olaf'ı gördüm ve kılıcımı salladım. "İnsanları sığınağa götürün! Elinizden geldiğince saklanın ve-"

"Bu kadar gevezelik yeter," diye bağırdı Olaf. "Her zaman olduğu gibi burada duruyor, çağrışı bekliyoruz."

B u da ne böyle? "Seni yaşlı aptal, sıcak kucaklaşmalarla saldırmazlar. En azından bir bıçak kap."

"Bu senin emrin mi?"

"Bıçak almak için mi?" Etrafımda döndüm. "Nasıl istersen öyle yap, seni aptal. Keskin şeyler öneririm."

Sen de aynısını yap, Küçük

Rose. "Silas?" Mırıldandım.

"Silas kim?" Cuyler bakışlarımı takip ederek binaları izledi. "Calista? Silas kim?"

Cevap vermedim, sadece pencerelerde, girintilerde ve ara sokaklarda onu aradım. Onu kapılarının ardında bırakmıştım ama takip etmiş olabileceğini düşününce içimde şiddetli bir rahatlama hissettim. Beni o harap sarayda tuzağa düşürmeye çalıştığı için ona kızgın olmam gerekirken bu çok tuhaftı.

"Silas, göster kendini."

Cuyler bir o yana bir bu yana baktı. "Kiminle konuştuğun konusunda beni bilgilendirmene gerçekten ihtiyacım olacak Cal, ama bununla yüzleştikten sonra. Daha küçük gemiler gibi görünüyor."

"Muhtemelen önce homurdananları gönderiyorlardır," dedim. Mantıklı gelmişti. Davorin bir savaş lorduydu. Stratejisini biliyordu. İlk dalgayla yola çıkmazdı. İşkence eder, yok eder ve zayıflatırdı, sonra gelir ve geriye kalanları yutardı.

"Gözcüler!" Cuyler'ın emredici sesi beni kıyıya geri çekti. "Denizlere odaklanın çocuklar. Eğer istenirse bu toprakları kanınızla koruyun."

Dalgaların arasından korkutucu yüzler belirdi. Bunlar acımasız kralın yanında yelken açmış olan deniz halkına benzemiyordu. Bu yaratıklar çürüyen sinirlerden ve kafataslarından fırlamaya hazır görünen damarlı gözlerden oluşuyordu. Yanakları çöküktü. Yanlardan açılan et parçaları sararmış dişleri ortaya çıkarıyordu.

Yarı ölü görünüyorlardı ama olsun, her biri bir bıçağı kaldırıp krema ve şeker gibi seslerle şarkı söyleyecek kadar güçlüydü. Tekrar tekrar duymak için tüm kalbimi verebileceğim bir ses.

Sudan sürünerek çıktılar. Şarkı söyledikçe daha da güzelleşiyorlardı. Belki de görme zevkine eriştiğim en güzel yaratıklardı.

Ta ki ellerim kulaklarımın üzerine kapanana ve sesim boğulana kadar.

"Cuyler, onları duymuyor musun?" Onu uzaklaştırmaya çalıştım.

"Siren şarkıları. Dinlemeyin." Keskin ve sivri kulaklarının içine soktuğu beze dikkat ettim. Bütün gözcüler aynı şeyi yapıyordu. "Kapat onları Calista. Deniz şarkıcıları eski efsanelerdeki erkek sirenlerdir."

Küçük Rose! Silas'ın sesi içimi parçaladı, sert ve paniklemişti.

Kalbimin bir yerlerinde onun sesi, davetsiz misafirin büyüleyici şarkısını takip etme ihtiyacını yatıştırdı. Ama . . . sesleri çok hoş, çok sarhoş ediciydi.

Arzu ve sınırsız uyarılma karnımı, bacaklarımın arasını yaktı. Şehvetin hücumundan utanarak inledim. Kafamda gördüğüm Silas olduğunda yüzümü sıcaklık kapladı. Onun yoğunluğu, onun gizemi, dilimde nasıl bir tat bırakacaktı?

"Onları geri itin!"

Emri verenin Cuyler olduğunu sanıyordum. Cuyler. Güçlüydü ve şüphesiz, fae sarayının varisi gibi, birden fazla kadını vücudunun altına almıştı. Geniş, sert vücudu. Yanlış hissettim. Silas'ı hayal ediyordum ama Cuyler'ın vücudu buradaydı. Ne kadar lezzetli koktuğunu biliyor muydu? Yağmur fırtınası, misk ve deri gibi.

Ona karşı eğildim -gerçekten eğildim-. Kafatasımın gerisinde utanç çanları çalıyordu. Cuyler'ın buz gibi gözleri kocaman açıldığında daha da arttı. "Cal. Hayır, kafanın içinde. Kulaklarını koru."

"İhtiyacım var ..." Vücudum gerginlik içinde zonkluyordu. "Benimle gel, güzelim."

Etrafımda döndüm. Görkemli bir deniz fae'si on beş adım ötemde duruyordu. Yüzeye çıktığında ne kadar korkutucuydu ama şimdi ... ağzım ıslanmıştı, vücudum zonkluyordu. Beni biraz rahatlatabilirdi.

Ona doğru yürüdüm. İçimde bir yerlerde Cuyler'ın adımı haykırmış olabileceğini düşündüm. Ne fark ederdi ki? Bu deniz adamına ihtiyacım vardı. O kadar güzeldi ki. Bir elini uzattı, uzun parmaklarını kıvrarak beni öne doğru çağırdı.

Durun! Durun! Karanlık, ipeksi bir ses zihnimi yarıp geçti.

Fısıltı. Benim Fısıltım. Silas'ım. Benim düşünceli, maskeli, gölgeli hayalet.

Buralarda bir yerdeydi. Onu bulmak için umutsuzca etrafıma bakındım. Silas'ın bu kavurucu arzu ağrısını dindirmesini, deniz yaratığından çok daha fazla istiyordum.

Bir adım daha atma, Küçük Gül. Sen benimsin.

Lanet olsun ona. Aslında tam olarak istediğimin bu olduğunu bilmiyor muydu? Silas gölgelerin içinde kaybolmuş olabilirdi, belki hayaletlerle sohbet ediyordu ama o parmakların ete mucizevi şeyler yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Bakışlarıyla aynı vahşilikte dokunuyor muydu? Ehlileştirilmiş sesi kadar talepkâr kelimeler kullanıyor muydu? Beni hızlı ve tutkulu mu, yoksa yavaş ve tatlı bir şekilde mi alırdı?

Kafamın içinde şehvet daha derin bir şeye dönüştü. Arzu kalıcı bir şeye dönüştü.

Bunun önemli olduğuna ikna olmamıştım. Silas'ı her şekilde alabileceğimi düşündüm. Tuhaf. İlkel ihtiyacın acelesi göğsümde yeni bir duyguya dönüştü.

Sıcak ve güçlü bir şey. İstek oradaydı ama daha fazlasıydı. "Bana gel."

Ah, benim deniz yaratığım. Düşüncelerimde dönüp dururken, böylesine teşvik edici bir varlığın elimi beklediğini neredeyse unutmuştum.

Ona uzandım.

"Calista, hayır!" Cuyler bağırdı.

Arkadaşım ve onun kan fae gözcüleri savaşıyorlardı. Kılıçlar, ortaya çıktıkları anda korkunç görünümlü deniz insanların üzerinde çarpıştı. Bazıları düştü. Diğerleri karşılık verdi. Raven Row halkı kulaklarımda bulanıklığa dönüşen sözler haykırdı. Boğuk, sanki çoktan denize girmişim gibi.

"Benimle gel." Deniz lokumunun nefesi kulağımın dibindeydi. Bir elini uzattı.

Çaresizce almak istedim ama tereddüt ettim.

"Benimle gel," dedi, öncekinden daha öfkeliydi.

Hayır. Bu yanlıştı. Yüzümü ona döndüm, başım öne eğikti. "Onu terk etmek istemiyorum."

Kısa bir an için, deniz yaratığımın yüzünün pürüzsüz hatları korkunç, ölü bir şeye dönüştü. Tanrım, onlar ilk başta yürüyen, iğrenç cesetlerdi. Bu bir oyundu.

"Kalbin benim!" İğne gibi dişlerini göstererek kükredi ve çarpık parmaklarını saçlarıma geçirdi.

Geri çekildim, saçlarımla tutamları kafa derimden koptu ve botumdan bir bıçak çıkardım. "Hayır!"

"Kaçamazsın-" İpeksi sesi sanki denizde boğuluyormuş gibi gürledi.

Kanayan tanrılar. Kukuletalı bir figür, deniz şarkıcısının boynuna bir sicim dolamıştı. Hareketleri hızlıydı. Kesin. Zekice bir hareketle

Pelerinli adam elleriyle deniz şarkıcısının boynunu korkunç bir şekilde bükte, şiddetli bir çatırtı midemi bulandırdı.

Ancak çürümüş yüz geri döndüğünde ve deniz şarkıcısı öne düştüğünde, güzelliğinin ve entrikasının büyüğü kayboldu.

Tökezleyerek geri döndüm, kalbim küt küt atıyordu. Tanrılar aşkına, neredeyse beceriksiz bir aptal gibi davranıp onu takip edecektim.

Bakışlarım kapüşonlu adama kaydı. Yüzünün maskesini taktığı tarafı stratejik olarak gizlenmişti ama o öfkeli, yakıcı, kara gözler benim Fısıltı'mındı. Bana dik dik bakarken omuzları çökmüştü.

Bir parçam uzaklaşmak istedi ama bıçak sesleri beni sabit tuttu. Saldırı altındaydık. "Ben gittikten sonra benim için geldin."

Silas görebildiğim tek gözünü kısmıştı. "Ne zaman senin yanından ayrıldım ki?"

Cevabı bilmiyordum ama ilk kez, korktuğumdan, Norn'ların oyunlarından kaçmak istediğimden daha fazla, beni ondan neyin uzak tuttuğunu bilmek istiyordum.

"Seni saklayacak mıyım," diye tersledi Silas. "Yoksa son hikayemize kadar savaşıyor muyuz, Küçük Gül?"

Cuyler ve adamları deniz şarkıcılarının yavaş adımlarına karşı koymaya çalışıyorlardı.

Şüphesiz, deniz halkının geri dönüşü Davorin'in yakında kıyılarımızı selamlayacağının ilk işaretiydi.

Elimdeki bıçağı döndürdüm, bakışlarımı Silas'a diktim. "Hiçbirimizi almayacak. Bir daha asla."

Bölüm 14

Hikaye Anlatıcısı

Kulaklarımı çamur parçacıklarıyla tıkadım ve deniz şarkıcılarının cazibesi azaldığında derin bir nefes aldım.

"Gelmeye devam ederlerse bunu kazanamayız," diye bağırdım. Lanet olası bir orduya ihtiyacımız vardı.

"Senin çağrını bekliyorlar," diye ısrar etti Silas. "Halkına onlardan ne istediğini söyle. Tereddüt etmeyin. Söz sizde."

"Sen neden bahsediyorsun? Buradaki insanlar savaşçı değil."

Silas kollarımı kavrayarak bakışlarını üzerimde tutmam için beni zorladı. "Onlardan ne yapmalarını istiyorsun? Bu topraklardaki insanların herhangi bir şey olmasını isteseydin, ne olmalarını isterdin? Burada gücümüz var, Küçük Gül. Bunu kabul et ve kullan."

Eğer herhangi bir şey olabilselerdi, ne olmalarını isterdim? Kahretsin, bir ordu olmalarını isterdim. Bu lanet kıyıları korumalarını isterdim, böylece gelgitlerdeki o canavarlar korkunç gemilerini terk edemezlerdi.

Sıra halkına ne yaptıracaktım? Bu çılgıncaydı. Onlar ayyaş ve basit insanlardı ama döndüm ve kısa kılıcı başımın üzerine kaldırdım.

"Raven Row halkı! Saldırı altındayız ve eğer bir başka kirli gün doğumu görmek istiyorsanız, kıyılarımızı korumak için savaşın. Topraklarımız ve halkımız için savaşın."

Olaf'ın kösele gibi yüzü hınzır bir sırıtışla yukarı kalktı. "Sonunda."

Sonraki anlar kalbimi durdurdu.

Garip bir şekilde daha sağlam olan binalar inledi ve daha da kaydı. Yontulmuş lekeler ve eğri büğrü paneller soyulmuş, geride pırıl pırıl boyalar ve pürüzsüz taşlar kalmıştı. Taş kuleleri, ahşap ve saz kulübeleri olan bir tepe kalesinin etrafına parapet bariyerleri olan duvarlar dikilmişti ve merkezde

Hus Rose. Ancak bu aynı şekilsiz saray değildi. Ahşap kiremitlerin ve eğri büğrü kapıların yerini, sivri, köşeli tepeler, taştan duvarlar ve sağlam kirişlerden oluşan geniş bir kale almıştı.

Hus Rose sayısız insanı sığdırabilecek kadar büyük ve sefil bir şekilde tanındı. Burası en eski anılarımdan kalma bir saraydı. Burası Ode Hanesi'nin sarayıydı.

Raven Row parçalandı. Yıkık dökük apartmanların ve barakaların yerini taş binalar ve içlerindeki ateşten duman tüten kulübeler aldı. Ağır taş duvarlar boyunca kalın kirişlerden kılıçlar ve yaylar, baltalar ve seakslar sarkıyordu. Karanlık rünlerle ya da kuzgunlarla işaretlenmiş kalkanlar silahların altına dizilmiş, kapmaya hazır bekliyordu.

Toprak ayakların altında gümbürdedi. Yollar genişledi. Hırpalanmış krallığımızın altında farklı bir dünya yaşıyormuş gibi, sefil binalar eriyip gitti ve Raven Row güzel, heybetli bir şeye dönüştü.

Tökezlediğimizde bir şaşkınlık çığlığı attım. Birkaç kan fae'si ayağını kaybetti. Deniz şarkıcıları geri çekildi, şüphesiz karada en dengesiz olanlarımızdı. Bazıları tökezledi ve bir bıçağın ucunu buldu, çoğu gelgitlere daldı.

"Sorgulama için bir tane al." Gerçek bir savaşçı olan zeki Cuyler, stratejiyle hareket edecek zekâyâ sahipti.

Kan fae'leri hemen harekete geçti. Yerin sarsıntısıyla savaştilar ama beceriksiz, korkunç deniz fae'lerinden birini kuşatmayı başardılar ve dalgaların altına dalamadan önce çürümüş yüzünü kuma gömdüler.

Cuyler beni aradı ve bir direğe sıkıca tutundu. Sendeleyerek geri çekildim ve sert bir vücuda çarptım.

Silas kollarımı kavrayarak beni sabit tuttu. Düşünmedim, sadece ona doğru döndüm, kargaşada bir çapa gibi beline yapıştım. Yarım nefes aldı ama çok geçmeden kolları omuzlarıma dolandı ve sarsıntı durana kadar beni bedenine bastırdı.

"Cal." Cuyler tozun içinden işaret etti. "Bak."

Binalardan çok, Sıra'daki insanlar öne doğru düşmüş, kıpırdamadan yolun içinde kalmıştı.

"Hayır." Acı göğsümü parçaladı. Onlar gitmişti. Tanıdığım insanlar. Oyun salonlarından sendeleyerek çıktıklarında Stefan'la alay ettiğim insanlar. Beni kızdıran ama yine de Kuzey'deki esaretten dönüşümü ballı kekler ve bal likörüyle kutlayan, sanki hepsine aitmişim gibi davranan halk.

Bir omuz hareket etti. Sonra bir diz. Ardından erkekler, kadınlar, insanlar ayağa kalkmak için debelenirken inilti yükseldi.

Kan fae gözcüleri Cuyler'a ve bana daha yakın bir yerde toplandılar. Çoğu Silas'ı görünce tereddüt etti ama yine de mızraklarını ve bıçaklarını kaldırdılar. Onlara Raven Row halkına karşı korunmaya gerek olmadığını söylemek istedim ama bu düşünce rüzgârda kül gibi eriyip gitti.

Bunlar artık Raven Row'un insanları değildi.

Deriler giymişler. Kolum kadar kalın kemerler. Dizlerine vuran sert tabanlı botlar. Bellerinde, omuzlarında ve sırtlarında ilmekler ve kılıflar vardı. Sert yüzleri ve kismuk lekeli üstleri artık koyu renkli, yün tuniklerdi ve kenarlarında gümüş iplikler vardı.

Hiç kimse ayyaştan savaşçıya dönüşmenin imkânsızlığını düşünmek için tek bir nefes bile duraksamıyor gibiydi.

Omuzlarına koyu mavi bir örtü atmış olan bir adam stratejik emirler yağdırdı. Diğerleri de farklı komutlar dalgası halinde onu takip etti.

"Kıyıdaki duvar."

"Okçular yukarıda."

"Kalkan düzeni."

"Kaldırın kışınızı!"

Son emir mantolu adamdan geldi. Benimle yüzleştğinde, pürüzsüz, güneşte kızarmış teni, düzenli sakalı ve örgülü saçlarının altından gerçek yüz hatlarını seçebiliyordum.

"Olaf?"

Alman otuz yaş daha genç görünüyordu, kolları kalın ve yontulmuştu, ama o rahatsız edici, sert ifadeden kurtulamamıştı.

Bir elini göğsüne bastırdı ve çenesini eğdi. "Rave ilk krallık için savaşır."

Rave mi?

"Rave, kader kralının ordusu değil miydi?" Cuyler bana doğru topallayarak geldi, biraz nefessizdi.

Başımı salladım. "Annon Rave'di. Neler olduğunu anlamıyorum."

"Kraliyetlerinin çağrısını beklediler, Küçük Gül," diye fısıldadı Silas. saçlarıma karşı. Alçak ve baştan çıkarıcı. Kollarını belime doladı. "Varis sensin. Senin önünde eğilirler."

"Silas, ben Kimseye nasıl emir vereceğimi bilmiyorum."

Savaşçılardan oluşan sıralar -en eski anılarımdan tanıdığım insanlar- tek tip adımlarla ilerliyordu.

"Silas?" Cuyler başını eğdi. "Şimdi düşündüm de... Bu ismi biliyorum."

Silas sinirli bir homurtuyla bizi geri çevirdi. Benden başka herkesten neredeyse geri çekiliyordu. "Olmadığın bir şey olmana gerek yok. Kimsenin senden daha fazlasına ihtiyacı yok, Küçük Gül."

Omzunun üzerinden, pozisyon alan, kalkanlarını kapam, güçlü ve kıvrak vücutlarını lanet olası bir savaş için silahlandıran insanlara baktım.

Bir kadın ortaya çıktı; ağzının köşesi bilmiş bir sırıtışla eğilmişti. Gümüş örgüleri başının etrafına bir taç şeklinde sarılmıştı. Basit bir yün elbise giymiş, omuzlarına çantalar ve kemerine domuz derisinden keseler bağlamıştı.

Uzun parmaklarına rünler işlenmişti ve boynuna kemik parçaları dolanmıştı. Eski dünya kahin kıyafetleri.

Yanına iki kadın daha geldi; biri yarım baş daha kısaydı ve saçlarına deniz mavisini dokunmuştu, diğerinin kafatasının ortasında sert örgüler vardı, ama üçünün de gözleri aynı ürkütücü soluklukta idi, tıpkı bir ayaz fırtınası gibi.

"F-F-Forbi? Oviss? Danna?"

Üç kadından daha uzun boylu olanı bir adım öne çıkı. Silas'ın yanında durakladı ve kalbinin üzerindeki noktayı okşadığında neredeyse geriye doğru sendelemesine neden oluyordu. Adam kadının elini itti ve ürperdi.

Yalnızlığın dönüşleri, şüphesiz başkalarından gelen dokunuşlar onu zorladı. Benimkinden başka dokunuşlar.

Birkaç nefes aldıktan sonra onu görmezden geldi ve yanaklarımı avuçladı. "Burası onun yükseldiği kısım."

Lanet olsun. Yüzlerindeki çatlaklar neredeydi? Benlerindeki tel tel tüyler? Omurgalarındaki kamburlar neredeydi? Bu kadınlar vahşi, heybetli ve benden sadece birkaç yaş büyük görünüyorlardı.

Danna gülümsedi ve sonra yüzümü tuttu. "Burası tutsakların özgür olduğu kısım."

Kadınlar yanımdan geçip rune taşlarını yerleştirirken, koruma ve güç için büyü ilahileri söylerken Silas'ın yanına doğru geri çekildim. Rave savaşçıları güzel bir salgın hastalık gibi yayıldılar. Ara sokaklardan, çatılardan, taş korkuluk duvarlarından savaşçılar çiçek açmış ve mevzilerini işaretlemişlerdi. Görebildiğim kadarıyla, tüm kıyı boyunca savaşçılar hazır bekliyordu.

Kanıyor. Tanrılar. Bir ordumuz vardı.

"Kılıçlar hazır!" Olaf kükredi, bir yumruğunu kıyıya doğru kaldırdı. Bütün Rave'ler kılıçlarını Olaf'la aynı şekilde kaldırdı. Aleman'ın haykırışıyla, suyun kenarındaki her savaşçı uzun zamandır unuttuğum, eski kelimelerden oluşan bir savaş çığlığı attı. Biri benden çalınan babama sadakatle haykırdı.

Berjast enda. Sonuna kadar.

Kılıç uçları, savaşçıların sırası boyunca öfkeli bir dalga halinde çakıllı kumlara saplandı.

Parmaklarımda alev alan korlar gibi yavaş bir yanma başladı. Sıcaklığı damarlarımı yakıp kavurdu, erimiş bir cevher gibi bağırsaklarıma, uzuvlarıma yayıldı, ta ki göğsüme ulaşana kadar. Yeni bir güçle yanıyordum.

"Kalkan, Prenses." Olaf bana baktı.

Silas örtülü yüzünü yanağımın yanına daldırdı. "Benimle şarkı söyle, Küçük Gül."

Elimi kalbime bastırdım, tenim sıcacıktı. Kalemim ya da mürekkebim yoktu ama kelimelerim vardı. Onları yazabilirdim. Çamura düştüm ve parmağımla basit bir şarkı sözü, birkaç kelime oydum. Her sembol kafama müzik getirdi, gölgelerdeki tatlı, nazik ses.

Damarlarımdaki sıcak seidr akışıyla bedenim titredi. Yakında serbest bırakmazsam gözeneklerimden büyü fışkıracaktı. Kelimeleri yazmıştım ama onları yakmanın bir yolu yoktu.

Benimle birlikte söyle.

Sesi kalbimden zihnime ulaştığında gözlerimi kapattım. Bir düşünce benimkiyle birleşti. Çamurdan oyulmuş kelimelerin üzerine eğildim - kalkan için basit bir emir, ilk krallığın gerçek gücünü ateşlemek için.

Neyi çözeceğini bilmiyordum ama bunun doğruluğu çalkantılı dalgalar gibi karnımın derinliklerine işliyordu.

Avuçlarım yandı, acıdı. İki avucumu da çamurlu sembollerin üzerine vurdum. Altında ısı çatırdadı. Parlak, yakıcı turuncu, sembollerimin çukurları boyunca tutuştu, yanmadan ve sembolleri alıp götürmeden önce birkaç nefes boyunca parladı.

Alçak, kasvetli ses zihnimde, kalbimde yükseldi. Sesi tenime sızmış gibi, melodide daha önce hiç benimsemediğim bir gücü ateşleyen bir şey vardı. Benim sesim de ona katıldı ve kendimi ılık su dolu bir leğenin içine düşmüş gibi hissettim. Kalbimdeki şarkı dışında ses boğuktu.

Sadece bir an sürdü ama şarkı bittiğinde içimde korkunç bir şey oldu.

Tekrar Fısıltı'ma baktığımda, kanımdan gelen sıcaklık karnımda birikti ve kalçalarımı sıkıca kavrayana kadar daha da aşağıya damladı. Tanrım, hayır. Kesinlikle, kesin olarak, hayır. Kuzgun Kraliçeme ne söylemiştim? O şehvet delisi asillerden biri yatağa atladığı anda lanet olası savaşlar başlıyordu.

Hayatımın geri kalanını sevdiğim herkesin boynunu riske atmadan geçirmeyi tercih ederdim çünkü maskeli hayalet bir anda dilimin her yüzeyinde tatmak istediğim bir lokmaya benzedi.

Kelimeler, bağlantı, bir şey bedenimde bir ateş uyandırmıştı ve onu kontrol edemiyordum.

Eğer çenesindeki nabız, göğsünün hızla inip kalkması bir ipucu olsaydı -O da aynısını hissetti. İhtiyaç ve arzusun şoku geçene kadar ona dokunmanın felaket bir karar olacağına dair tüm nedenleri gözden geçirdim.

"Calista." Cuyler'ın sesi Silas'a doğru olan hezeyanlı çekimimi kırdı. Arkadaşım önüme geçti, yüzünde bir parça korku vardı. "İyi misin? Sen . . . sen . . . parladın."

"Ben iyiyim." Omzunun üzerinden bakıp Silas'ı aradım ama onun yerine sahili gördüm. "Ne oluyor be? Baksana!"

Her Rave kılıcının arasında, her kılıcı bir sonrakine bağlayan parlak bir altın ışık dizisi vardı. Işık küçük Batı kıyı şeridinin bir ucundan diğerine ulaşırken savaşçılar hareket etmedi, kabzalarını tutmaya devam etti.

Bir altın ışık patlaması deniz boyunca ışıklara bölündü ve şiddetli dalgalardan oluşan büyük duvarları açık Denizler Uçurumunun karanlık çizgisine doğru savurdu. Devasa su duvarları gökyüzüne doğru fırlayarak gemilere karşı başka bir bariyer oluşturdu.

Su ve Rave kılıçları arasındaki ışık bariyeri sayesinde deniz halkı bize ulaşamazdı.

En azından şimdilik.

Silas kenara çekilmiş ve on adım ötedeki ara sokağın karanlığında belirmişti. Gerginliği, kaçma ve güneş ışığından ve sayısız yüzden korunma ihtiyacı hissediliyordu. Yine de kaldı. Yumruklarını sıktı ama kaldı.

Benim için. Bunu söylemesine gerek yoktu. Bana veda etti, istemediği halde gitmeme izin verdi ve yine de beni bir kavgaya k a d a r takip etti,

Şüphesiz, onu iliklerine kadar korkutmuştu.

Yanına gitmek için bir hamle yaptım, ama Cuyler elini omzuma koyunca durakladım.

"Calista, bunu Fae adalarının kıyısında yaptın. Parıltı."

"Sanırım ... bu benim seidr'imın bir parçası. Daha derin bir parçası." Bu benim şarkımdı. Bizim şarkımız.

Sert adımlarla alanı geçtiğinde bakışlarımı Fısıltı'ma kaldırdım. İçgüdüsel olarak kolunu kavradım ve onu daha yakına çektim.

Silas sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçalttı. "Gerçeği kabul et ve hepsini yazmadan yapacaksın. Gerçeği kabul et ve kelimeler kalbinden gelsin."

"Nasıl-"

Olaf savaşçıların arasına dalmadan önce sözümü bitirmemiştim. "Bize daha fazla zaman verildi. Bizimle savaşın."

Gözlerimi kırdım. "I . . . Sadece kanadım, seni koca sersem. Lanet Rave'in ortaya çıkmasını beklemiyordum ama-"

"Son bir parça daha var Prenses. Kaptan başlangıca dönmeye hazır olduğunuza inanıyor muydu? Hazır mısınız?"

Asıl sorduğu şey, bunca zaman sonra kaderimle yüzleşmeye hazır olup olmadığımdı.

"Başka seçeneği yok." Silas'ın derin, neredeyse baştan çıkarıcı sesi cevabı getirdi.

İçimde bir yerlerde, onun haksız olmadığını biliyordum. Her ne yaptıysam, Hus Rose'a geçerek, gizli Rave savaşçılarına komuta ederek, bu yerde bir şeyin kilidini açmıştım. İnkâr edemeyeceğim bir güç.

Cuyler tanıyana kadar kılıcını kaldırdı. "Kader Kralı'nın koğuşu, değil mi? Silas ismini oradan biliyorum. Ari'nin fae uykusundan."

Cevap vermedim, sadece Silas'ın tünüğünü çekiştirerek göğsünü kendime doğru çektim. "Burada ne oldu, Fısıltı? Halkım Rave miydi, bunca zamandır saklı mıydı?"

"Kuzey'in ilk buz kraliçesinin kendi halkı için bu fikri nasıl bulduğunu düşünüyorsunuz?"

Kalbim tekledi. Kraliçe Lilianna Ferus. O, *tanrılar*, Lanetli Kral'ın ve İyi Kalbimin acılarına son verdiği o lanet mezarın hayalet muhafızları olarak fae ordusunu gizlemişti ve kalp şarkıları beni ele geçirmişti.

"Kraliçe Lilianna da mı aynı fikirdeydi?"

Silas bana, "Hikâyesinde kaderin cilvesi, aynı şeyi yapmış biri tarafından verilmiş," dedi. Başparmağı artık eldivenli değildi ve nasırlarının yanağımdaki sert sıyrıkları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Artık kaçmak yok, Küçük Gül," diye tısladı dişlerinin arasından. "Bu senin her şeyi öğrenme şansın."

İçgüdülerim beni kaçmaya zorladı. Dokunuşu beni kalmaya zorladı. Zihnim soylularımla ilgili düşüncelerle dolup taşı. Tutuşan alev, sıkıntıda oldukları anlamına geliyordu. Sol'un mektubunu düşündüm. "Kaderim onları kurtaracak mı?"

Kim olduğunu açıklamama gerek yoktu. Silas yüzünü indirdi, nefesi kulağıma ılık ılık geliyordu. "Senin gerçeğini görmek hikâyeyi bitirecek. Hepsinin bir parçası olduğu bir hikâye. Oradan bildiklerimizi alıp kendi kaderimizi çizeceğiz."

Bileğini tuttum, avucunu boynumdan yanağıma doğru yönlendirdim. "Benimle birlikte olacak mısın?"

Gözlerini kırıştırdı, afallamıştı. "Her zaman. Bırak rüyaların alçalsın. Ben orada olacağım."

Dünya dipsiz bir karanlığa gömülmeden önce kelimeler dilinden ancak çıkmıştı.

Bölüm 15

Hikaye Anlatıcısı

"STEFAN?"

Hatırladığım kadarıyla ağabeyim başımda dikilmiş, dişlerinin arasındaki kâğıt ot rulosundan dumanlar yükseliyordu.

"Hikayeyi anlatma zamanı, küçüğüm. Onları yollarına gönder."

Gözlerimi kıldım ve yuvarlak bir taht odasının loş ışığında uyandım. Duvarları gümüş ayvanın sarmaşıkları kaplıyordu ve ortasına dikdörtgen bir masa yerleştirilmişti. Bir ucunda saten siyah saçlı, sivri kulaklı ve gece siyahı gözlü bir kadın oturuyordu. Gece Halkı kraliçesi.

Bu benim Lanetli Kral'ımın büyükannesiydi. Nereden bilebilirdim ki? Gerçek krallığın değişiminden hemen sonra olmalı. Dünyaların değişmiş geçmişleri, gerilimleri ve düşmanlarıyla yeniden başladığı bir zaman.

Ölümlüler ve Gece Halkı birbirlerinden nefret etmeye mahkûm olduklarına karar verdiklerinde.

Altın Kral'ımın halkı neredeydi? Dünyalar değiştiğinde, geriye mi düştüler, yeniden gençliği mi buldular? Kaderlerinin krallıkları yıkan yeni masalla büyük olasılıkla aynı hizaya gelebileceği dönüşlerde mi yaşadılar?

Merakımı üzerimden attım ve önümdeki sahneye odaklandım.

Masanın diğer ucunda buz gibi solgun saçları, kızıl sakalı ve keskin, soğuk gözleri olan bir adam oturuyordu. Kafa derisinin kenarları tıraş edilmişti ve boynu ile parmaklarının etrafında altın zincirler ve yüzükler parıltıyordu. Yedi yaşından büyük olmayan küçük bir çocuk, kürk astarlı bir tunik ve parmak uçları kıvrık çizimler giymiş, yanında dimdik duruyordu.

Gece Halkı kraliçesinin yanında başka bir çocuk vardı. Kahverengi toprak gibi bir teni, gece yarısı gibi karanlık gözleri ve siyah kemik çivilerle delinmiş keskin kulakları vardı.

"Kral Jon," dedi Gece Halkı kraliçesi, parmaklarını karnının üzerinde birleştirerek. "Dönüş için duvarlarımızı sunduk. Halklarımız arasında barıştan başka bir şey istemiyoruz."

"Gece Halkı ile barış mı?" Solgun kral kıkırdadı. "Öfkeniz bu duvarları kaplamışken ve daha iyi kaynakları kendinize saklamak için halkımızdan her şeyi almışken nasıl barış yapabiliriz? Tüm bunları kanımızda büyü olmadığı için yapıyorsunuz. Oyun oynamayın; bizi saraylarınıza sadece bize hükmetmek için getireceksiniz."

"Doğru değil." Kraliçenin dolgun dudakları kıvrıldı. Parmaklarını şıklattı ve bir kemik inceliğindeki bir fae hizmetkârı ona doğru koştu, belinden eğilerek saten bir yastık uzattı. "Aslında, bir eşitlik hediyesi sunuyoruz."

Gözlerim açıldı. Yastığın üzerinde ikiz savaş baltaları duruyordu. Kraliçe birini seçti ve bıçağın keskin kıvrımını inceledi. "Eşit güçte ikiz silahlar. Bu toprağın öfkesinden dövüldü. Timorlu kuzenlerimizin dostluğumuzun bir sembolü olarak bir tane almasını diliyoruz."

Kral Jon sandalyesine çöktü, dudak büktü. "Tek bir bıçak yüzlerce avcıyı doyurmaz, karda büzüşmüş çocukların karnını doyurmaz."

"Hayır." Kraliçe baltayı masanın üzerine koydu. "Ama ekinlerimiz doyurucu, kürklerimiz ağır ve topraklarımız açık. Bize katılmayı bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim, çünkü reddederseniz Norn'ların alametleri var."

Karanlık bakışları üzerime dikildi. Düzinelerce meraklı saray mensubunun gözleri de aynı şeyi yapınca boğazımdaki düğümleri yuttum.

"Anlat onlara ufaklık," dedi Stefan. Sanki büyük bir sırrı biliyormuş gibi göz kırptı.

"Anneli, kendine böyle sesleniyordun, değil mi?"

Daha iyi düşünemedim başımı salladım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu konuşmayı ezbere biliyordum. Ona annemin adını vermiştim ve neden kendi adımı kullanmadığımı bilmiyordum.

Gece Halkı kraliçesi gülümsedi ve beni öne çağırdı. "Bu kılıçlarda dövülmüş güçten bahset."

Bilincim başka bir bedene, başka bir zamana kilitlenmiş gibiydi. Reddetme gücüm yoktu, ayaklarımı odanın ortasına basmaktan alıkoyacak gücüm yoktu. Doğrusu, kendimi hiç de kendim gibi hissetmiyordum. Vücudum o kadar ince ve yumrulu değildi. Omuzlarım dikti ve ensemdeki sürekli karıncalanan endişe hissi yoktu.

Büyük bir pencerenin yansımasında, aynı görünen tek parçam altın saçlarımın örgüleriydi.

Hiçbir şey söylemedim ve elimi omzuma astığım çantaya attım. İçinden kaz tüyünden bir tüy kalem ve maun mürekkeple dolu cam bir hokka çıkardım. Uzaklarda bir yerde bir ses mırıldanıyordu. Bu ses kalbimi rahatlattı.

Bir şey arıyorum. Her adım beni biraz daha yaklaştırıyor. Nefesimi bıraktım, nefret, savaş ve kanla ilgili bir hikâye yazmaya başlarken zihnimdeki kelimeleri tekrarlardım. Acı çektikten sonra bir gün birleşecek olan bir halkın hikâyesini.

Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım parşömeni açık ateşin üzerine tuttum. Yanmak için çok uzaktı, ama masalı küle çevirmek için basit bir fiske yetecek kadar yakındı, sonra eski Timor kralının şüpheli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bugün dostluğu bul ve daha nazik bir yolda yürüyebilirsin. Reddederseniz, anlayamayacağınız bir şekilde kaybolursunuz."

Öfkeli gözleri kısıldı. Arkasında kara bir bulut, görünmeyen bir güç dalgalanıyordu.

Herkesin bilmediği lanet olası savaş lordu buradaydı.

"Bu bir çeşit manipülatif tehdit mi?" Buz Kralı öne doğru eğildi, dikkati Gece Halkı kraliçesinin üzerindeydi.

"Hiç de değil, Kral Jon." Hiç tereddüt etmedi ve baltalarından birini havaya kaldırdı. "Onda Norn'ların, kehanetin gücü var. Aramızda huzursuzluk istemiyoruz, bu yüzden barışı kabul edecek misin? Yoksa halkınız donarken bizim gerginliğimizi mi koruyacaksınız?"

Bir elini masaya vurdu. Küçük, siyah saçlı fae çocuk şaşkınlıkla sıçradı, tıpkı buz gibi babasının yanındaki solgun çocuk gibi. Kral Jon ters ters baktı. "Kılıcın sende kalsın. Belki zamanla ona ihtiyacın olur. Gelecekteki ticaret için elçilerinizi gönderin. Burada işimiz bitti."

Onu ve soluk saçlı muhafızlarını odadan çıkarken izledim. Kalbim hızla çarparken, savaş ve acı hikâyesinin alevlenmesine izin verdim.

"Bu bıçaklar yeni bir Etta yaratacak," dedim kraliçeye, alçak ve yumuşak bir sesle.

Başını öne eğdi. "Yeni bir Etta mı?"

Hiçbir şey söylemedim ve annesinin yanındaki küçük prence gülümsedim. "Ve sen, genç Arvad, sen de bunun bir parçası olacaksın." Dizlerimin üzerine eğildim ve onun kara gözleriyle buluştum. "Kalbini ve zihnini Kuzey'deki komşularına açık tutmanı tavsiye ediyorum."

Burnu kırıştı. "Timorlulardan nefret ederim."

"Belki de bunu yapmayacağınız bir gün gelecektir."

Yanmış parşömenin son parçası masaya düştüğünde, Stefan yanımdayken bir anda koridorda buldum kendimi.

"Zamanımız doldu küçüğüm," diye fısıldadı Stefan. "Kalbini dinle, açıklayamadığın o sesi dinle." Elimi sıktı. "Bir sonraki masala kadar."

Hızlı ayak sesleri arkamızdan geldi. Kısa bir bıçak Stefan'ın göğsüne saplanırken çığlık attım. Hayır, hayır, hayır. Onu tekrar kaybedemezdim, yapamazdım. Ona uzandım ama sert eller kollarımı çekti ve beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Gölgelelerin içinden, Buz Kralı cisimlendi.

Elinde bir hançer vardı. Yavaşça avucuna vurdu. "Gece Halkı'nın öfkesine güvenmiyorum. Ama cadıların büyüüne de kesinlikle güvenmiyorum."

"Saldırgan," diye tükürdüm dişlerimin arasından.

Zihnimde aynı melodik uğultu oluştu. Kalbimi yaktı.

Seni bulacağım, söz verdim. Neden böyle bir şey düşündüm, bilmiyordum ama bir ses cevap verdiğinde kalbim sarsıldı. Kırık bir ses, genç ve duygu yüklü bir ses.

Buradaki şarkımız bitti. Benimle tekrar söyle, Küçük Gül.

Kral Jon hançeri kaldırdı. Gözlerimi kapattım. Bıçağın ucu boğazıma saplandığında keskin bir yanma hissettim.

Nefes nefese kaldım. Ellerim vücudumda gezindi. Yaşıyordum. Yaşıyordum. "Silas?"

Kambur duruyordu, bir eli göğsündeydi, burnundan ağır nefesler geliyordu. Bana göz kırptı, gözleri ıslaktı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Ben ..." Elim kalbinin çılgınca atışının üzerinde onunkini örttü. Tanrım, titriyordu. "Silas. O da neydi? Bu oldu mu? Ben öldüm."

Yüzünü buruşturdu. "Bir sonraki şarkıya kadar. Bir sonraki şarkıya kadar."

Silas yüzümün bir tarafını kavradı, bir süre tuttu, sonra beni karanlık bir unutuşa geri itti.

Parlak yıldızlar tepemizdeydi.

"Bunun olması gerektiğinden emin misin?"

Kafam karışmış bir halde doğruldum ve Stefan bir kez daha bana eşlik etti. Farklı giyinmişti. Yüksek yakalı bir tunik, sakallı yüzünü örten vahşi saçlar, ama o lanet duman hâlâ yanıyor, hâlâ kafasının etrafında tütüyordu.

"Fısıltı, bunun olması gerektiğinden emin misin?" Gölge Kraliçem gibi ince ve solgun, ateş gibi saçları olan bir kadın bana bakıyordu. Soğuktan titriyordu, gözlerinin altında yorgunluktan ve morluklardan şişmiş deri yastıkları vardı ve cildini savaş izleri kaplamıştı.

Fısıltı mı? Artık bana Fısıltı mı deniyordu?

Ayağa kalktım. Tanrım, vücudum farklıydı. Kemiklerim daha fazla etle kaplıydı ve dudaklarıma daha önce orada olmayan bir kemik saplanmıştı. Parmaklarımin her birinde rün dövmeleri vardı ve altın rengi saç tellerim belime kadar sarkıyordu.

Kendimdim, ama aynı zamanda değildim.

Yavaşça yaralı kadının yanına sürüklendim. Elleri titreyerek deri bir kese uzattı.

"Bu bir lanet. Onu yok etmeliyiz."

"Bir gün bu toprakları yeniden kurmak için kalmalı." Çenemi kaldırdım. "Kuzey diyarlarında olduğu gibi senin kader yolun da açılıyor. Bir gün Fae adalarında da olacağı gibi."

"Doğu krallıklarımız için bunun nasıl sona ereceğini göremiyorum. Kuzeydeki, güneydeki ve batıdaki krallıklar, yüzüğü kazanırlarsa onları da geçecekler."

Nazik bir gülümseme sundum. "Bir kez daha birleşmiş topraklara götürecek bir yol olduğuna inanın."

"Halkımız yok edilecek."

"Hayır. Bu yüzük halkınız tarafından defalarca bulunup kaybedilecek ama bir gün bu acıya son verecek. Bu toprakların gerçek kader tacını geri getirecek."

Hatırlama, çok azımızın bildiği bir gerçeğin içinde kıvılcımlandı. Bu an, Doğu bölgelerinin geçmişinde, hafıza kraliçelerinin ilk ailesinin soyunun, gücü isteyen ikinci bir soyla savaştığı bir zamandı.

Bu, nefret dolu savaşlarda kaybetmiş bir kraliçeydi ama burada yazılmış bir hikâye vardı. Uzak zamanlarda, ilk ailenin soyundan gelen bir kadın, ikinci aileden gelen bir erkekle yemin ederdi. Tacı geri almak için savaşacaklardı. Başarısız olacaklardı.

Ama bu birliktelikten bir kız çocuğu doğacaktı. Gölgelerden bir oğlan bulacak bir kız ve birlikte bu kader savaşına yeniden başlayacaklardı.

"O lanetli yüzük için sürekli savaş halinde kalmak bizim lanetimizdir." Keseye bakarken kadının gözlerinden yaşlar boşandı. "Bu

beni ve ordularımı yok etti. Uzun yaşamayacağımı biliyorum. Şimdiden Öteki Dünya'nın çağrısını duyuyorum."

Yanına bastırıldığı elini geri çekti. Derin bir yaradan koyu kan fışkırıyordu. İnce dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle seğirdi. "Hafıza manipölatörlerini tahtta görmek istemiyorum ama Başarısız oldum."

"Başarısızlık diye bir şey yok. Bu savaş boyunca acı dolu bir yolda yürüdünüz. Onların zaferi sadece küçük bir an, mukadder sona doğru atılan bir adım."

Gözlerini kapadı ve tökezledi. Stefan bir kolunu ona doladı ve onu sabit tuttu. "Dinlenmek için can atıyorum. Ona beni unutturdular. Kalbimi çaldılar."

"Tanrıların salonunda birlikte yemek yiyeceksiniz."

"Haklı olman için dua ediyorum. Her konuda." Sesi azalıyordu.

Stefan kadını yere yatırdı ve ben de bir elimi başının yanına koydum. Hiç hafıza paylaşan biri olmamıştım ama bir şekilde onun kanayan Norn'ların gelecekteki anılarını görebileceğini biliyordum.

Bu yüzüğün, Doğu diyarlarının kraliçelerinin, lanet Kaderlerin kendilerinden geçmiş, şimdiki ve gelecek anıların parçalarını ve parçalarını toplamak için bir armağanıydı.

Gölge Kraliçemi görecekti. Krallıklarının geleceğinin, yanında gölgelerden oluşan hırsız bir kralla birleştiğini görecekti. Hiç istemediği bu savaşın sonunu görecekti.

"Görüyorum. Sonu." Titreyen bir iç çekişle, gözyaşlarının arasından gözlerini kırıştırdı. "Tanrılar onları korusun."

"Burada ne olduğunu bilecekler," diye fısıldadım. "Verdiğin mücadelenin her damla kana değmesini sağlayacaklar."

"Onu Öteki Dünya'da görecek miyim?" Bana baktı, parlak yeşil gözleri umutsuzdu. "Sindri'yi şafak vakti tanrıların sofrasında görecek miyim?"

Sindri-eşi. Bunu nasıl bildiğimden emin değildim ama başımı salladım. "O zaten bu dünyadan özgür ve senin onun yanındaki yerini koruyor."

Nefesleri tıkırdıyordu. "Kader kraliçesi, kalbinin en şiddetli bağlılığına sahip olsun."

Uzun bir nefes verdi ve bir daha asla almadı.

Saçlarını alnından savurdum, gözlerimi kırıştırdım ve fısıldadım. "Senin kanının kraliçesi, bağlılığın her zerresine sahip. Söz veriyorum."

Uzaklaşmak için döndüğümde tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm ama artık buzlu toprak üzerinde diz çökmüyordum. Onun yerine, tıpkı Gece Halkı sarayında olduğu gibi, şimdi de tahta bir tahtın önünde diz çökmüştüm ve zalim gözlü bir adam bana dik dik bakıyordu.

Elinde kraliçenin deri kesesi vardı. Kapağını açtı ve içindekileri sert avucuna attı.

"Gerçek iddia bizde!" Kalın parmaklarının arasında karanlık rünlerle kaplı cam bir yüzük tutuyordu. Bu rünlerin ışıltısı sönüktü.

Tanrılar, aynı yüzük bir zamanlar Riot Ode'un sarayında da vardı. Genç bir oğlanın genç bir kızıdan çalınacağı bir maskeli baloya kadar savaş üstüne savaş getirecek olan kaderin acımasız yolunda bulunacak bir kalıntı.

Yanımda, çadırdaki görevlilerden biri merakla bana baktı. Göğsümde bir sıcaklık yayıldı. İşte Gölge Kraliçem için adımları ateşleyecek bu hikâyenin son parçası. Ben sırtınca görevli başını eğdi.

"Bir gün eviniz o yüzük üzerinde gerçek hak sahibi olan varisleri koruyacak," diye fısıldadım, sadece görevliyle konuşarak. "Düşmüş ailenin oğluna öğret ki o da kendi oğluna ve onun oğluna sonuna kadar öğretsin."

Görevli yutkundu. Tedirgindi ama içinde bir yanma vardı. Göremediği bir yanma. Efendisinin ülkenin gerçek kralı olduğuna inanmıyordu ama her iki tarafta da yaşıyordu. Gelecekte bir adamın yapacağı gibi, samanlığında unutulmuş bir kızı barındırırken bir düşmanın altında güçlenen bir adam.

"Strom Evi," diye fısıldadım, "asillerin evi olacak."

Çenesini eğdi, kafası karışmıştı, tedirgindi ama dudaklarında hafif bir kıpırdanma vardı, sanki sözlerime gülümseyecek kadar inanmak istiyordu.

Kase ve Malin'i birleştirecek kader yolunun kelimeleri kafamda yandıkça gözlerimde sıcak yaşlar birikti. Savaş kampının piçleri kutlama yapıp düşmüş hafıza kraliçesiyle alay ederken, ben kelimeleri toprağa yazdım.

Bir şarkı, daha önce hiç görmediğimi düşündüğüm bir masal, ama yine de biliyordum. Ruhumun derinliklerinden, acının ve kaybın, gölgelerin ve taşların her kelimesini söyleyebilirdim.

"Bu masalın sonuna geldik Prenses," dedi Stefan. "Açıklayamadığınız sesleri bulun. Bir sonraki masala kadar."

"Sonunda benim şarkımı söyle. Beni sana geri getir," diye fısıldadım karanlığa.

Her zaman, Küçük Gül.

Silas burada değildi ama sesi zihnimde net ve keskindi.

"O yüzüğü sonsuza dek elinde tutmak için savaşıyorsun," dedim yüzüğü tutan sefil krala. "Bu toprakları gerçek soydan asla kurtaramayacaksın."

Sırıttı ve yüzüğü fırlatarak kirli avucunun içinde tekrar yakaladı. "İzle beni büyücü. Yine de sanırım pek bir şey göremeyeceksin."

Silas'ın sesinin alçak uğultusu savaş kampını sarmıştı.

Gözlerimi kapattım.

"Fısıltı mı?" Unutulmaz sese verdiğim ismi mırıldandım. "Annenin adı neydi? Unuttum."

Annem mi? Zihnimdaki şarkı durakladı. Beni hatırlıyorsun.

"İstiyorum." Gülümsedim ve kafamda kalan kelimeleri söyledim. *Adı neydi?*

Bir duraklama daha, sonra, *Greta.*

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. *Sanırım ben Greta olacağım. O zaman.*

Kalp ağrısı göğsümü parçaladı. Acı, zengin ve **e l l e** tutulur, kanımı yaktı. Ona üzülmemesini, benim adıma acı çekmemesini söylemek istedim. Ona pek çok şey söylemek istiyordum ama şarkı yeniden başladı, bir gölge kral ve halkın anılarını çalan bir kraliçe hakkında söylediğim sözlere uyan bir şarkı.

Çok güzeldi.

Bir muhafız başımı geriye doğru çekti. Boğazımdan bir çığlık kaydı ama bıçak boynuma saplandığında ıslak soluklara dönüştü.

Zihnimde, bir ıstırap çıığı kalbimi bıçaktan daha çok kırdı.

Beni bul, diye yalvardı. Yaşa ve tekrar yaşa. Bul beni, Küçük Gül. Lütfen.

Karanlığa geri döndüğümü fark ettiğimde boğazımda hayali bir ağrı hissettim. Hafıza işçilerinin lanetli bir yüzük için verdikleri savaştan kurtulmuştum.

"Silas?"

"Yaşa-" Karanlık zemine baktı ve boğazını temizledi. "Yaşa ve tekrar yaşa."

"Kızıl gecede ölene kadar." Yumruklarım kıvrıldı. Panik, göğsümde sıcak ve acımasız bir şekilde büyüdü. "Bu sözleri Güney'deki savaştan önce aylarca yazdım. Babam öldüğü gece bu sözleri söyledi."

Silas başını kaldırdı. "Eğer gerçek bir yaşam çizginiz olmasaydı, savaş lordu sizi bulamazdı."

Hayır. Bu imkansızdı. Bu şekilde devam edemezdi. Parmaklarımı saçlarıma geçirdim. "Yaşa ve tekrar yaşa. O rüyalarda, o anılarda *öldüm* ben. Sen. ... bana daha önce öldüğümü mü söylüyorsun, sadece tekrar yaşamak için mi?"

Sesim tizdi, öfkeden değil, ama Silas'ın uzanıp ona vuracakmışım gibi geri çekilmesine neden oldu. Başkalarına alışık değildi, bu açıktı ve gözyaşları yanaklarıma damladığında tamamen umutsuzluğa kilitlenmiş görünüyordu.

"Bunu mu demek istiyorsun, Silas?" Ses tonumu yumuşattım. "Tekrar yaşamak için ölmeye devam ettiğimi mi?"

Başını salladı ama bakışlarını uzaklara dikti.

"Ama bu mümkün değil. Birden fazla yaşam yok. Norn'ların hepimiz için tek bir ipi, tek bir yolu var."

"Evet," dedi. "Kralın son şarkısının kaderin doğal düzenine aykırı olmasının nedeni."

Nabzım hızlandı. "Bu yüzden öldü, değil mi? Kanının büyüünü kaybetmek, onu fiziksel olarak yok ederdi. Ve annem! Kaderin basit cilvelerini yazabilirdi, gücünü sadece zayıf bir bedene yenik düşmek ve boğazında bir okla ölmek için mi sundu?"

Silas vücudunu benden uzaklaştırdı ve avuçlarıyla yüzünü kapattı. "Bundan *nefret ediyorum*, Küçük Gül. Seni kurtarmanın yolunun bu olmasından nefret ediyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Başını salladı ve mırıldandı: "O bilmiyor. Gerçeği bilmiyor."

Sesi acı doluydu, öyle bir kederdi ki ruhumun sızladığını hissettim. Gözleri yaşlarla doluydu, yüzünde bir yabanıllık, kaybolmuşluk hissi vardı, sanki içinde yaşadığı gölgeler onu geri çekiyordu.

"Silas, durmalıyız. Bunu tekrar yaşamana gerek yok," dedim sesimde bir çatlakla.

Bu imgeler her neyse, onu parçalıyordu. Onu korumak, ona dokunmak, kanını akıtmak için şiddetli bir ihtiyaç, kaburgalarımı ezen bir kaya gibi göğsüme yapıştı.

"Bunu durdurmak için artık çok geç," dedi karanlık bir fısıltıyla.

Ona doğru koştum, elimi uzattım ve ona dokunamadan hiçliğin içine düştüm.

Bölüm 16

Hikaye Anlatıcısı

"GRETA, bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Gözlerimi kırıştıtarak odaklandım. Belki de bir kule odası. Pencerenin yanında uzun, soluk saçlı bir kadın yıldızlara bakıyordu.

"Size söyledim, karanlık kızıl gecede gelir. Gerçek savaş orada başlar. Öfkeli bir uyku savaşınızı sona erdirmez," dedim. "Sadece bir süreliğine duraklar. Kadere çözülmesi için zaman ver, Lili."

Kadın arkasını döndüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Onu tanıyordum. Kanayarak onu iyi tanıyordum. Sade bir elbise giymiş olan Lilianna Ferus, solgun yanaklarındaki gözyaşı lekeleriyle bana bakıyordu.

"Çocuklarımı nasıl bırakabilirim? Ya ... ya Arvad ve ben uyanamazsak?"

"Yolunuzun açık olması için elimden geleni yapacağım. Çocuklarınızın bu son hikâyelerde oynayacakları büyük roller var. Yalnız olmayacaklar, sana yemin ederim."

Lilianna ellerimi tuttu. "Eli seni öldürecek."

Gülümsedim ve yüzünün yan tarafını avuçladım. Ellerim cehennem gibiydi. . . kırılğan ve yaşlıydılar. "Deneyebilir."

Lilianna gözlerini kırıştırdı; çenesi titriyordu. "Ordularımız lanetlenecek ama gizlenecekler mi? Bu doğru mu?"

"Varislerin kanı bu savaşta yeniden canlandırdığında Ettan savaşçıları ayağa kalkacak. Daha önce orduların gizlendiğini görmüştüm. Savaşlar yeniden kızıştığında sizler de ayağa kalkacaksınız."

Gizli Rave. Ettan savaşçılarının mezardaki o korkunç gölge muhafızlardan yükseldiği kader cilvesi, bir içgüdüden, Rave savaşçılarının Batı'nın tortularında saklandığı unutulmuş bir yaşamdan geliyordu.

Başım dönüyordu.

"Çocuklarıma göz kulak olacak mısın?"

Başımı salladım. "Onlar benim kendi ailem gibi olacaklar. Onları yalnız bırakmayacağım.

Sana yemin ederim."

Onu kucaklamak için hareket ettiğim anda, bunun yerine savaş derileriyle kaplı geniş bir vücuda çarptım.

Yüzü sertti. Çenesindeki uzun sakalın altında güneşten ve efordan kızarmış bir teni vardı ama o gözleri tanıyordum. Mavi, Gece Halkı kraliçesinin masasındaki zalim kralla aynıydı. Yanında duran masum çocuğa da uyuyordu.

"Buz Kralı," dedim. "Senin için daha ne yapabilirim? Kraliçe ve kral öldü. Onları mezara gömdün. Dost dediğim insanları yok ettin."

Eski Timoran Kralı durakladı, yüzünde tehlikeli bir karanlık vardı. Lilianna Ferus'un burada dökülen tüm kanı unutacağına inanarak kendini kandırmıştı. Çocuklarının acısını, savunmaktan asla vazgeçmeyeceğim çocuklarını.

"Bana soyumun Lilianna'nınkiyle birlikte hüküm süreceğini söylemiştin." Kral dişlerini gıcırdatarak hırladı.

"Ne söylediysem onu söyledim. İfadem değişmedi. Eli ve Lilianna'nın kanı bu topraklara hükmedecek."

Bana bağırdı, küfretti ve kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekti. Güç beni Buz Kralı'na çarpmadı, beni bir masa, bıçaklar ve iğrenç bir kan kokusu olan sıkışık bir odaya fırlattı.

Masaya bağlanmış adamı gördüğümde acı dolu bir çığlık attım. İçgüdüyle, öfkeyle, fark etmez, yanına koştum ve kana bulanmış saçlarını okşadım. "Sol . . . Sol bana bak."

Güneş Prensi zayıftı -çok zayıftı- yanakları çökmüştü, bakışlarını kaldırdığında gözlerinde alaycı bir parıltı yoktu. "G-Greta?"

Kalbim acıyordu. Ona bağırmak istedim. Onun Lumpy olduğunu, benim onun küçük sinir bozucu kuşu olduğumu, ben olduğumu haykırmak istedim ama bilmediğim bir geçmiş kelimelerimi çaldı.

"Sana göz kulak olacağım," diye söz verdim. Tuniğimden rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkarırken uzaklardan gelen bir uğultu etrafımızı sardı.

"En karanlık olduğunda, sana kalbini hatırlatmak için orada olacağım."

"Benim için fark etmez," dedi, sesi sert ve kuruydu. "O gitti ve benim için onsuz bir hayat yok."

Nemli alnına bir öpücük kondurdum ve fısıldadım: "Karanlıkta, bir kuşun ötüşü kadar küçük bir ses seni kalbinin şarkısına doğru yönlendirecek. Bu hayat senin için henüz bitmedi, Sol Ferus. İkiniz için de henüz bitmedi. Kendi adını bilmediğin zamanlarda bile seninle olacağım."

Gözlerimi açtım ama Sol gitmişti. Köşede bağlı ve baygın bir kadın vardı. Herja Ferus.

Bir muhafız beni ileri itti. "Kral acele etmemizi söylüyor. Şu andan itibaren sessiz olmasını istiyor."

Ona ters ters baktım ve Herja'nın yanına diz çöktüm. Hırpalanmıştı. Eski kan alnını ıslatmıştı ve gözleri dayaktan şişmişti. Bir elimi alnına bastırdım ve Sol'a yaptığım gibi bir parşömen çıkardım ve duyması için dua ederek kelimeleri okudum.

"Sessiz olabilirsin, ama bir süre konuşmak için yalvardığında, kılıcını durdur ve kelimelerini bul." Kulağına yaklaştım. "Sen güçlüsün; uğruna yaşayacak çok şeyin var. Savaş, Prenses. Kalbin şarkı söyleyene kadar savaş ve başlangıca döndüğümüzde yerini al."

Muhafızlar tek bir kelime bile okuyamadan bir kibrit çöpünü çakıp parşömeni tutuşturduğumda odayı bir melodinin gölgesi doldurdu.

Saçımı çektiklerinde çığlık attım ama oda döndü ve beni üç adamın önüne düşürdü.

Ölümü beklerken masalara bağlandılar. Tor'un alnına dokundum. Gözlerini benimkilere dikti, orada dehşetin yanı sıra acı da vardı.

Kulağının dibine fısıldadım. "Onun için yaşa."

Tor'un gözlerinin kenarından bir damla yaş süzüldü. Hiç şüphesiz Sol'un öldüğüne inanarak ürperdi.

Lanetli Kralımın karanlık gözlerini tutarak orta masaya doğru döndüm. Kırılmıştı, dehşete düşmüştü ve sürekli köşeye bakıyordu.

Onu görmesine izin ver, tanıdık bir ses ruhumu kırdı. *Bazen kalbinizin şarkısını gördüğünüzde huzur bulmanın tek yolu budur.*

Valen, İyi Kalbimin anlarını görüyordu. Henüz ortaya çıkmamış bir kader hikayesi ve karanlıktaki hayalim bunun melodisini söylüyordu.

Bunu onun için yapıyorsun. Odanın boşluğuna sırtıttım. *Sen duygusal bir piçsin, Whisper.*

Valen'in masasının yanında diz çöktüm. "Rüyalarınızdaki yüzler yaşar, Gece Prensi. Onu gördüğünüzde rüyalarınızı hatırlamayacaksınız ama kalbinizde bir kıvılcım tutuşacak. Onu takip et ve onu bulacaksın."

"Cadı," diye bağırdı Kral Eli. "Bitir şu işi."
Planlıyorum Buz Kralı. Valen'e yumuşak bir gülümseme verdim.
onu. "Odaklanmaya devam et
"

"Sen . Onu gördün mü?" diye fısıldadı.
"Böyle olmasına izin veriyorum." Daha çok kendi hayaletimin izin verdiği
gibi
olması gerektiği gibi. "Ona tutun."

Valen, Halvar'ın ve Tor'un elini tuttuğunda kalbim parçalandı.
Ölüme hazırlandılar. Onun yerine cehenneme gönderileceklerdi.

Ellerim titreyerek üçüncü bir parşömen çıkardım. Bu kelimeleri
oluşturmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki. Mükemmel olmalıydılar.
Bu sonun başlangıcı olacaktı. Gece Prensi, krallığını kirleten karanlığa karşı
altın bir çiçek gibi yanıyordu.

Sözcükleri söylerken kafamın içinde hafif bir melodi çınladı:

Her yirmi iki günde bir, kanla ya da ayın ışığıyla, sana
eziyet etmek için canavarca bir saltanat yükselir.
Ölüm ve kan için yaşa,
Sonsuza dek kan arzusu.
Adını ya da geçmişini
düşünmeden, Sonunda
karanlığı aydınlatana kadar.
Güzelliğin, tutkunun ve aşkın asili.
Kanını vermeye istekli olan.
Yapılacak bir seçim, düzeltilecek bir
yol. O zaman kana susamışlığın
saltanatı sona erecek.

Bir sonraki nefeste ağır prangalar bileklerimi sıktı. Nemli taş çıplak
dizlerimi ıslattı. Kral Eli sadece birkaç adım ötede oturuyordu, göremediği
gölgeler zalim tahtının etrafını sarmıştı.

"Bir sonraki hikayeye kadar."

Gözlerimi kırdım ve Stefan'ın bakışlarını buldum.

Sırıttım. "Gördüğüm kadarıyla seni de kapmış."

"Her zaman." Stefan daha yaşlıydı, saçları dağınık ve sakalları vardı.

Burada her zamankinden daha çok Annon'a benziyordu.

"Öldürün onları." Eli elini salladı ve iki Kuzgun muhafız arkasına geçti.
Biz.

Sona yaklaşıyoruz. Sıradaki hikaye kısa, diye fısıldadım
Düşünceler. *Sonunda parlak kralı ona gönderdiğimiz bir yer. Olacak mısın*

Orada mısın, Whisper?

Kırık bir ses, "*Her zaman, Küçük Gül*" diye cevap verdi.

Kuzgunlar bıçaklarını kalplerimize sapladılar ve ben bir çocuğun hıçkırıklarıyla uyandım.

Kalın bir ağacın arkasından baktım. Artık yaşlı bir masalcı değildim, bedenim zayıf ve kirliydi, bu topraklarda klanı olmayan haydut bir çocuktum. Ne Fae ne de Timoran'dım ama bu, bu an kendimi çok önemli hissediyordum.

"Oğlum, oğlum, bana bak." Pas rengi sakalında kemik boncuklar olan bir adam zincirlenmiş ve dizlerinin üzerinde olmasına rağmen gülümsedi.

Dağınık altın sarısı saçları olan çıplak bir çocuk dikenli bir iple bir ağaca bağlanmıştı. Adamın sesiyle çırpınmayı bıraktı. Çocuğun yüzü hıçkırıklardan şişmişti. Giysileri çıkarılmış kadınlar ayaklarının dibine yayılmıştı. Tanrım, kalbim onun için acıyordu.

"Ari, bana bak."

Çalıların arasına daldım. Adam Petter Sekundär'dı. Onun bu topraklardaki kaderin gücüne katkısı burada hissediliyordu ama artık geçiyordu. Yeni bir yola doğru gidiyordu.

Oğlu babasının bakışlarını tuttu, sessiz hıçkırıklar arasında titriyordu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Petter. "Sana büyük salonda bizimle birlikte oturman için bir yer ayıracağım oğlum."

Ari, benim Altın Kralım, babası için ağladı. Kuzgunlar kılıçlarını kaldırıp Petter'i ve yanındaki bir adamı katlederken yalvardı, öfkелendi, tekrar tekrar af diledi. Kan çimenleri ıslatana ve hayatta kalan son çocuğun kafasına çivi çakılana kadar hiç durmadılar.

"Bırakın birkaç gün doğumu çürüsün," diye havladı baş Kuzgun. Karanlık bedenini kaplamıştı, gölgeler ve nefret. O anın acımasızlığı içinde lanet olası savaş lordunu neredeyse seçebiliyordum.

Kuzgun Ari'nin çenesini kavradı ve çocuğu kendisine bakmaya zorladı. "O zaman sıra onda."

"Şimdi şansımız var, ufaklık."

Etrafımda döndüm. Sıska bir çocuk oradaydı. Stefan. Sakal bırakacak kadar yaşlı görünmüyordu.

Bu hikâye önemliydi. Ruhumun derinliklerinde, kaderin bu yolunun bizi sona, tüm ruhumun kayıp parçasına götüreceğini biliyordum. Ama eğer harekete geçip o ağaca bağlı çocuğu kurtarmazsam şekillenemeyecekti.

Yeni Timoran'ın sık ağaçlarını takip ettik, gece boyunca kalın eğrelti otlarının arkasında kısa bir süre dinlendik ve şafaktan önce gizli

Gece Halkı haydutlarının sığınağı.

"Bize kalkan olacak bir şey var mı?" Stefan sordu. "Dikkatli olmazsak bizi kesecekler."

Haydut Gece Halkı yabancıları, hatta genç olanları bile öldürmekte tereddüt etmezdi. Tuniğimden bir parça pirinç kâğıdı çıkardım ve bir koruma kalkanı yazmak için bir çubuk kömür kullandım. Stefan'ın yanan kağıt ot rulosunu kullanarak onu yakıp kül ettik.

Ağaçların arasında bir yerlerde rahatlatıcı bir şarkı vardı. Kâğıttaki kelimelerle eşleşen bir ses. Bir koruma sözü.

Stefan bana yerde kalmamı söyledi, sonra Ruskig'in yıkık dökük kemerinin yanındaki ağaçlardan birine tırmandı. Bir çakıl taşı fırlattı. "Oi!"

Saçları omuzlarına dökülmüş, sakalı göğsüne kadar inmiş yaşlı bir adam dışarı çıktı. Kemerinden eğri bir bıçak çıkardı. "Buraya gel, evlat."

"Rıhtım yakınlarında saldırıya uğrayan bir Gece Halkı evi var. Hepsini öldürdük. Sadece çocuk kaldı. O bir savaşçı ama iki gün içinde boynunu kesecekler."

Adam kuşkuyla gözlerini kıstı. "Öyle mi? Kim o?"

Stefan bana baktı. Gözlerimi kapattım. *Parlak bir kral*. Önemli biri için parlak bir kraldı ama henüz değil.

Şimdilik, Ev'in bir çocuğuydu.

"Sekundär," diye tısladım kardeşime.

"Sekundär Hanesi."

"O evi biliyorum." Yaşlı adamın yüzü asıldı. "Bir zamanlar Ferus Hanesi için kraliyet haritacısıydım."

Birkaç nefes aldıktan sonra gölgelerdeki gizli haydutlara ıslık çaldı.

"Klock, ne oldu?" Bir adam huysuzca konuştu.

"İnsanları toplayın. Vadilerdeki Gece Halkı saldırı altında."

Fae'ler Sekundär Hanesi'nin işkence gören oğlunun peşinden gitmek için toplandığında, gölgelerdeki alçak melodi daha da yükseldi. Ona doğru koşmak istedim. Ait olduğu kişiye dokunmak istedim. Zaman azalıyordu.

Stefan aşağı indi ve Klock ile haydut Gece Halkı ağaçlardaki vahşi çocukları yakalayamadan, onların bağırışları arkamızda, ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Daha derine, daha derine koştuk, ta ki toprak bizi bir çukura düşürdüğünde Stefan haykırana kadar. İpeksi ağlar yüzümüzü kapladı. Kılılı, soğanlı dokumacılar

Tısladılar ve tükürdüler, huzurlarına yapılan bu müdahaleye saldırdılar. Dehşete düşmem gerekirken, sakinleştim.

Zehirli yaratıklardan biri boğazını ısırduğunda Stefan irkildi. Göğsü sert nefeslerle inip kalkıyordu. "Bir sonraki hikayeye kadar."

Gözlerindeki ışık azaldığında ve göğsünün yükselmesi durduğunda inledim.

"Fısılda . . ." Biraz zaman aldı ama çok geçmeden vücudum ısındı, sanki biri beni kürklere sarmış gibiydi. "Seni özledim."

Beni tanıyor musun?

Dokumacıların ısırıklarının verdiği acıya rağmen yüzümde bir gülümseme belirdi. Bir anlık netlik yüzünü netleştirdi - çok sık gülmemeye çalışan bir çocuktü, ama güldüğünde yüz hatları güneş gibi parlıyordu.

"Silas," diye fısıldadım. Bedenim ağırlaşmıştı.

İstıraplı çaresizlik kalbimi kesti. Sanki bana ait değilmiş gibi hissediyordum.

"Parlak bir kral için hikâyeyi bitirecek misin, Silas?"

Onu bulacak, sesi yumuşak ve yüklüydü. "Güzel.

Beni sana geri söyle."

Adın ne olacak?

Her masal, her hayat farklı bir isim, farklı bir anlatıcı aldı. Tereddüt etmedim, sanki isim dilimin ucunu yakıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu. "Calista."

Tekrar konuştuğunda sesi duygu yüklüydü. *O zaman bu sonun başlangıcı. Bul beni, Küçük Gül. Beni tekrar bul.*

Zehrin sıcaklığı ciğerlerime dolduğunda gülümsedim. Başım yana eğildi ve dilimden son bir kelime fısıldandı. "Her zaman."

Gözlerim bir kez daha açıldığında, hızlı anlar kafamda dönmeye başladı. Raven Row'da zar oyunu oynayan küçük bir kız, tüccarlarla kurnazca pazarlık yapan erkek kardeşi, bir oyun salonunda kahkahalar.

Ufak tefektim, yedi yaşından büyük bir kız bile değildim. İlk kez tattığımı sandığım bal likörünün tadına bakıyordum ki kapı patladı ve kaba saba tüccarlar bağırıp çağırarak beni itip kaktılar ve sonunda banktan indirdiler.

Mücadele ettim ama kardeşim için ağlamadım. Koridorun karşısında bakışlarını yakaladığımda gülümsedi. Benim de çarpık bir yanım gülümsedi, kelimeyi ağzıma aldım: *Sonunda*.

Hücrenin soğuk parmaklıkları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Karanlığa karşı gözlerimi kısıtım. Yıkanmamış deri ve sidik kokuyordu. Karşımdaki hücrede bir adam soğuktan titriyordu.

"Hey," dedim. "Biliyor musun, bir yumruya benziyorsun. Bana adını söylemediğin için sana Lumpy dememin bir sakıncası var mı?"

Battaniyeyi omuzlarından çekiştirerek sırtını bana döndü. "Sinir bozucu küçük kuş."

Yine sırtıttım. *Bir kuşun ötüşü kadar küçük bir ses. Sana söz vermiştim.*

Kafamı bir çevirmemle her şey değişti. Yeni parmaklıklara bakıyordum, Artık Lumpy'mde değil, Nazik Kalbimde.

"Kızım!" Sesi sert ve çaresizdi. "Bana bildiklerini anlat. Onu lanetin içine yazmışsın."

"Sana yapmadığımı söyledim," diye tersledim. "Ben beşinci hikaye anlatıcısıyım." *Son* hikâye anlatıcısı. Her masal farklı bir şarkıdan, farklı bir amaçtan ve farklı bir yoldan geliyordu. İçten içe bunu biliyordum ama kendim bile anladığımdan emin değilken bunu İyi Kalbime nasıl açıklayacaktım? "Ve ilk dört -Öldü."

Elise'in beni dinlediğinden emin olmak için başımı hücrenin parmaklıklarına yasladım. "Bu bir şey başlatabilir. Dünyayı değiştirebilir."

İyi Kalpli ve Lanetli Kral ilk kader tacını geri getirecekti. Oradan, nihayet sonu bulacaktık.

Kara Mezar soldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, başım tanık olduğum her şeye dönerken nefes nefese kaldım. Kan kafamda, göğsümde öfkeyle dolaşıyordu; her kalp atışında damarlarımda bir izdiham gibi atıyordu.

"Yapamam." Derin ve sert sesi sessizliği bozdu.

Bir kez daha Raven Row'un çamurlu sokaklarındaydım. Gece kan kırmızısıydı ve uzakta, muhafızlar denize karşı parıldayan kalkan boyunca ilerliyordu.

Nemli sisler etrafımı sarmıştı ve görünüşe göre insanlar, Rave, hatta kan perileri bile beni onunla yalnız kalmam için terk etmişti. Birkaç adım yanımda, Silas kırık bir fiçıya yaslanmıştı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, omuzları titriyordu.

"Silas."

Başını iki yana salladı.

Sürünerek yanına gittim ve ellerimi dizlerinin üstüne koydum. Bedenim titremeye devam ediyordu ama kollarından birini çekiştirdim. "Silas, bana bak."

Ellerini geri çekti. Gözleri kırmızıydı; akmayan yaşlar onları koyu yeşile boyamıştı. Maskesi yoktu, yüzünü gizlemek için kullandığı pelerin geriye düşmüştü. Geniş, gergin bir yara izi alnından çenesine kadar sivri çizgilerle oyulmuştu. Yüzünde kabarık bir omurga gibi bir çizgi halinde deriyi parçalıyordu. Gözünü nasıl ıskaladığı bir muammaydı ama acı verici ve derin görünüyordu.

Bazıları bu yaraya korkutucu, hatta lanetli diyebilir. Benim için o en parlak hatıraydı. Benim için, sonunda evindeydi.

Yavaş, şefkatli hareketlerle yüzünün hasarlı tarafını kavradım. Sert bir nefes verdi ve başını dokunuşuma doğru eğdi. Uzun bir aradan sonra, duygularımız sakinleşene kadar başlarımız bir arada, derin derin nefes alarak öylece kaldık.

"Biliyor musun ..." Silas boğazını temizledi. "Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Neye benziyor?"

Gözleri benimkileri yaktı. Sesi sabitleşti. "*Ruhunun* ışığının tekrar tekrar ölmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sonunda senden korkan bir başkası için ömür boyu yanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Göğsümden bir hıçkırık koptu ve kollarımı boynuna doladım. Şaşkınlıkla sarsıldı ama güçlü kollarının beni kendisine bastırması sadece birkaç kalp atışı sürdü. Silas yüzünü çevirdi ve sanki her parçamı içine çekiyormuş gibi uzun bir nefes aldı.

"Ben Senden korkmadım," dedim, sesim sertti. "Sadece kaderin beni kendimden mahrum etmesinden korktum. Ölümünden korktum. Karanlıkta fısıltımın kime ait olduğunu unuttum. Sen hep oradaydın ve ben Seni bunca zaman yalnız bıraktım."

Silas konuşmadı ama bazen ne söyleyeceğini bilemediğini düşünmeye başlamıştım.

Ona sarıldıkça kalbimde sürekli bir sıcaklık oluşuyordu, bir güç beni bu adama bağlıyordu. Sağlam ve kırılmaz bir şey, bir daha incitmeyeceğine dair bir söz. Onun için gelen tüm şeytanlarla, düşmanlarla, bıçaklarla savaşma arzusu; Fısıltı'ma yaklaşmalarına izin vermeyecektim.

Silas'ın omuzları titriyordu ama gözyaşları sessizdi ve benimkilere karışmıştı. Bir keder ve kader şarkısı bizi aynı nefeste hem birbirimize bağlıyor hem de ayrı tutuyordu. Bundan nefret ediyordum. Onun acı çekmesinden nefret ediyordum. Annon'u izlemişti, beni izlemişti, defalarca ölüme yenik düşmüştü, sesiyle ve sözlerimle hikâyeleri ileriye taşımaktan başka bir şey yapamamıştı.

O yalnızdı ve acı çekiyordu ve ben ondan kaçmışım.

Onu görmezden geldim.

Onu terk etmişim.

Gerçekler artık açıktı. Ona benden önce dört hikaye anlatıcısının işaretleri olduğunu söylediğimde İyi Kalbime sadık kalmışım. Bilmediğim şey ise her birinin ben olduğumdu.

"Bu nasıl mümkün oldu?" Yumuşak bir sesle sordum. "Her seferinde çok farklı görünüyordum, yaşıma ve ismim bile."

"Sen . . her bir yolu ve kader hikâyesini birleştirmek için uygun yeri seçtin," dedi Silas. "Her bir ismi geçmişinizle bağlantılı tuttunuz."

"Geçmişimi

bilmiyordum." "Kalbin

biliyordu."

Kaşları çatıldı. "Ama masallar sona erdiğinde ben nereye gittim? Sanki bir anda ortaya çıkmışım gibi."

"Nereye gideceğini bilmiyorum. Ruhunun hâlâ var olduğunu hissederdin, ta ki daha parlak bir şekilde yanana ve sen yine orada, başka bir masal için hazır olana kadar." Silas burnunu çekti ve kucağını sıkılaştırdı.

Yani, her an arasında, ben ... basitçe unutulmaya mı sürüklendim? Kafatasıma bir ağrı saplandı. "Ama ruhum nasıl kaldı? Bu, Öteki Dünya ve yaşamlar hakkında bildiğim her şeye aykırı."

Silas tereddüt etti. "Ruhun yaşamaya devam etti çünkü ... ruh bağın yaşadı.

Karanlıkta bir bağ, kargaşada bir dayanak."

Ruh bağı. Ona bakmak için geri çekildiğimde dudaklarım aralandı. "Sen mi?"

Cevap vermedi ama buna ihtiyacı da yoktu. Silas, hayalet sesim, en derin bağı. Kalbimden daha derin, ruhumun bir parçasıydı.

"Beni geri getirmek için mi bu şekilde yaşamaya terk edildin? Sen bir bağısın

-Tanrım, sırf *beni hayatta* tutmak için mi böyle bir varoluş yaşadın?"

Silas'ın gözleri yeni bir şeyle yanıyordu. "Nefes aldığını görmek için her şeyi tekrar yaptım."

Kanayan tanrılar. Acı, ıstırap, neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Sonra tekrar, daha fazlası vardı. Bağlılık, güç, boyun eğmeyen sevgi. Hepsisi

Yalnızlık, ölüm ve karanlıktan oluşan böylesine sefil bir varoluşta hayatta kalabilmesi için kalbinin daha parlak parçalarına ihtiyacı olacaktı.

Ve onları benim için hissetti.

Defalarca farklı hayatlar yaşadım. Ve o benim katledilişimi defalarca izledi.

Kızıl Gece'de ölene kadar yaşa ve tekrar yaşa. Annon bana gücümü bulmaya hazır olduğumu söylerken bunu kastediyordu. Kızıl Gece sonsuz döngüyü parçaladı, babamın doğal yaşamı manipüle etmesine son verdi. Riot Ode'u yıkan buydu - kızını varoluştan silmişti, doğru, çünkü beni gücümü bulacak kadar güçlü olana kadar kanayan bir ölümsüz yapmıştı.

İşe yaradı; yaşamlar boyunca gücüm arttı. Her kader yolu sesime katkıda bulundu, beni diğer parçama yaklaştırdı. Beni Silas'a geri çekti.

"Ben gerçek adımları seçtim," dedim. "Bunun anlamı ... bu son mu?" "Son masal. Burada yeni bir yaşam yok. Bu *senin* kaderindeki yol, Küçük Gül."

Cehennemler, asillerim nasıl onların yollarında yürüdüyse, şimdi ben de farkında olmadan benimkini kabul etmişim.

Avuçlarımı Silas'ın nemli yanaklarına koyarak geri çekildim. Gözlerini kırpmadan bakışlarımı tuttu. Parmak uçları çeneme dokundu, sanki her yüzeyi inceliyormuş gibi çenemin, boğazımın çizgilerini takip etti.

Tüm bu dönüşler boyunca kanımın dökülmesini izledi, durduramadı. Böyle bir yalnızlık ve kanla gelebilecek çılgınlığı hayal edebiliyordum. Sevgi, saygı, hayranlık, *bir şey* beni boğuyordu. Damarlarımda öfkeyle dolaşan bir his, sanki ona dokunmak bana yeni bir nefes verebilecek tek şeymiş gibi.

Başparmağım alt dudağına çekiştirdi; kaşımı onunkine bastırdım. Bilmesi gerekiyordu. "Silas."

"Küçük Rose?"

Cesur değildim. Tamamen deneyimsizdim. Ama onu tanıyordum. Sanki bir parçam yerine oturmuştu, onun buraya, benim yanıma ait olduğunu biliyordum, elleri tenimdeydi.

"Söyle Silas," diye fısıldadım, başımı eğerek, "ve seni yaşamlar boyunca takip edeyim."

Cesaretim bedenimden kaçmadan önce nefesimi tuttum ve onu öptüm.

Bölüm 17

Hayalet

Lanet vücudum ikiye ayrılıyordu. Göğsümün ortasından kafatasımın tepesine kadar yanıyordum. Sonunda istek, ihtiyaç ve bütünlüğün güzel bir yıkımı.

Calista'nın ağzı benimkinin üzerindeydi. Her açıdan bir ilkti ve birçok an boyunca ölüm gibi hareketsizdim. Sersemlik arzuya dönüştü. Tedirginlik arzuya dönüştü. Korku saplantıya dönüştü.

Boğazımın arkasından bir inilti kaydı. Başını kavradım ve dudaklarını kendi dudaklarımla morarttım. Hayatım boyunca pek çok öpüşmeye tanık olmuştum. Bazıları yavaş, nazik ve şefkatliydi. Diğerleri şiddetli, ıslak ve sertti. Bu anda, her ikisinin de erdemini gördüm.

Bir parçam onu yutmak istiyordu. Onu ısırarak, tırmalamak ve tadına bakmak istiyordum. Diğer yanımda ise şafak sökene kadar vücudunun her bir çukurunu, her bir kıvrımını, her bir güzel yüzeyini incelemek istiyordu.

"Silas." Adım dilinden yumuşak bir törpüyle döküldü, sanki ne yaptığımızdan emin değilmiş gibiydi ama yine de duramıyordu.

O isteyene kadar durmayacaktım.

Calista Ode biz çocukken kalbimi ve ruhumu aldı. İlk olarak, beni dünyanın acımasızlığına atmayan bir krala minnettarlığımdan dolayı korumakla yükümlü hissettiğim varis olarak. Sonra, küçük bir arkadaş olarak. Kimsenin tam olarak anlayamadığı iki garip genç.

Şimdi, o her şeyi aldı. Arkadaşlığımı, sesimi, kalbimi, ruhumu. Hepsine sahip olabilirdi. Kaderimde hep ona boyun eğmek vardı. Hiçbir şeye sahip değildim, çünkü verebileceğim her şey her zaman hikâye anlatıcısına aitti.

Dokunuşunun nazik olduğu yerde, öpücüğü çaresizdi. Parmakları saçlarıma dolandı; beni daha yakına çekti.

Beline sarıldım, bir elimle saç örgülerini avuçladım ve kolumla vücudunun etrafında döndüm. Ağzına sahip olmak, onu tatmak, damarlardaki seidr akışından daha sarhoş edici bir heyecandı, dilde sert biradan daha fazla his uyandırıyordu.

Dilinin sıcaklığı dudaklarıma değdi. Geri çekildim, nefeslerim ağırlaşmıştı. "Tanrım, bunu tekrar yap."

Calista gülümsedi ve ağzını benimkine yapıştırdı. Dilinin ucu ağzımın içine kaydı. Kanım azgın bir ateşle doldu, onun tadının tatlı baştan çıkarıcılığını keşfetmenin heyecanına zengin bir arzu eklendi, yağmurdan sonra bir orman gibi, taze, tatlı ve özgür.

Parmak uçları tuniğimin ensesinden aşağı kaydı. Ürperdiğimde sııttı ve sert bir nefesi onun ağzına karşı çok güçlü bir şekilde üfledi.

Dişlerimin arasından bir tıslama kaydı. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor musun?"

"Senin tarafından dokunulmak hoşuma gidiyor." Risk aldım ve dişlerimle dudaklarımı boğazının yamacında gezdirdim. "Ama sanki kafatasımın içinde ateş varmış gibi hissediyorum."

Calista dokunuşuna ara verdi, sonra dudaklarını kulağımın sivri ucuna götürdü. "Senin dokunuşun da aynı şeyi yapıyor. Neden böyle?"

Çünkü ruhlarımız birbirine bağlıydı. Yeniden birleşmek için yüzyıllarca savaşmışlardı ve sanki tüm dünya çarpışmanın altında kayıyormuş gibi hissediyordu.

Kelimeler çok zayıf kalıyordu. Her şeyi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Denemedim ve onu tekrar öptüm. Calista iç çekti ve göğsüme yaslandı, kolları boynumu sıktı ve ince kalçalarının her birini kucağımın üzerine kaldırdı.

Lanet olsun. Onun tatlı bedeni benimkine sarıldığında tahrik olmak sert ve acımasızdı. Tanrım, bir adam kalbinin en şiddetli arzusu lanet boyuna karşı sallanırken nasıl kontrolünü koruyabilirdi? Bu mümkün müydü? Yoksa var olan her erkek kanayan pantolonunun içinde kontrolünü mü kaybediyordu?

Beni mahvettiğini biliyor muydu? Belki de bütün mesele buydu.

Bir kadına hiç dokunmamıştım. Böyle şeyleri anlamayan çocuklar olarak ayrılmıştık. Yüzyıllar boyunca bu çocuksu aşk daha şiddetli bir şeye dönüştü. Daha karanlık bir şeye. Daha derin bir şeye.

Arzu içimi titretiyordu ve eğer ellerini üzerimden çekmezse bir nefes daha alamayacaktım. Yavaş yavaş kibarlığı

Acemilik ve sersemlik tutkulu, sert bir öpücüğe dönüştü. Dillerin ete değmesi ve bedenlerin tek bir vücut gibi birleşmesi gibi farklı şeylerden bahseden bir öpücük.

Onun yakınlığından asla bıkmayacaktım. Gözlerinin içindeki yaşamı kaybettiğini defalarca izledikten sonra, neredeyse bu anın hiç olmayacağını düşünecektim. Beni hatırladığı anlarda benden hep çalınmıştı.

Her şey böyleydi. Lanet onu bir yaşamdan diğerine götürmeden önce bana seslenirdi. Benimle konuşurdu. İşte o anlarda yeni bir masala hazırlanırdık. İşte o zaman onun gücü parlar ve büyürdü ve ben de son sözleri söyler, küçükken harekete geçirdiğimiz kader yollarını sona ulaştırmak için ileriye doğru gönderirdim.

Bu ana ulaşmak için.

Calista'nın parmak uçları enseme gezindi, saçlarıma dolandı. Burnu tenime sürtündü, sonra yanağımdaki büzülmüş yara izini öptü.

Arkamızdan bir ses geldi.

Calista geri çekildi, gözleri kısılmıştı. "Ne var, Olaf? Ben meşgulüm." "Konuşmamız gereken konular var."

Başımı ikinci komutanı göz ucuyla görebileceğim şekilde eğdim. Adamı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Orada olduğunu biliyordum elbette ama kırık bir dünyanın başladığı saraya bağlanmıştım. Tek odağım Calista Ode'u ilk şarkıya geri götürmekti, bu yüzden doğal olarak dünyanın geri kalanı önemsizleşti.

Rave, illüzyonların ve manipülasyonların altına gömülmüş, zamanın içinde kilitlenmiş, prenseslerinin onları silah başına çağırmasını ya da masalın unutulup kaybolmasını bekliyordu.

"Çok haklısın, konuşmamız gereken konular var." Calista beni kucağından bıraktı ve kucağımdan indi. "Her şeyi gördüm. Kaç kez öldüğümü biliyor musun? Senden çok daha fazla, bu yüzden tartışmamız gereken bu *konular* ilk önce ondan geliyorsa beni affedeceksin-" Bana doğru bir parmak salladı. "Ve sen ikincisin. O altın kalkan ne kadar dayanır?"

Olaf sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. "Şey, Kral Riot tarafından yaratılmış bir savunma büyüsüydü ve en uzun sürdüğünü gördüğüm süre altı gün doğumu."

"Altı gün doğumu. Bu bize plan yapmak için zaman verir. Bizi buraya neyin getirdiğini anlamamız için bize zaman verir."

"Ama-"

"Hayır. Aması falan yok. Cevaplanmamış sorularım var," diye tersledi ve elimi çekerek beni ayağa kaldırdı. "Artık tahmin yok. Artık yarım masallar yok. Sevdiğim her insanın hayatı bir kez daha tehlikede. Atmam gereken adımları bilmezken onları riske atmayacağım."

Olaf bana baktı, sanki onu geri çekebilirmişim gibi. Aptal. Onun sesini hiçbir şey için durduramazdım - onun sesi benim özgürlüğümdü, huzurumdu, lanet kalbimin atmasını sağlayan kanımın en kalın parçasıydı.

Başlığımı yüzüme çektim. Rave yavaşça yaklaştı ama Calista ve Olaf arasındaki tartışmayı izlemek yerine bana bakakaldılar. Çoğu, kralın muhafızının bu kapıların ardında bir kuklacı olduğunu, gölgelerden kaderin yollarını döndürüp çevirdiğini biliyordu. Ama hiçbiri beni gerçekten görmemişti.

Hata yok, yüzyıllar boyunca her şeyden çok hayalete dönüşmüştüm.

Binlerce bakış tenimi iğneliyor gibiydi. Tedirginlik boğazımı bir boğum gibi sıktı. Tanrım, gitmek istedim, gölgelere dönmek istedim.

Calista'nın takip etmesini istedim.

"Eğer deniz halkı bir kez ortaya çıktıysa," dedi Olaf, "o zaman yine yaparlar." "Biliyorum. Kan Fae'leri tarafından yakalanan deniz şarkıcısını sorgulayacağız ve

Umarım diğer krallıklar hakkında bazı cevaplar alırız." Calista, hırsız arkadaşlarından birinin tasarladığı siyah aleve temkinli bir bakış attı.

Zekice, ama yığılma şekli, çenesinin gerilmesi, onun için üzücü bir manzaraydı.

"Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmem gerekiyor," diye fısıldadı, herkesten çok kendine. "Buna nasıl son vereceğimi bilmem gerek. Kıyılarımızı koruruz, diğer krallıklara haber göndermek için elimizden geleni yaparız. Tüm bunlar zaman alır. Tüm bunların içindeki yerimi bulmam için bana biraz zaman verin."

Olaf hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Prenses, bir orduya komuta etmenin uzmanlık alanınız dışında olduğunu biliyorum, ama gerçekten-

"Zaman istiyor." Bu sözleri bağırarak söylediğimi fark etmem bir iki kalp atışımı aldı. Calista ile komutanın arasına girdim. "Ona zaman vereceksin. Bu lanet savaşı kazanmak için kılıçlardan daha fazlasına ihtiyaç var ve bunu sen de biliyorsun."

Olaf kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırdı. "Görünüşe göre sesine alışmışsın, evlat." Daha yakına eğildim. "Bunun eski dünya olmasını istiyorsun, ama değil."

"Hayır," diye mırıldandı Olaf. "Bunu sen de gördün."

"Yeter." Calista kolumdan çekiştirerek ikimizin arasına girdi. "Eğer dünyamızın değişimi için Silas'ı suçluyorsan, o zaman ikimizi de suçluyorsun demektir."

Olaf utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bağışlayın beni. Kimseyi suçlamıyorum." "Öyle," diye devam etti, "ama anlıyorum. Hiç şüphe yok ki çok kişi kaybettiniz.

eski savaşlar. Babam halkımızı kurtarmak için elinden geleni yaptı ama buranın aynı krallık olmadığını unutmamalıyız. Artık bizimkinden daha fazla güç var Olaf. Bizim gibi, onların da kaderi bu savaşın sonuna yardım etmek. Topraklarımızı koru. Siz üzerinize düşeni yaparken biz de üzerimize düşeni yapacağız."

Calista elini neredeyse sahiplenircesine koluma doladığında kalbim hızla çarptı. Birinin bana ne olduğunu umursaması unutulmuş bir düşünceydi. Bu beni unutulmaya mı itti, yoksa onu kendime doğru çekip ağzını mı alayım karar veremedim, böylece kimse onun benim olduğunu sorgulamayacaktı.

"Kıyıları koruyacağız, Cal." Bir adam yaklaştı. Uzun boylu, savaşçı gibi güçlü, buza benzeyen garip gözleri vardı. Onu kızın yanında çok görmüştüm. Ona imreniyordum. Onu koruduğu için ona teşekkür etmek istiyordum. Belki de bu yüzden ondan biraz nefret etmek istiyordum.

"Cuyler." Kolumu bıraktı ve onun koluna girdi. Ondan nefret etmek için duyduğum haksız arzu bir anda daha da güçlendi. Calista sesini alçalttı. "Deniz fae'lerinden cevap almamız gerek."

"Konuşacağından şüpheliyim. Korkunç bir şey." Cuyler ürperdi.

"Denemeliyiz," diye fısıldadı Calista. "O savaş lordu şeytanı burada değil. Nedenini bilmek istiyorum."

Tahmin etmem gerekirse Calista, Davorin'in başka bir krallığa savaş açıp açmadığını öğrenmek istiyordu. Bu hikâyede ne olduğunu bilmiyordum. Sadece en başta bitmesi gerektiğini biliyordum. Onunla bitmesi gerekiyordu.

Calista parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde avuç içim ısındı. Kan fae'si bir kolunu yeni taş yapılardan birine doğru tutuyordu; takip etmemiz için bir işaret.

Calista'nın gözleri panik ve kötücül bir şeyle parlıyordu. "Geliyor musun, Fısıltı?"

Sırıttım. "Nereye gidersen git, Küçük Gül."

Bölüm 18

Hikaye Anlatıcısı

CUYLER ve adamları korkunç deniz şarkıcısını Norn'un evindeki rutubetli mahzene -en azından eskiden Norn'un evi olan yere- sakladılar. Daha çok, kanayan bir kalenin üzerindeki bir korugana benziyordu. Etrafı siperler ve korkuluk duvarları çevreliyordu. Kalın kille harçlanmış ahşap ve taş, dış dünyayı yalıtıyor ve içerideki havayı serin tutuyordu.

Eski, çürüyen evin bir savaş günlüğünden fırlamış bir şeye dönüşmesinden çok, kız kardeşlerin dönüşümünün üstesinden gelemedim.

Genç, neredeyse sevimli. Hayalet gibi gözleri o kadar da korkutucu değildi, ama topaklarının ve yuvarlanmalarının kaslara ve zayıf kaslara dönüştüğünü görmek garipti.

Ahşap merdivenden aşağı inerken Forbi'nin ince omzuna hafifçe vurdum.

"İyi misin Forbi?" diye sordum. "Bir aciliyet var gibi görünüyor ve bir keresinde beni gerçeği kabul etmeye çağırmıştınız. Kabul etmezsem ne olur?"

"Gerçeğin söylenmesi halinde kraliyet bu yükü üstlenecek mi?"

"Eğer sayısız insanın Raven Row'da ömürleri boyunca kasvetli bir varoluşa hapsolmuş olmasından dolayı kendimi suçlu hissedip hissetmediğimi soruyorsanız, evet. Ben taştan yapılmış değilim."

Forbi kaşlarını çattı ve bir iç çekti. "Masallar solmaya başlar. Karanlık bir hikayenin güçlendiği bölüm başlar. Kaderin *karanlık bir adamın* zafere giden yolunu açtığı bölüm başlar."

Bu ne anlama geliyordu? "Davorin'in zaferi mi?"

"Hikâyemiz açık," dedi Forbi, merdivenlerden inmeye devam etmek için dönerek. "Ama çağrı olmadan, karanlık olan yükselecek. Onun altında biz kayboluruz."

Boğazımda bir miktar safra ile şaşkınlık içinde kaldım. Omzumun üzerinden temkinli bir bakışla Silas'ı gölgelerin arasında buldum. Kimsenin yanında durmuyordu.

Ben hariç, sanki diğerleri onu Sıra'da dökülen kandan daha çok korkutuyordu.

"Gecikmem ruhlarınızın solmasına mı neden olacak? Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Bükülmelerden ve kaderden gelen riskler. Daha fazla zaman, karanlık bir adamın daha fazla gücü vardır." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettiğimde bir elimi göğsüme bastırdım. "Yani, beklediğim için ...
Davorin'in kaderi büyüdü

Daha güçlü mü?"

"Nereden biliyorsun, Küçük Rose?" Silas arkamızdan sordu. "Hayır." Bir elimi kaldırdım. "Hayır, beni şımartma. Bir yol olduğunu biliyordum. Almam gerekiyordu ve ben bunu görmezden geldim. Korkum yüzünden ona karşı savaştım."

Başımı salladım. Lanet olası gözyaşları. Gözlerimin arkasını yakıyor ve düzgün görmemi zorlaştırıyorlardı. Ne kadar aptal, ne kadar zayıf omurgalı bir aptalmışım. Bu krallıkları yıkan şarkı, lanet, Silas'la birlikte hayata geçirdiğimiz yeni hikâye benim korkaklığım yüzünden zayıflamıştı.

O alçağa güçlenmesi, büyümesi, geri dönüp en sevdiğim insanlara saldırması için çok fazla zaman vermişti.

İlerlemeyi reddettiğim için onlara zarar gelirse kendimi asla affetmem.

Bu kaderli taşlar arasında en zayıfı bendim.

Elise, gerçek adı gizli olan lanetli bir canavar olan Legion Grey için kendi kanayan hayatını feda etmeye hazırdı.

Malin, Gölge Kral'ının yanında durmak için ülkesinin tiranlarıyla yüzleşmeye, kanlı bir geçmişi olan bir tahtı kabul etmeye hazırdı.

Saga kendi kalbinden korkuyordu, ancak risklere rağmen onu Altın Kral'a cesurca teslim etti. Onu kırmaya çalışan adamla yüzleşti ve savaşı onun ayaklarına getirdi.

Ben ne yapmıştım? Gerçek adımları öğrendim, tüm bunların içinde bir yerim olduğunu öğrendim, sonra da bu acımasız hikâyede benim de bir yerim olduğu hissinden, yanmasından saklanmak için on tur boyunca başımı kuma gömdüm.

Cuyler mahzenin kapısını açtı, diğerleri de odaya doluştu. İçeri girdiklerinde Silas köşelere çekilmiş, kapüşonunu başına geçirmişti. Cuyler, korkunç yarattığın kuru ve hastalıklı görüldüğü karşı duvara doğru yürüdü. Yüzü kemiklerinden çürümüş gibiydi, etindeki delikler dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Derisi pul pul dökülüyordu ve her nefes alışında ince, yanardöner etinin arasından kaburgaları görünüyordu.

Cuyler, şalgam kasalarının bulunduğu bir rafın yanındaki sallantılı masadan bir leğen ve ibriğe uzandı. "Susadın mı, deniz şarkıcısı?"

Yaratık sararmış gözlerini açtı, kurumuş dudakları aralandı ve Cuyler leğene uzun bir su döktüğünde nefes alışları sertleşti.

"Konuşursan dilini ıslatabilirim."

Deniz şarkıcısı kıkırdadı, kaba ve çiğ. O kadar iğrenç bir şeydi ki. Nasıl olmuştü da içimde bir arzu titreşimi hissetmişim? Yine de bir deniz şarkıcısının şarkısı en büyük yanılsamalardan biriydi.

"Hayır mı?" Cuyler tek omzunu silkti. Kaseyi kendi ağzına götürdü ve özensiz bir yudum aldı, suyun çenesinden aşağı dökülmesine bilerek izin verdi. Sırtarak rahatlamış bir nefes verdi. "Çok ferahlatıcı."

"Ben ... ölmüşken neden konuşayım ki?" diye başladı deniz şarkıcısı, "ben ... ölmüşken zaten?"

Cuyler kaseyi masaya geri koydu ve parmaklarını şıklattı. "Güzel soru. Haklısın, sen ölüsün. Ama ne kadar çabuk ve acısız öleceğin sana bağlı. Savaş lordu nerede?"

Deniz şarkıcısı başını eğdi. "Karanlık toprak fae mi?"

"Ona ne dersiniz deyin, o sizden biri değil. Bir korkak gibi sizin su dünyanıza kaçtı. Dünyalarımız arasında savaş çıkarıyor, değil mi?"

Deniz şarkıcısı alay etmedi. Doğruyu söylemek gerekirse, zavallı piç her şeyden çok bitkin görünüyordu. Özlemle kâseye ve ibriğe baktı. "Düşmanlarını en gerçek nefretlerine geri götürür. En çok zevk aldığı eziyete."

"Her krallığa daha önce onlara eziyet ettiği şekilde saldırıyor." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü. Gözlerimi kırıştırdım ve Cuyler'a baktım. "Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum."

Silas yumuşak bir sesle, "Bu onun hikâyedeki rolü," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Tarihler boyunca nefreti, savaşı, kanı kullandı. Topraklarında onlara bir kez daha eziyet etmek için nefreti kullanması mantıklı."

Zalim bir ürperti kollarımı ısırdı. O haklıydı. Ne kadar anlamsız olsa da, kaderin büyüünün armağanı olan her krallık Davorin için bir düşmandı. Onları dizlerinden kesmek için elinden geleni yapacaktı.

"O burada değil," dedim deniz şarkıcısına dönerek. "Henüz değil. Öyle değil mi?"

Yaratık tıkrılı bir nefes aldı, çukurlu, çürümüş dudaklarında hafif bir kıvrılma yüzünde titreşti. "Zamanı değil."

"Sence belli bir anı mı bekliyor?" Cuyler kollarını kavuşturdu ve yanıma geldi. "Ne olduğunu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama Davorin zamanını bekliyor. Bir şey bekliyor. Nerede o, deniz şarkıcısı?"

Deniz fae'sinin ciğerlerini hırıltılı bir öksürük doldurdu. Bize tekrar baktığında yüz ifadesi hainceydi. "Toprak fae'si Ever Gemisi'nin yakınında kalıyor."

"O lanet canavarla denize açıldım." Yüzümü buruşturdum ama kalbim küt küt atıyordu. "Bekle, Ever Ship senin kralının gemisiydi. O öldü."

"Ben yalan konuşmam." Deniz şarkıcısının göğsü hava ararken kabardı. Vücudu hırpalanmıştı, yakında dudaklarını ıslatmadan konuşmakta zorlanacaktı. Deniz fae'leri hakkında yeterince bilgi sahibi olduğum için bazılarının karada iyi idare ettiğini biliyordum. Diğerleri, deniz şarkıcısı gibi, denizlerden çok uzun süre uzak kaldıklarında gözlerini zorlukla açık tutabiliyorlardı.

"Davorin, savaşına katılmaları karşılığında halkınıza ne vaat etti?" Tersledim.

Üç nefes, beş. Deniz fae'si güçlkle yutkunduktan sonra konuştu. "İntikam."

Silas'la bakıştık. Orada değildi ama şüphesiz benimle Ebedi Kral Thorvald arasında neler olduğunu biliyordu. Piçin beni Olaf'ın birahanesinden nasıl kaçırdığını, Lanetli Kral'ın yeni lanetlenmiş kanıyla kayıp yavrularını bulmaları için soylularımı nasıl terk ettiğimi.

Hikâyenin sonunu biliyordum, Valen'in Thorvald'ın göğsüne bir balta sapladığını biliyordum.

İntikam. Deniz halkı ölen krallarının intikamını almak için buradaydı. Davorin'in sinsi dili ve savaş becerisiyle onları ayaklanmaya ikna etmek zor değildi şüphesiz.

"Öldür beni," diye homurdandı deniz şarkıcısı. "Öteki Dünya'nın denizlerini görmeme izin verin, ben de size savaşınıza yardımcı olacak son bir uyarı bırakayım."

Cuyler bana baktı, ben de başımı salladım. Kan perisi bir bıçak çıkardı ve deniz şarkıcısına yaklaştı. "Doğru konuşursan sefaletinden kurtulacaksın."

Yaratık rahat bir nefes aldı. Bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Ever King'le tekrar karşılaştığınızda size bir tavsiye; eğer canınızı korumak istiyorsanız, onun kanını akıtmayın."

"Bu da ne demek oluyor?"

Deniz şarkıcısı sırttı ve sadece gözlerini kapattı. Uyarısını yapmıştı. Başka bir şey söylemeyecekti. Çok geçmeden, Cuyler boynunda derin bir kesik açtıktan sonra ciğerlerine dolan kanla boğuldu ve sıçradı.

Ever King'in kanını akıtma?

"Demek deniz fae'lerinin yeni bir kralı var," dedim. "Davorin onları etkiledi. O piç kral öldürüldükten sonra halkımızı küçümsemek için sebepleri var. Büyük bir savaşla karşı karşıyayız," diye itiraf ettim. "Kara ve deniz arasında bir savaş. Nefret ve sevgi arasında bir savaş."

Danna, "Onun rolü eski topraklarına döndüğünde ortaya çıkacak," diye fısıldadı. Kaşlarımı çatmıştım. "Davorin'in rolü mü?"

"Başa dönelim," diye ekledi Oviss.

Hayal kırıklığı taşıtı ama bir el omzuma dokunduğunda tenimdeki sıcaklık yatıştı. Silas yanımda durmak için köşesini terk etmişti. Ne kadar basit bir jestti ama nedense bunun onda büyük bir rahatsızlık yarattığını biliyordum.

Bir şekilde, onun orada olduğunu bilmek her şeyi daha iyi yapıyordu.

"Onlara nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadım. "Seni buldum çünkü Lumpy'yi -Güneş Prensini- korumaya söz vermiştim. Şimdi, sanki hepsini bir delinin çılgın intikamına terk etmişim gibi hissediyorum. Sanki bunu onlara ben yapmışım gibi."

Silas avucunu yüzümün yan tarafına koydu. Bir an için sanki ikimizden başka kimse kalmamış gibiydi. "O zaman benimle şarkı söyle, Küçük Gül."

"Şarkı söyle ..." Yutkundum. Birlikte bir gücümüz vardı - onun şarkısı, benim sözlerim. Dünyaları parçalıyordu. Belki de soylularımın yanında durmak için yeni bir kader patlaması vermeye yetebilirdi. Hangi savaşta savaşırılsa savaşsınlar, bu onlara yardım edebilirdi.

Bu onları koruyabilir.

"Söyleyecek sözüm yok," diye itiraf ettim.

"Bu ilk bağın bir parçası," diye mırıldandı Forbi. Gençliği geri gelmişti ama lanet kadın bilmecelerle konuşmaya devam ediyordu. Bunu bilerek yaptığını düşünmeye başlamıştım.

Onu azarlamak yerine sadece içimi çektim. "Açıkla, Forbi."

Yanında Danna ve Oviss olduğu halde kahinler nemli taşın üzerine diz çöktüler. Forbi kemerindeki kesenin içinden bir avuç dolusu rune taşı çıkardı.

Danna kendi mumlarından bordo bir mum çıkardı. Forbi kız kardeşlerinin ellerini tuttu ve mırıldanmaya başladı.

Melodi sabit, alçak ve ürkütücüydü. Mahzende bir soğukluk derinleşti, kalın ve küflü ve nefes almanın acı vereceğini düşünene kadar ciğerlerime baskı yaptı.

Forbi'nin gözleri açıldığında, süt beyazı adeta parlıyordu. "Son hediye sonunda birleşti, ölümcül bir görev için kraliçelerin hikayesi."

Forbi'nin gözleri kapandı ve Danna'nın kiler açıldı. "Kasvetli bir düşman kapılara saldırıyor, tacını almak için avlanıyor."

"El ele, ayakta durmalısınız," diye seslendi Oviss, "tüm armağanlar ilk topraklarımızda birleşti."

Forbi mırıldandı. "Bir masal söyle."

Danna yumuşak bir sesle, "Onları eve getir," dedi.

Oviss sözlerini nazikçe şöyle bitirdi: "Ancak o zaman yenilgi ya da zafer belli olacak."

Sonra, üç kız kardeş garip bir şekilde tanıdık gelen bir cümleyi tekrarladılar. Daha önce Saga'nın Ari'ye dönüş yolunu bulmak için kız kardeşlerin seslerini kullandığını duymuştum.

Şimdi anlıyorum ki, her zaman beni hedef alıyormuş.

"Bu hikâyenin ardından bir uyarı gelecek," dedi kahinler usulca, "ilk bağ koparsa, başarısız olursunuz."

"Bu taşların uzakta olduğunu söylemek geliyor içimden," dedi Danna, "bir zamanlar yapılan savaşları yeniden yaşıyorlar. Kanın laneti, intikam peşinde koşan bir deniz ve bir kara parçasında karanlığın vebası."

"Tanrılar." Silas gözlerini kapattı.

"Ne?" Bileğini kavradım. "Ne oldu?"

"Yaptığı şey bu - her bir tacın yeniden kurulmasına yol açan savaşları yeniden alevlendiriyor." Her krallık için bir parmağını kaldırdı. "Bir seçimle bozulan bir lanet tekrar geri geldi. Doğu'da deniz fae'leriyle birleşme onları kraliçenin yüzüğünü bulmaya götürdü, değil mi? Yine de, intikam almak isteyen yeni bir düşmana yol açtı. Ve karanlığın salgını Kuzgun Kraliçe ile Altın Kral'ı bir araya getirdi."

Başım hastalıklı bir panik içinde çarpıyordu. Diğer krallıklarda neler olduğunu tam olarak bilmiyordum ama sefil, kanlı ve tehlikeli olduğunu tahmin etmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Karşılık ver." Danna söyledi. "Kraliyet kızı zalim bir adamın kafasını ezmesine izin mi verecek?"

"Onlara yardım etmeliyiz," dedim, özel olarak kimseye değil, daha çok kendi arzuma yalvardım.

Forbi ayağa kalktı. "O halde seni bütün kılacak ruhu seçmek için kaderin şarkılarını söylemelisin."

Silas'a bakarak göz kırptım. Hiçbir zaman Norn'ların kaprisleri tarafından yönetilmek istememiştim. Seçimlerimin bana ait olmadığını bilmek beni korkutuyordu. Ama ya uzun zaman önce, sadece küçük bir oğlan ve küçük bir kız birbirlerini önemsedikleri için bir yol başladıysa?

Ya iki çocuk kalp şarkıları ve ruhların aşkı hakkında hiçbir şey bilmeden önce birbirlerini seçmişlerse?

Silas elini uzattı. "Her adımı bilmiyorum. Ama daha önce de yol değiştirdik. Benimle birlikte şarkı söyleyin, hangi adımları atacağımızı bilelim."

İkimizin arasında başka bir şarkının ortaya çıkmasından korkuyordum. En başından beri yollarımızı değiştirmiştik, bir krallığın sonunun başlangıcına neden olmuştuk. Yine de burada bir güç vardı, damarlarımda bir kaynama, tam olarak anlayamadığım bir gerçek.

Fısıltımla şarkı söylemek, sözlerimi onunkilerle birleştirmek, bir şekilde onları kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum.

"Dikkatli ol Cal," diye fısıldadı Cuyler. "Senin seidr Hissedebiliyorum.

Bir şeyler değişıyor. Kendine iyi bak."

Yanılmamıştı. Bir şeylerin değişmek üzere olduğuna dair baş döndürücü bir his vardı. Belki de tehlikeli bir şey. Belki de Kuzgun Kraliçe teyzemi kurtarmak için şarkı söylediğimiz gece olduğu kadar yıkıcı olacaktı.

Dudaklarımı yaladım, sonra Silas'ın eline uzandım.

Bölüm 19

Hikaye Anlatıcısı

DOKUNUŞU beni tepeden tırnağa tüketen bir ateşin kilidini açtı. Sanki göğsüme bir kanca saplanmış ve beni ona bağlamış gibi, korkunun ortasında ani bir huzur vardı.

Tutarsız kelimeler kafamın içinden süzüldü. Silas gözlerini kapattı. Boğazının arkasında, sadece benim duyabileceğim kadar sessiz, yumuşak ve hoş bir melodi yükseldi. Onun şarkısı. Benim sözlerim. Bu Riot Ode ile aynı sihir değildi.

"Bir şey düşünüyorum," dedim. "Ama anlamıyorum."

Dudakları temkinli bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Kelimeler sende var."

Göğüs göğüse, teninin sıcaklığını, giysilerinin deri ve misk kokusunu kucakladım, kaosun içinde biraz huzur buldum ve kafamda bir dizi kelime oluşmadan önce kelimelerin zihnimde oluşmasına izin verdim. Kaderin görünmeyen yollarının kesiştiği, kırık kalplerin onarıldığı bir şarkı.

"Parşömenim ve mürekkebim yok," diye fısıldadım.

"Buna ihtiyacı var mı?" Oviss başını iki yana eğerek konuştu. "Bir bağ mürekkepten daha şiddetli yanar."

"Bir bağ kaderin masallarını yakar." Forbi gülümsedi ve benimle Silas arasında bir işaret yaptı.

"Bağlanmayı kabul etmedi," dedi Silas. Birkaç nefes için gözlerini kaçırdı. "Hâlâ tereddütleri var."

Yerin beni yutmasını istedim. Bu kadar açık mıydım? Sakat bırakan kader korkusu bu kadar açık mıydı? "Nasıl olduğunu bile bilmiyorum."

Silas ensesini ovuşturdu. "Bunu ruhuna kadar hissedeceksin. Bir yanık, bir bağlantı."

Hissediyordum, damarlarımdaki kaynamayı, özlemi, ihtiyacı. Ama bir korku, tereddüt ve şüphe bulutu kötücül bir zehir gibi beni bir arada tutuyordu.

bir adım uzaklaştım. Ona bağırarak istedim, korkuya ve tereddüde rağmen, her geçen an zihnim, kalbim onun dokunuşunu ve varlığını arıyor gibiydi. Ama Oviss dilini şaklattı ve eski çantasından buruşuk bir parşömen parçası ve hırpalanmış bir tüy kalem çıkardı.

"Eski usuller o zaman, asil kız."

Utanasak kalemimi ve parşömenimi elime aldım. Danna yüzünde buruk bir ifadeyle küçük bir şişe mürekkep uzattı.

Silas'a göz kırptım. Ruhuma garip bir rahatlık getiren korkunç bir gölgeydi. Aynı nefeste hem seyretmek hem de korkmak için bir zevk. Keskin çenesini, daha önce kırılmış olabileceğini ima eden en ufak bir çıkıntı dışında neredeyse düz olan burnunu inceledim. Sert çenesini koyu renkli bir kirli sakal örtüyordu ve diğer yarısındaki yara izleri ve dehşet biraz gizem katıyordu.

İyi bir gizemi her zaman sevmişimdir.

"Kelimeleri yaz, Küçük Gül. Yine de senin seidr'ini kullanacaklar." Yumuşakça söyledi. "Orada olmayan bir şeyi zorlama."

Suçluluk duygusunun, garip bir ıstırapın çatırtısı göğsümü parçaladı.

Her şüphe kırıntısıyla onu inkâr ediyordum; şarkısını söylerken, yol boyunca bana yardım ederken, yaşamların gelip geçmesini izleyerek sunduğu fedakârlığı inkâr ediyordum. Tüm bunlar olurken o karanlığın içinde kaybolmuştu.

Haftalardır seidr'im beni eksik ve boş bırakmıştı.

Şimdi, onun yanında, kelimeler düşüncelerimden akıyordu. Ama bundan da öte, sanki kanımdan damlıyorlardı. Sıvı ateş tepeden tırnağa içimi doldurdu ve her hece bir çılgınlık halinde göğüs kafesime çarpıyormuş gibi kelimeleri içimde tutmayı hayal bile edemiyordum.

Her bir sembolü yazarken omurgamda bir ürperti dans etti ve Silas'ın alçak, kederli sesi onu takip etti.

Tanrım. Seidr'in yakıcılığı parmak uçlarımdan, sesinden ve parşömen üzerindeki kelimelerden akarken neredeyse çarpık bir zevkle inliyordum.

Isı, her döküntüden sızıyor gibiydi, odanın küçük köşesini ısıltılı bir sükûnet sarmıştı. Tam bir kader şarkısı.

Bakışlarımı yeni kelimelere diktim. Kısa ama güçlü olacaklarını hissediyordum.

Bir kan şarkısı, sevdiğin kişi için hayatı tutar.

Bu kara ve deniz hikâyesine güvenin ve bırakın olsun.

Son sözler beni şaşırttı, ama ne zaman bir masalın şaşırtmadığını hatırlamıyordum. Belirsizdiler ama bu seferki umut veriyordu. Sanki bir parçam, Güneş Prensi'ne getireceği huzuru hissedebiliyordu.

"Sanki bu Sol içinmiş gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. "O zaman bu bir başlangıç," diye önerdi Cuyler.

"Onları her zaman yakarım." Forbi'ye baktım. "Mumunuzu kullanabilir miyim?"

Danna oflayıp puflayarak parmaklarını Silas'a doğru salladı. "Eski alevlere gerek yok. Doğru an geldiğinde, kalbinin şarkısı onu ele geçirecektir."

Nabzım hızlandı. Silas şarkımın diğer yarısıydı ve tekrar bir araya gelmiştik. Muhtemelen ateş, birleşen seidrimizdeki bağlantının gücünün yanında sönük kalıyordu. Bunca zaman ayrı tutulmuştuk, şüphesiz alevin bir amacı vardı ama şimdi ... belki de ihtiyacımız olan tek şey birbirimizdi.

Sol'un şarkısını pantolonumun içine soktum ve tekrar tüy kaleme uzandım. "Dahası da var."

Silas'ın yumuşak sesi, tüy kalemin parşömene attığı her çizdiği takip ediyordu. Aynı parlak alev benim de içimde tutuştu, öyle şiddetli bir arzu ki neredeyse uzanıp onu kendime çekecektim. Kelimeler aramızda akıp giderken aynı anda hem tüketiyor, hem kafa karıştırıyor hem de sarhoş ediyordu.

Kalkanlar düştüğünde, bir kalp
çağırarak. Kaderin taşlarına ışık
gönder.

Düşmanlar bu ilk topraklarda durduğunda,
Bu nefret savaşı sona erer.

Parşömeni inceledim. Tüm bunların ne anlama gelebileceğini merak ederek zaman kaybetmedim. Bir önemi yoktu. Karnımın derinliklerinde, bunun taşla yazılmış bir yol olduğunu biliyordum. Ne yaparsam yapayım, bu savaş kıyılarıımıza ulaşacaktı.

Davorin saldırıyordu. Hileleri ve karanlık oyunları ile kaderli taşları zayıflatıyordu.

"Bu savaş serserisinin kazanmasını istemiyorum," diye fısıldadım Silas'a. "Onun dönüşünü durduramam."

"Çoktan başladı bile," dedi.

"Kaçmak istemiyorum. Daha fazla cenaze ateşi istemiyorum. Sevdiğim insanlara zarar veriyor." Silas için gelecekti. Şaşırtıcı bir düşünce ama acı veriyordu.

Davorin daha önce de Fısıltımı öldürmeye çalışmıştı. Yara izi sonsuza dek görülebilirdi.

"Ne istiyorsun, Küçük Gül?"

"Bu duyguyu anlamak için. Sana olan bu çekimi."

Çenesi titriyordu. "İnkâr mı edeceksin?"

"İstiyorum." İtiraf ettim. Yanında durduğumda vücudu sertleşti. "Ama sadece anlamadığım için."

Silas tereddüt etti, sonra elini uzattı. "O zaman benimle kal. Sana tüm bildiklerimi anlatacağım."

Cuyler boğazını temizledi ve mahzene gelen birkaç kan fae'siyle yüzleşti. "Prenses ve Wraith bu kıyıları daha fazla deniz fae'sine ve ortak düşmanımıza karşı hazırlamak için üzerlerine düşeni yapacaklar. Restore edilmiş Rave'in yanında yerimizi alıyoruz. Onlara da Güney'deki fae adalarına hizmet ettiğimiz gibi şiddetle hizmet edeceğiz."

Adamları yumruklarını göğüslerine vurdular.

"Size hizmet ediyoruz, Calista Ode." Cuyler bana küçük bir gülümseme verdi, sonra Silas'a baktı. "Ve Deli Kral'a."

Silas'ın yanakları pembe bir renkle kızardı. Bunu inkâr etmedi. Cevabına ihtiyacım olan sorulardan biri daha. Bu kasvetli krallıkta bir kral, bir lider olarak bilinmesine rağmen nasıl olmuştu da hiç görülmemişti?

"Hadi gel." Parmaklarımı Silas'inkilerin arasından geçirdim. "Pek konuşmuyorsun Fısıltı ama biraz konuşmana ihtiyacım olacak."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle seğirdi. "Sen söyle Küçük Gül, ben de sana her şeyi anlatayım."

"İyi, çünkü içimde kötü bir his var, hangi adımları atmamız gerektiğini belirlemek için fazla zamanımız yok. İçimden bir ses kral ve kraliçelerimin savaştığını söylüyor ve hiçbirimizin birbirimiz olmadan onları yenebileceğinden emin değilim."

Bölüm 20

Hayalet

"BURADA NE İŞİMİZ VAR?" Calista, defalarca yaşadığı, değişen apartman binasının önünde sordu.

Eski ahşap duvarlar şimdi kil ve taşla doluydu, deniz kenarındaki bir kalenin parçasıydı. Yine de kapı, eski kapıyla aynı rünlerle işaretlenmişti; bu, onun yaşamlarını geçirdiği yerin burası olduğuna dair son işaretti.

Elini tuttum ve onu içeri götürdüm. Annon'un gecelerini geçirdiği karyolaya kederli bir bakış attı; onun yokluğunda bir boşluk vardı. Benimle konuşamıyordu ama orada olduğumu biliyordu.

Kaptanın küçük teselliler sunma yöntemleri vardı, sanki gerçekliğe tutunmak için mücadele ettiğimi hissedebiliyormuş gibi, sanki umutsuzca istediğim tek şeyin onun ölmediği bir dünyanın gölgelerine düşmek olduğunu biliyormuş gibi.

Onu özlemiştim ama Annon'un Kral Riot'la birlikte tanrıların salonunda yemek yemeyi ne kadar çok istediğini Calista'dan daha iyi hatırlıyordum. Varisi korumak ve onun gerçek gücünü görmek için yemin etmişti ama bir Rave olarak ölmek ve Öteki Dünya'daki adamlarına katılmak istiyordu.

Doğru, onu özledim ama onun adına sevindim.

Küçük şöminenin sarkan şöminesinin üzerinde, duvarın bir panelini, sonra bir diğerini ve bir diğerini, nemli, küflü bir koridor açılana kadar hareket ettirdim.

"Bu da ne böyle?" Calista başını içeri uzattı. Serin bir esinti saçlarını yüzünün etrafında dalgalandırdı. "Bu ne kadar zamandır burada?"

"Her zaman," dedim, sert bir sesle. "Ben saray arazisine bağlıydım ama Annon'un geçebileceği bir bağlantıya ihtiyacım vardı... tam bir deliliğe kaymadığımdan emin olmak için."

"Saraya bağlı mı?" Calista bir nefes için gözlerini kapadı ve parmaklarını bir, iki kez esnetti, sonra bana baktı. "Bana bağlısın. Sen bir süredir

hepimizin en büyük tutsağı Silas."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sıkıntısı çok üzücüydü. Buna içerlediğimi düşünmesini istemedim - nasıl düşünebilirdim ki? O her zaman, dünya paramparça olmadan önce bile benim dostum, güvende olduğum kişi, kalbim olmuştu. Cehennemler beni tüketti, hata yok, tüm bu dönüşler. Ama şimdi, gözlerindeki korku bile buna değirdi.

"Lanetin bir parçası," dedim omuz silkerek. "Lanetli prensese bağlanan ruh bir hayalete, geçmişin unutulmuş bir parçasına dönüşmekle lanetlendi. Şüphesiz, Norn'lar kader yollarının manipülasyonu için bu intikam parçasıyla biraz eğlendiler. Ne de olsa bu benim fikrimdi."

"Senin fikrin Saga'yı kurtardı. Bu en cesur fikirdi Silas."

Koridora baktım, tedirgindim. "Her krallık, her taç, kendi hikâyesini tırnaklarıyla kazıyarak ilerlemek zorunda kaldı. Bu bizimki, neden daha kolay olsun ki?"

"Bizim hikâyemiz." Calista alt dudağını kemirdi. "Bir ilk bağ."

"Evet. Birbirine bağlı bir seidr damarı. Alışılmadık, ama ... bazıları kaderinde olduğunu söyleyebilir." Yere baktım. "Sen benim şarkılarımın sözlerisin. Sizin varlığınız olmadan, bir melodiden başka bir şey değil."

"Ve sen de sözlerimin arkasındaki ruhsun."

King Riot gibi tek başıma şarkı söyleyemezdim. Bir şekilde yeteneklerimiz, seidrimiz birleşti; onun sözleri, benim sesim kaderin büyüsunün yeni bir damarı oldu.

Calista boğazını temizledi ve sırtıttı. "Bana neden odalarımnda gizlice dolaştığını söyle, Silas. Beni dikizlediğin için seni tokatlamayı düşünüyorum. Ne gördün?"

Yüzüme sıcaklık yayıldı. "Asla yapmadım. Dediğim gibi, bu Annon'un varlığımı size getirmesine yardımcı olması içindi."

"Bekle, güller." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Senin o lanet güllerini hep böyle getirirdi."

"Bir zamanlar gülleri severdin."

"Hiç durmadım," dedi usulca. "Sadece korkunun onlara doğru olan çekimi gölgelemesine izin verdim."

Artık korku yok. Şimdiye kadar oynadığımız oyunlar sona erecekti.

Koridor yeni kulelerin, yeni duvarların etrafından dolanıyordu ama çok geçmeden Hus Rose'un nemli toprağı ciğerlerimi doldurdu. Ağır bir kapı türbeye açıldı. Ayın kanlı tonu mezarın etrafına dağınık gölgeler düşürüyordu.

Calista parmak uçlarını kral ve kraliçenin isimleri üzerinde gezdirdi. Çenesi titredi. "Onları şimdi çok iyi hatırlıyorum. Sanki geçmişin bir süzgeci engelleri aşıyor. Dünyalar parçalandığında ben kaç yaşındaydım? Kuzgun Kraliçem asla hatırlayamazdı. Sanırım hepimiz için her şey biraz puslu."

"Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama dokuzuncu dönüşünüze yaklaşıyordunuz." "Peki ya sen?"

"Senden beş yaş büyüğüm."

"Hmm, ama eğer çok sayıda yaşam süren bir ruh olsaydım ... şimdi kaç dönüştüyüm?" Neredeyse şakacı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Ağzının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. "Sanırım olmak istediğin kadar yaşlısın, Küçük Gül. Bu toprakları biz kurduk. Kuralları biz koyabiliriz."

Homurdandı. "En genç bizmişiz gibi hissediyorum ama ... Kuzgun Kraliçemden başka en büyük biziz. Doğrusu, ailemin savaşları sırasında daha genç olduğumu düşünmüştüm. Altın Kral'ın rüya yürüyüşünde çok küçük görünüyordum."

"Hâlâ küçüksün."

Calista dirseğiyle kaburgalarına vurdu. "Küçük olmak beni birden fazla zor durumdan kurtardı, seni sersem. Siz kalın, beceriksiz erkekler herkesten daha çok dikkat çekiyorsunuz."

"Konuyu tartışmıyordum."

"Bence tartışıyordun."

"Ve bence sen," dedim saç örgülerinden birine hafifçe vurarak, "hâlâ sebepsiz yere kavga çıkarıyorsun."

Calista'nın ağzı açık kaldı.

"İstemiyorum." "Var."

"Yanlış."

Başımı öne eğdim. "Doğru dedin."

"Sinir bozucusun."

Kıkırdadım. Ne kadar normal bir sesti ama o kadar yabancıydı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gülümsemem kayboldu ve saray salonuna girene kadar sessizliğe gömüldük.

Uzun süre sessiz kaldığımda, Calista çarpık bir sırıtışa zorladı. "Biliyorsun, Row'a döndüğümde, aklımı kaçırmak istememiştim."

"Aklını mı kaçırdın?"

Kulaklarının ucunda bir parça pembelik belirdi. "Evet, seni neredeyse yediğim zaman."

Öpücük. Başparmaklarımın eklemlerini kırdım ve arkamı döndüm. "O zaman aklını kaçırman hoşuma gidiyor."

Aramızda baş döndürücü bir baskı oluştu. Arzu, tedirginlik, yeni ve belirsiz bir yol, hepsi birbirine karışmıştı.

"Tüm bunları görmek," diye devam etti, "çok fazlaydı, biliyor musun? Ölmeyen, her şeye gücü yeten bir varlık olduğunu öğrenmek bir günde üstesinden gelinecek bir iş değil. Kafamı toparlamam, sonra da bunu Ari'nin yüzüne vurmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Büyüklüğü ile o kadar sık övünüyor ki, birinin onu sersemletmesinin zamanı geldi."

Gülümsedim. "Önce ne söylememi istersiniz?"

Elimi tuttu ve bizi soluk, küflü bir banka götürdü. "Bana krallığı yıkmaktan bahset."

Önüme baktım. Sessizliğin dönüşleri, şimdi birkaç kelimedenden daha uzun konuşmanın bir yolunu zor buluyordum. "İlk gerçek şarkımız yeni yolları uyandırdı, Nornların ve tanrıların-büyünün armağanlarının tek bir taht yerine insanlar arasında paylaştırıldığı alternatif yolları."

"Saga dövülmüş ve hırpalanmış halde bulunduğunda çocukken söylediğimiz şarkı bu muydu?"

"Evet," dedim. "Sen . . . onu çok seviyordun ve ben sadece kalbini rahatlatmak istedim, bu yüzden şarkı söyledim."

"Şarkı söylemeni hep sevmişimdir," diye fısıldadı alnını ovuşturarak. "O sesle ilgili bir şey çok rahatlatıcıydı." Calista'nın gözleri benimkilere kaydı. "Ama bazı şeyleri görebiliyordun, değil mi? Her zaman benim sözlerime ihtiyacın yoktu. Annem ele geçirildiğinde şarkı söylediğini hatırlıyorum. Ona kadar hakkında bir şeyler söylemiştin."

"Duygu ve düşünceler alıyorum, tıpkı senin basit önsezilerini yazdığın zamanki gibi. Kaderin sonucunu gerçekten değiştirmek için, gerçekten bir kader inşa etmek için, senin sözlerine sahip olmalıyım."

Seidr'ımın ilk parıltısı bana çocukken, Ode Hanesi'nin varisinin açıklanmasından kısa bir süre sonra geldi. Sanki büyüm onunla birlikte doğmuştu. Onun huzurundayken, şarkılara engel olamıyordum.

Onun gücü daha da arttığında, birlikte dünyaları paramparça ettik.

"Saga'yı bulduğumuzda sözleri ve şarkıları birleştirdik, değil mi? Bu yüzden mi bu kadar güçlüydü?"

Utanarak başka tarafa baktım. "Seslerimizi hiç bu şekilde kullanmamıştık. Bunun her şeyi bozmasını asla istemedim, ama sana ne istersen eklemeni söyledim."

Onu mutlu edebileceğini düşündüğün kelimeler. Krallığın Davorin'den daha güçlü olmasını istedin. Teyzenin bir zamanlar rüyamda gördüğüm altın krala sahip olmasını istedin. Bu arzular kaderli kraliçeler masalını başlattı çünkü kuzgun bir prensesin kraliçe *olması* için alternatif bir yol oldu. Eskisinden daha güçlü bir şekilde yükselebilecek bir dünya yarattı."

"Yani benim İyi Kalplım ve Gölge Kraliçem kendilerine böylesine göz alıcı unvanlar verdiğimiz için bize teşekkür mü etmeliler?"

"Sanırım." Küçük bir sırtıma önerdim. "İlk kraliçe diğerlerinin yolunu açtı. Bu nedenle, ilk kraliçe daha uzun bir yola sahipti."

"İlk olarak ..." Cevabı zaten biliyormuş gibi bana baktı.

"Sen, Küçük Gül. Baban tahtını sana verdi. Gücünü ilk kader kraliçesine verdi."

"Ama annem-"

"Seidr'i tuttu, ama senin yaptığın gibi yolları bükemez ya da bir ruhun şarkılarını söyleyemezdi."

Kendi başımıza küçük güçlerimiz vardı. Rüyada yürümenin bana ait olduğunu keşfetmiştim. Calista yıldız kahinleri gibi önseziler yoluyla kaderi tahmin edebiliyordu. Ama onun sözleri ve benim sesim birlikte kaderin yolunu çözme gücünü ortaya çıkardı.

Uzun bir aradan sonra çenesi titredi; bana bakarken gözleri yaşardı. "Senden neden haberim olmadı? Stef-Annon-seni biliyordu. Sanırım Raven Row'daki herkes seni biliyordu. Neden ben değil?"

"Acımasız Norn'ların zalim bir oyunu," dedim. "Yolun seni kader büyüsünün gerçek bir işçisi olarak yükselmeye götürecekti, ama yaşam çizgin parçalandığında, bu seni gerçeklerden uzaklaştırdı. Her bir hediye geri getirerek, seni her zaman başladığın yere biraz daha yaklaştırdı."

"Bu hiç mantıklı değil. Annon her zaman benimleydi ve geçmişimin bir parçasıydı. Amacımı biliyordu."

Kıkırdadım. Esprili değildi, daha çok acıydı ama Nornlara karşı büyük bir kin besliyordum. "Baban kanayan Norn'ları alt etti. Onlar zalimdir ama Riot Ode kurnazdı. Yalnız kalmaman için kaptanının senin yanında yürüebileceği bir kaderi söylemeyi başardı."

Bana acıyarak baktı. "Stef kırık dökük bir hayatın içindeydi ama sen değil. Sen yalnız kalmakla lanetlenmişsin ve ben bundan nefret ediyorum."

"Bilmiyorum." Yutkundum ve bir adım daha yaklaştım. Elim titriyordu, fark edeceğinden emin olmadığım kadar hafifti. Bir avucumu yanağına bastırdım. "Yapmayacağım"

Acımasız bir etkisi olmadığını söyleyemem ama berbat olacağını biliyordum. Baban beni uyarmıştı. Seni burada tutacak, geri dönmene rehberlik edecek kişi ben olmalıydım. İstekliydim ve kabul ettim."

Calista ellerini iki yana salladı. "Bu çılgınlık. Asillerime her zaman Raven Row'un ilk krallık olduğunu söyledim ve çok haklıydım. Öyle." Bakışlarını biraz tereddütle kaldırdı. "Görünmeyen Deli Kral sizsiniz, değil mi?"

Birkaç nefes boyunca döşeme tahtalarının tanelerini inceledim. "Batı kıyılarının sizin eviniz olabilmesi için korunmaya ihtiyacı vardı. Bu hile, parçalanmış dünyanın bir parçası olarak yaratıldı. Bir kralı olan bir hile, göze çarpmamak için küçük, basit bir ticaret sistemi. Ancak birileri çok merak ederse, çok fazla sorgularsa, seidr'in koğuşları Batı Krallığı'na dair düşünceleri silip süpürecek."

"Buranın nasıl ortaya çıktığını bile bilmiyorum. Altın Kral'ın rüyasında Batı denizleri bomboştu."

"Bu kasıtlıydı. Kral Riot'un kızının dönebileceği ve güvende olabileceği bir yere ihtiyacı vardı." Yumruklarım sıkıldı; sesim karardı. "Sesinin diğer yarısının sana tekrar tekrar rehberlik edebileceği bir yer."

"Koğuşlar kırıldı, değil mi?" diye fısıldadı. "Hus Rose'a geçtiğimde, değişimi hissettim. İşte o zaman halk başka insanlara dönüştü."

"Gerçek benlikleri."

"Ama Hus Rose'a karşı hep bir nefret hissettim. Her zaman. Tek yapmam gereken eşiği kanayarak geçmekse, neden itildim ki?"

"Her şey hediyeleri parça parça geri getirmeye dönüyor. Uygun bir zaman ve yer vardı. Başlangıç son olur. Bu hikâye seninle başladı ama artık diğer parçalar da yerine oturdu ve senin yolun gerçekten ortaya çıkabilir. Umarım çok geç kalmamışsındır." Kan kafatasımı dövüyordu. Duygular kafa karıştırıcı bir pus içinde birikti. "Bağ uzun zaman önce bulunmalıydı. O zayıfken ben bulunmalıydım. *Tanrılar*, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

"Silas." Küçük eli omzumu dürttü. "Benimle kal. Konuş benimle. Evet, daha cesur davranıp Güney'deki savaştan hemen sonra ilk bağın ne anlama geldiğini araştırmam gerektiğini biliyorum. Ama bunu kafamın üzerinde tutmaya devam edemezsin. Artık sadece ilerleyebiliriz ve açıkçası, biraz daha az gizemli olabilirdin. *Cevaplar için saraya gelin* gibi bir şey söyleyebilirdiniz ya da *benimle şarkı söylemekten* daha iyi bir şey."

Göğsümü onunkine bastırdım. "Kader bizi ayrı kalmakla lanetledi. Belirsiz olmaktan başka bir şey olabileceğimi mi sanıyorsun? Acı veren bu değil, Küçük Gül. Bir zamanlar karanlıktaki sese güvendiğin, onu dinlediğin ve kabul ettiğin gerçeği. Ama sesin arkasındaki adamı gördüğünde her şey değişti."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Fae'ler uyur." Hızlıca boynunun arkasını kavradım ve ağzını yaklaştırdım. Nefes alışının sıcaklığı tenimi öptü. Gözleri kocaman açılmıştı ama avuç içleri göğsümün üzerinde düzleşmişti. "Yalan söyleme, Küçük Gül. Rüyadaki Wraith'in senin Fısıltı'nla bir ilgisi olduğundan şüphelendin. Bunu hissettin ama yine de beni görmekten kaçtın."

"İma ettiğin şey hoşuma gitmiyor. Beni korkutan şeyin lanet *yüzün* olduğunu mu sanıyorsun?"

Yanağımı onunkine yaklaştırdığımda, kaskatı kesildiğinde biraz çarpık bir zevk aldım. "Bu herkesi korkutuyor. Sen neden farklı olasan ki?"

Calista hayal kırıklığı içinde homurdandı ve tekrar göğsümü itti. "Piç kurusu. Yara izleri beni pek korkutmaz. O zamanki duyguydu ..."

Alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi.

"Ne?" Sesim amaçladığımdan daha sert, neredeyse çaresiz çıktı. "Seni ne korkuttu?"

Bir an için, sanki beni içine çekiyormuş gibi sadece beni inceledi. "Yaptın ama düşündüğün gibi değil. Rüyadaki adama karşı ezici bir çekim vardı. Karanlıktaki ses. Buna karşı koyamadım; Ari'nin uyku anısını gördüğüm gece tükendim. O kadar tükenmişim ki huzursuzluğumu soylularımdan bile saklayamadım. I . . . Nasıl açıklayacağımı bilemedim.

"Sonra kardeşimi kaybettim ve o da babamın geçmişte yaptığı gibi ilk bağdan bahsetti. Beni bilinmeyen bir şeyin beklediğini düşünmek beni korkuttu ama tereddütümün seni burada çürümeye terk etmek olduğunu bilmiyordum."

Gözyaşları kirpiklerini kapladı; onları saklamak için yüzünü yere doğru çevirdi. Karmakarışık düşünceler kafatasıma dolandı. Kelimeleri boğdular, damarlarımda yandılar. Alnımı onunkine bastırdım, onu kendime doğru çektim. Çürümeye. Yaptığım şey buydu. Çürümüşüm, solmuşum; çaresizliğin, öfkenin, nefretin ve özlemin ağırlığı altında paramparça olmuşum. Şimdi, tüm bunlar

Geriye gözlerinin içine bakamadığı bir yaratık kalmıştı.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" Başımı salladım ve odanın köşesindeki karanlığa baktım. "Hayır. Bilmiyor. Bilmiyor."

Nazik eller maskesiz yanağıma dokundu. Onun dokunuşu sert bir nefes aldırıp artan gerginliği serbest bırakana kadar tüm bedenimi sıktığımı fark etmemiştim.

Calista yüzümü avuçlarının arasına aldı ve omzumun üzerinden baktı. "Hey, o sizin değil, sizi lanet hayaletler."

Bu da ne böyle? Köşelerden ve yarıklardan gelen korkunç hareketler; bunca zamandır tek yoldaşlarım. İçimde onların hayal gücümün ürünü olduğunu bilen sert bir parça vardı ama o benim adıma onlara bağıırıyordu.

"Şimdi onunla konuşuyorum, o yüzden git." Calista bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Bana bak Silas. Artık burada sadece ben varım. Artık karanlıkta yalnız değilsin."

Parmaklarım kollarına gömüldü; kaşlarım omzuna düştü. Calista geri çekilmedi. İrkilmedi. Nabzım yavaşlayana kadar avuçları ensemdede gezindi. "Ben ... bazen karanlıkta düşüncelerim karışıyor."

"Biliyorum." Parmak uçları çenemin çizgisinde gezindi. "Seni burada yalnız bıraktığım için kendimden nefret ediyorum. Yaptığın onca şey, katlanmak zorunda kaldığın onca şey ve ben seni terk ettim."

"Küçük Rose-"

"Hayır." Gözlerini kapattı. "Hayır, bu doğru ve böyle bir korkak olduğum için kendimi affedebilir miyim bilmiyorum. Gölgelerle konuşman umurumda değil Silas, ama mumu tutan ve karanlıkta seninle yürüyen kişi olmama izin ver."

Tüm bu dönüşler boyunca bu anı bekledim, gerçeğin onun olacağı, aramızda hiçbir duvarın kalmayacağı, bağların bulunacağı anı.

O benim eşimdi, tüm varlığımı ama kendi özerkliğini kaybetmekten korkuyordu. "Bir bağ kabul edilmeli, seçilmeli, zorla değil. Düşüncelerini toparlamalısın, o zaman bu savaşta hangi hamleleri yapacağımız hakkında daha fazla konuşabiliriz."

"Diğer krallıkları bırakamayız-"

"Onlara nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz çünkü hala adımlarımızı belirliyoruz," diye ısrar ettim. Hikâyemizi sonlandırmamız, aramızda yanması gereken bağı bulmamız, kabul etmemiz ve bu bağda büyümemiz gerekiyordu. Ama eğer bunu istemiyorsa, o zaman başka bir yol bulmamız gerekecekti. "Siz . . düşünürken

öğrendiğiniz her şeyi, başka diyarlara yelken açmanın bir yolunu bulup bulamayacağımıza bakacağım. En azından haber göndermeye çalışacağım."

"Bunu yapar mısın?"

"Ben yanınızda olamadığım zamanlarda sizinle ilgilendiler. Her zaman onlar için savaşıacağım." Çenem zonkladı. "Dinlen, Küçük Gül. Başka çözümler bulmak için birlikte çalışmalıyız."

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordum. Birbirimizi bulup bulamayacağımızı, sadece bir düşmana karşı kan döküp dökmeyeceğimizi bilmiyordum. Bunun her şeyin sonu olup olmadığını bilmiyordum.

"Gitme," dedi bana doğru uzanarak.

Avucunu dudaklarıma götürdüm ve ortasına bir öpücük kondurdum. "Düşüncelerini topla. Bundan sonra atacağımız adımlardan emin olmalıyız."

Onu ilk gece kaldığı yatak odasına doğru yönlendirdim, sonra da yapamadan oradan ayrıldım. Kalbim ona bağlıydı; varlığımın her zerresi onun hakkıydı. Masalın bir parçasıydı, ama eğer bu kader bağını kabul etmek istemezse, onu zorlamayacaktım.

Gitmesine izin verirdim. Onun yanında dururdum. Sahip olamasam bile Onu.

Bölüm 21

Hikaye Anlatıcısı

Silas beni lanet düşüncelerimle baş başa bıraktığından beri kanım kaynamaya devam ederken UYKU SAÇMA BİR KAVRAMDI, asla bulamayacağım efsanevi bir şeydi.

Bir bağ. Herkesin bulmamı istediği ilk bağ oydu. İlk şarkım, sihrimi, kelimelerimi uyandıran çocuk. Ölümümü defalarca izleyen, lanetli gölgelere hapsolmuş, yüzyıllardır yalnız olan çocuk, hepsi taşlar, krallıklar ve ... biz için kaderin şarkılarını söylememe yardım edebilmek içindi.

Tüm bunları bana başlangıca, ilk krallığa ve Onu.

Şimdi, onu reddetmem için beni burada bıraktı.

İşin özü buydu. Silas kaderden nefret ettiğimi biliyordu. lanet kalbimin arzularını dikte ediyordu, bu yüzden gitmeme izin vermeye istekliydi. Ama ne yapmama izin verecekti? Başkasına dokunmama mı? Başka birini öpmeme mi? Başka biriyle yatmama mı? Hiç tanımadığım biriyle yemin etmeme mi? Forbi, Danna ve Oviss ile yalnız yaşamama mı?

Tekmeler savurarak yatağın kürklerini üzerimden attım ve yatağın ayakucunda volta attım. Saçlarım alnımdaki neme yapışmış, tenim sıcaktan diken diken olmuş ve kanayan nabzım damarlarımda alev alev yanıyordu.

Kraliyet ailem saldırı altındaydı, bunda bir hata yoktu ama haksız da sayılmazdı. Kıyılarıımıza gelen kendi savaşlarımız vardı. Bu toprağın içinde kullanılmayan güç, büyü, seidr, her şey vardı. Bunu hissedebiliyordum, sanki kalbimin her pompalanışı damarlarıma daha fazla ısı püskürtüyordu. Daha fazla güç.

Sadece ona ulaşamadım. Atmam gereken bir adım vardı, içimin en derin yerinde diğer krallıklardaki aileme yardım edeceğini bildiğim bir adım.

Ama bu alev, kalbimin kimi seveceğini kader belirlediği için miydi? Gerçek miydi?

Avuçlarımı yüzümde gezdirdim, inledim ve alnımı pencerenin soğuk camına yasladım. Tek istediğim kaderden, karanlıktan ve korkudan kurtulmaktı. Bir adım atmıştım, varlığımın gerçeğini keşfetmiştim, şimdi her şeyi çözen adam geleceğimi tekrar ellerime vermişti.

"Kahretsin." Sert bir nefes verdim.

Diğer topraklarda neler olduğunu bilmiyordum ama gözlerimin arkasında sıcak, keskin yaşlar yanıyordu. Yaşıyorlar mıydı? Yaralanmışlar mıydı? O piç savaş lordu onların kuvvetlerini mi kesiyordu?

Keşke burada olsalardı. Saga ile konuşmak istedim; o her zaman ne söyleyeceğini biliyor gibiydi. Elise'in bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyen o sırtışını vermesini istedim. Malin'in, hepimiz gülene kadar Kase'nin yüzündeki çatık kaşlarla alay etmesini istedim.

Sol'u istedim.

Yanımda oturur ve kaderin kaprislerine köle olma korkularımı dinlerdi. Söylenip durmama izin verir, sonra da usulca öğüt verirdi.

Hepsini istiyordum ama kalbime saplanmış olan halkı istemek, Silas'ı bulmak için yanan ateşin yumuşak bir közüydü. Parmak uçlarımda altında tenini hissetmek için. Kalbinin benimkiyle aynı anda hızla çarpışını duymak için.

Adımlarken, kapıdaki çatlağın altında yırtık bir parşömen parçası gözüme çarptı. Kelimeler boğazıma yeni bir kalınlık getirdi.

Olaf'la konuştum. Korkunçtu, bilmeniz gerekiyorsa.

İnsanlarla konuşmaktan nefret ederim ama bana krallıklara sinyaller gönderildiğini ve Rave'nin şafak vakti denizi denetleyerek deniz halkından arınmış ve yelken açmak için güvenli olduğundan emin olacağını söyledi. Onları savunmasız bırakmayacağız, Küçük Gül.

-S

"Tanrılar." Parşömeni kalbime bastırdım. O lanet piç ve onun lanet sadakati. Kapıların dışına çıkmış, kalabalığın içine dalmıştı.

muhtemelen kalbini hızlandıran bir sürü insan vardı, hepsi de soylularımın destekleneceğini görmek içindi.

Odaya döndüm, ellerimin sadece meşgul olmaya ihtiyacı varmış gibi amaçsızca çekmecelere dokunup karıştırdım.

Bir çekmecenin içinde, parmaklarım parşömen sırtının üzerinde gezindi. İçinde çocuksu karakalem çizimlerden oluşan bir kitap vardı. Kulakları çimenleri sürükleyen tavşan manzaraları. Etrafta vızıldayan korkunç iğneleri olan gül çalıları. Güneş ışığı ve sopa gibi atlar.

Bu bizimkiydi. Çok net hatırlıyorum. Rave gençliği ya da babamla çalışmak zorunda olmadığı ve dadıları rahatsız etmeden dolaşmama ve keşfetmeme izin verildiği sıkıcı günlerde masallar çizerek sürüklediğimiz boş parşömenlerden oluşan bir kitap.

Küçük bir kızken onunla geçirdiğim anları ne kadar iple çektiğimi şimdi bile hatırlayabiliyordum. Uzun zamandır unuttuğum anlar her sayfada aklımdan geçerken yumuşak bir kahkaha hıçkırıklara karıştı.

Silas, sıska ve yüzünde sinirli bir ifadeyle kapımın önünde duruyordu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Sert yüzlü bir hizmetkârın giymemi söylediği elbisenin kuşağıyla uğraşırken kendi etrafımda dönmüştüm. "Giyiniyorum."

Silas başını geriye attı ve odaya hışım ile girmeden önce kirislere doğru homurdandı. "Bu aptal eteklerden nefret ediyorsun."

"Bunu giymem gerekiyor."

"Ve sen de halkın sana ne yapacağını söylemesine izin mi vereceksin? Sen o çirkin şeyi giyerken ata binmeyeceğim."

Öfkelendim. "Çirkin değil, seni aptal."

"Çok çirkin. Botlar. Pantolon. Eğer omurganı bulursan ahırda olacağım."

Sayfaları çevirirken ağzım küçük bir sırıtışla seğirdi. Daha fazla anı, daha fazla an boğazımı düğümledi.

"İhtiyar Mays aklını kaçırmış," dedi Silas, beni karmakarışık bukelerime karşı bir bıçakla bulduğunda. Bıçağı aldı ve bir elini saçlarımda gezdirerek karışıklıkları düzeltti, yaşlı bir aşçı serçelerin yakında kafama yuva yapacağını ısrarla söyledikten sonra. "Saçını seviyor musun?"

Başımı salladım.

Silas omuz silkti. "O zaman aptal olma ve kelimelerin seni sen yapan şeylerden şüphe etmene neden olmasına izin verme."

Onun hızlı, çocuksu sözlerinin pek çok anını hatırlayabiliyordum. Korumacılığını. Kahkahalarını. Kan gülü toplamayı sevmiyormuş gibi davranması ama her zaman bahçeye gitmemizi öneren kişi olması. Çocuksu peltekliğimle dalga geçmesi, sonra da her zaman güzel bir sesim olduğunu söylemesi.

Soylu çocukların onunla alay ettikleri, yetim olduğu için ona lakaplar taktıkları anları hatırladım. Eski okul binasının duvarlarının dışında saklanıp, kraliyet için çok değersiz olduğu için kralın velayetinden kurtulmayı planladığına dair yalanlar uydurduklarını dinliyordum.

Gözlerimi kapattım ve sırtımı duvara yasladım.

"Kralın seni tutacağını mı düşünüyorsun? Neden? Onun sofrasındaki artıkları yemekten başka bir şey yapmıyorsun."

Silas kaşlarını çattı ve arkasını dönüp gitmeye çalıştı ama Bragi Helverson acımasızdı.

Silas'ın kolunu kavradı ve onu dönmeye zorladı. "Eminim annen Öteki Dünya'ya gitmekten memnundur."

Silas'ın yüzü öfkeli bir kırmızıyla kaynadı. Yumruklarını sıktı. Bragi bunu istiyordu. Kralın muhafızının tepki vermesini istiyordu, sırf Annon ve diğer komutanlar Silas'ı bir ay boyunca ahıra kapatma cezasına çarptırsınlar diye.

"Bragi devam etti: "Eminim senin dağ da annenin nasıl bir fahişe olduğunu öğrendikten sonra kendini atmıştır. Sen muhtemelen-"

Çatı katının penceresinden ilk çakıl taşı fırladığında boğazından boğuk bir çığlık kaçtı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

"Arghh. Git, git!"

Bragi ve onun aptal kabadayı sürüsü kaçmaya çalıştı. Çakıl taşları savrulmaya devam etti, yüzlerine, kollarına çarptı; küçük gri bir taş dişlerine isabet ettiğinde bir çocuk hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak öne doğru tökezledi.

"Prenses! Hayır. Bunu hemen durdurun. Tanrılar, bize yardım edin!" Bir hizmetçi eteklerini kollarının arasına almış, ahırın yanındaki yeşil çimenlerden koşarak geliyordu.

Bragi ve sefil çetesi kanlar içinde ve küçük yavrular gibi mızızlanarak kaçtı.

Silas çatı katının penceresinden yukarı baktı.

"Nişan alman gerekiyor, Küçük Gül," dedi. Ama ağzının kenarında bir gülümseme vardı.

Hiç unutamadığım bir gülümseme. Silas bana sanki onun hayatını kurtarmışım gibi baktı. Tıpkı Davorin'in anneme saldırdığı gece benim ona baktığım gibi. Gardırobun önünde cesur ve yiğit bir şekilde dururken beni nasıl sakladığını. Kazanamayacağı bir savaşta babamı bırakıp Davorin'le yüzleşmek zorunda kalışını. O kılıcın darbesiyle neredeyse ölüyordu, hepsi beni saklamak, soyumu korumak içindi.

Çizimlerden oluşan kitabı kapattım ve gözyaşlarımı yanaklarımdan sildim. Düşünecek ne vardı ki?

Böylece kalbim beni her zaman önemseyen, beni her zaman olduğum gibi gören ve asla değiştirmeye çalışmayan çocukla birleşti. Ne fark ederdi ki? Kader bizi birbirimize bağlamadan önce onu seçmiştim.

Norn'lar karar vermekte yavaş davrandılar. Ben daha kurnazdım ve yıkım şarkımızı söylemeden önce onu seçtim.

Peki neden hala buradaydım?

Duvardaki aynaya baktım. Saçlarım dağınıktı ama idare ederdi. Gözlerim yaştan kıpkırmızıydı ama akmalarını bekleyecek ne sabrım ne de ilgim vardı. Üç adımda odayı geçip kapıya gittim ve çekerek açtım.

Silas, hayalim, fısıltım, kalbimin onun için acıyıp acımadığına karar vermemi istiyordu.

Onun için acı çekmedi. Onun için *yaşadı*.

Bölüm 22

Hikaye Anlatıcısı

Yine siyah saten maskesini takıyordu. Enstrümanlarla dolu üst salonda Silas tek başınaydı ve yüzü pencereye dönüktü. Ayın ışığı, bankta oturduğu yerden küçük bir lir tıngırdatarak maskeli yanağının yüzeyinde parılıyordu.

Koyu renk saçları ensesinden omuzlarına doğru dökülüyordu. Pelerinini ve belindeki kalın deri kemeri çıkarmıştı. Sadece koyu renk bir tunik ve pantolon giymişti, karanlıkta neredeyse özgür görünüyordu.

Belki de öyleydi.

Silas'ın kilitli kaldığını, dünyanın onsuz, sadece gölgelerle birlikte yaşamaya devam ettiğini düşününce irkildim. Kalbim onu savunmak, yalnızlık ve tek başınalığın çağrısından korumak için şiddetli bir ihtiyaçla sıkıştı.

Nazik adımlarla, kalbim hızla çarparak odayı geçtim. Dönmedi, yalnız olmadığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Parmak uçlarım beklentiyle dans ediyordu, ona dokunma ihtiyacı yaklaştıkça çaresizleşiyordu.

Sırtından bir adım ötede, uzun parmaklarının lirin tellerini tutuşunu hayranlıkla izlemek için durakladım. Pek düşünmeden, daha çok ezbere bir hareketle çalıyordu ve çıkan ses hâlâ tatlı bir melodiydi, pürüzsüz ve sakinleştiriciydi.

Nefesimi tuttum ve maskeye uzandım. Parmaklarım kenara dokunduğu anda Silas dondu kaldı. Nefesi sertti ama dönmedi.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldadım. "Saklanmana gerek yok, senden değil.

Ben."

Maskeyi yüzünün hasarlı tarafından kaldırdım. Yara izi Öfkeli ve derin, bu adamın attığı her adımın benim hayatımın iyiliği için olduğunu hatırlatan güzel bir şey.

Silas da aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü uysal ve neredeyse tereddütlü hareketlerinde bir şeyler kırıldı. Gözleri arzuyla kararmış bir halde geri çekildi ve saçlarını ellerine doladı. Silas başını geriye çekti, dudaklarını tekrar dudaklarına yapıştırmadan önce ağzının açısını değiştirdi.

Dili sıcak ve muhtaçtı. Onun tadı temiz bir yağmur gibiydi, son nefesine kadar sarılacağı yeni bir zevkti.

Tecrübeli değildim. Hata yok, Silas da değildi, ama vücudum parmak uçlarının her fırçasına karşılık verdi. Daha fazlası için çaresizce ona doğru eğildim. Hiç düşünmeden her iki bacağımı da bankın üzerine kaldırdım ve kalçalarının üzerine oturdum.

"Kahretsin," diye dudaklarına doğru nefes verdi.

"Bundan hoşlanmıyor musun?" Tanrım, beni geri iterse derimin soyulacağını hissettim.

Silas'ın gözleri bir parça çılgınlıkla parladı. "Böyle mi? Evet, bundan hoşlandım.

Lanet olası sikime karşı sallanıyorsun."

Yanaklarım kızardı. Yeni bir kelimeydi. Biraz baştan çıkarıcı. Biraz da iğrenç.

Ben beğendim.

Ona biraz daha eziyet etmek için dizlerimi daha geniş açtım, göbeğimi pantolonundaki gergin uzunluğun üzerine indirdim ve kalçalarımı salladım.

Silas öksürdü. Parmakları, geride izleri kalana kadar tenime saplandı.

Bunu ben de sevdim.

İnledi ve kalçalarımı şaftının üzerine yönlendirdi. "Kahretsin, her an kontrolümü kaybedebilirim."

Yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. "Ben bu planı destekliyorum, Fısıltı."

Hayır, deneyimli değildim ama bedenim onu istediğini biliyordu. Onu arzuluyordu. Bir avucumu göğsünden aşağıya, karnının düz düzlemlerine, pantolonunun bağcıklarına doğru sürükledim.

Silas inledi ve ağzını sıktı, sanki zevk değil de acı çekiyormuş gibiydi.

Üst danteli çözerken ellerim titredi.

"Bu dünyada kendimi nadiren güvende hissediyorum," dedim usulca ağzına karşı. "Ama seni karanlıkta gördüğüm an, elimi tuttuğun an, sanki tüm korkularım yok oldu. Bir an için bile olsa."

Silas beni inceledi. Şimdiye kadar bana dokunma ve alay etme özgürlüğü vermişti, ama gözlerindeki karanlık arzu taşı. Kalçalarımın altından tutup kaldırdı.

bizi banktan indirdi. Bir ılık attım ve sırtım döşeme tahtalarının üzerindeki dokuma halıya arpına kadar omuzlarına tutunmaya çalıştım.

"Solmakta olan bir gerçekliğe tutundum," dedi dudaklarını boğazımda gezdirerek. "Bazen neyin gerçek olduğunu bilmiyorum, ama sen her zaman kafa karıştırıcı bir varoluşta benim rehberim oldun. Sen benim gecedeki fenerimsin." Başını kaldırdı ve bana baktı. Silas başparmağını yanağımdaki çıkıntının üzerinde gezdirdi. "Senin için binlerce ömür bekleyebilirim."

Belirsiz bir dokunuşla tuniğimin omzunu ekiştirdiğinde gözlerim daldı. Silas sanki yüzümü okuyormuş gibi yüzüme bakmaya devam etti. Midem sinirden kasıldı ama kalbim daha fazlasını arzuluyordu.

Yüzündeki yara izine dokundum, bakışlarını tuttum ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

Kolunu omzumdan çekince Silas kemikli çıkıntıları öptü. Pantolonunun bir sonraki sırasını açtım. Boyunun tepesi st dikişlerden ayrıldı.

Yutkundum. Lanet olsun, kalın ve sertti. Nasıl kanıyordu Uygun mu?

Silas ağzıma doğru öpücükler gönderdi. Başının arkasını tuttum, Ağzını ağzıma dayadı, daha fazla tadına ihtiyaç duydum. Kalçaları uyluklarımin arasına yerleşti ve çok fazla, çok şiddetli görünmesine rağmen baskıyı arzulayarak inledim.

Sanki etimin yüzeyi alev almış gibiydi. Bacaklarımin arasında ısı birikti, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde zonkluyor ve nabız gibi atıyordu.

Dişlerini alt dudağımda gezdirdi. Bir an için başını kaldırdı, yüzü kızarmıştı, nefesleri ağırlaşmıştı ve bakışlarıminı tuttu, belki de durmasını istediğime dair bir ipucu arıyordu.

Onu bulamazdı. Tuniğinin alt kenarını kavradım ve sırtındaki oyulmuş kasların üzerinden geçirdim. Silas, üstünü ıkarmamda bana yardım etmek için yer değiştirdiğinde biraz hırınca sırttı.

Kanayan tanrılar. Kas ve g göğsüne, omuzlarına, sırtının eğimine kazınmıştı. Her ukuruna dokunmak, her yüzeyini öpmek istedim.

"Bu senin için garip mi?" diye sordum. "Biz ... büyüdük ama çocukluğumuzdan beri birbirimize hiç dokunmadık."

Silas yüzümün bir tarafını avucunun içine aldı. "Sen benim tek arkadaşımdın Calista Ode. Hâlâ ylesin ama kalbimin atışı oldun. Sana dokunmak benim için en büyük onurdur. Bu beni hayatta tutan bir rüya."

Böyle konuşarak ne halt ettiğini sanıyordu? Böyle devam etseydi kendi lanet gözyaşlarımdan oluşan bir havuzda hüngür hüngür ağlıyor olurum.

Başımı eğdim ve onu öptüm, o korkunç güzellikteki dilini susturdum.

Tırnaklarım çıplak tenine batarken Silas ürperdi. Ellerinden biri tuniğimi başımın üzerinden kaydırđı. Soğuk hava çıplak tenimi ısırdı. Silas'ın beni içine çekerken gözlerinden akan sıvı sıcaklığını görene kadar içgüdülerim beni örtünmeye çalışmaya itti.

Avuç içi karnımın üzerinde yayılmış, donmuştu. Dudaklarımı yaladım ve bileğini kavradım, elini yavaşça kaburgalarımın yukarı, göğüslerimin arasına doğru yönlendirdim.

"Tanrım." Silas inledi, avucu küçük göğsümü kapladığında alnını benimkine yaklaştırdı. Diğer eliyle kalçamı kavradı ve meme ucumun tepesini koparıırken sabit durdu.

"Teninin tadına bakmak istiyorum," diye fısıldadı, yumuşak bir itiraftı bu, tereddütle kaplı bir itiraf.

Avucumla yüzünü diğer tarafa doğru ittim. "Yapmanı istiyorum."

Dili diğer göğsümün sertleşmiş noktasını yaladığında, iri cüssesinin altında titreyerek haykırdım. Kalçalarını uyluklarımın arasında kaynayan tepe noktasına doğru salladı. Kalın boyunun ağırlığı göbeğime yeni bir ağırı ekledi. Çılgınca bir ihtiyaç, onunla her şekilde birleşmek için bir saplantı.

Başparmaklarımı pantolonunun beline soktum ve çekiştirdim.

"Silas," diye kaba bir solukla nefes aldım. Ne söylemeye çalışıyordum ki? Başımı salladım ve sadece "Lütfen" diye geveledim.

Başını göğsümden kaldırdı, beni bırakmadan önce dişleriyle meme ucumu çekiştirdi. "Aç şu bacaklarını benim için."

Bir eliyle dizlerimden birini yana iterek beni altına doğru yaydı. Silas titreyen ellerimle pantolonunu indirmeme yardım etti ve pantolonunu sıyrıp çıkardı. Dizlerinin üzerine oturdu ve birkaç sert çekişle pantolonumu çıkardı.

"Calista." Koyu renk gözleri tepeden tırnağa çıplaklığımın üzerinde gezindi. "Sen Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Senin her bir parçanı istiyorum."

"Sözler, sözler," dedim. "Kanıtlamanı tercih ederim."

"Ne istediğine dikkat et, Küçük Gül." Sesinin ipeksi karanlığı kemiklerime, kanıma, ruhuma kadar gürledi.

Ben halının üzerine yerleşirken, Silas beni ateşli bakışlarıyla kilitledi. Dirseklerimin üzerine yaslanıp dizlerimi yavaşça yanlara bırakmamı izlerken dilinin ucu dudaklarını ıslatarak dışarı kayd.

Eğer onun tutkusunu, sevgisini kalbimin en derin noktalarına kadar hissetmeseydim, bana bakışından, planladığı şeyden sağ çıkamayacakmışım gibi üzerimde sinsice dolaşmasından korkabilirdim.

Silas kalçalarını uyluklarımın arasına yerleştirdi. Duramayan bedenim onu hissetmek, aramızdaki mesafeyi yok etmek için bir kavis çizdi.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı boynuma doğru.

"Sanırım bu kaçınılmaz." Dudağımı ısırdım ve elimi aramıza kaydurdım, parmaklarımı onun uzunluğunun dolgunluğu etrafında kıvırdım ve adam boynumun kıvrımına doğru nefes alana kadar bir, iki kez okşadım.

"Söyle bana... Bana söyleyeceksin, değil mi? Eğer seni incitirsem?"

"Silas." Ayak bileklerimi onun kalçalarına doladım. "Bunu seninle istiyorum. Sana benden başka kimse dokunamaz ve bana da senden başka kimse dokunamayacak. Bana zarar veremezsin, gerçekten."

Dirseklerine yaslandığında kaşlarının arasında bir çatık oluştu. Onu ovuşturarak uzaklaştırdım ve uzunluğunun tepesini yarığımın sıcaklığına doğru yönlendirdim.

Acı verici derecede şehvetli bir sürünmeyle, damlayan merkezimi dürttü. Tanrılar aşkına. Vücudum onu içeri çekmek için gerildi ve ayarlandı, ancak dirençle karşılaştığında tereddüt etti.

"Lütfen." Onu öptüm. Onunla yaşayabileceğim tüm dönüşler için onu öptüm. Onu karanlıktan çaresizce izlerken çektiği acı için öptüm. Bu seçimin bana ait olduğunu kanıtlamak için onu öptüm. Kaderin değil, bir bağın değil; o benimdi çünkü onu ben seçmişim.

Hızlı bir hamleyle kalçalarını döndürdü. Silas başımı kavradı ve keskin bir yanık merkezime doğru fırladığında acının iniltisi boyunca beni tuttu. Gözümün kenarından sıcak bir damla yaş düştü. Onu öpüp uzaklaştırdı.

"Tamam mı?" diye homurdandı.

Tırnaklarımı kalçalarına geçirerek başımı salladım. Yavaşça ona doğru eğildim, bu hareket yanığımı yatıştırdı.

Silas benim ritmime uydu; yavaş yavaş ilerliyordu ama çok geçmeden hızımız çılgınca bir koşuşturmaya dönüştü ve tenin tene çarpması müzikholde yankılandı.

Vücudum onun tutuşuyla titredi. Vücudunu aşağıya bastırdığında, ben de yukarıya kalktım. Sanki birbirimizin içinde erimeye kararlıydık. Uzunluğu beni doldurdu

Kökten uca ve her itiş damarlarımda kabaran parlak zevk şokları gönderdi.

"Sen benimsin," diye homurdandı. Silas alt dudağımı ısırarak itişlerini hızlandırdı.

Kelimeleri oluşturmak çok büyük bir görev gibi görünüyordu, ama her itişte bitkin bir fısıltı çıkıyordu. "Ben her zaman senin oldum."

Mum ışığı, sıcaklık, vücutlarımızın koşturması, hepsi birlikte yandı ve lezzetli bir sıcaklık titremesi kafatasımdan karnıma aktı; erimiş cevher gibi, ben paramparça olana kadar aramızdan döküldü. Onun adını haykırdım. Kontrolümü kaybettiğimde pençelerim kollarında kırmızı çizikler bıraktı.

"Silas," diye nefes nefese kaldım. "Cehennemler. Kanayan tanrılar. İşte." Bedenim kontrolüm dışında kıpırdandı ve kıvrandı. "İşte, tanrılar, daha derine."

Nefes alışları düzensizdi. Silas kollarını dikleştirdi ve kalçalarını sert, öfkeli hamlelerle yuvarladı. Elinde kalan azıcık kontrol de kırıldı. Vücudu titreyene kadar içime girerek salgıladığım her son damlayı dışarı çıkardı. Nefesi kesildi ve yüzü güzel bir zevk kıvrımıyla ısındı.

Çılgınlıklarımla sarayı sarsıyordum. Serbest kalışının sıcaklığı içime yayılırken yanağıma vuran keskin, sert nefesler dışında güzel bir sessizlik içindeydi.

Kasları titremeye başladığında, Silas üzerime çöktü, ikimiz de nefes nefese kaldık ve karanlık bizi tekrar ayıracakmış gibi birbirimize tutunduk. Tatlı bir öpücükle Silas omzunun üzerine yuvarlandı.

Yere baktı ve küfretti. "Kanaman var."

Kalçalarıma baktım. Gerçekten de orada ve halının üzerinde küçük bir kan sıçraması vardı. "Bunun normal olduğunu duydum."

Silas kaşlarını çattı ve aceleyle ayağa kalkarak yan kapıdan odayı terk etti.

"Neredesin? . . bekle, nereye gidiyorsun?"

Çoktan gitmişti. Korkunç bir panik boğazımı çatlattı. Saçmaydı, ama beni çabucak terk edişi göğsümü delip geçen sivri bir cam parçası gibi acıyordu. Her şeyimi aldı ve öylece gitti mi?

Kollarımı kaldırıp oturdum ve dizlerimi göğsüme çektim. Onun hakkında kötü şeyler düşünemiyordum bile, acı çok acımasızdı.

İlk gözyaşı düştüğünde, arkamdan bir tür hırıltı geldi.

Silas elinde toprak bir kâse ve beyaz ketenle kapının önünde durdu. "Seni incittiğimi biliyordum."

Gözyaşımı sildim ve delice bir kahkaha attım. "Hayır, beni terk ettiğini sanıyordum."

"Seni bırakmak mı?" Silas dudaklarını büzdü ve yanımda diz çökerek su dolu kaseyi halının üzerine koydu. "Hayır, ben Seni incittiğimden beri sana bakmanın benim görevim olduğunu düşündüm -varsaydım-."

Tanrılar. *İşte* buydu. Tüm kraliçelerimin kralları için ayaklarının üzerine düşmesini sağlayan türden bir bağlılık, ilgi ve şefkatti bu.

Doğal olarak Silas yaptıklarını kimseye açıklamaya alışkın değildi. Yalnızdı, dışarıdaki dünyanın kapana kısılmış bir gözlemcisiydi.

Zaman, ihtiyacımız olan tek şeydi. Şimdi birlikteydik, ikimiz de kendi alanlarımızda saklanmaktan memnunduk. Belki de birlikte, her irkilmeyi öğrenene kadar birbirimizi öğrenebilirdik. Her sırtışını bilene kadar. Ta ki boyu bedenimden çekildikten sonra hızlıca gidişini hiç sorgulamayana kadar.

Çok geçmeden, bunun bana daha çok tapacak bir şeyle döneceği anlamına geldiğini anlamıştım.

Çarşafı suya daldırdı, sonra bacaklarımın arasına girdi. "May I?"

Dişlerim alt dudağıma gömüldü. Başımı salladım. Silas bire indirdi Dirseğinden tutup yan tarafına yatırdı ve bana nazikçe baktı. Daha önce hiç bu kadar korunmasız kaldığımı ama yine de bu kadar güvende olduğumu ve değer gördüğümü hatırlamıyordum.

Tenimi temizledikten sonra uyluğumun iç kısmına, merkezime yakın bir yere bir öpücük kondurdu. Aynı anda hem keskin bir nefes aldım hem de inledim. Kıkırdadı ve karnının üzerine yuvarlandı. "Hoşuna gitti mi?"

Bunun gibi mi? Dudaklarının vücudumun en hassas yerlerine bu kadar yakın olması, hiç beklemediğim yeni ve çılgınca bir ihtiyaçtı. Avuçlarımı vücudumdan aşağıya, göğüslerimin ve karnımın üzerine kaydırırken tek yapabildiğim çarpık bir baş sallamak oldu. Silas, avuçlarım kendi kalçalarımına ulaşana kadar gözlerinde sıcak bir gölgeyle beni izledi.

Nefesimi tuttum ve bacaklarımı açtım, geniş omuzlarının aramıza sığacağı kadar geniş, serin havanın kayganlaşmış merkezime sürtüneceği kadar geniş.

"Lanet olsun," diye küfretti nefesinin altından. Silas dudaklarını tekrar bir bacağının üzerinde gezdirdi, sert avuç içleri çıplak tenimde kayıyordu. "Hiç canın yanıyor mu?"

Başımı hızlıca salladım. Tam olarak doğru değildi. Bacaklarımın arasındaki ette lezzetli bir çiğlik vardı ama ben bunu seviyordum. Onu kucakladım. Acı, onun orada olduğunun ve bedenimi onunkine uydurduğunun bir işaretiydi. Her zaman olması gerektiği gibi.

"Emin misin?" diye fısıldadı, nefesi kıvrımlarımı okşadı.
yarık.

İnledim ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. Tek boğabildiğim
"Biraz" dedi.

"Hmm." Silas başını eğdi. Tanrım, burnu uyarılmışlığımın üzerinde geziniyordu. "O zaman ellerimi uzak tutmalıyım."

"Bu karardan nefret ediyorum."

Kıkırdadı. "Ama ağzım nazik olabilir. Bunu hep merak etmişimdir."

Dudakları girişimi öptüğünde nefesim kesildi. Sonra dili dışarı çıktı ve beni bir uçtan diğer uca yaladı. İstemedem de olsa bedenim dudaklarına doğru yükseldi. Böyle bir şey hiç aklıma gelmemişti. Kendimi biraz saf hissediyordum ama bedenlerin birbirine çarpmasından daha fazlasının yapılabileceğini düşünmemiştim.

Silas da ilk yalamada kararsız görünüyordu, ama sanki dilindeki etimin tadı onu ateşlemiş gibi, kalçalarımı kavrayıp beni daha yakına çekti.

"Tanrılar," dedi nefes nefese. "Her seferinde böyle başlayıp böyle bitirmeliyiz."

Gölmek istedim. İkimiz de birlikte keşfediyorduk ve hata yok, her şehvetli keşifte aptallar gibi ses çıkarıyorduk, ama hareket edemiyordum. Dili beni ele geçirdi, derin ve kapsamlı. Dişlerinin sürtünmesi omurgamda ürperti yarattı ama göbeğimin hassas tepesini emdiğinde, toza dönüşen cam gibi paramparça oldum.

"Silas." Adı uzun bir iniltiyle, neredeyse hiçkırarak döküldü.

Kıvrandım ve saçlarını kavradım, yüzüne karşı sallanırken sabit bir şey arıyordum. Nasıl nefes alabiliyordu, bilmiyordum ama Silas'ın dalga boyunca beni yutmaya devam edişine bakılırsa, çok büyük bir sıkıntı içinde olduğunu düşünmüyordum.

Sıcaklığın kabarması azalırken vücudum sarsıldı. Kollarım iki yanıma düştü, bacaklarım gevşedi. Vücudumun her parçası tükenmişti.

Silas sırtarak topuklarının üzerine oturdu. Yavaşça üzerime geldi, sonra dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Seni seiyorom, Küçük Gl," diye fısıldadı. "Her zaman seçtim. Kadere lanet olsun. Nornlar bana bunun yanlış yol olduğunu söylesele bile seni seçerdim."

Yanağını, yüzünün bir tarafını büken acımasız yara izini okşadım. Kabarık deriyi bir uçtan diğere öptüm, sonra da iyi bir önlem için ağzını öptüm.

"Seni seiyorom. Sen her zaman benim fısıltım, kalbimin şarkısı oldun."

Nemli saçlarımı alnımdan çekip beni öptü, sonra gözlerinde hiçbir gölge olmadan bana baktı. Bacağımı beline doladım ve kafamdaki düşünceleri, kalbimin onun olduğunu, bunu nefes almaktan daha çok hissettiğimi söylemek için dudaklarımı açtım.

Fırsatım olmadı.

Bir anda yer yerinden oynadı. Sarayın duvarları sallandı.

"Bu da ne?"

Silas beni göğsüne bastırdı ama pencereye doğru baktı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bekle." Doğrulup bana baktı. "Burada kal."

Aceleyle pencereye gitti ve orada donmuş gibiydi.

Atılmış tuniğimi kaptım ve ayağa fırladım. "Ne oldu?" Sesim boğazımda düğümlendi.

Siyah geceye inat, Hus Rose'un etrafında altın bir alev gibi bir ışık patlamıştı. Bizden. Uzakta, toprağın şekli parçalanıyor, kırılıyor, değişiyor gibiydi.

Silas'ın koluna yapıştım. "Neler oluyor?"

"İlk bağı kabul et," diye fısıldadı, kaşları çatılmıştı. Bir anda beni yanına çekti, gözleri kararmıştı. "Bunu kabul ettik ve birbirimize geri dönüş yolumuzu bulduk ve sanırım başlattığımız hikaye sona erdi. Krallık başlangıca geri dönüyor. Kader hikâyemizin her zaman sona ermesi gereken yer orasıydı. Hepimizin kaderinin buluşması gereken yer."

"Bekle, ne demek istiyorsun, hepimizin kaderi mi?"

Silas cevap vermedi, sadece uzaktaki garip toprak parçasına baktı, sonra bana baktı, anlamamı bekledi.

"Allah kahretsin," diye fısıldadım, farkına vardığımda kafama bir darbe gibi indi. Dünya bir zamanlar tek bir dünyaydı. "Krallıklar. Bir kez daha kırılıyorlar."

Krallarım ve kraliçelerim, hırsızlarım ve dolandırıcılarım. Toprakları paramparça oldu.

Silas elimi tuttu. "Kelimeler. Calista, mahzende yazdığın kelimeler. Onlara böyle yardım edebiliriz, böyle yardım edebiliriz."

Tüm tanrılar. Gelen hikâyenin kaderin taşlarıyla bir ilgisi vardı. Atılmış pantolonumun yanına koştuk. İki parşömen parçasını karıştırdım ve ikincisini seçtim.

"Kalkanlar düştüğünde, bir kalp çağıracak."

Silas volta atarken nefesinin altında mırıldandı. "Hangi kalkanlar düştü?" Bu kadar hızlı ve tutarlı bir düşünce beklenmedikti.

"Benimkiler."

Bana baktı, kafası karışmıştı.

"Kalkanlarım." Yüzündeki yara izine dokundum. "Yolumu kabul ettim, geçmişe direnmeyi bıraktım ve ... seni. Seni seçtim." Diğer kelimeleri inceledim. "Düşmanın toprakları eski haline dönerken. Silas, bu son adım, dediğin gibi, hikâyemiz sona eriyor. Buradan sonra kader yazılmamış olacak. Onlara liderlik etmeliyiz. Kader taşları için bir işaret olmalıyız. Parçalanıyorlar ama ... bu, o kanayan yılan ülkesine dönmeden önce onları bize yönlendirebileceğimiz anlamına gelebilir."

Silas gözlerini kırıştırdı, sonra alnıma öfkeli bir öpücük kondurdu. "O zaman benimle şarkı söyle. İlk masalı söyle, Küçük Gül. Dört hediye ve dört kraliçenin hikâyesini. Artık bir olma vakti geldi."

Çok nadiren kalemim ve parşömenim olmadan kaderin bir cilvesini yarattırdım, ama içimde yanan bir şey vardı, uzun zamandır unuttuğum bir yetenek gibi.

Kollarına sarıldığımda, seidr'in sıcaklığı damarlarıma doldu. Onun sesi, benim sözlerim, aramızda yanan bir aleve karıştı. Ari'nin rüyasında olduğu gibi, sanki o altın ışık patlamaları parlak şeritler halinde kalplerimizden uzak diyarlara yayılıyordu.

Belki bizden gizliydi, ama yüzyıllar süren bir hikâyenin sonunu örmek için kaderin itme ve çekme gücüyle savaşırken aramızda tutuşan açık bir ateş vardı.

Son savaş alanına dört kader tacı getirmek için.

Kırık Krallıklar

Bölüm 23

Haydut Prenses

Ravenspire Kalesi-Etta Krallığı

BEKLE *Bekle*. Biraz daha dayan. Ellerim kısa bıçağın deri kaplı kabzasını kavradı.

"Maj." Livia'nın küçük iniltisi göğsümde yeni bir çatlak açtı.

Omzumun üzerinden baktım. Livia, bir avuç küçük çocukla birlikte büyük salonun yakınındaki bir oyuğa sıkışmıştı. Aleksi elini kızımın eliyle sıkıca kavuşturmuş, Atra'nın iki kızı da ağabeylerine sarılmıştı. Aesir soğukkanlıydı. Yanımda, Kari oğluna bakıp duruyordu, sonunda kırılıp babasını bulmak için kaçabileceği endişesiyle.

Çocukların karşısında, başka bir oyukta Metta ile Kari ve Halvar'ın en büyük kızları Lilianna'nın beline sarıldı.

"Yerde kal, küçük aşkım," dedim Livia'ya. Birkaç saat önce olsa, onun hassas kalbinin yükünü hafifletmek için gülümsemeye zorlardım. Şimdi ise bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum.

Salonun kapısı, ahşaba çarpan güç her neyse onun etkisiyle sarsıldı. Kızıma sırtımı döndüm ve omzumu cehennemlerden daha kötü bir kaderle aramızdaki tek engele dayadım.

Kari yanımda durmuş, aynı şekilde beni destekliyordu. Bunu söylemek dilimi yakıyordu ama söylenmesi gerekiyordu. "Kari, içeri girerlerse, beni alırlarsa. Beni bırakacağına ve çocukları serbest bırakacağına söz ver."

"Kapa çeneni, Elise," diye tersledi Kari.

Tanrım, arkadaşımın sivri dilini özlemişim. Bir Ettan savaşçısı, Birinci Şövalye'nin eşi olarak Kari Atra'dan toplum içinde sık sık çok gösterişli konuşması istenirdi. Bir zamanlar Ruskig'de hepimiz hayatta kalmaya çalışan uyumsuzlarken yaptığımız gibi değil.

Gözyaşları mavi gözlerini aydınlattı. "Senin beni terk etmediğin kadar ben de seni terk etmiyorum. Ve bu senin kanayan tacın yüzünden değil. Biz dostuz. Bizler savaşçıyız. Birbirimizi geride bırakmayız."

Çenemi eğerek sert bir şekilde başımı salladım. Yeterince makul. Kapıya bir kez daha öfkeyle vurulduğunda topuklarımı döşeme tahtalarına daha sıkı bastırdım.

Zihnimde binlerce düşünce dönüp duruyordu ve bunların çoğu Valen'e aitti. Neredeydi? Yaralı mıydı? Bu savaşın bittiğini gördü mü?

Ona dokunabilmeyi ne kadar çok istediğimi, şatodan ayrılmadan önce onu biraz daha uzun süre öpebilmeyi ne kadar şiddetle dilediğimi hissediyor muydu?

Kral diğerleriyle birlikte kapılarda savaştı. Arada sırada toprağın titremesinden hayatta olduğunu anlıyordum ama bu hep uzaktı. Ya Valen zayıflıyordu ya da saldırıyı aşağı kasabalara doğru itmişlerdi.

Halvar rıhtımdaki katliamı keşfettiğinden beri, kana susamışlık lanetinin yayılması Timoran'ı Timoran'dan sonra almıştı. Sadece Gece Halkı ve Ettanlar çok yaklaşmadıkları sürece kurtulmuşlardı. O zaman da katlediliyorlardı.

Acıya karşı gözlerimi kapattım. Mattis gibi katledildim.

Benim aziz dostum. Huzurlu bir hayatı hak etmişti. Çocuğunun doğuşunu görmeyi hak etmişti. O ve Siv yaşlanmayı ve tanrıların salonuna birlikte girmeyi hak etmişlerdi. Mattis böyle bir şekilde ölmeyi, parçalanmayı ve kumda katledilmeyi asla hak etmemişti.

Valen'in lanetinin yanında sadece kısa bir süre yaşamıştım. Onun dönüşümüne, ölüm ve kan tutkusunu bastırmak için katlanmak zorunda kaldığı acı ve ıstıraba tanık oldum.

Onun lanetiyle yaşadığım deneyim ne kadar kısa sürmüş olsa da, bir daha asla yaşamak istemediğim bir şeydi. Artık kıyılarımızda yüzlerce Kanlı Hayalet dolaşıyor gibiydi. Tek fark, bu lanetliler ölebiliyordu ama Öteki Dünya'yı selamlayana kadar kana duydukları şehvet asla dinmiyordu. Uyumadılar. Savaşmayı bırakmadılar.

Kalbimin derinliklerinde, Etta'nın düştüğünü biliyordum.

Bu, kazanabileceğimizden emin olmadığım bir savaştı. Diğerlerine uyarı göndermiştik ama kıyılarımızda Doğu gemisi kalmamıştı. Ari'den bir mesaj yok. Bir kuzgunun uçuşu bile yoktu. Calista sessizdi, ancak herhangi bir zamanda hangi krallıkta olduğundan asla emin olamadım.

Eğer Batı'daysa, yedi gece önce gönderilen sinyalden beri yanıt vermemişti.

Arkadaşlarımızın sessizliğine kızgınlık yoktu, sadece sert ve keskin bir korku vardı. Malin'i tanıyordum, Ari'yi tanıyordum, hikaye anlatıcısını iyi tanıyordum.

Sessiz kalırlarsa yardımımıza gelemeyeceklerini bilecek kadar.

Bu, onların da saldırı altında olduğu anlamına gelirdi.

Tahta parçalandığında irkildim. Bir bıçak -muhtemelen bir balta- kapıyı kırıyordu. "Lili," dedim, gözlerim kapalı, sesimi sabit tutmak için çaresizce. "Çocukları topla."

"Elise, hayır," diye fısıldadı Metta'yı yanına doğru kucaklayarak.

Herja'nın en küçük kızı henüz on üç yaşına basmıştı ve Lili'nin omzuna yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Anne babasının, ağabeyi Dain'in ve Laila'nın savaş alanına girişini izlemişti. Kız, Gunnar'ın Güney Adalar'da bilinmeyen bir savaşta kilitli kalacağını biliyordu.

Hepimiz ailelerimizin yarısına veda etmiştik. Ne zaman yeniden bir araya geleceğimizi ya da gelip gelmeyeceğimizi kimse bilemezdi.

"Lili," dedim umutsuzca. "Onları zirveye götürmelisin. Eski Timorca'yı bilen tek kişi sensin. Onları diğer taraftaki kıyıya ulaştırabilecek tek kişi sensin."

Halkımızdan bazıları, yaşlılar, hâlâ dokunulmamış Timorlular ya da çocukları veya küçük bebekleri olanlar, üç düzine savaşçı tarafından Eski Timoran'a giden geçidin hemen yakınındaki Kuzey Tepeleri'ne götürülmüştü bile. Lanetli halkın kaçındığı tek yer orasıydı.

Lilianna benim için bir anneydi. Sert biriydi, savaşlardan sonra Etta'yı idare ederken nazik talimatları ve sabrıyla bana nasıl kraliçe olunacağını öğretmişti. Torunlarının üzerine titrerdi, ailesini şiddetle severdi.

Ama benim olduğu kadar onun gözlerinden de anlaşılıyordu ki, bu krallığın hiçbirimizin beklemediği bir şekilde parçalanmakta olduğunu biliyordu.

Gözyaşlarını yanaklarından sildi ve küçüklere zorla gülümsedi. "Pekâlâ, canlarım. Ne yapacağımızı biliyorsunuz. Bunu konuşmuştuk."

"Hayır!" Livia bana doğru hamle yaptı ama Aleks'i onun elini tuttu.

"Hadi Livie," dedi, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. Kırılmıştı. Tatlı mizaçlı bir çocuktan ama Sol ve Tor alnından öpüp savaşa katılmaya gittiklerinden beri her gece sıksa omuzlarının sessiz hıçkırıklarla sarsılmasını izlemiştim. Şimdi kuzeni için cesur ve atılgan olmaya çalışıyordu. "Onlarla tüm zirvelerde karşılaşacağız."

Livia'nın kirpiklerinden büyük, ağır gözyaşları döküldü.

Ona küçük bir gülümseme verdim ve "*Seni seviyorum*" dedim.

Lilianna onlara "Bir arada kalın," dedi. Korkuyla, kalma, kocasının ve çocuklarının yanında savaşma ihtiyacıyla savaşıırken sesi ıslak bir törpüydü, ama

Ayrıca Timorlular olarak hepimizin burada bir yardımdan çok bir yük olduğumuzun da bilincindeydik. "Gölgelerde kalacağız, aşklarım. Tepeler soğuk olacak ama geri döneceğiz... siz farkına bile varmadan geri dönmüş olacağız."

Acı göğsümü parçaladı. Dört çocuğu Lilianna'yı takip ederek onları kalenin en uzak kulesinden dışarı çıkaracak dar bir kapıya doğru ilerlerken Kari gözyaşlarına boğuldu. Her birine onları sevdiğini söyledi ve bir sonraki buluşmalarında büyük salonda oturacaklarına söz verdi.

Aesir bir yumruğunu göğsüne vurdu, gözleri ıslaktı ve kız kardeşlerini koruyacağına, annesiyle babasını gururlandıracağına yemin etti.

"Seni seviyorum oğlum," dedi Kari, yumuşak ve kırık bir sesle.

Belki de kalplerimizin ikiye bölünmesinin verdiği dikkat dağınıklığıydı ama dikkatimi kapıya vermemiştim. Vuruşların kesildiğini fark etmeyecek kadar uzun süre. Bağırışlar, kıymıklar, hepsi sessizleşmişti.

Ta ki çok geç olana kadar.

Lilianna'nın çocukları götürdüğü arka kapı, menteşelerindeki ahşap sarkacak kadar güçlü bir şekilde kırılarak açıldı. Gözleri kanlı ay gibi kıpkırmızı olan kadın ve erkekler itiş kakış içeri girdiler. Ağızları, dişleri ve parmakları kurumuş kanla ıslanmıştı.

Lilianna küçüklere geri çekilmeleri için bağırdı, bir hançer çekti ve ucunu ince bir kadının boğazına sapladı. Eski kraliçeye çok benzeyen bir kadındı bu. Altın güneş ışığı gibi saçları, yırtık elbisesi muhtemelen çok değil birkaç gün önce çok güzeldi.

Çocuklar çığlık attı. Aesir bir bıçağı kavradı. Metta kendi bıçağına ulaşmak için çabalarken, Timorlu iri bir adam dişlerini göstererek ona doğru koşmaya başladı.

Metta çığlık attı ama adam kafatasının arkasında bir bıçakla öne düştü. Aesir genç prensesi kenara itti ve bıçağını kanlar içindeki Timoran'ın kafasından çekip çıkararak kız kardeşlerine saklanmaları için bağırdı.

Saklanacak hiçbir yer yoktu. Lanetli halk etrafımızı sararken, Kari'yle benim yanımdaki kapı yine tıkırdadı. Yine de sadece çocuklarımızı koruma güdüsü vardı.

"Yere yatın!" diye bağırdım, bıçağımı ortalara, boğazlara, göğüslere doğru savurdum. "Yere yatın!"

Livia ve Aleks bir oyukta Halvar'ın kızlarına sarıldılar. Kari önlerine atladı ve deniz baltasını kanlı dudakları ve ağarmış saçları olan şişman bir kadının karnına sapladı.

Döndüm ve uzun boylu bir adamın geniş gövdesiyle karşılaştım. Kumral sakalı günlerin kanıyla ıslanmıştı; gözleri kayıp ve vahşiydi.

"Egil." Kanım dondu. Egil Lysander. Calder'ın küçük kardeşlerinden biri. Zalimlikleri yüzünden babasından ve ağabeyinden nefret eden bir kuzenim. Ettan savaşlarından sonra, eski taş ocaklarının yakınındaki arazisinde Gece Halkı ve Ettanları gizlice barındırdığını keşfettiğimiz bir adam.

Egil, Valen ve ben tahta çıktığımızda halkımızın birleşmesine yardım etmiş bir kuzendi.

"Egil, hayır!" Burada olanlara karşı öfke, hiddet ve nefret dolu bir çığlık attım. Kuzenim artık beni tanı mıyordu, tek gördüğü kan ve Gece Halkı'nı parçalayıp beni kendisine katılmaya zorlama ihtiyacıydı. Ona doğru kesik atarken göz yaşlarım gözlerimi bulanıklaştırdı.

Tısladı ve saçımı tutmaya çalıştı. Bıçağım bileğine saplandı. Kaburgalarına vurdum. Kalçalarına. Onu dizlerinin üzerine çöktürdüm, sadece titreyen bir elini kaldırdığında durakladım.

"Elise." Sesi gergindi. Yan tarafını tuttu. "Elise, lütfen kuzen."

Kalbim durdu. Tanrım, aklı başındaydı. Solabilirdi. "Egil?"

Çaresizliği nefes almamdan daha hızlı bir şekilde değişti. O kanlı dudakları sefil bir sırıtışa dönüştü. Tekrar konuştuğunda neredeyse savaş lordunun sesini duyabiliyordum. "Seçim Kraliçesi."

Egil ortama bir hamle yaptı. Ben daha hızlıydım. Kılıcımın ucu ensesine saplandı. Öksürdü ve öne doğru eğildi, sonra hareketsiz kaldı.

Geri çekildim, sersemlemiştim ve odaklanmak için çaresizdim. Dövüş henüz bitmemişti.

Egil'in bedeninin arkasında başka bir kadın bana doğru hamle yaptı.

"Salon! Lanet salona git!" Kalbim durdu. Valen. Geliyorlardı.

Biraz daha. Onları biraz daha oyala.

Metta, Aesir'in kendisinden daha büyük olmayan Timorlu bir çocukla boğuştuğunu gördü ama çocuk çıplak tırnaklarıyla Aesir'i parçalamaya çalışıyordu.

Herja'nın kızı parçalanmış bir tahta parçasını eline aldı. "Metta, hayır!" Lilianna torununa bağırdı.

Kız çoktan lanetli çocuğa doğru koşmaya başlamıştı, sırık gibi bir adamın onu gözüne kestirdiğinden habersizdi. Bıçağını kaldıran lanetli Timorlu prensesi yere sermeyi hedefliyordu ama göğsünün ortasına saplanan bir bıçakla sarsıldı.

Adamın yanında Lilianna ufak tefekti, mizahi bir şekilde öyleydi ama adama doğru itti. Bilekleri ve kolları kana bulandı. Dik durmak için mücadele etti. Kılıcını adamın göğsünden çekip çıkarmaya çalıştığında, kılıç ona saplandı.

"Lili!" Çığlık attım. "Geri çekil!"

Lilianna kılıcı bıraktı, kaçmaya çalıştı ama ölmekte olan Timorlu adam onun kolunu yakaladı. Bileğini ısırdı, dişleriyle etini parçaladı. Lilianna çığlık attı ve yumruğunu adamın kafatasına vurdu.

Piçin arkasına geldim ve kılıcımı kaburgalarına sapladım. Acı içinde kükredi ama Lilianna'nın omzundan bir ısırik daha alarak kan akıttı.

Lanetli adamın tökezleyerek yere yığılması, gözlerini ölü gibi açıp kirışleri işaret etmesi sonsuzluktan daha uzun sürdü.

Kapı, yere düşmüş birkaç cesede çarptı. "Elise!"

Valen itti. "Elise, cevap ver bana. Livia!"

"Buradayız." Sesim çatallaştı.

Valen'in nefes nefese "Tanrılara şükürler olsun" dediğini duydum.

Bir sonraki nefeste Valen kana bulanmış bir halde içeri daldı ve onu Halvar, Tor ve Arvad takip etti. Sonunda Aleksi babalarından birini görünce yıkıldı. Çocuk Tor'a doğru atıldı ve göğsüne yaslanarak ağladı. Livia kollarını Valen'in beline doladı. Valen onun başını öptü ama karanlık, gece yarısı gözleri koridorun karşısında beni buldu.

Bir an için, basit, kısacık bir an için, hepimizin nefes aldığını bilerek huzur içinde olabilirdik.

Ama Valen'in gözleri büyüdü. "Maj?"

Tüm tanrılar. Etrafımda döndüm. Lilianna nefes nefese yerde yatıyordu. Kari nazıkçe kolunu tutuyordu.

Lili, Kari'yi itip uzaklaştırmaya çalışarak, "G-Git," diye homurdandı.

"Hayır!" Lilianna'nın yanına gittim. Gözleri şimdiden koyu bir kıızıla dönmüştü. Cildi solgundu, neredeyse hastalıklı bir griydi.

Kanında ne oluyorsa onunla savaşıyor bana dudak büktü. "Lili."

Arvad dizlerinin üzerine çöktü ve onun omuzlarını tuttu.

Ürperdi, yüzü acıyla buruştu. Sonra da saldırdı. Kendi kocasına.

"Gece Halkı."

Arvad oğullarından bile daha uzun bir yapıya sahipti. Lilianna'nın yanında onun iki katı gibi görünüyordu. Yine de kaçtı ve vücudunu Lilianna'nın arkasına doğru manevra ettirdi, kolları şiddetle Lilianna'nın beline dolandı ve çırpınan vücudunu göğsüne sabitledi.

"Lil." Kulağının dibinde yalvardı. "Benimle kal. *Tanrım*, benimle kal."

Sert bir el kolumdan çekiştirirdi. Valen beni arkasına çekti. Gözleri umutsuzdu, annesinin maruz kaldığı lanetin altında kalışını, babasına, ona, hepimize nefret kusuşunu izliyordu.

Livia, büyükannesinin Arvad'ın pençesinde çırpınışını dehşet içinde izledi.

"Maj, onu öldürme," diye inledi. "Lütfen onu öldürmeyin. O ... o iyileştirilebilir."

Bir elimi Valen'le kavuşturdum ve diğer elimle Livia'nın yüzünü kanlı tuniğime sakladım. Onu iyileştirecektik. Bir şekilde hepsini iyileştirecektik. Yanağıma acı bir gözyaşı düştü. Lilianna'yı kaybetmeyecektim. Lanet krallığımı kaybetmeyecektim. Çok fazla kan, çok fazla acı içinde barış için savaşırmışken olmazdı.

Odanın arka tarafından, kapı daha fazla savaşçımızla patladı. Sol, Stieg, Kjell Bror, Hagen ve Laila. Sol, Tor ve Aleks'i'yi kucakladı ama annesine biraz dehşetle baktı. "Bu da ne? Hayır. Söyle bana-"

"Saldırıya uğradı," dedi Valen, ses tonunda yeni bir sertlik vardı.

Sol öfkeyle gözlerini kırıştırdı. "O zaman ... lanet olası bir tedavi bulacağız. Sen iyileşmiştin."

"Ölerek," diye tersledi Valen. "*Ölmek*."

"Doğu'da-"

"Malin annemizle yürümek için burada değil... onu bize geri getirmek için."

Bitmek bilmeyen savaş geceleri ve kralımın sarsılmaz iyimserliği sarsılıyordu. Bir kolumu beline doladım.

"Geçenlerde hatırladım," dedim usulca. "Birbirimizi geride bırakmayız. Bir yolunu bulacağız."

Valen gözlerini kırıştırdı, sonra parmak eklemlerime sert bir öpücük kondurdu. "Daj."

Arvad'ın kasları, çırpınan karısına sarılırken nabız gibi atıyordu. Lili'nin güzel mavi gözleri kırmızı ve nefret doluydu. Başını geriye atıp kafatasını Arvad'ın göğsüne vurmaya devam etti. Onu ısıracağı için bileğini kana bulamıştı bile. Arvad onun gitmesine izin vermedi. Onu kucaklamaktan vazgeçmedi.

"Bak bakalım onu uyutabilecek misin?" Valen'in sesi pürüzlüydü, sanki boğazının arkasını kum kaplamış gibiydi.

Arvad'ın gözleri karardı. Çenesi titriyordu. Lili'nin kulağının dibinde, sadece karısına yönelik bir şeyler fısıldadı, sonra dikkatlice

güçlü, ağır kolunu Lilianna'nın çenesinin altına koydu. Kavrayışını sıkılaştırdı, ön kolu Lilianna'nın nefesini kesti.

Tekmeledi ve çırpındı. Keskin bir nefes almaya çalışırken teni umutsuz bir mor renge büründü. Lanetli olsun ya da olmasın, ciğerlerini havadan mahrum bırakmak herkesi sustururdu. Arvad kırıldı. Omuzları titrerken yanağında tek bir damla gözyaşı belirdi ama o yine de pes etmedi.

Lilianna'nın çırpınışları yavaşladı, zayıfladı. Kısa süre sonra Arvad'ın koluna zar zor vurabiliyordu.

Sonunda hareketsiz kaldı. Arvad ürpertici bir nefes verdi ve onu tutuşunu gevşetti. Başının yan tarafını öptü, dudaklarını saçlarında tutarak onu göğsüne bastırdı.

Kjell eski kralın yanına gitti ve omzuna vurdu. "İyileştireceğiz onu.

" Arvad hâlâ onun başını öpüyordu ama gözlerini kapatarak başını salladı.

"Gelin. Burada kalamayız," dedi Valen, kral rolüne geri dönerek.

"Yaklaşıyorlar ama ateşten nefret ettiklerini öğrendik. Bu benim için aynı şey değildi. Bu yüzden, bunun aynı lanet olmaması umut verici. Şimdilik, zirvelere ulaşana kadar onları uzak tutabiliriz. Maj'a yardımcı olacak uyku cereyanları var ama diğer topraklarda neler olduğunu öğrenmeye çalışmalıyız. Bunu sona erdirmek için Calista'ya ihtiyacımız olacak."

Bir umut ışığı kanımı ısıttı.

Erteleme başlar başlamaz yer sarsıldı. "Valen." Koluna yapıştım.

"Ben değilim." Bedenimi kendi tarafına doğru çekti ve Livia'yı diğer kalçasına yasladı.

Yer yine yuvarlandı. Daldı.

"Bu da ne?" Sol bağırdı, Aleks'i'yi kollarına aldı ve kale sallanırken oğlunun başını korudu. Pencereden dışarıyı işaret etti.

Uzakta, gece göğünün ürkütücü kırmızısına karşı, en batıdaki denizlerde bir ışık patlaması oldu. Paramparça olmuş bir altın patlaması gibi, gökyüzünde kırıldı. Zemin alçaldığında çığlıklar salonu doldurdu.

Valen bizi dizlerimizin üzerine sürükledi; benim ve Livia'nın başını kollarının altına aldı. Bir avucunu yarılan döşeme tahtalarının üzerine koyarak yeryüzünü paramparça eden her neyse ona karşı kendi öfkesini kullanmaya çalıştı.

Bir başka şiddetli sarsıntı bizi sarstığında pes etti ve krallığımız parçalanırken bize sınıksı sarıldı.

Bölüm 24

Hafıza Hırsızı

Klockglas'ın Uluyan Deniz Kıyıları

"ÇOCUKLAR NEREDE?" Kase kükredi. Gözleri kararmıştı ve gölgeler karanlık bir pelerin gibi omuzlarından süzülüyordu.

"Saklı." Parmak eklemlerinde midyeler varmış gibi görünen bir fae adamın pullu karnına bir hançer sapladım. Deniz fae'leri Uluma'dan akın etti. İntikam tısladılar, Doğu kıyılarında katledilen korkunç Ever Krallarına övgüler yağdırdılar.

Uluma'nın hemen ötesinde Kader Okyanusu'na doğru uzanan kayalıklar, Valen'in uzun zaman önce deniz tabanından yükselttiği kayalıklar, tehlikeli gelgit patlamalarıyla sular altında kalmıştı. Uluma bile büyük dalgalarla yuvarlanıp savruluyordu. Çok vahşi, çok ölümcüldü; diğer bölgelere ulaşamazdık.

Falkynler deniz perilerini kıyılarından uzak tutabiliyorlar mıydı? Hemlig'de Isak ve Fiske hasat mevsimi için yeni tohumlar toplamak üzere ziyaret etmişlerdi. Hayatta mıydılar? Bard bir hafta önce Tova ve Hanna ile birlikte Furen'e gitmişti ve Sander öksürüğe yakalanıp bizi sarayın yakınında tutmadan önce neredeyse ikizlerin de onlara katılmasına izin verecektim.

Başka bir deniz fae'si bana saldırdı. Silahları çok kötüydü. Tırtıklı, vahşi balıkların dişleri gibi. Bazıları rengarenkti, kabzaları mercandan ve bıçakları kemikten. Thorvald'a benzeyen bir deniz fae'si yakalamıştık. Sivri kulaklar, gözlerinde gün batımı parıltısı, bizim fae halkımızla denizdekileri ayırt etmek neredeyse imkânsızdı.

Onun anılarını çalmıştım.

Düşündüğümden daha kötüydü.

"Şu piçi görüyor musun?" Kase'ye bağırarak kılıcımı fırtınalı gözleri olan güzel bir kadına sapladım. Büyüleyiciydi, akıldan çıkmayacak kadar. Solgun

saçları ve yakut kırmızısı dudakları vardı. Elbisesi deniz çiçekleriyle dolu bir bahçede yüzmüş gibi yanardöner yeşildi ve vücuduna tam oturuyordu.

Elinde bir bıçak yoktu ama parmaklarını genişletti ve koyu renkli, sivri tırnaklarını uzattı.

"O burada değil," diye ısrar etti Kase. Siyah çelikten kılıcı, elinde kavisli bir kılıç olan bir fae'nin boğazını açtı.

Bunu anlamamıştım. Ölen deniz fae'lerinin anılarında Davorin'i görmüştüm. Kıyıya vuran cesetlerin kemik tozlarından alınan bu anılar, katledilmeden sadece birkaç dakika önce onun huzurunda oldukları anlamına geliyordu.

Bazıları savaşmayı reddettiği için öldürüldü.

Cesetleri daha sonra Denizler Uçurumu'nun şiddetli gelgitlerine doğru itildi, Uluma'nın ya da Kader Okyanusu'nun akıntılarıyla kıyıya vurmaya bırakıldı. Diğerleri, ölmeden önce tuzağa düşürdüklerimiz, onun etkisinden vazgeçtiler. Onun sefil özellikleri onların arasında duruyor, onları güçlendiriyor almak için Krallarını yıllar önce öldürenlerden intikam almak için.

O lanet yüzünü asla unutmayacağım. Deniz halkının öfkesini inşa etmiş, beslemiş, iltihaplanmasına izin vermişti. Krallarını katleden fae'lere karşı savaşmaları için onları kendi krallıklarından çıkarmıştı. Thorvald cehennemde çürüyebilirdi, umurumda bile değildi. Valen, o lanet trol yuvasında mahsur kaldığımızda Thorvald'ın sallayıp durduğu o kanayan altın diskle birlikte Ebedi Kral unvanını elinde tutuyordu.

Valen, Ebedi Kral'ın kardeşini, karaya ayak basmaları halinde tüm deniz halkının sonunun geleceği konusunda uyarmıştı. Davorin onları denemeleri için cesaretlendirmiş miydi? Hiçbiri onun karanlık transı altında gibi görünmüyordu, Güneyli fae'lerin on tur önce olduğu gibi değil.

Elbette bir taklitçi tüm dünyayı bize karşı ayaklanmaya ikna edebilecek kadar güçlü değildi.

Deniz fae'sinin sivri pençelerinden kaçtım, topuğumun üzerinde döndüm ve kısa kılıcımın ucunu omuzlarının arasına sapladım.

Acı dolu bir çığlık attı ve öne doğru tökezledi. Yüzünü toprağa yapıştırdıktan sonra omurgasına bastım ve dizimin üzerine eğildim. "Halkını uyarmıştık, geri dönersen ölürsün."

Gözyaşı dökebileceğini, sızlanabileceğini düşündüğüm yerde, kanayarak güldü. Hınzırca.

"Dünya fae'leri," dedi alçak, tıslayan bir sesle, denizdeki lanet bir fısıltı gibi. "Barış zamanınız doldu. Bizim için geri alma zamanı.

Ever."

Vücudu kasıldı ve donuklaştı, sanki hayat bir şekilde derisinin altında parlamış, sonra da gelgitlere karışıp gitmişti.

Ever'ı geri alma zamanı mı? Deniz Fae'lerinin diyarını mı?

Thorvald'ın mezara düştüğü yer burası olduğu için Doğu'dan intikam almak istiyorlardı. Ama Ever... Ever bildiğim kadarıyla koca bir dünyaydı.

Midem sıkışmıştı. Tanrılar, diğer krallıkları çoktan ele geçirmişler miydi? Uyarı Kuzey'den gelmişti ve Valen, Thorvald'ın katiliydi. Ayaklarımın altındaki bir ürperti tökezlememe neden oldu.

Zaman. Bu zamanla ilgili bir şey vardı. Bakışlarım tepemdeki kanlı aya kaydı. Kıp kırmızı ve korkunç. Göründü ve savaşlar başladı. Sanki Davorin bir şekilde alamete bağlıymış gibi, onun varlığında ortaya çıktı.

Korkak henüz yüzünü göstermemişti.

Düşmüş deniz fae kadınının yanına tükürdüm ve kılıcımı aldım. Dökülecek daha çok kan vardı.

Yirmi adım ötede Kase avuçlarını kaldırdı, mürekkepli gölgeler parmaklarının etrafına dolanmıştı. Kollarını göğsüne doğru çekti. Deniz fae'leri kıyıya doğru ilerliyordu, başlarındaki eşarplardan su damlıyordu, kulaklarındaki halkalar delinmişti. Lanet olası bir istilaydılar.

"Dagny! Arkadayım!" Luca'nın sesi kılıçların ve kızgın denizlerin gürültüsü arasında kükredi.

Kalbim göğsümde tekledi. Suyun kenarındaki alçak bir taş bariyerin yanında, Dagny ezici dalgalardan kurtulmak için mücadele ediyordu ama iki yanından ona yaklaşan kıvrık kılıçlı iki deniz fae'si vardı.

"Hayır, Dag! Kase, acele et!" Çaresiz, biraz da sayıklayarak bağırdım, sanki içimden bir ses ondan çok uzakta olduğumu biliyordu. Kase çok uzaktaydı.

Suya doğru koştum. Halka, yeni bir alevin içindeki korlar gibi sıcak ve keskin bir şekilde tenimi kavurdu. Derimin yüzeyi sanki biri etime bir meşale tutmuş gibi ağrıyana kadar, mesmer damarlarımın içinde dönüp durdu.

Deniz halkı yaklaştı. Açık avuçlarımı kullandım, sadece dokundum ve başlarını tutarak haykırdılar. Düşünceler çok vahşi, çok aceleciydi; nefes almayı, uyumayı, karınlarını doyurmayı hatırlamalarını ellerinden alıp almadığımı bilmiyordum. Belki de kanlarının denizden geldiğini unutmuşlardı. Fark etmezdi, kraliçenin yüzüğünü aldığımdan beri yaptığım büyü'nün güzelliği, ilk saldırının her zaman kafa karıştırıcı olmasıydı.

İnsanların aklını bir an için başından alırdı.

Sorun şuydu ki, bu benim gücümü tüketiyordu. Dalgaların arasından geçerken bacaklarımdaki kaslar daha şimdiden yorgunluklarını haykırıyordu. Hızımı korumak için mücadele ederken küfrettim ama Luca beni geçti. Çok iyi bildiğim bir çaresizlikle karısı için koşuyordu. Sevdiğin kişiyi tehlike ve ölümün beklediğini bildiğin zamanki çaresizlik.

Bunu yaşamıştım. Kase'nin kollarımda ölmesini izledim.

Bu, hiçbir aşığın yaşamaması gereken türden bir çaresizlikti.

Luca cılız görünümlü, sakallı bir deniz fae'sini göğsüne indirdi ve birkaç beyaz şapkalı dalganın üzerinden atladı.

Dagny çığlık atarak bıçağını deniz fae'sine sapladı ama tökezledi. Deniz piçi bıçağını kaldırdı, öldürücü darbeyi indirmeye hazırdı.

"Dag!" Luca ona doğru atıldı.

Zaman durdu. Luca karısını kendi bedeniyle sardığında ve deniz fae'sinin bıçağının ucu omurgasının derinliklerine saplandığında kalbime bir hançer -ya da en az onun kadar berbat bir acı- saplandı.

Deniz fae'si hiç acımadan kılıcını çekip kurtardı ve Luca sanki bir engelden başka bir şey değilmiş gibi kıyıya doğru koşmaya başladı.

"Luca!" Kase'nin çılgın sesi sadece birkaç adım arkamdaydı. Kryv kardeşlerini, çocukken onları Ivar'dan koruyan adamı çağırıyordu.

Dalgaları yararken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı.

Dagny'nin başı su yüzüne çıktı ve dalgalar ona tekrar tekrar çarparken hıçkırıya hıçkırıya ağladı. Luca'nın eli Dagny'nin yüzüne uzanırken titriyordu.

Ona küçük bir gülümseme verdi. İnsanın son kez gülümsediği türden bir gülümsemeydi bu. Kalbiniz bunun başka bir ruhun görebileceği son şey olacağını bildiğinde.

"Dagny, hayır!" Bağırdım. "Çekil!"

İkinci deniz fae'si kaldı. İkinci bir kılıç. İkinci bir düşman.

Dagny Luca'nın başını göğsüne bastırdı ve bakışlarını Luca'nın dağınık saçlarında gezdirdi. Kocasına sunduğu aynı lanet gülümsemeyi şimdi bana yöneltti.

"Ona onu sevdiğimizi söyle," diyecek zamanı kalmıştı ki arkasındaki fae kılıcını boğazına dayadı.

"Hayır!" İki büküm oldum. Savaşın ortasında pervasızca bir hareketti ama acı çok fazlaydı. Arkadaşlarımin, ailemin kanlı dalgaların içine düşüşünü izlerken, acı ve ekşi bir ıstırap ciğerlerimden havayı çekip aldı.

Nefes alamıyordum. Gözyaşlarımın arasından göremiyordum. Hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke, acının içinden süzülüyordu. Sevdığım herkesin kaybı göğsümde öfkeli bir düğüm gibi toplanmış gibi, hepsini bu sefilin, krallıklarımızı nefretiyle kirleten bu canavarın üzerine attım.

Kase'yi zalim bir maskeli baloda kaybetmenin acısı için. Hagen'ın kayıp ailesi için.

Jens için.

Vali için.

Küçük çocuklarını büyütemeyen ebeveynlerimiz için.

Şimdi, Dagny için. Luca için. Yaşlılık onları Öteki Dünya'ya sürükleyene kadar basitçe yaşamaktan başka bir şey istemeyen iki ruh. Oğullarının bir adam oluşunu izlemeyi hak eden ruhlar.

Gitmişlerdi. *Onun* yüzünden.

Berbat bir öfkeyle titredim ve avuçlarımı kaldırdım. Parmak uçlarımda ısı titreşti. Yüzük yandı. Etrafımda gölgeler kalınlaştı. Sessiz ve korkutucu bir şekilde Kase yanıma geldi. Tek kelime etmeden elimi tuttu ve hem Alvers hem de yeminlerimiz olarak paylaştığımız bağ, kanıma şok edici bir güç akışı gönderdi. Karanlık güç. Öyle bir güç ki yozlaşmasına ve tüketilmesine izin vermeliyim.

Bir an için öyle düşündüm.

Birkaç keskin ışık parıltısıyla birlikte karanlık dalgaları vahşi bir fırtına gibi etrafımızda dönüyordu. Dalgalaradaki deniz fae'leri durdu. Sıra sıra dizilmiş düşmanlar, en sonunda, kıyılarımıza biraz korkuyla baktılar.

Sadece Kase'nin büyüünü körüklediler.

İki halsiz görünümlü fae kayalık kıyılara adım attığında, yüz hatlarını hırçın, beyaz sırtışı kapladı.

"Korkuyor musun, deniz fae'si?" Kase'nin sert sesi nabzımı hızlandırdı.

Çoğu hareket edemeyecek kadar sersemlemiş görünüyordu, diğerleri daha derin sulara doğru geri adımlar attı. Bazıları yüzeyin altına daldı.

"Öyle olmalısın," diye devam etti Kase, gözlerinin parlak siyahında çılgın bir bakış vardı. "Bir kâbuslar âlemine adım attığının farkında değil misin?"

Onun hareketi benimkini teşvik etti. Kalplerimiz ve ruhlarımız aracılığıyla bağlanmış birleşik bir saldırı, kollarımızı genişçe açtık.

Öfkeli bir gölge rüzgârı işgalcilerimizin yumuşak karınlarını karanlık hançerler gibi parçaladı. Sıra sıra fae'ler, mesmer'inin kıymıkları kaburgaların, gözlerin, boğazların derinliklerine sapanırken düştü, hatta birkaçı

Çılgılık attıklarında açık ağızlarından giren karanlık noktalar kafataslarının arkasında delikler açıyordu.

Büyücümünden çıkan parlak ışık kafalarının tepelerine çarparak en temel düşüncelerini parçaladı. Nefes almak, hayatta kalmak, yaşama isteği. Fae daha fazla ayakta durmayı düşünemeyene kadar bilinçlerinden soyuldular.

Kıyının her iki yanında elli adım ötede deniz perileri devrildi. Uluma'nın derinliklerinden yükselenler durdular ve insanların tökezleyip düşmesini biraz da dehşetle izlediler. Neyin geldiğini anlayamadan öldüler.

Denizin fae'leri geri çekilmeden önce denizin üzerine sadece birkaç nefeslik bir sessizlik çöktü. Kaçmak için bağırdılar. Korkunç güzellikteki yüzlerini ya da pullarını, sefil gözlerini Uluma'nın derinliklerine daldırdılar.

Ben Kase'ye karşı tökezledim, o da bana karşı. Böyle bir mesmer telaşı ikimizin de gücünü çaldı, ama bundan daha fazlası... keder zayıflatıcıydı.

Kase dizlerinin üzerine çöktü. Arkasında toplanan Kryv'ler, Luca ve Dagny'nin kolları hâlâ birbirine bağlı, kıyıya yakın bir yere düştükleri yere bakarken sefil bir sessizlik içindeydiler. Raum gözlerini saklayarak başını eğdi. Lynx bir elini omzuna vurdu.

Ash bir elini geniş göğsüne bastırdı. Kryv'lerin en gençlerinden biri diğerlerinin çoğundan daha uzun boylu olmuştu. Ash gözyaşlarının utanmadan kirli yanaklarından süzülmesine izin verdi.

Kase boğazını temizledi. Elinin tersiyle gözünün bir köşesini sildi ve denizin tokadından kalktı.

"Onları Felstad'a geri götürmeme yardım et. İlk kez gerçekten özgür olduğumuz yere." Sesi titriyordu. "Von Grym ailesinin savaşçı olarak öldüğünü bilecek. Onların bu gece tanrılarıyla birlikte yemek yediklerini bilmeli."

Elimi onunkinin içine soktum. Kase tanrıların varlığını görmezden gelme eğilimindeydi ama Von'un anne ve babasının daha önce gelip geçenler tarafından selamlandığına inanmak isteyeceğini biliyordu. Kase çocuğun şimdi de bu inanca tutunmasını isterdi.

Doğru, Kase tanrılara inanmazdı ama saldırılara biraz ara verilmesi, hatta Dag ve Luca'nın cenaze ateşlerini yakmak için birkaç saat geçmesi için gökyüzüne sayısız dua göndermişim.

Görünüşe göre, şimdilik, bu dualar duyuldu.

Ateşler Felstad'ın hâlâ kavrulmuş taşlarını altın ve kırmızının dans eden tonlarında tutuşturdu. Von en önde duruyordu, çenesi titriyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Bir çocuk. Sadece on dört yaşında bir çocuk ve şimdi dünyayla tek başına yüzleşecekti.

Hayır. Yalnız değil. Biz hep yanındaydık.

Başımı Kase'nin omzuna yasladım ve Jonas'ın Von'un yanına çöküp elini çocuğun sol avucuna koymasını izledim. Sander nazikçe sağ elini tuttu. İki prens Von'a sarıldılar, genç olmalarına rağmen onlarla arkadaşlık eden bir çocuktu bu. Onlarla birlikte yonttu. Nehirlerde yüzmeye gitti. Tıpkı Kase ve Luca'nın çocukken yaptıkları gibi, Falkyn Yuvası'nı ziyaret edip ortalığı kasıp kavurdu.

Bir damla gözyaşı kirpiklerimden süzülüp burnumdan aşağı aktı, ta ki dudaklarımdaki tuzun tadını alana kadar. Ben Kryv'den korkarken Dagny benimle arkadaş oldu. Von için, Luca için yorulmadan savaştı. Cesur ve özveriliydi.

Luca'nın tek istediği ailesiydi. Arkadaşlarıydı. Huzuru.

"Bize bir yer ayır," diye fısıldadım alevlere. *Her gün doğumunda, özleyeceğim*

Sen.

Kase kımıldadı ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni tuttu. sıkıca yanına yaslandım. Beline sarıldım.

Onu tanımayanlar için Nightrender bir şeytan, kalpsiz bir gölgeydi. Geri kalanlarımız içinse, ailesindekilerden başka hiçbir şeye değer vermeyen bir adamdı. Luca Grym onun ailesiydi. Dagny hem fahri Kryv hem de Falkyn'di. Onun ailesiydi.

Onları severdi.

Onlar olmadan acı çekiyordu.

Ve bunu hepimizden saklamaya çalışırdı.

Beline sarılışımı biraz daha sıkılaştırdım. "Sen onun kardeşiydin, Kase Eriksson."

Gözlerini sönmekte olan ateşlerden ayırmadı ama çenesinde bir kas kıpırdadı. "Ve o benimdi."

Ateşler gece boyunca sönecekti. Felstad'ın açık kapılarına geri dönen alayı sessizlik takip etti. Inge bizi sessizce, yeni bir deniz fae dalgası kıyılarımızı terörize etmek için geri dönmeden önce kalan zamanımızı değerlendireceğimiz kapılara doğru yönlendirdi.

Kıyıları mühürleme planlarımız vardı. Eğer Niklas ve diğerlerine Uluma'nın ötesinden ulaşabilirsek, belki biraz Elixist korumayı manipüle edebildik. Denizi kaynatırdık, böylece fae'ler iç organlarında pişerdi. Bugün bizden çaldıklarını telafi etmek için aynı derecede acımasız bir şey.

Bir sonraki adımda yer titredi. Tıpkı sahilde olduğu gibi. Kase dirseğimi kavradı ve kıyıya doğru döndü. Belki o da aynı şeyi düşünmüştü: Kuzey mi gelmişti?

Hiçbir şey, ta ki . . .

"Bu da ne?" Lynx sordu.

Gökyüzünde garip, altın rengi bir şimşek çaktı.

"Raum, ne görüyorsun?" Kase Kryv'ini işaret etti. Raum'un görme yeteneği ve büyüü dönüşler boyunca daha da güçlenmişti.

Raum bir adım öne çıktı, gözleri kısılmıştı. "Tam olarak söyleyemem ama bir *ışık* patlamasına benziyor. Tanrılardan geliyor, Batı'dan geliyor."

Calista. Nabzım hızlandı ama hikâye anlatıcımız için endişelenecek vaktim yoktu. Bir sonraki nefeste yer tekrar sarsıldı. Daha şiddetli. Altımızdaki hastalıklı bir çatlak, temelimizin, ayaklarımızın altındaki lanet olası ana kayanın parçalanmakta olduğu gerçeğine yol açtı.

Kryv gölgeler kadar hızlı hareket etti ve gençlere uzandı. Lynx, Von'u yakalarken Inge, Hob'a kızlarını koruması için bağırdı.

"Jonas! Sander!" Kase bağırdı, bir eli üzerimde, diğer kolu açık, oğullarımızı işaret ediyordu. "Bana gelin, hemen. *Hemen*."

İkizler bize doğru koştular. Sıska kollarını babalarının beline doladıkları anda toprak öyle bir sarsıldı ki dizlerimizin üzerine çöktük ve Klockglas denize batar gibi oldu.

Bölüm 25

Kuzgun Kraliçe

The Court of Hearts-Güney Krallığı

ARININ uzun Gece Halkı bacakları beni bire karşı üç adım geride bırakabiliyordu. Yürüyüşümü uzatmak için mücadele ettim ama topraktaki şiddetli sarsıntılar yolculuğu daha da kötüleştirdi. Kalbim hız için çılgık atıyordu. Yuvalara ulaşmamız gerekiyordu. Ona kollarımda ihtiyacım vardı.

Yer derin bir yarığa gömülürken Ari bir anda beni yolumuzdan çekti.

"Ne oluyor?" Anlamsız bir soru. Ari de en az benim kadar biliyordu.

Ada günlerdir bir kez daha vahşi vebaya yenik düşmüştü, ama daha kötüsüne. Fae halkı, şifacılar Niklas'ın iksirleriyle onları tedavi edene kadar öfke içinde kıvranıp durdu. Adalar savaşından bu yana, tüm krallıklar Davorin'in karanlık büyüüne karşı iyi bir şekilde stoklanmıştı.

Yine de, kanlarını ele geçirdiğinde, vahşi veba acımasız ve affetmezdi.

Yer tekrar sarsıldı. Ari başımı göğsüne yasladı, nefesleri sert ve hızlıydı, sanki bir nefes daha almadan ciğerlerini dolduramıyormuş gibiydi.

Vardiyada bir duraklama daha olduğunda hiç vakit kaybetmeden tekrar ağaçlara doğru koşmaya başladık.

Etrafımızdaki halk Borough duvarlarını terk etti. Kral ve kraliçelerinin emriyle Fısıltı Gölü'ne doğru yola çıktık. Burası, birkaç ağacın üzerimize devrilmeyeceği, tepelerin boyun eğmeyeceği, Kalpler Sarayı'na yeterince yakın tek düz araziydi.

"Bu ... Valen değil," dedi Ari biz koşarken nefes nefese kalarak.

İlk başta, Kuzey'in yükselen savaşta bize yardım etmek için geldiğini düşünmüştük -ummuştuk-. Bu onların güvende olduğu anlamına gelirdi; meşalelerde yaktıkları uyarının geçtiği ve adalara yardıma geldikleri anlamına gelirdi.

Hiç Ettan gemisi yoktu. Sadece kayan toprak ve kan kırmızısı gökyüzüne karşı altın rengi bir patlama vardı.

Davorin diye biri yoktu.

Ari uyumamış, neredeyse hiç yemek yememişti. Alev bir uyarı olarak tutuştuğundan beri, elinde yadigâr kılıcı, Davorin'in saldırısını bekleyerek kapılarda yorulmadan dolaşıyordu. Sadece büyüsünün özü buradaydı ama savaş lordundan gerçek bir iz yoktu.

Davorin eziyetten zevk aldığı için onu görmemenin pek bir anlamı yoktu. O buradaydı. Bir yerdeydi.

Bunu tüm ruhumda hissedebiliyordum.

Bu düşünce adımlarıma çaresizlik kattı ve ağaç sınırına ulaşana kadar her adımımı hızlandırdım.

Boğuk bir çığlık attım. "Ari, orada. Tanrım, acele et."

"Lanet olsun." Ari, bir eli geniş bir deliğin içinde, karnının üzerine yığılmış Gorm'u görür görmez elimi bıraktı. Magus ve Yılan Sarayı muhafızları kan lordunun etrafını sarmış, emirler yağdırıyor ve başlarını düşen dallardan koruyorlardı.

Ağaçlarda, Gunnar Strom ve diğer okçular, vahşi fae'ler bize saldırmaya çalıştığında yuvanın sınırlarına ateş ettiler.

Eryka'nın gözleri yıldızların parıltısı gibi bembeyazdı, yüzü gökyüzüne dönüktü ve aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu. "Kader başlangıca geri götürecek. Sonunda kimin yükseleceği henüz belli değil."

Başımı salladım, dikkatimi yıldız kahininden ayırdım ve trol yuvasının girişinin önüne düştüm.

"Gorm, nerede o?" Ari kan lordunun yanına doğru kaydı.

"Trol halkı karşı tarafa göçmüş durumda," dedi Gorm. "Prenses ulaşamayacak kadar derinde."

"Ne!" Kenara doğru eğildim. "Mira? Mira, konuş benimle."

Bir inilti cevap verdi.

Ari, Gorm'u taklit etti ve karnının üzerine yattı. Trol yuvasının derin olduğu doğrudu. Magus, açıklığın gölgelerini kovmak için kralın başının üzerine bir fener astı. Belki bir düzine adım aşağıda, Mira yuvanın dibinde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, etrafı kayalar ve iri toprak parçalarıyla çevriliydi.

Troller, Dunker ve kabadayı kuzenlerinden birkaçı prensesi izlemekle görevlendirilmişti, Davorin lanet yüzünü gösterirse onu ondan saklamakla görevlendirilmişlerdi. Rune ağaçlara saklandı, Gorm ve Magus ise her iki girişi de izledi.

Yuva sarsıntılardan çökmezse, çok geçmeden vahşi fae hepimizi ele geçirecekti. Eti kesen sonsuz oklardan etrafa yayılan kanın keskin kokusu, bıçaklarını aynı şekilde kullanan yaya Gorm'un kanlı fae'lerinin arasından geçiyordu.

Ari elini tünele doğru uzattı. Sırıttı, geniş ve beyaz. Zoraki bir sırtıştı ama Mira'ya göre bu, şakaları ve alaylarıyla onu güldürmekten başka bir şey yapmayan tanıdık babasıydı.

"Hadi kızım," dedi Ari. "Maj ve ben ağaçların arasında bir yarış yapıyorduk. Katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Yer tekrar kaydığında bir çığlık attım. Mira hıçkırdı. Ari'nin çenesi titredi ama yine de gülümsemeye devam etti.

"Mira," dedi daha sert bir sesle. "Haydi, şimdi. Yuvayı terk etme zamanı. Ayağa kalkmalı, tırmanabildiğin kadar yükseğe tırmanmalı ve elime uzanmalısın. Benden başka hiçbir yere bakma. Maj sana yardım edecek."

Avucumu toprağa bastırdım, toprağı kökler, asmalar, kızımızın alabileceği işe yarar herhangi bir şey filizlendirmeye çağırdım. Ta ki onun sözleri karşısında kalbim durana kadar. "Yapamam," diye feryat etti Mira.

Çığlık attı, o ses kalbimi paramparça etti. şiddetli bir toprak yuvarlanması Borough'daki uzak pencereleri çatlattığında ruh parçalara ayrıldı.

"Mira," dedi Ari, sesi sertti. "Elimi tut. Şimdi." "Daj," diye inledi. "Ayağım. Sıkışmış."

Hayır. Boğazımı iğrenç bir safra akıntısı yaktı. Birkaç şiddetli sarsıntı daha ve o gömülmüş olacaktı. Adalara ne kadar umutsuzca yalvarırsam yalvarayım, hareketi durdurmayacaklardı. Burada farklı bir gücün, farklı bir büyü'nün devrede olduğu daha da netleşiyordu.

"Saga." Ari yadigâr kılıcı bana fırlattı. Dizlerinin üzerinde manevra yaptı ve delikten kaymaya başladı.

"Ari, hayır."

Sadece hızlıca sırtacak kadar uzun bir süre durakladı. "Birazdan dönerim, tatlı tehdit."

Sözlerinde bir vaat gizliydi. İkimiz de tutamayacağını bildiğimiz bir sözdü ama bunun pek önemi yoktu. Ya Ari ya da ben o lanet yere girecektik.

ve o olmasının tek nedeni o uzun, kanayan Gece Halkı bacaklarıydı.

Karmakarışık altın sarısı saçları yuvanın içinde kayboldu. Gözlerimi kapadım, geceye onun dönmesi ve kızımın zarar görmemesi için yalvardım.

Tanrım, ana kayanın bir kez daha zalimce titremesi onları tuzağa düşürecekti. Ailem, tüm dünyada en çok değer verdiğim iki insan, benim için kaybolmuş olacaktı. Nefretin, korkunun ve pişmanlığın sıcak gözyaşları damarlarımı yaktı.

Davorin benim zorbamdı. Onu geri getirmiştım. Birden fazla yönden, bu belanın, bu acının aptal genç kalbimin suçu olduğunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Düşünsenize, bir zamanlar o piçle aşkı tanıdığımı sanmıştım.

Şu anda Ari'yle yaşadığım aşk, kocamdan önce bildiğim tek şeydi.

Deliğin tepesinde Ari'nin yerini aldım ve Ari kayarak Mira'ya doğru ilerlerken düşen toprak dalgalarının arasından gözlerimi kırıştırdım. Ne kadar zamandır karanlıkta kapana kısılmıştı? Troller mağaradan uzaklaşabilirdi ama Rune ve Gorm işaret göndermeseydi Mira orada mahsur kalabilirdi.

"Ayak bileği gibi görünüyor," dedi Gorm açıkça.

Çoğu durumda düz ve doğrudan konuşurdu ama Lord Gorm'u ses tonundaki endişe titreşimlerini yakalayacak kadar uzun süredir tanıyordum. Oradaydı. Küçük prensese değer veriyordu. Sadece bir kraliyet mensubu olduğu ve Gorm kraliyet hanesini onurlandığı için değil, ona gerçekten değer veriyordu. Onun şakalarının anlamını asla anlamayan garip, nazik bir amca gibi.

Feneri kaldırdım, karanlığa daha fazla ışık verdim. Çakıl taşları ve toprak parçaları yüzüme çarptı. Gözümü kırpmadım. Ari Mira'ya ulaşana kadar zor nefes aldım.

Hıçkırdı ve nefesi kesildi. Tehlike her yerdeydi ama onu kollarıyla sarmak, başını öpmek ve yanında olacağına dair güvence vermek için birkaç nefes aldı.

"Seni terk etmiyorum," dedi.

Ari ağır bir toprak yığınını tokatladı. "Çık dışarı Dunker. Lanet trol. Sanki bir işe yarıyormuş gibi hâlâ etrafta dolanıyorlar."

Şüphesiz, troller kraliyet görevlerini bırakmayı hazmedemediler. Yine de iri pençelerini çıkarıp bizi uyarmaya gelmeleri ya da Mira'ya daha iyi ulaşmak için yeni bir çukur kazmaları çok daha mantıklı olurdu.

Yer sarsıldı, Ari toprak mağaranın duvarlarına dayanmak zorunda kaldı. Mira'nın üzerine eğilerek onun küçük bedenine bir kalkan oluşturdu. Gorm'un ağır avuç içi alt bacağımı kavradığında oyuğun kenarı gevşedi ve neredeyse beni de diğerleriyle birlikte kanaldan aşağı fırlatıyordu.

"Mira," dedi Ari titreme azaldığında. "Bu taşı kaldıracam ve senin hareket etmen gerekiyor." Bir elini kaldırdı. "Hayır, acıttığını biliyorum ama burada kalamayız. Siz savaşçılar gibi güçlüsünüz. Ayrıca, o sinir bozucu ikizleri bir daha gördüğünüzde gücünüzle nasıl övünebileceğinizi bir düşünün."

Mira öksürdü ve tahmin etmem gerekirse neredeyse gülüyordu. Eriksson ikizlerine cesur ve kurnaz olduğunu kanıtlamak onun varoluşunun bir zevkiydi.

"Hazır. Bir," Ari omzunu taşın altına dayadı. "İki. Üç."

Homurdandı ve taş yerinden oynadı. Mira soluk soluğa ağladı ama bir başka öfkeli sarsıntı yeri sarsana kadar kendini sürükledi.

"Ari!" Kollarımı tünele doğru uzattım. "Acele edin, tanrılar, lütfen acele edin."

Ari bir sonraki nefesinde Mira'yı kucaklayıp sırt üstü yatırdı. "Başını eğ, Mira. Başını aşağıda tut."

Parmakları tünelin duvarlarına saplandı. Sarsıntıya karşı tünelin kenarları hafifçe esnerken küfrettim ve ellerimi uzattım. Gorm ayak bileklerimi tuttu ama ben ellerimi onlara uzatmak için çaresizce tünelin derinliklerine doğru eğildim.

"Maj'a git," diye emretti Ari. "Mira, git, git."

Sıska kollarını onun omzuna uzattı. Parmaklarımız kenetlendi, sonra birbirinden ayrıldı. Ari küfretti, tünelin bir çıkıntısında sabit dururken kasları titriyordu, dengesini sağlamaya ve Mira'yı geriye düşmeden yüzeye doğru çıkarmaya çalışıyordu.

"Biraz daha, kızım." Neredeyse tünelin içine yuvarlanıyordum. Eğer Gorm olmasaydı, tünelin kenarından aşağı dökülecektim.

Mira hıçkırarak ellerime vurdu ama bir sonraki denemesinde avucu benimkine değdi. Onu yan tarafa çekti. Gorm bacaklarını çekti. Bir ip gibi Mira'yı tünelden çıkardık. Gözyaşları içinde göğsüme yığıldı.

Bir sonraki sarsıntıda tünelin yarısı çöktü ve kalbim durdu. "Ari!"

Yavaşça, Mira'yı arkamda korudum ve toprağı kazdım açıklığı yarıya kadar kaplıyordu. Ari dökülmeyi önlemek için vücudunu duvarın kenarına yaslamıştı. Teni nemli toprakla kaplıydı, vücudu efordan titriyordu. O güzel, yumuşak, altın rengi gözler karanlıkta benimkileri tutuyordu.

"Sakın buna cüret etme," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Zamanımız tükeniyor. Bu dünya teslim olacak ve onu buradan götürmen gerekiyor Saga," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu kavgaları birlikte veriyoruz, sakın benden vazgeçmeye kalkma." Kollarımı tünele uzattım, topraktaki çatlakları, ağaçların kırılmasını düşünmedim. Kocamın elinin elimde olması, kollarının beni sarması dışında hiçbir şey düşünmedim.

"Birlikte. Bana söz vermiştin, Ari Sekundär." Daha derine battım. Gorm bir kez daha bacaklarımı kavradı. "Hikâyemiz burada bitmiyor. Şimdi kışını kaldırıp bu tünelden çık."

Sürekli sarsıntılar trol yuvasına daha fazla taş, daha fazla moloz gönderdi ama kısa süre sonra Ari çenesini sıktı. Tırmanmaya başladı, ilerlerken dikkatliydi. Etrafındaki toprak kırılıyordu. Yuvanın gücü ve sağlamlığı azalıyordu.

"Saga," diye homurdandı, sanki tüm adalar baş aşağı dönüyormuş gibi hissettiğinde. "Gidin, *tanrılar*. Gidin."

"Ver. Bana. Elini ver." Toprakla yıkanmıştım. Topaklar kirpiklerime yapışmış, görüşümü bulanıklaştırıyordu ama o sadece birkaç adım ötemdeydi. Birkaç hareket daha yaparsam onu yakalayacaktım.

Lanet okudu ama çıkıntı yapan bir köke uzandı. Titreyen bir toprak kabarmasıyla yuva ikiye bölündü.

"Ari!" Çığlık attım. Çatlak onu içine alıyordu. "Elimi tut. Atla!"

Hiçbir seçeneği kalmayan Ari, toprak duvardaki tutuşunu bıraktı ve kolunu uzatarak yarıktan karşıya atladı. Eli avucumu kavrayıp ağırlığıyla omzumu acıyla çekince acı dolu bir çığlık attım. Bir anda diğer elimle bileğini kavradım.

"Tırman," diye fısıldadım, sesim sertti. "Bana yardım et."

Ari açık bir çukurun üzerinde asılı duruyordu, tüm duvarlar çökmüştü. Ayakları duvardan geriye kalanlara tutunana kadar vücudunu salladı. Bedenimin üzerinden daha kalın, daha geniş bir form tünele uzandı.

"Sıkı durun Kralım," diye devam etti Gorm'un tok sesi. "Kraliçeden çok daha güçlüyüm ve tüneliğinizi ele geçireceğim. Bu yapılmalı."

Gorm tek kelime beklemeden üzerime uzandı, artık Ari'nin üstünün arkasını kavrayacak kadar yakındı. Birlikte kaldırdık. Fazladan çekiş Ari'yi kenara çekmeye yetti, böylece bir bacağını çıkıntıya takıp tünelden yuvarlanabilecekti.

Tuniği sırtından yarıya kadar sıyrılmıştı, yüzü kir içindeydi ama kanamadan kurtulmuştu. İki nefes içinde bedenimi kendine bastırdı.

"Aptal kadın," diye nefes nefese boğazıma sarıldı. "Tuzağa düşebilirdin, yaralanabilirdin ya da-"

"Konuşmayı kes." Kollarımı boynuna doladım ve onu içime çektim. "Bir daha sakın bana seni terk etmemi söyleme, anladın mı? Bu olmayacak, seni lanet olası aptal."

Ari boğazımı öptü, sonra Mira aramıza girdiğinde titreyen bir nefes verdi. İkimize de sarıldı, başlarımızı, yanaklarımızı ve Mira'nın alnını öptü.

"Tüm tanrılar." Gorm bizi rahatlama anından sarstı. Kan Lordu böyle bir şekilde soluk soluğa kalmamıştı. Nadiren hazırlıksız yakalanırdı. Ama şimdi afallamıştı.

Bakışlarımı kaldırdım ve korkuyla haykırdım. Ari beni arkasına yerleştirdi; Mira'yı bedenimle sardım. Orman zemini kırıldı ve eğildi, büyük toprak ve kaya patlamaları Kanlı Saray'daki gayzerlerin patlaması gibi havaya fırladı.

Ama onların ötesinde bir gece pelerini vardı. Pıhtılaşmış mürekkep gibi gölgeler ağaçları, eğrelti otlarını, yoluna çıkan her şeyi yutuyordu. Karanlık, kaçamayacağımız kadar hızlı bir şekilde yolumuza çıkıyordu. Yakalanacaktık.

Bu her zaman korktuğum andı.

Hikayelerimizin bittiği an.

"Seni seviyorum," dedi Ari, kollarını bana ve Mira'ya dolayarak. Başını eğdi. "Öteki Dünya'ya, seni seviyorum."

Dünyamız zalim bir karanlığa gömülmeden önce duyduğum son şey onun sözleriydi.

Sonun Başlangıcı

Bölüm 26

Hayalet

DÜNYA ürkütücü bir sessizliğe g ö m ü l d ü . Sanki her şey -ses, hava, hareket- birkaç nefes için durmuş gibiydi.

Calista keskin bir nefes verdi ve göğsüme doğru yığıldı. Şarkı sırasında ikimiz de yere düşmüştük, seidr'in gücüne fazla kapılmıştık. Her ne yaptıysak, bana Kuzgun Kraliçe'yi yatağa bağlı, kanlı ve hırpalanmış bulduğumuz o geceyi hatırlatmıştı.

Diğer krallıklar için bir işaret ya da rehber olmaya çalışarak, bir kez daha ciddi bir şey yapmış olduk.

"Silas." Calista başını kaldırdı, gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tuhaf hissediyor musun?"

Başımı salladım ve bedenini kendime çektim. "Sanki yine bir şeyleri çözmüşüz gibi hissediyorum."

"Sanki daha önce olmayan yeni bir yol açılmış gibi."

Aynen öyle. Uzuvarım ağırlaşmıştı, nabzım yorgunluktan zayıflamıştı ama parlak pencereden ana sıraya doğru bakmayı başardım. "Kahretsin," diye tısladım nefesimin altında.

"Ne?" Calista bir elini göğsümde tutarak ama dışarı bakmak için dizlerinin üzerine çökerek "Ne?" dedi.

"Rave," dedim. "Yarattıkları kalkan zayıflıyor."

Kıyıdaki yaldızlı kılıçların arasında, dalgaların altındaki karanlığa karşı yanan kalkanlarının titreşimi, yağmur fırtınasındaki bir kor gibi sönüyordu.

"Bizim yüzümüzden mi?"

"Bu bir uyarıydı," dedim, göğsümde derin, sefil bir önsezi toplanmıştı. "Masal sona erdi ve krallık bir kez daha başlangıca döndü. Döndüğü yer onun toprağı. Sanırım bu bir yol.

ama az önce açtığımız alternatif kader her neyse, onu bulmalıyız. Çabucak."

Calista gözlerini kırptırdı, dudakları gergin ve kansızdı. Başını sertçe sallayarak, atılmış giysilerimize doğru koşmaya başladı. Tanrım, günlerimizin sonuna kadar onun uzuvlarına dolanmış, huzurlu ve yüksüz kalmak için neler yapmazdım.

Giyindik. Avuçlarım onun vahşi örgülerini düzeltti. Sanki maskesiz görünmenin büyük bir sıkıntı yarattığını biliyormuş gibi maskeyi yara izimin üzerine sabitlememe yardım etti. Birlikte Hus Rose'u ön kapıdan terk ettik ve Raven Row'un yeni restore edilmiş Arnavut kaldırımlı taşlarından aşağıya doğru koştuk.

"Durun," diye bağırdı Olaf, Rave savaşçıların sırasına doğru yürürken.

Uzakta, denizin yüzeyinde karanlık bir akıntı fokurduyordu. Yavaşça kaynayan bir tencere gibi, su fokurduyor, gürüyor ve tıslıyordu.

"Denizler Uçurumu bile farklı, daha belirgin," diye fısıldadı Calista, bakışlarını gelgitlere dikerek. "I . . . Küçük bir kızken de aynı göründüğünü hatırlıyorum."

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Daj'ın her zaman orayı izlerdi, deniz fae'leriyle normalde barışçıl bir ticaret yapmasına rağmen, Uçurum'a karşı hep bir ihtiyatı vardı."

"Sence bunu hissetmiş midir?" diye sordu, sesi alçaktı. "O zaman bile, sence bizimle denizin fae'leri arasında bir kader bağı olduğunu hissetmiş midir?"

"Bu her zaman mümkündür." Riot Ode'un gücünün derinliğini tam olarak anlamamıştım. Kral beni eğitmiş, kendi şarkım çocuğuyla karıştığında bana rehberlik etmişti. Ama kaderin son kralının hissettirdiğinden çok daha fazlasını hissedebildiğine dair bir his hep vardı.

"Bizi geri getirdiniz," diye bağırdı Olaf. "Şimdi uzun zaman önce yaptığımız gibi topraklarımız için savaşıyoruz."

"Neden bahsediyor bu?" Calista sordu.

"Cal!" Onu koruyan kan fae'si yüksek binalardan birinin arkasından elinde bıçakla belirdi.

"Cuyler." Elimi bıraktı ve kan fae'sinin yanına gitti. "Değişen bir şey gördünüz mü? Toprağın hareket ettiğini gördük."

"Bir şey değişti mi?" Solgun gözleri genişledi. Cuyler arkamızı işaret etti. "Evet, bir *değişim* gördüm. Bak. Bana uzaktaki o lanet tepenin birkaç dakika önce orada olmadığını söyle, çünkü aklımı kaybettiğime ikna oldum."

Etrafımda döndüm. Gerçekten de kuzey gökyüzünü buz tutmuş tepeler kaplıyordu.

Hus Rose'un ötesinde gecenin karanlığını daha gür ormanlar dolduruyordu.

"Lanet olsun," dedi Calista. "Krallık ... büyüdü."

"Hayır, büyümedi. Yenilendi," diye düzelttim. "Şuna bak, Küçük Gül. Burası ... evim."

"Ev mi?" Cuyler benim için duyduğu endişeyi unutup yanıma geldi. "Asıl krallığı mı kastediyorsun? Ama Fae adaları Ode Hanesi'nin eski krallığından ayrılmıştı, değil mi? Etta, hatta Doğu bölgeleri bile. Kral Ari'nin rüyasında parçalandıklarını gördüm-" Durdu ve bana baktı. "Sanırım bunu zaten biliyorsun çünkü Ari'yi bu konuda yönlendirenin sen olduğundan oldukça eminim, Wraith. Ki bu konuda pek çok sorum var."

Cevaplar istiyordu. Onları verecek kişinin ben olacağımdan şüpheliydim. Halk benimle konuştuğunda boğucu bir panik hissettim. Hus Rose'un kapılarının ötesine geçene kadar orada olduğunu hiç bilmediğim bir panik.

Anlamadım.

Calista ile yeterince iyi konuşabiliyordum. Bu kan fae'siyle, gölgelerin arasına çekildim ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Silas oradaydı." Calista bir elini koluma koydu, bana yumuşak bir gülümseme verdi ve sonra Cuyler'la yüzleşti. "O Ari'nin Wraith'iydi. Seidr'ın ötesindeki yeteneği

-Gölge Kraliçe'min zor anlarıyla yaptığı gibi, rüya yürüyüşü yapmak için."

Rahat bir nefes aldım. Kelimelerin daha oluşmadan boğazımda düğümlendiğini nereden biliyordu?

Olaf yaklaştı, alnı terden sıırıslılandı, giysisinin ipliklerine rutubet ve tuzlu su bulaşmıştı. Bu kısa sürede bile daha genç, daha güçlü, Riot Ode'un ordusundaki Rave yüzbaşısına daha çok benziyordu. Dağınık saçlarındaki gümüş rengi koyu kahverengiye dönüşmüş, gözlerinin akları daha az sararmış ve solgunlukta daha fazla canlılık belirmişti.

"Kalkanlar iki gece içinde kırılacak, benden söylemesi," dedi Olaf. "Bu depresyon, yeryüzünün bir eylemi değildi. Kıyı şeridini ekledi ve dayanma gücümüzün çoğunu emdi. Eğer başka bir saldırı olursa daha fazla savunmaya ihtiyacımız var. Hus Rose'da ne oldu?"

Tenim ısındı. Ben Calista'nın vücudunun her yüzeyinin tadına bakarken onları lanet sahili korumaları için bıraktığımı koklayabilirler ya da hissedebilirler miydi? Diğerleri gecenin karanlığında bıçaklarını hazırlamış beklerken benim zevkten dört köşe olmam hiç de adil görünmüyordu.

Yine de bir şeyler değişmişti. Kurduğumuz bağ son parça olmalıydı. O harareti anlarda gerçek bir bağ oluşmuştu.

dünyamızı bir bütün olarak açıkça değiştirmişti.

"Savaş lordundan bir iz var mı?" Calista sordu.

Olaf iç geçirdi ve yüzünü denize döndü. "Henüz değil. Ama Uçurum'u görüyorsunuz, orası daha canlı. Deniz fae'leri barışçıl ticaret dönemlerinde bile her zaman oldukça düşmanca davranmışlardır. Kendilerini üstün görmeyi severler."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye cevap verdi Calista ama yüzünü bana döndü. "Silas, yaklaşan bir şey var. Bunu *hissediyorum*."

"Aynen," diye fısıldadım ve bir elimi kalbime bastırarak bu hissin benim de içimde olduğunu gösterdim.

"Sen farklısın." Olaf gözlerini bana dikti.

"Öyleler, değil mi?" Cuyler teklif etti ve etrafımızda dönmeye başladı. "Ne olduğunu anlayamıyorum ama Cal, sen bile farklı görünüyorsun."

Tanrım, ne kadar detay vermeliyim? İnsanların sevgili olarak yaptıkları her hareketi ifşa etmeleri yaygın mıydı? Bizi düzgün bir şekilde savunabilmeleri için *ağzımla* ne yaptığımı bilmeleri mi gerekiyordu?

Calista'nın eli benimkine düştü, nazıkçe sıktı ve dokunuşunun sakinliği gergin paniğin öfkesini yatıştırdı. Uzun zamandır beni, bizi kabul etmesi ona duygularım hakkında esrarengiz bir içgörü kazandırmış gibiydi. Çünkü ben gölgelerin beni kaçmaya çalıştığım karanlık bir gerçekliğe götüreceği boğucu bir huzursuzluğa sürüklenmeden önce yine o konuştu.

Calista, "İlk krallığımız Silas'la aramızda bir bağ oluştuğunda parçalanmaya başladı," dedi. "Bunu hepimiz biliyoruz. Kaderin armağanları dağıldı ve toplandı. Hus Rose'da olanlar, sefil derecede güzel bir hikâyenin son parçasıydı," dedi bana bakarak. "Artık sır yok, hepimizi buraya getiren bağı daha fazla saklamak yok. Onu buldum, kabul ettim ve çok uzun zaman önce açtığımız o alternatif yolu sona erdirdi. Bizi babamın savaşa başladığı yere geri getirdi."

"Bu biraz mantıklı. Kralın yanında yaptığımız savaşlara benziyor," dedi Olaf. "Anladığım kadarıyla Riot, krallıkları ikinizin açtığı o yeni seidr damarından kopararak bize zaman kazandırdı, değil mi? Kaderin armağanlarının güçlenmesi için zaman."

"Sen bilirsin, Rave," dedi Cuyler. "Sen de oradaydın. Savaşları kaybediyor muydun?"

Olaf bunu düşünmek için durakladı. Bir süre sonra başını salladı. "Savaş lordu korkunç bir düşmandı. Karanlık büyüsü her şeyi ele geçirmişti ve Rave'i kendi sapkın zihnini bildiği gibi biliyordu. Ne de olsa biz onun ordusuyduk.

Ondan nadiren bir hamle saklayabilirdik, yani evet. Sanırım kral bile Davorin'i sadece kılıçlarımızla yenmenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu."

Calista birkaç nefes için gözlerini kapattı. "Ailemin beni hayatta tutmak için her şeyi nasıl feda ettiğini gördüğümünden beri suçluluk duyuyorum, ama bu onlar için bir fedakârlık değildi. Kaderin gücünü bölmek, daj'ımın cevabıydı, halkını özgür ve canlı tutmanın yoluydu. Daj . . . o bencil bir kral değildi, doğru mu? Gücüyle yani. Güç delisi değildi."

"Hayır," dedi Olaf, ağzının kenarında hafif bir gülümsemeyle. "Hayır, Riot Ode seidr'ini bir görev olarak görüyordu, zenginlik ve prestij çağrısı olarak değil. O son derece adil bir kraldı Leydim. Bu görevi asla size devretmezdi-" Olaf bana bir bakış attı. "İkinize de, eğer bilmeseydi o ve kraliçenin paylaştığı aynı adaletle ayağa kalkacağınızı."

"Sevdiğim halk -diğer soylular- onlar da aynı şekilde onurludur." Calista tereddüt etti. "Sayılır. Gölge Kral bir hırsız olmaktan oldukça gurur duyar. Bunun farkında olun."

Olaf sırtıttı. "Yürümen gereken yolda yürüdün. Gücün senin ama ailenin mücadelesiyle karşı karşıyasın. Emrimiz sana düşüyor. Sanırım bağlar yeniden birleşirse, bu ikinize de düşer."

İrkildim. Güçlkle konuşabiliyordum, lanet olası bir orduya nasıl emir verebilirdim ki?

"Ordular hakkında çok az şey biliyorum," dedi Calista. "Dünyalarımız yok olduğunda Silas daha çocuktı. Rave hakkında daha çok şey biliyor olabilir ama bir orduyu nasıl yöneteceğini bildiğinden şüpheliyim."

Calista beni aşağılamıyordu, gülümsemesi beni koruduğunu gösteriyordu. Çenemi eğdim ve onun yanına yaklaştım.

"Bence bu oyunda bu kadar çok kral ve kraliçeye sahip olduğumuz için şanslıyız," diye devam etti. "Her biri belki de son tahtın sahip olmadığı bir yetenek, bir düşünce, bir güç getirecek." Calista avucunu ön koluma doladı, sesini alçaltırken bakışları sadece bendeydi. "İşte biz buyuz. Son taht."

Dört kraliçe. Dört savaş. Dört kader.

"Katılıyorum," dedi Cuyler. Yeni uzak zirvelerle yüzleşti. "Benim bilmek istediğim kanamanın ne olduğu."

"Forbi savaş piçinin eski topraklarına döneceğini söyledi," dedi Calista. "Bence bunun nedeni artık bir İsyân Kasidesi şarkısı tutmuyor olması

onu dışarıda bıraktı. Tıpkı Saga'nın korunduğu gibi, krallıkları onun etkisinden koruyan küçük avantajlar olduğunu düşünüyorum."

"Sen," diye mırıldandım nefesimin altında.

Calista başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Onlara rehberlik ettiniz. Onları korudunuz. Kaderlerini bulmaları için çok güçlü olması gerekmeyen bağlar kurdunuz. Kaderin uzak bir işçisi olabilirdin, ama ... onları kendi halkın yaptın. Onların avantajı oldun."

Alnı kırıştı. Calista yanıma geldi ve başını omzuma yasladı. "O zaman sen de öyleydin."

Diğer krallıklarla olan ilişkiyi her zaman sadece onun iyiliği için gördüm. Ama üzerinde düşündükçe, Altın Kral'ın ötesinde hiç tanımadığım insanlara karşı saygımın arttığını fark ettim. Sert şarkılar söyledim, sınırlarımı zorladım, kendime her şeyin onun için olduğunu söyledim, Ama gerçekte, kalbinin onları kaybetmesini istemedim. Onların yaşamasını, güçlenmesini istedim, çünkü Calista'nın lanet olası insanlarına tekrar sahip olmasını istedim.

Cuyler, "Yani, tüm bunları anladıysam," dedi. "Artık savaş lorduna karşı herhangi bir koruma kalmadı. Baban seni güvende tutmak için toprakları lanetledi, seni lanetledi, değil mi?"

"Sanırım öyle," dedi Calista. "Sanırım yeni bir hikâye başlıyor. Ya onun ya da bizim zafer kazanacağımız bir hikâye."

Cuyler neredeyse bıkkın bir ifadeyle, "Lanet olsun," dedi. "Bu piç kurusu hiç ölmeyen bir haşere gibi."

Garip ama neredeyse gülüyordum. Sesi yuttum, bunun bir an olup olmadığından, kahkaha atmaya gerektirecek bir yorum olup olmadığından emin değildim. İnsanlarla ilgili öğrenmem gereken çok şey vardı ve nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Calista homurdandı ve bunun biraz mizahi olduğunu düşünmekte haklı olduğuma beni ikna etti.

"O bir haşereden daha fazlası, lanet bir hastalık. Bıçaklarımızın ondan kurtulmak için panzehir olduğundan emin olmayı planlıyorum." Omuzlarını geriye doğru yuvarladı. "Ne zaman geleceğini bilmiyoruz ama geleceğinden emin olabiliriz. Şimdiden salgınını yaymaya başladı. Hazırlanmalıyız, ama ... yarattığımız bu yeni yol-" Bana baktı. "Yalnız yürünecek bir yol değil."

"O zaman diğer krallıklara haber gönderelim mi?" Cuyler sordu. "Ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyorum ama deneyebiliriz."

Calista salladı onu Kafa. "Cuyler, I Yapma. düşünmek
Orada vardır diğer krallıklar. Kıyı şeridine, tepelere
bakın."

"Halkımız nerede o zaman?" Kan fae'sinin ses tonunda biraz gerginlik
vardı.

Hiç kuşkusuz, düşünceleri Fae adalarındaki halkıyla birlikteydi.

"Silas," Calista onun yerine bana baktı. "Kırılmaya başladıklarında onlara
yol gösterici olmaya çalıştık. Onları buraya getirmiş olmamız mümkün mü?"

"Bilmiyorum, Küçük Gül." Herkesle birlikte yeni bir yolda yürüyordum.
Başka.

"Şu tepeler-" Calista kuzeydeki kayalıkları işaret etti. "Şunlar
Etta'daki manzaraya benziyor. Ve ... ormanlar-" Ters yöne döndü. "Ya Fae
adaları her şeyin bir zamanlar olduğu yere geri döndüyse? Ya buradalarsa?"

"Böyle bir değişimden nasıl sağ çıkabilirler ki?" Cuyler eskisinden biraz
daha kırgın bir şekilde mırıldandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunu
yüksek sesle söylemek istediğini sanmıyordum.

"Bir masal söyledik," dedi Calista usulca. "Onlara burada rehberlik
edecek bir şarkı. Bu savaşta her zaman bir yerleri oldu. Dört ... dört kraliçe.
Dört taht. Şimdi bir bütün olarak durmalıyız."

"Kıyılarımızı korumayı öneriyorum," diye araya girdi Olaf. "Bir yandan
da belki bir arama ekibi göndeririz. Tanrılar biliyor ki daha fazla savaşçıya
ihtiyacımız var."

"Ben giderim." Cuyler solgun bakışlarını önce bana, sonra Calista'ya
çevirdi. "Adamlarımı alacağım, geriye ne kaldıysa arayacağız."

"Orada olacak," dedi Calista, sesinde bir çatlak vardı. "Baban iyi olacak."

Cuyler'ın çenesi gerildi. Gülümsemesi zoraki görünüyordu. "Bize birkaç
malzeme toplamamız için zaman verin, sonra yola çıkacağız."

"Dikkatli ol, Cuyler. Buradan sonra ne olacağına dair bir rehberim yok.
Silas?"

Ona baktım ve başımı salladım. "Kaderimiz artık bizim elimizde, Küçük
Gül. Yollarımızın nasıl açılacağı artık bize bağlı."

Bizim elimizdeydi ve başarısız mı olacağımızı yoksa sonunda galip mi
geleceğimizi bilmiyordum.

Bölüm 27

Haydut Prenses

Batı'da Bir Yerde

RAVENSPIRE FARKLIYDI. Vardiyadan kalma birkaç kırık giriş vardı ama ... oradaydı. Etrafı ayvanın çiçekleri ve yeni ağaçlarla çevriliydi. Etta'nın her zaman sahip olduğu gibi kavaklar, ama daha çok yaprak dökmeyen ağaçlar, sadece fae adalarında yetişiyormuş gibi görünen birkaç dikenli bitki.

Eksik olan, Ravenspire yakınlarındaki aşağı ilçe Lyx'in normal sınırlarıydı. Ve limanlar. Lanet deniz neredeydi?

Valen odamızı karıştırdı. Masalar devrilmişti, pencerelerde birkaç çatlak vardı ama eşyalarımızın çoğu buradaydı ve bu çok az anlam ifade ediyordu.

Kahrolası krallık, elimi yüzümün önünde göremeyeceğim kadar yoğun bir gece tarafından yutulmuştu. Toprak parçalandığında, her şeyi gözden kaybetmiştik. Öteki Dünya'da uyanacağımızdan emindim ama onun yerine başka bir yerdeydik. . . başka bir yerdeydik.

Bu yeni manzarada yönümü bile bulamıyordum ama yine de bir şekilde kendimi evimdeymişim gibi hissediyordum. Ağaçlar görüşümüzü engelliyordu ama ormanın içinde bizi neyin beklediğini bilmeden burada kalamazdık.

Valen bana bir hançer daha verdi ve bir tanesini sırtındaki kılıfına yerleştirdi. Kemerindeki bir keseye birkaç parça bakır *şim*, baltalarını ve deniz kralının ölümünden kazandığımız sarılı disk sıkıştırdı.

Valen onu nadiren korumasız bıraktı, on tur önce Thorvald'ın kardeşinin geri dönme tehdidinden tedirgin olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, altın tılsımın tuhaf, solmakta olan bir gücü vardı. Sanki yavaş yavaş ölüyormuş gibi.

"Hazır mısın?" Elimi tutarak sordu.

Başımı sallayarak parmaklarını sıktım ve onu kaleden dışarı, çatlak bahçelerde toplanan kalabalığa kadar takip ettim. Taş döşeli yollar, çardaklar ve çeşmeler toprak kayması nedeniyle devrilmişti. Bitkilerin çoğu zarar görmemişti ama diğer her şey gibi eskisinden farklı, daha gür, daha canlı görünüyordu.

Bir arabaya erzak ve Lilianna yüklenmişti. Atlarımız ve yüklerimiz vardiya sırasında kaçtı, bu yüzden ön taraf Ettan savaşçıları, Arvad, Kjell ve Dagar Atra tarafından çekildi. Arvad, Lili'nin yanından ayrılmamıştı. Uyku ilacına ihtiyaç duyacağını tahmin etmiştik ama vücudunu dinlendiren başka bir şey vardı.

Aslında her lanetli Timorlu bir tür uyku büyüünün etkisi altına girmiş gibiydi.

Bu yeni Etta'da Timorlular kanlar içinde etrafa yayılmış halde bulduk kendimizi. Şimdilik hepsi güvenli bir şekilde hücrelere kapatılmış, uyuyorlardı. Lilianna bizimle kalacaktı. Eğer ona yardım etmenin bir yolunu bulabilirsek, hepsine yardım edebilirdik. O zamana kadar, en azından bir tehdiye karşı güvende olduğumuzu hissediyorduk.

Valen, yaşlılarımızın, yaralılarımızın ya da kılıç kaldıramayacak durumda olanların kalacağı sarayda nöbet tutmaları emrini vererek birkaç şövalyenin yanına gitti. Birkaç kapının menteşeleri eğri büküydü ama yine de sağlamdı. Okçular ve bekçiler varken, onlara güvenlik için sunabileceğimiz en fazla şey buydu.

Valen'den uzaklaştım ve eli karnında gökyüzüne bakan kadının yanına gittim.

"Siv," diye fısıldadım.

Siverie omzunun üzerinden baktı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Sence burada mıdır, Elise? Onu geride bırakmak istemiyorum."

Boğazım yandı. Onu kollarımla sardım. "O hep seninle, Siv. Tanrılar, o seni sevdi, hayır, o seni *seiyor*. Nerede olursak olalım o hep burada olacak."

Geri çekildiğinde burnunu çekti ve yanaklarındaki birkaç damla yaş sildi. "Ben de seninle gelmeliyim."

Siv'in karnında çocuğu vardı. Elimi karnına koydum ve gülümsedim. "Sana burada ihtiyacım var. Bu insanları koru, yavrunu koru. Geri döneceğiz, sana yemin ederim."

"Sen. . sen ve Valen, oraya giden herkes, elimde kalan tek şey sizsiniz."

"Ve geri döneceğiz." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "O bebeği bensiz almaya cüret etme."

Siv kırık bir kahkaha attı ve bana sıkıca sarıldı. İlk bırakan ben olmayı reddettim. Siv, Mattis'ten ayrılalı bir haftadan biraz fazla olmuştu ve bunun şokunu hâlâ atlatamadığından şüpheleniyordum. Hiç G p he yok ki, eğer barı mak için zaman bulabilirsek, onun yokluğunun acısı korkunç bir intikamla kar  ımıza çıkacaktı.

Siv beni serbest bırakıp diğerleriyle birlikte Ravenspire'ın i  kapılarına döndüğünde, ormana gidenlerin yanına, bahçelere geçtim.

Geri kalanımız, ordularımızın çoğu ve kraliyet küçükleri (  nk  gördüklerinden sonra k   klerimizi ailelerinin rahatlığı olmadan bırakma şansımız olacağından   pheliydim) uzaktaki ı   a doğru yürüyecekti.

Krallı ımız par alanmı tı ama kırılmadan önce gördüğümüz altın ı ıltı kıvıltı gökyüzünde kalmıştı.

Belki de bizi bir pervane gibi ateşe sürüklemek için kurulmuş bir tuzaktı, ama içinde bir yerlerde güvende hissettiriyordu. Ev gibi.

" ok az ışıkla seyahat ediyoruz," dedi Valen, sesi kervanın üzerinde yükselirken. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilene kadar, kılıçlar dışarıda, i    ler keskin. Küçükler içeride tutulur." Kral ye enlerini, ye enlerini, sava  ılarının gençlerini ve en sonunda da kendi kızını içine çekti. Valen talimatlarını tamamlarken bakışlarını Livia'dan ayırmadı. "Biz emredersek hepiniz kaçacaksınız, soru sormak yok, savaşmak yok. Siz ka ın. Aesir."

Halvar'ın oğlu dikkat kesildi.

Valen  ocu un omzunu kavradı. "Sava acak yaşta olmayanların en ya lısı sensin.    o noktaya gelirse onlara sen liderlik edeceksin. Sana güvenebilir miyim?"

"Evet." Aesir çenesini e di. "Her zaman, Kralım."

Yükler kalbimi kapladı. Kızıma bir kez baktığımda ikiye bölünmek istiyordum. Livia cesur ve atılgan olmak için mücadele ediyordu ama Aleksi'nin yanına yapı ırken çenesinde belirgin bir titreme vardı. Ona her şeyin yoluna girece ine dair güvence vermekten başka bir şey istemiyordum ama doğrusu bunu daha önce hiç görmemiştim. Neler olduğunu ya da o ağaçlarda neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordum.

"Tanrılar bizimle olsun," dedi Valen bir parça umutsuzlukla.

Livia'nın avucunu tuttum, parmak eklemlerini öpmek için e ildim ve onu içeride konumlandırımdı. Valen'in yanına gittim, bıçak serbest elimdeydi.

E ildi ve bo azıma bir öpücük kondurdu. "Sözünden dönme, *Kvinna*."

Kendinizi koruyun. Ne pahasına olursa olsun. Legion Grey'in savunması çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Yakışıklı bir çeyiz arabulucusunun kalbimi çalmasından bu yana olanları zorlukla sindirebiliyordum. Geleceğimize ne kadar bilinmez olsa da, geri dönmeyecektim. Beni Valen Ferus'a götüren yolu asla değiştirmeyecektim.

"Söz veriyorum."

Valen baltalarından birini çıkardı. "O zaman hangi cehennemde olduğumuzu bulalım."

Bacaklarım ağrıyordu, sanki kemik kıymıkları botlarıma batıyordu. Yolumuz bizi yamaçlardan aşağı indiriyordu. Sanki Etta lanet olası bir dağa inmişti ve gökyüzündeki yıldızlı parlaklık bizi aşağıya doğru sürüklüyordu.

Arabayı çekenler güçlerini korumak için diğerleriyle yer değiştirmeye devam ediyordu. Artık bir elimde Valen'in baltası, diğerinde kılıcı vardı; o ise içimde durmuş, Livia'yı kollarında tutuyordu.

Gölgelerden hiçbir şey sıçramamıştı. Birkaç tavşan, utangaç geyik ve beyaz tilkilerin kuyrukları dışında hiçbir hayvan görünmüyordu. Ancak değişen şey, nihayet denizin ipucuydu. Tuzlu su, kum ve serin rüzgâr ağaçların arasından geçerek ışığa doğru ilerliyordu.

"Kamp yapalım mı?" Herja kardeşinin yanına kaydı, yayı omzuna asmıştı, yorucu tutuşu için biraz soluklanmıştı.

"Muhtemelen akıllıca." Valen iç geçirdi. "Kıyıya ulaşmak için daha ne kadar gitmemiz gerektiğini bilmiyorum."

Herja bir eliyle Livia'nın başını okşadı, yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Arkadakilere haber veririm. Küçükler sana övgüler yağdıracak."

Valen o giderken kulağıma doğru eğilip fısıldadı. "Sanırım gençlerden bazıları benden daha iyi durumda."

Boynumu iki yana kırdım ve devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdum. Ayaklarımdaki ağırlara kan hücum ettiğinde inilti istemsizce boğazımdan kaydı.

Valen sıırttı. "Belki de senden daha iyi durumdadırlar, aşkım." "Şu anda benimle nasıl alay ettiğinize dikkat edin, Kral. Yeterince yorgunum. biraz şiddetli."

Livia'yı nazıkçe yanıma yatırmadan önce dudaklarımı hızlıca öptü. Uykusunda inledi, sonra başını kucağıma koydu, vücudu kütüğün üzerinde eğri büğrü ve garip bir şekilde duruyordu.

Hepimiz biraz dağınık görünüyorduk. Tor'un saçları örgüsünden aşağıya kaymıştı. Sol'un yüzü kir içindeydi. Halvar bile bir ağaca yaslanmış kambur duruyordu, kan ve iç organlar hâlâ tuniğine bulaşmıştı.

Stieg, Valen ve Hagen'e sıranın aşığısına su taşımada yardım etti. Çoğu, ayak tabanlarını ve sırtlarını esnetmek ve kemerlerini bıçakların ağırlığından kurtarmak için mola verdi.

Gözlerimi kapattım ve sırtımı yakındaki bir ağacın gövdesine yaslayarak Livia'ya biraz daha sıkı sarıldım.

Arkamda bir dal kırıldı. Uzaktan gelen alçak bir sesle kalbim gırtlığıma fırladı. Ormanda biri vardı.

Bir sonraki nefeste, bıçağı kaldırırken Livia'yı kütüğün arkasına sıkıştırmıştım, uyanık ve titriyordu. "Kim var orada?"

Sesimi duyan Halvar yanıma koştu, sonra da Tor.

Valen baltalarını çıkarmış, hızla geri döndü. "Göster kendini."

Gece kalınlaştı. Sanki ağaçların arasındaki gölgeleri daha fazla ağırlık doldurdu.

"Kendimizi gösterelim." Bunu alçak ve sert bir ses izledi. "Talepkâr asillerden nefret ediyorum."

Karanlığın içinden tanıdık bir yüz belirdiğinde rahat bir nefes aldım. Bizim gibi, bir kılıç uzatılmış, gözler gece gibi zifiri, ama Kase Eriksson sırtıyordu.

Valen parmaklarını saçlarında gezdirerek, "Kase," diye nefes verdi. "Tanrım, ne... nasıl geldin buraya?"

"Ben de sana aynısını sorabilirim." Nightrender sıcak bir adam değildi, en azından başkalarına karşı, ama Valen kolunu boynuna doladığında Kase de kocamın sırtını aynı rahatlıkla sıvazladı.

"Elise? Herja? Tanrılar, burası Kuzey!" Malin'in canlı kızıl saçları ağaçların arasından kırıldı. Her iki eli de erkek çocuklarından birininkiyle kenetlenmişti.

"Mal." Hagen kız kardeşine doğru koştu ve bir sonraki nefeste onu kollarına aldı. İkizler kalçalarına sarıldığında güldü.

Kardeşleri Bard gölgelerin arasından çıktı ve Hagen'la kol kola girdi; her ikisinin de yüzünde hâlâ sağlam olduklarını bilmenin verdiği bir rahatlama ifadesi vardı.

"Şu küçük yaratıklara bakın." Hagen Doğulu prenslerin her birini kollarının arasına aldı. "Sizi son gördüğümde beri kafanız kocaman olmuş."

"Belki ben. Sander hâlâ kemikli," dedi Jonas. Koyu renk saçları dökülmüştü ve solgun yanakları yeni bir kir tabakasıyla kaplanmıştı. Sander'ın saçları annesi gibi daha kumraldı ve tartışmaya bile kalkışmadı. Sadece sıska kollarını Hagen'ın boynuna dolayarak yüzünü gizledi.

"Livie!" Jonas Hagen'ın elinden kurtuldu ve Livia'ya doğru koşmaya başladı. "Tanrılar, tahmin edin ne oldu? Asla tahmin edemezsin. Kanayan krallığımız kırıldı. *Kırıldı.*"

"Bizimkiler de." Livia ellerini birbirine kenetledi.

"Alek!" Yeğenim onlara katıldığında Jonas rahatlayarak, "Alek!" dedi. "Oh, iyi, Metta, Dain ve Laila hayattalar. Maj yaralanmalarından çok korkmuştu. Belli ki senin için de korkmuş." Jonas, Herja ve Hagen'den olan kuzenlerini çabucak kucakladıktan sonra oyun arkadaşlarının yanına döndü.

Sander, Hagen'ın kollarında saklanmaktan memnun görünüyordu.

Malin yanıma geldi, hızla sarıldı, sonra geri çekildi. "Demek Etta'ya da aynı şey oldu, gölgeler?"

"Vardiya mı?" Geri döndüm.

Malin başını salladı. Omuzları çökmüştü, benimki kadar yorgundu ve kir çillerine işlemişti. "Elise, her şey ... her şey değışti. Uluma, yok oldu. Bir deniz nasıl yok olur?"

Başımı salladım. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu.

"Bazı insanları geride bıraktık," dedi. "Yönümüzü bulmak için etrafa bakmaya karar verdik. Neyse ki sizi bulduk."

"Biz de aynısını yaptık. Yaralılarımız var ve-"

Kase konuşmadan önce Lilianna'nın durumunu açıklama fırsatı bulamadım.

"Hepimizin benzer bir şey yaşadığını söyleyebilir miyiz? Deniz bize saldırdı, orada olduklarını çünkü krallarının orada öldüğünü söylediler."

Valen'in çenesi gerildi. "Benim için gelmeliydiler."

"Görünüşe göre senin de kendi endişelerin varmış."

"Bizde var. Niklas seninle mi? Annemin onun yeteneklerine ihtiyacı var."

Kase başını salladı. "Değışim gerçekteğinde diğerk bölgelerde olan halkımızdan birkaç kişi bulduk. Ama henüz Falkyn yok."

"Kimseyi kaybettin mi?" Malin'in elini tutarak fısıldadım.

Yüzü düştü ve isimleri bilmesem bile kalbim onlar için acıdı.

"Evet," dedi. "Hem Luca hem de Dagny. Birbirleri için savaştılar, birlikte öldüler. Ya sen?"

Tüm tanrılar. Gözlerimi kapattım. "Birçok Timorlu, savaşçı ve ..." Elini tutuşumu sıkılaştırdım. "Mattis."

"Hayır."

Krallıklarımızda meydana gelen olayları anlatmamız birkaç dakika sürdü. Hepsi korkunç, hepsi tuhaf ve kafa karıştırıcıydı.

"Ari, Saga ve Calista için tetikte olmalıyız," dedi Valen en sonunda. "Şimdilik, bizi buraya hangi büyü getirdiyse onları da getirdiğini varsayıyorum."

"Sanırım haklısın Valen Amca." Dain siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve kısa kılıcını kınına sokarak ağaç tepelerini işaret etti. "Yoksa yukarıda bize bakan kuşun normal bir kuzgun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bölüm 28

Kuzgun Kraliçe

KÜÇÜK KALBİM yuvarlak göğsümde gümbürdedi. Oradaydılar. Hepsi oradaydı. "Saga?"

Elise bir adım öne çıktı. Üzerindeki kısa kürk pelerini sıyırdı. omuzlarından tutup kaldırdı.

İşe yarar. Küçük bir et için endişelenecek zaman yok.

Çalıların arasına uçtum. Elise düzensiz bir kahkaha attı ve çalıya doğru koşarak kürkü nazıkçe çitin üstünden attı, sonra bedenim gerçek formuma bürünürken geri çekildi. Tüyler parmaklara dönüştü. Kemiklerim gerildi ve yeniden konumlandı. Bacaklarım omurgamla birlikte uzadı, ta ki bir elimi uzatıp önümü kürkle sarana kadar.

"Saga." Elise kollarını bana doladı. Vücudu titriyordu. Hıçkırıklar. Hepimiz kanayan hıçkırıklarımızı tutuyorduk.

"Hepiniz burada mısınız?" Fısıldadım. "Hepiniz gerçekten iyi misiniz?" Elise'in gözleri yanıyordu. "Çoğumuz."

Midemde bir kramp oluştu ama kısa sürede krallıkların içine çekildim. Omzumun üzerinden ağaçlara baktım. "Rune, neredesin?"

Yaprakların hışırtısı hemen ardından geldi. Uzaktan gölgeler değişti ve Rune'un parlayan kanatlarının uzunluğu kızıl ayın altında netleşti. Bir sonraki kalp atışında çömeldi ve kanatlarını katladı. "Bir hareket duyduk," dedi. "Ve araştırmaya geldim. Tanrılar, bu bir

"Sen olduğunu bilmek rahatlatıcı."

Herja yanındakileri iterek kolumu tuttu. "Gunnar ve Eryka?"

"Güvendeler," dedim ona. "Eryka birkaç şey söyledi." "Her zamanki gibi," diye homurdandı Kase.

Malin dirseğiyle onun kaburgalarını itti, sonra bana döndü. "Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı?"

Oh, bir fikrim vardı. Ve pek de mantıklı değildi. "Görüş açısı elde etmek için gökyüzüne çıktık," dedim. "Kısa sürede buna ihtiyacım olmadığını öğrendim. Bu topraklar ... burası benim evim. İlk evim. İçinde doğduğum topraklar."

Yaprakların arasından gelen hafif esintinin üzerine koyu bir sessizlik çökmüştü. Konuşan Valen oldu. "Doğduğun topraklar dediğinde-"

"İlk krallık. Hepimizin Ari'nin anılarında gördüğü krallık." Kürkü göğüslerimin ve kalçalarımın üzerinde tutarak ortama sarıldım. "Burası kardeşimin krallığı. Sana yemin ederim, zirvelerden kıyıya kadar, burası evim."

"Krallıklar yıkıldı," diye mırıldandı Elise ve bir elini başına götürdü. "Bir kez kırıldılar, şimdi eğer bu doğruysa ... sanki geri dönmüşler gibi."

Rune yanıma geldi. "Yönümüzü bulmak ve Ari'nin bir harita çizmesi için etrafı keşfe çıktık. Kampımıza gelin, hemen şurada." Güneydeki ormanı işaret etti. "Bol balıklı bir gölet bulduk ve denize nasıl ulaşacağımızı planlayabiliriz. Işığın parladığı yer orası."

"Hikâye anlatıcısı ve Falkyn'lerden bir iz var mı?" Kase sordu. Sırıttım. "Niklas bizi buldu."

"Kahretsın." Kase'nin çenesi düştü ve bunun o anki ifadesini geri kalanımızın görmesini istememesiyle büyük bir ilgisi olduğundan şüphelendim.

"Ama Cal," dedim, yumuşak bir sesle. "Onu görmedim. Henüz görmedim."

"Eğer orada bir şey varsa, kıyıda o olabilir." Sol Ferus kardeşinin yanına geldi. "Katılıyorum, oraya gitmemiz gerekiyor."

"Bizi takip edin," dedim, çalılara doğru geri kayarak. "Bildiğiniz gibi laf kalabalığı yapacak ama Ari sizi görünce çok rahatlayacak."

Onları kuzgun formunda ağaçların arasından geçirdim. Rune benimle birlikte ağaçların tepesinde kaldı ve yukarıdan gelebilecek tehditleri izledi.

Birkaç meraklı yaratık dışında orman durgun ve sessizdi. Zihnim burada ne olduğuna dair olasılıkları hâlâ bir araya getirememişti ama bu toprakları tanıyordum. Şelaleler, bulunduğumuz yerden yarım gün uzaktaydı. Orada, Kan Sarayı'ndakilere benzer kaplıcalar bulacaktık. Diğer yönde ise rengârenk çekirdekleri olan yabani meyve ağaçları, aylarca krallıkları besleyebileceğimiz dikenli meyveler ve yemişler vardı. Toplayıp her türlü tatlı şarap ve birayı yapabileceğimiz yerler. Ortadaki tepelikler bir zamanlar taş ocaklarının olduğu, demircilerin demir cevherlerini stokladıkları ve duvarcılarının granitlerini buldukları yerlerdi.

Deniz yakındı. Şüphesiz çakıllı kumsalları, ringa balıkları ve gümüş balıklarıyla aynı kıyı şeridine sahip olacaktı, koyların dibindeki siyah taşlarda yetişen mavi yosunlardan yağ alacaktı.

Hepsi tanıdıktı. Çok az anlam ifade ediyordu.

Bir alevin en ufak titreşimi ağaçları kesti. Bir çığlık attım ve küçük kampa doğru daldım. Niklas, Junie ve Falkyn'leri Davorin'in karanlık büyüünü dışarıda tutan tuzaklar ve korumalar hazırlamışlardı. Yine de her yüz gergindi, herkes saldırmaya hazır görünüyordu.

Ari, Mira kollarında uyurken ayağa fırladı. İkisinden hangisi diğerinden ayrılmayı reddediyordu, bilmiyordum. Onu yuvadan çıkardığından beri Ari ellerini kızın üzerinden çekmemişti. Kız da öyle. Normal bir hızda nefes aldığı tek zaman, küçük ellerinin benim ve Ari'nin ellerinde kenetlendiği zamandı.

Gorm, Magus, değiştirilmiş adaların ötesini keşfetmek için bize katılan halkımız beni görünce ayağa kalktı.

Falkynler merakla izliyor, kılıçlarını keskinleştiriyor ya da durmadan koğuşları kontrol ediyorlardı.

Rune kralın önüne inerken ben de kıyafetlerimi bıraktığım bir çalının arkasına geçtim.

"Eee? Bir şey var mı?" Ari sordu.

Rune sırtarak kanatlarını katladı ve iz sürücü sevgilisinin yanına gittiğinde Bo'nun ince elini kabul etti. "Oh, harika bir şey bulduk."

Kemerimi bağlamayı bitirmeden önce elbisemi üstümden kaydardım ve kampa adım attım. Ari'nin dudaklarını gagaladım ama o yüzünü bana yakın tuttu. "Sen gittikten sonra bunu bir daha yapamayacağımı çok çabuk öğrendim. Sen uçup gittiğinden beri nefes aldığıma bile emin değilim, tatlı tehdit."

Tanrım, içten kırılğanlığının yüzeye çıkmasına izin verdiğinde bu adamdan asla bıkmayacaktım. Onu yavaşça öptüm, Mira'nın bedeni aramıza girmişti.

"İyi ki yapmışım," diye fısıldadım ağzına karşı.

"Bana nedenini söyle, çünkü kabul edeceğimden şüpheliyim. Sensiz bir yer asla iyi bir şey değildir."

"Çünkü bizi buldu." Valen'in sesi Ari'nin yüzünü başka yöne çevirdi.

Diğerleri arkasından süzülürken Gece Halkı kralı biraz sinsice sırttı. Şimdi Ari gibi Kase ve Malin de bitkin ikiz çocukları taşıyordu. Valen Livia'yı sırtına oturtmuştu. Giderek daha fazla sayıda, her iki

Kuzey ve Doğu kılıçlarıyla, küçük çocuklarıyla ve gözlerindeki savaş susuzluğuyla doldu.

"Ah, sonunda eğlenceye katılmaya mı karar verdin, Nightrender?" Niklas ellerinin arasında bir kese savurdu.

Kase ters ters baktı ve Sander'ı çimenlik bir araziye doğru itti. "Kuzeyden ordularla geliyorum. Görünüşe göre eğlenceye katılanlar sizsiniz Nik."

Niklas kıkırdadı. Kryv ve Doğu halkını görünce gözlerinde bir rahatlama hissi belirdi. Ama Isak ve Fiske'nin arasında yürüyen kasvetli çocuğu görünce Niklas'ın yüzü gölgelendi. "Luc ve Dag nerede?"

Kase'nin gözleri karardı. Bunu kontrol edebildiğinden emin değildim. Nadir bir şefkat anında, Sander'ın bir tutam saçını alnından sildi. "Yakında her şeyi konuşacağız."

Niklas gözlerini kırptırdı, çenesi düşerken başını kaşıdı. Junius elini sıktı, bir avucu ağzının üzerindeydi.

Şüphesiz, anlatacakları kasvetli bir hikâye olacağını zaten biliyorlardı. "Gunnar." Herja tören alayını iterek geçti.

"Maj." Gunnar Eryka'nın elini bıraktı ve annesine doğru koştu. Onu kollarının arasına aldı. Kısa süre sonra Hagen bir kolunu oğlunun boynuna doladı, ardından Eryka'yı da aynı şekilde kucakladı. Gunnar gülerek savaşçı gambesonunu giymiş olan kız kardeşine takıldı, ardından Dain ve genç Metta'yı kucakladı.

"Bir an için huzur içinde olabiliriz." Herja gülümseyerek Gunnar'ın yanağını öptü.

Ari Mira'yı nazikçe kollarına bıraktı, ardından kampı dört adımda geçerek Valen'e doğru ilerledi.

"Söyleyecek büyük ve komik bir şey bulmaya çalışıyorum." Durakladı ve Valen'in ön kolunu sıktı. "Korkarım hepimizi hayal kırıklığına uğratmalı ve sadece sizi görmenin büyük bir rahatlama olduğunu söylemeliyim, Kralım."

Valen, kızı hâlâ boynuna yapışmışken Ari'yi elinden geldiğince hızlı bir şekilde kucakladı.

Ari, Livia'nın burnuna dokundu. "Korkunç bir macera oldu mu Prenses?" "Etta kırıldı," diye inledi.

Ari'nin gülümsemesi biraz titredi, ama her zaman yapabildiği gibi, huzursuzluğunu ustalıkla gizledi. "Anlıyorum. Tüm bunların iyi tarafı, artık hepimiz birbirimize çok daha yakınız gibi görünüyor. Nightrender'ın olayların bu şekilde gelişmesinden özellikle heyecan duyduğunu biliyorum, sence de öyle değil mi?"

Kase inledi. "Yakında Valen'den ya da kendi karından bana sesinden kaçabileceğim bir yalnızlık adası inşa etmelerini isteyeceğim."

"O zaman söyle bakalım, her gün doğumunda sana seslendiğimde sana sonsuz bir neşe getirecek olan nedir?" Livia sonunda Kase'nin kaşlarını çatmasına kıs kıs gülünce Ari güldü. Gece Halkı prensesine sıırttı. "Artık bizi her zaman göreceksin."

Livia'nın gülümsemesi yorgundu ama yine de oradaydı.

Ari kollarımdaki Mira'yı işaret etti. "Biliyor musun, diğer tüm minikler uyuyor gibi görünüyor. Bir tek sen uyanıksın Prensese."

Valen onu sırtından daha da yukarı kaldırdı. "Ne diyorsun, küçük aşkım? Mira'nın yanında uyumak ister misin? Kokuşmuş çocuklardan daha iyidir."

Livia başını salladı, gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı. Valen Ari'ye anlamlı bir bakış attı, bu bakış hepimizin kısa bir süre sonra, hiç kuşkusuz, çok daha kasvetli şeyler konuşacağımızı ima ediyordu, sonra Livia'yı Mira'yı yatırdığım çimlerin üzerine yerleştirmeye gitti.

Gençler acınası ateşin etrafında uyuduktan sonra (bulunduğumuz yere çok fazla duman çekmeye cesaret edemedik) üç farklı krallık olarak birbirimize sokulduk. Asiller, savaşçılar, hırsızlar, ne olduğumuzun bir önemi yoktu.

"Hepimiz aynı şeyi gördük," dedi Elise. "Bir parıltı, karanlık, sonra hepimiz burada uyandık. Borough sağlam mı?"

Ari başını salladı. "Çoğunlukla. Bana Ravenspire'ın burada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Her lanet kapı," dedi Elise.

"Yuvamız yerin üstünde," dedi Niklas, "ve bu bir trolün pençelerini ödünç alır almaz düzeltereğim bir rezalet."

"Kara Saray da öyle, gerçi avluyu kaybettik ve Felstad daha da fazla harabeden oluşuyor," dedi Kase, sönmekte olan aleve bir dal sallayarak. "Denizimiz yok oldu. Bölgelerimiz tek bir toprak, tek bir alan. Sanki uykuya daldık ve tüm krallığımız yeniden düzenlenmiş olarak uyandık."

"Her şeyin dağıldığı zamanı düşün," diye önerdim. "Bunu Ari'nin fae uykusunda gördük. Eski insanların yeni bir dünyaya uyandıklarından hiç şüphem yok."

Malin, elini Kase'ninkine sıkıca sararak, "Aralarındaki fark, daha öncesine dair hiçbir anıları olmamasıydı," dedi.

Ari diz çöktü ve toprakta bir sopayla arazinin izini sürdü. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Buranın bulunduğumuz yerin genel alanı olduğundan emin misin?"

"Denizi gördüm. Oradan çevremizi ölçebilirim," dedim. "Altın işaret fişekleri kıyıda geliyor."

Ari ellerini ovuşturdu. "Anlaştık mı? Bu mu?"

"Küçük bir grup halinde gidelim mi?" Kase teklif etti. "Çocuklarımız var bizimle."

"Onları başka bir yerde tutmanın daha güvenli olup olmadığını bilmiyorum," dedi Elise, "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Bilmiyorsak onları nasıl koruyacağız?"

Bir an için hepimiz bu fikri düşünmüş gibi göründük. Sol boğazını temizledi ve konuştu. "Bu ışıpta neredeyse huzur veren bir şey var."

"Bir fae numarası olabilir, Amca," dedi Gunnar.

Sol başını öne eğdi. "Ben de aynı şeyi düşündüm ama Cal nerede? Eksik olan tek parça Batı. Ya oradaysa? Evi kıyıda değil mi?"

"Sadece söyleyeceğim," dedi Valen. "Calista krallıklarımızı bölen kralın kızı. Ya onları geri getiren oysa?"

"O kadar da uzak bir ihtimal değil," diye itiraf ettim. "Calista'nın yolculuğu büyümek içindi. Kardeşim onun korunduğunu gördü. Hepimiz onun bulması gereken bir yol olduğunu biliyoruz, belki de o yolu bulmuştur."

"Kıyılarımıza yapılan saldırıları nasıl açıklayacağız?" Valen sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Ari. "Davorin bize yeni numaralar gösterdi. Cazibesi orada, varlığı orada, ama sanki bir sisin içindeymiş gibi. Somut bir şey yok. Nerede olduğunu bilmiyorum ve bu korkunç derecede çıldırıncı."

"Deniz fae'leri için de aynı şey geçerli," dedi Kase. "Mal anılarında onun benzerini gördü ama asla ortaya çıkmadı."

"Ben dinlenelim derim," diye araya girdi Elise. "Birkaç geçiş ücreti için bile olsa. Sonra yarın denize ulaşp Calista'yı bulana kadar durmayalım."

Bo bir anda ayağa fırladı. "Dışarıda biri var."

Ağaçlara doğru eğildi, başı öne eğik, bir eli kılıcının kabzasındaydı. Niklas yumuşak bir sesle, "Kampımız korunuyor," dedi. "Unutma, hiç kimse

sınırlar içinde kalırsak bize ulaşabilirler."

"Bu ok sayılır mı Nik?" Gunnar yayını tutarken fısıldadı.

Falkyn'in tek söylediği "Öyle umalım," oldu.

"Başa dönelim," diye mırıldandı Eryka yine, dünyamız paramparça olmadan önce yaptığı gibi.

Dallar kırıldığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ağaçlar yer değiştirdi.

Raum, Bo'nun yanında durmuş, gözlerini kısarak gölgelerin içine bakıyordu.

Çok geçmeden Kryv'in ağzı bir sırtışı dönüştü. "Bu kan fae'si." Gorm'a baktı. "Sanırım içlerinden biri biraz sana benziyor."

Gorm kampın kenarına doğru yürüdü, aynı anda karanlık figürler ateş ışığına adım attı. Yüzleri maskeli, ellerinde mızraklar vardı. Cuyler babasını ilk gördüğünde maskesini indirdi.

"Daj. Tanrılara şükürler olsun." Cuyler aceleyle kampımızın sınırlarına doğru ilerledi ve Gorm'un koluna sarıldı.

Her zaman resmi, her zaman görev başında olan Gorm, yine de oğlunun yanağını okşadı. "Seni güvende görmek güzel. Prenses nerede?"

Cuyler beni ve Ari'yi buldu. Çenesini eğdi. "Kraliçem, Kralım. Sizi bulmak için gönderildim. Burada olacağınızdan şüpheleniyorduk. Hepinizin." Solgun gözleri yorgun kampı taradı.

"Şüpheli mi?" Ari kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bu işin arkasında Cal mı var?"

"Size rehberlik ediyordu. Topraklar parçalanıyordu ve o size ne olacağını bilmiyordu. Elinden geleni yaptı ve şarkı söyledi . . . ya da sizi buraya getirmek için seidr kullandı."

"O iyi mi?" Sol bir adım öne çıktı.

"O ... şey. Raven Row ve Calista'da bazı değişiklikler var. Hepiniz iyi misiniz, en azından olabildiğince iyi misiniz?"

"Halkımızın çoğu bu yeni topraklara dağılmış durumda," dedim ona. "Gece Halkı'nın Kraliçe Lilianna konusunda yardıma ihtiyacı var."

Cuyler'ın ağzı gerildi. "Kıyıda sığınacak bir yerimiz var, hepimize yetecek kadar yerimiz var."

"Işık Cal o zaman?" Elise sordu.

"Öyle. Şimdilik dinlen, ama fazla zaman yok. Sanırım . . . Sanırım düşmanımızın dönüşüyle karşı karşıyayız." Cuyler bana baktı.

Ari yanımda sertleşti ve sesi şiddetli bir gümbürtüye dönüştü. "O zaman hepimizle yüzleşecek. Ama onun kellesi Saga'ya ait. Bunu hepimizden çok o hak ediyor." Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Sana söz verdim, tatlı tehdit. Dönüyor mu? O zaman ciğerlerinde nefesle gitmeyecek."

Gerçek şu ki, eğer Davorin geri dönüyorsa, o zaman ya o ya da ben Öteki Dünya'yı selamlıyor olacaktık. Bu kanamadan kurtulmak için ölümüne savaşırdım.

savaş lordunun dünyası.

Kaderin Hediyesi

Bölüm 29

Hikaye Anlatıcısı

BİR ALTIN PARILTISI, şafak kızıl saten geceye karışırken umudumu bağlayabileceğim tek şey buydu. Bacaklarım bir parapet duvarının kenarından sarkıyordu; çalkantılı denize baktım.

Çok yakında. Kafamın içinde bir ses bunun doğruluğunu söylüyordu. Bunun benim daj'ım olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu, belki de Öteki Dünya'daki iri yarı Annon formundaki Stefan. Tek bildiğim bir şeylerin değişeceğiydi ve yakında değişecekti.

Bütün gece Olaf ve bizim Rave kıyıları nasıl koruyacaklarını planladılar. Çitlerin örülmesine yardım ettim. Norn kardeşlere garip koruma büyülerini yapmalarında yardım ettim. Bir şarkı bulmaya çalıştım, kelimeler boğazımda düğümlenip durdu, sonra dilime ulaştıklarında öldüler.

Bir nefeste güneşin doğmasını istedim. Bir diğerinde ise Hus Rose'a geri dönüp Silas'la birlikte kaçmak ve şafağın getirebilecekleriyle asla yüzleşmemek istiyordum.

Olaf'a göre, yönetilmesi gereken yeni bir kara parçasıyla, her limanı, her koyu ve krallığın her parçasını korumak imkansız olacaktı. Yeni tepelerimiz, yeni adalarımız, kesinlikle hatırlamadığım yerler vardı. Her bir toprak parçasını ezberleyemeyecek kadar gençtim.

Olaf ve Rave savaşçılarının çoğu, düşmanlarımızın yükselip ele geçirebileceği pek çok alan olduğunu yeterince iyi biliyordu.

"Savaş lordunu tanıyorum," demişti Olaf, kulelerden birinden çıkardığı eski, yırtık pırtık bir haritanın üzerine eğilerek. Kalenin bir bölümünün onun eski birahanesi olduğunu tahmin ediyorum. "Kayalık arazide yön bulma konusunda oldukça yetenekli olduğu için sık sık gemileri nehrin yukarısına götürür ve zirveleri ele geçirir, sonra da arkadan inerdi. Muhtemelen bana savaş kampını eski Güney Adalar'ın zirvelerinde kurduğunu söylemenizin nedeni bu, doğru mu?"

"Onu geçti ama ben bunun Altın Kral'ım için bir kılıcın orada saklı olduğunu öğrendiği için olduğunu düşündüm."

"Mümkün," diye önerdi Olaf. "Ama o dağlık bölgeleri tercih eder, çünkü çoğu insan buralarda gezinmeyi daha zor bulur. Bizi sık sık dengesiz zeminlerde eğitirdi."

"Ve Rave'in onu tanıyacağını biliyor."

Olaf biraz haince sırıttı. "Aynen öyle. Bu yüzden saldırının buraya gelmesini bekliyorum. Doğruca. Savunmamızı kıyıya kurmalıyız."

"Hepsi mi?" Silas sordu.

"Hepsi. Sayımız çok fazla değil; her kılıca ihtiyacımız olacak." Olaf'ın başparmağı kadim haritadaki eski kuzey kayalıklarından uzaklaştı. "Bir şekilde deniz halkıyla birleşmiş. Kafa kafaya geleceğini söyleyebilirim. Burada, rıhtımda. Dar koylarda ya da gölgelerde yaklaşan yüzücüleri ve kayıkları arayın çünkü deniz fae'lerinin bizden daha büyük gemileri var. Hepsini limana getiremeyeceklerdir."

Ölü Ever King'in beni Doğu'ya götüren gemisinin anıları hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu. Yine de içimi burkan şeyin gerçek gemi olduğundan emin değildim, daha çok Thorvald adındaki o saldırgan piç kurusuydu. Çok az görgüsü vardı ve kesinlikle nasıl sakince iyilik isteneceğini bilmiyordu.

"Gemileri canavar gibi yaratıklar," dedim biraz tiyatral bir ifadeyle ama yakışmıştı. "Dalgaların üstünde ve altında seyreden vahşi derin deniz yaratıkları gibi."

"Onları benzer şekilde hatırlıyorum," dedi Olaf. "Nehirleri büyüklüklerinden dolayı alamayabilirler. Bu yüzden en çok koruma yerleştirilmesini önereceğim yer rıhtımlar."

Kabul etmiştim ama gönülsüzce. Limanda bile koruma yeterli olmayacaktı ve bunu hepimiz biliyorduk.

Ne yapabilirdik ki? Kendimizi dağıtabilir miydik yoksa dikkatimizin çoğunu yeni kalemiz Raven Row'un ana kapılarına mı verebilirdik? Sıra sıra dizilmiş kalkanlara, mızraklara, kılıçlara baktım. Rave kıpırdamıyordu. Kuleler, korkuluklar ve yürüyüş yolları boyunca, hepsi adımlarında zamanı koruyordu. Fokurdayan uçurumla aramızda biraz mesafe olması için neler vermezdim.

Çok fazla yanlış olabilir. Pek çok hayat kaybedilebilirdi. Ben savaşçı değildim. Kahretsin, bazen kendimi kadın gibi bile hissetmiyordum. Hayatımın dönüşlerine rağmen kendimi naif hissediyordum. Kararsız hissediyordum, sanki bunca zamandır kendi kaderime değil de kaderin dürtüklemelerine daha çok güvenmişim ve bunu hiç fark etmemiştim.

Şimdi, son yazılmamıştı. Her iki şekilde de olabilirdi.

Gözlerimi kapattım, sanki karnımda dikenli bir top sallanıp duruyordu. En kötüsü de tüm bu yeni, kanayan topraklardı ve soylularımdan hiçbiri yüzlerini göstermemişti.

Ezilmişler miydi? Norn'lar onları savaşıma şansı vermeden alıp götürecek kadar zalim miydi? Bu kadar uzun süre beklemek benim hatam mıydı? Göğsümdeki yanma hiç affetmiyordu. Acımasızdı, gerçekten. Onları bir an önce göremezsem tüm bunların ağırlığı altında ezilecekmişim gibi hissediyordum.

"Dertlerini bana anlatabilirsin."

Etrafımda döndüm. Silas, kukuletasının altına gömülmüş, maskesi yara izini gizliyordu ve bir omzunu korkuluğun girişindeki kule duvarına yaslamıştı.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yanımdaki boşluğu okşadım, sonra bana doğru geçmesini ve uzun bacaklarını aynı şekilde sarkıtmasını izledim.

Başımı omzuna yasladım. Yavaşça başını eğdi, böylece yanağı benimkinin üzerine geldi.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Neyi yapabilir misin?"

"Savaş. Son savaştan zar zor kurtuldum. Yapmam gereken kanlı bir iş vardı: Malin'in yüzüğünü tutmak ve diğerlerini lanet olası Nightrender'ın gölgeleri arasından çağırmak. Onu düşürdüm. *Düşürdüm*. Sonra da resmen patladım."

Silas usulca kıkırdadı. "Biliyorum. Şarkı söyledin. Birbirimize bağlandık. Senin seidr'in o sülüğün dokunamayacağı kadar güçlüydü."

"Sülük onun için çok sıkıcı bir isim. Bir dahaki sefere daha derine inin."

Silas'ın yanağı başımın üzerinde hareket etti ve sırtıttığını tahmin ettim. "Doğru konuşabilir miyim, Küçük Gül?"

"Her zaman."

"Ben de bunu yapabileceğimden emin değilim."

Bakışlarını tutarak başımı kaldırdım. "Sen güçlüsün. Her zaman bir savaşçı oldun."

"Senin için," dedi. "Senin için savaştım."

Kaşlarını birbirine çarptı. "Rave ile, Annon ile eğitim aldın." "Dünyamız değiştiğinde ben bir *çocuktum, bir delikanlıydım*. O zamandan beri, ben ...

Ben

Gölgelerle savaştım Calista. İlk gerçek cinayetim rıhtımdaki o deniz şarkıcısıydı ve sadece yüzyıllar boyunca bir boynu kırmanın doğru yolunu uyguladığım ve gözlemlediğim için. Ben savaşçı değilim, krallarınız ve kraliçeleriniz gibi değilim."

Avuç içim elinin üstünden kayarak parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Yine de beni çağırmaktan hiç vazgeçmedin. Bunun bir savaşı sonuçlanacağını biliyordun ve asla geri çekilmedin. Bunu korkmadan nasıl yapıyorsun?"

"Hiçbir zaman korkum olmadığını söylemedim," dedi bana. "Seninle o eli kılıçlı piç arasına girdiğimden beri her lanet gün korkuyorum."

Gözlerim yanıyordu. Tüm bu ağlamalar giderek saçma bir hal alıyordu ama durdurulamıyordu. Bu kanayan adamla ilgili bir şey, paylaştığımız anılar ve ayrılmak zorunda kaldığımız zaman için kalbimi hıçkırı hıçkırı ağlattı. Maskesinin kıvrımından dışarı taşan yara izinin küçük bir kısmına dokundum.

"Bunu korkuyla karşılıyorum," dedi, sesi alçak ve yumuşaktı. "Ama bununla yüzleşeceğim."

"Nasıl?"

Silas kıpırdandı ve elimi tutarak parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü. "Çünkü seni kaybetmekten savaşmaktan daha çok korkuyorum. Eğer gizli kalırsam, bu savaşı görmezden gelirim, seni kaybedeceğimden hiç şüphem yok. Bir daha kaybetmeyeceğim." Gözleri sıkıca kapandı. "Sen . . . tanrılar, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

Başını kendime doğru çektim, alnı omzumdaydı. Parmaklarım kapüşonunun altından kayarak kapüşonu başından itti, böylece parmaklarımı saçlarının arasında gezdirebildim. Alnına bir öpücük kondurdum. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, Silas."

"Sözlerim saçmalık," diye mırıldandı. "Aldırma onlara."

"Bunlar saçmalık değil," dedim ona. "Sana ne demiştim? Gölgelerle konuşman ya da kontrol edemediğin düşüncelerin ortaya çıkması umurumda değil. O zamanlar nasıldı bilmiyorum çünkü kalbimin şarkısı benden saklandı."

Silas kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı.

Bir avucumu maskesiz yanağına dayadım, başparmağım alt dudağını çekiştirdi. "Ama şimdi nasıl olduğunu biliyorum. Kalbinin eksik olduğunu hiç bilmediğin tarafını bulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Seni kaybedersem, hayatımın geri kalanında yürüyen yarım bir ruh olarak tam ortasından kırılmış olurum."

Yanağından öptüm. Silas yumuşak bir iç çekti ve gözlerini kapattı.

"Yine de haklısın," dedim. "Seni şimdi kaybetmek tüm savaşlardan daha kötü olur. Korkarım büyük şampiyonunuzun savaş alanında tamamen deneyimsiz olmasıyla yetinmeniz gerekecek."

Sırıttı ve bunun en güzel şey olabileceğini düşündüm. "Bir şampiyonum mu var?"

"Belli ki. Dilinizi oldukça cömertçe kullanıyorsunuz ve ben de bunu sonsuza kadar sürdürmek istiyorum."

Yüzünde görünen deri, yükselen şafakta biraz pembeyle kızardı. "Benden tartışma yok."

Birlikte güldük. Sonra kelimeler, başka bir masal dilimde yandı. Bu sefer daha da netleştiler. Seidr'ım daha hızlı, daha güçlü geliyordu.

Silas sırtıttı. "Hissediyor musun?"

"Burada kaderin bir şarkısı var, bir bükülme kırılmaya çalışıyor, ama tam olarak kavrayamıyorum."

Silas bir eliyle ensemini kavradı ve alnımı kendisine doğru çekti. "Gelecektir. Kelimeler sende var, Küçük Gül. Her zaman sahipsindir."

Dudaklarımız birbirine değene kadar yüzümü eğdim. Silas nazik bir tereddütle, sanki daha önce yapmadığımız bir şeymiş gibi beni öptü. Aldırmadım. Dudaklarının yavaşça sahiplenmesi kalbimdeki acıyı dindirdi. Beni çaresizce altına çekmeye çalışan korkuya karşı bir destek ekledi.

Bu öpücük yavaş yavaş gelişti. İlk kalp atışlarında şefkatli ve yumuşaktı, sonra yavaş yavaş daha derin bir şeye, açgözlü bir coşkuya dönüştü. Silas'ın dili dudaklarıma doğru kayarak, ağzının temiz sıcaklığını tadana kadar dudaklarımı ayırdığında ihtiyaç içinde mırıldandım.

Beni kendine doğru çekti, bir kolu belime dolandı; diğeri dağınık örgülerimin arasından geçti. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim, en ufak bir esinti bizi ayıracakmış gibi ona yapıştım.

Kalbimin bir parçasının bu kadar yakınımda olduğunu bilmeden nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildim? Acımasız ve sefil görünüyordu. Yine de şimdi ona sahip olmak, birbirimize geri dönmek için ödediğimiz bedeli bilmek, bu gibi anları ciğerlerimdeki havadan daha değerli kılıyordu. Onları en büyük hazineden daha zengin yaptı.

Bu anlar benim güvenliğim, umudum ve gelecek olanlara karşı kalkanım olacaktı. Bu anlar, her gün batımıyla yüzleşecek cesareti bulacağım ve her gün doğumuyla birlikte elimde bıçakla yükseleceğim yerlerdi. Bu anlar için savaşıacaktım, çünkü bu anlar bir daha kaybedilemeyecek kadar güzeldi.

Silas'ın eli belimden aşağı kayarak kalçalarımın birinin etrafında kıvrıldı ve beni kucağına alıp çıkıntıya yaslamaya hazırlandı ama bir koç boynuzunun unutulmaz böğürtüsüyle eli durdu.

Ayrıldık ve yüzümüzü denize döndük.

"Kanayan cehennemler." Dudaklarım aralandı. "Silas. . ."

Aceleyle ayağa kalktı, çenesi gergindi. Silas beni tekrar ayağa kaldırdı ve biraz arkasından itti. Sert bakışları, karanlık Uçurum hattının gelgitlerine boyun eğmiyordu.

Dinlenme zamanımız sona ermişti.

Su daha da şiddetlendi. Savruldu ve çırpındı. Gelgitlerin altından, siyah, soluk ve mavi yelkenlerden oluşan acımasız sivri uçlar ve garip direkler suyu yararak çıktı. Güverteleri, merdivenleri ve bir yerine üç direği olan o korkunç, devasa gemiler yüzeye çıkan yağlı balinalar gibi şafak sökerken gökyüzüne doğru fırladılar.

Birbiri ardına yükseldiler ve pruvalarını kıyılarımıza doğrulttular. Kafatasları ve hançerler yelkenleri süslüyordu. Bazılarında sarmal, iskelet yılanlar vardı.

Hepsi hızlı ve acımasızdı. Hepsi karanlık, hareketli figürlerle doluydu. Deniz fae'leri. Şüphesiz, Thorvald gibi denize hükmedebilen ama elinde kılıçla kıyılarımızda dolaşan türden.

"Çok fazla var," dedim yumuşak bir nefesle. Körü körüne Silas'ın eline uzandım. Karnımın çukurunda ağır bir yük toplanmıştı. On tur önce Davorin'e karşı düzenbazlığa katıldığım andan daha kötüydü. Bu anda bana bunun son olduğunu söyleyen bir şey vardı.

Bir taraf bu savaştan sağ çıkmayacaktı.

Silas parmaklarımı sıktı. "Çok var ama karada güçleri azalıyor. Bu an için savaştık ve bundan kolayca vazgeçecek değilim."

"Onları şimdi anlıyorum."

"Kimi anlıyorsun?"

"Soylularım. Çünkü ben kıyıya gidiyorum, Rave'nin yanında durmaya, Row'u savunmaya gidiyorum ve bunun nedeni sizden vazgeçmek istememem. Çünkü seninle birlikte duruyorum Silas. Onların kalp şarkıları, onların *hjärtaları*, asillerimin her hareketinin ardındaki sebeplerdi. Onları şimdi anlıyorum."

Çenesi bir, iki kez titredi, sonra beni öptü. Hiç tereddüt etmeden. Utangaçlık yoktu. Ayrılmadan ve beni korkuluk duvarı boyunca kulenin dolambaçlı merdivenlerine doğru çekiştirmeden önce vahşi, kalıcı bir öpücük.

Boynuz sesleri daha sağlam olan Kuzgun Sırası'nı çınlattı. Az sayıdaki Rave savaşçısı kalkanlarını sırtlarından kaldırdı. Tek bir kükremeye kalkanları omuzlarının üzerine kaldırıp vücutlarının önüne yerleştirdiler. İlk sıra savaşçılar yere çömeldi. İkincisi kalkanlarını kaldırdı ve aşılmaz bir kalkan duvarı oluşturmak için ilkinin üzerine yığıldı.

Kulelerde okçular yay kirişlerini gerdiler. Her iki duvarda bir savaşçı, ok uçlarını petrol kuyularına daldırarak ilerlerdi. Denize ateş yağdırırlardı; biz de onların yanışını izlerdik.

Norn kardeşler denizin yakınına rünler yerleştirdiler ve büyülerinden parlak, zümrüt rengi bir alev fişkırdı. Kıyı şeridi boyunca ateşli bir yılan gibi kayarak aramıza bir engel daha ekledi.

"Deniz geliyor." Olaf bileklerine vambrek takarken bize yaklaştı.

"Davorin?" Ben sordum.

"Gördüğüm kadarıyla hayır, ama orada beklediğini biliyoruz. İlk dalgayı şimdi gönderiyor."

"Haklıydın Olaf," dedim. "Çok cesur. Kafa kafaya saldırıyorlar."

Olaf yüzünü bana döndü ve ellerini omuzlarıma koydu. Dokunuşu bedenimde keskin bir şok etkisi yarattı. Sarsıntıyı üzerimden attım ve bakışlarını tutma nezaketini gösterdim.

"Gerçeğinizden ve gücünüzden çok uzun süre saklandınız Prensesim," dedi. "Ama Kaptan Annon bu ana kadar yükseleceğinizden bir kez bile şüphe etmedi." Olaf bakışlarını Silas'a çevirdi. "İkinize de. Senin yerin de en az onunki kadar değerli evlat."

Hızlıca başımı salladım. "Senin bilgeliğine güveniyoruz, Olaf."

"Her zaman sahip olacaksın." Sırıttı, tüm anılarımda olduğundan daha gençti.

Silas'a doğru uzandım ve elini tuttum. Tekrar Olaf'a dönerek omuzlarımı dikleştirdim. "O zaman kıyılarımızı savun. Son Rave düşene kadar."

Bölüm 30

Hayalet

SON PARTIYE KADAR.

Aynı şeyi talep eden Riot Ode'nin akıldan çıkmayan anısı, kaçamadığım bir zehir gibi içime yayıldı.

Riot Ode bu emri verdi ve savaş alanını hiç terk etmedi.

Kalçamdaki bıçağın kılıfının mandalına hafifçe vurdum. Güçlü bir seax. Bunca zaman ona özen göstermişim. Gerçek bir Rave kılıcı. Onunla eşleştirilmiş bir hançer Hus Rose'da kalmıştı ama bu artık yeterince işe yarayacaktı.

Bana arkadaşlık etmişti ve biliyordum, bir şekilde kanayarak biliyordum, bir gün gelecek onu savaşta kaldıracaktım. Varlığımın boşluğuyla birlikte, endişelenecek çok az şeyim vardı. Kılıca neredeyse saplantılı bir şekilde bakmaya başlamıştım, kabzasına ve ağırlığına alışmıştım.

Kılıç güçlü olurdu. Bize iyi hizmet eder.

Calista hareketlerime baktı, bıçağı kınından çıkarmamı soğukkanlı bir ifadeyle izledi. Kalın bir şekilde yutkundu; boğazındaki hareketi görebiliyordum ve yavaşça bir çift düello bıçağı çıkardım. Fırlatma ve hızlı hareketler için iyidir. Her ikisi de onun güçlü yönleri haline gelmişti.

Şafakta bir boru daha çaldı. Rave okçuları duvarlardan bağırdı. Ateşleyicinin bir meşaleyi oklara doğrultup onları alevlendirmesini izledim.

Duvarlardaki yüksek rütbeli kaptanların birçoğundan emirler kükredi. Tıpkı Olaf'ın tüm Rave'e bağırdığı gibi onlar da savaşçılarına bağıırıyordu. Ok uçları solmakta olan yıldız ışığına doğru yöneldi. Soluk mavi, gökyüzünde var olmak için savaşan son yıldızlara karşı yanıyordu.

Şimdi, şafağın huzuru öfke ve ateş içinde yanıyordu.

Yaklaşan gemilerden gelen bağırışlar daha da arttı. Çırpınan denizlerin üzerinden bize doğru garip komutlar süzülüyordu, birkaçı mırıltılar ve ruhani şarkılardı. Onların şarkılarıyla deniz daha da dalgalanıyordu. Sanki bir bağlantı denizimi denize doğru çekiyormuş gibi, bir düşünce kafamdan göğsüme doğru taşıdı.

"Calista," diye fısıldadım. "Onları dinle, hissedebiliyor musun?"

Gözlerini açmadan önce birkaç nefes için kapattı. "Şarkılarında güç var."

"Onların büyüü seslerinden geliyor. Bizimki gibi."

Mükemmel bir şiddet dokunuşuyla sırtıttı. "O zaman sanırım kılıçlarımızı boğazlarına doğrultmalıyız."

Elimdeki kılıcı döndürdüm. Kalbimin her atışında, kesebildiğim kadar çok boğaz kesmek için yeni bir kararlılık içimi titretti.

"Olaf!" Calista bağırdı. "Dillerini ve şarkı söyleme yeteneklerini al."

Kaptan kaşlarını kaldırdı, sonra sırtıttı. "Dediğiniz gibi olsun."

Komutları Rave hattının aşağısına doğru kükredi. Okçular pozisyonlarını değiştirdi. Gemilere ateşli oklar yağdırmak yerine, beklemeye başladılar. Güçlerinden kurtulmak için gerçek deniz halkını hedef alacaklardı.

"Bize bir şarkı söyle," dedi kahin Forbi, ses tonunda hafif bir şakacılıkla. Kız kardeşleriyle birlikte dans ediyor, kıyı boyunca zümrüt ateşini tutuşturan daha fazla rune büyüü yapıyordu.

Calista sıranın ortasına doğru adım attı. Elini tutarak onu takip ettim. Cildi sanki damarlarında alevler kaynıyormuş gibi kızarmıştı. Bu kanımda bir sıcaklık, bir güç patlaması yaratma ihtiyacı uyandırdı. Seidr'lerimiz tek bir şiddetli şarkıda birleştiğinde hep aynı şey olurdu.

"Sözlerim var," diye mırıldandı Calista. "Benimle şarkı söyler misin?" "Her zaman."

Calista bana döndü. Bıçaklarımızı bıraktık ve ellerimizi birbirine bağladık, kaşlarımız birbirine değdi.

"Eski bir hikaye, yeniden canlanıyor.
Azınlığı bağlayan bağlar tarafından ortaya
çıkarıldı. Seçim aşkı. Kalbin bağlılığı.
Onur ve tutku başlangıcı getirdi.
Şafağın yumuşak ışığında, bir yol
büyüyor. Çok kurnaz bir hediye
getirmek için.
Karanlığın diyarlarında planlar dönüyor.

Uzun zaman önce başlamış bir
oyunu bitirmek için. Yükselmek için
her yeri bulun.
Kaderin armağanları gelgitlerde karanlığı selamlarken."

Sesi yumuşak ama güçlüydü. Her kelime daha melodik sesler çıkarırken onu yakınımda tuttum. Sesim onunla birleşti. Alçak, derin ve karanlık. Daha önce duymadığım ama dilimin üzerinde ipek gibi duran bir melodiyle onun kelimeleriyle iç içe geçti. Boğazımda yanan bir ahenkti bu, ta ki bedenim acıya karşı titreyene kadar.

Her kelimeyle birlikte denizimiz birbirine karışıyor, neredeyse düğümlenmiş bir halat gibi sıkıca dönen iplikleri seçebileceğim kadar canlı bir hal alıyordu.

Yeni bir masal. Daha önce hiç görülmemiş yollarda şarkı söylüyorduk. Gücümüz kaderi değiştirebilirdi ama garanti getirmezdi. Sadece bize bir şans vermek, kelimeleri çözmek, adımları bulmak ve planlarımızı yapmak için bir yol açıyorduk.

Başarılı olursak, o zaman kaderli bir yolun gücü parlak bir şekilde şiddetliydi.

Başarılı olursak, Davorin kadar güçlü bir fae bile bizi geçmeye yaklaşmazdı.

Sözleri sona erdiğinde Calista bana doğru yığıldı. Ezgim kayboldu ve seidr yeni şarkıyı ele geçirip onu kanayan toprağa, lanet olası evrene akıttığında yanık göğsümde zonkladı.

"Tanrım, devrilecekmişim gibi hissediyorum."

Kollarımla belini sararak onu dik tuttum. "Derin şarkılar yorucudur, ama bak."

Calista bakışlarını kıyıya doğru kaldırdı. Belli belirsiz ama parlak bir ışık parıltısı vardı. Rave savaşçıları arasındaki zincirler gibi, seidr içlerinden akıyor, onları destekliyor, güç veriyordu.

"Bu biz miyiz?"

"Bu seidr. Senin daj da savaş sırasında aynısını yapardı."

Olaf'ın kahkahası dikkatimi çekti. "Riot Ode'yi oldukça andırıyor."

"Gördün mü?" dedim. "Şarkısı savaşçılarını güçlendirecek, kalplerini değiştirecek ve

düşmanlarının arzuları. O gemilerin aniden geri döndüğünü göreceğimizi sanmıyorum ama şarkımız halkımızı güçlendiriyor. Kral nasıl halkını savaş alanında daha güvenli ve daha sağlam tuttuysa, bu da öyle olacak."

"Artık yazmama gerek yok, değil mi?" diye sordu usulca.

Bir elimi yüzünün yan tarafına koydum. "Mürekkep ve alev bir zamanlar aramızda bir bağ görevi görüyordu. Ama şimdi birlikteyiz. Seslerimiz bu dünyanın görünmeyen kaderine kelimeleri yakacak. Birlikte, herhangi bir mürekkep ya da alev parçasından daha güçlüyüz."

Çenesi titredi ve denize doğru baktı. "Henüz diğer krallıklardan kimseyi görmedik. Pek de iyi bir şey yaptığımızdan emin değilim."

Doğrusu, diğer krallıkların kraliyet mensuplarının da orada olmasını bekliyordum ama yine de yalnızdık. Yine de, az önce seidr'in yanması yeterince güçlüydü, iki katına çıkma dürtüsüyle savaştım. En son böyle bir güç dalgası hissettiğimde bir dünyayı paramparça etmiştik. Şimdi de bize yardım edeceğini ummaktaydım.

Kılıcımı yerden kaldırdım ve Calista'ya bıçaklarını uzattım. "Kaderin ne sakladığını bilmiyoruz. Bildiğim tek şey, o gün gerekirse sonuna kadar sizinle birlikte savaşacağım. Şu anda yapabileceğim tek şey bu."

Calista bana yumuşak ama güçlü bir gülümseme verdi. Bıçaklarından birini çevirdi ve yüzünü kıyıya döndü. Planlarını sormama gerek yoktu. Biliyordum zaten. Aynı adımda, birlikte Rave savaşçılarının sırasına doğru koştuk.

Yay kirişlerinin gümbürtüsü Rave subaylarının komutları üzerinde yükseldi. Ateşli oklar sabah ışığını kesiyordu. Yeni inşa edilen kalenin kenarlarından savaşçılar bağırırken gökyüzündeki alevler bizi ileriye götüren bir fener görevi görüyordu.

Rave kalkanları ve kılıçlarından oluşan sel, kıyı boyunca zorlu bir bariyer oluşturdu. Yine de bir gemi filosu karanlık dalgaların arasından geçiyordu. Oklar hedeflerine ulaştığında bağırırlar ve tıslamalar bize geri döndü.

Oklardan çıkan ateş omurgalarındaki eti yiyip bitirirken birkaç ceset gelgitlerin içine devrildi. Gelgitler yanardöner yüzgeçlerle köpürdü ve unutulmaz güzellikteki sesler havayı doldurdu.

İçimde bir kıpırtı vardı, sesi takip etme ihtiyacı. Belki benim için hafifti ama birden fazla Rave kalkanını indirdi; birden fazla adam sanki bir kancaya takılmış ve gelgitlere kapılmış gibi sendeleyerek denize doğru ilerledi.

"Kanayan pozisyonlarınızı koruyun," diye bağırdı Calista. "Neyin var senin? Çılgılık atıyor!"

"Duramazlar," dedim, şehvetli çekime karşı dişlerimi sıkarak. Kan baş döndürücü bir arzuyla aktı ve kanayan pantolonum sıkıştı.

Çok uygunsuz bir zamanda kılıcımı bırakıp Calista'nın kıvrak bedenini duvara yaslamak ve onu gerip doldurmak istiyordum. Çılgılları tekrar boynuma çarpana kadar.

Odaklanmak için çaresizce başımı salladım.

"Lanet olası sirenler," diye kükredi yakınımızdaki bir Rave. "Okçular, kanayan kafalarınızı tutun ve şu gelgitlere nişan alın. Susturun onları!"

Bir siren çağrısı.

Calista gözlerini bana dikti. "Bu sesi seviyorsun, değil mi? O zaman lanet kulaklarını kapat Silas."

"Kıskanma, Küçük Gül. Benim muhtaç düşüncelerim seninle ilgili."

"Ah, ne kadar gurur verici."

Sözüne itaat ettim ve tatlı şarkıya karşı kulaklarımı kapattım. "Beni affet, ama bunu görmezden gelmek gerçekten imkânsız."

"Gerçeği bilmeniz gerekiyorsa, sesleri çok iğrenç çıkıyor. Korkunç bir ses, gerçekten."

"Erkek deniz şarkıcılarından biri dönene kadar. Bu kadar basit buluyorsanız bana söyleyin."

Calista dudaklarını şişirdi ve mücadele eden savaşçıların sırasına doğru koştu.

"Kafalarınızı tutun," diye bağırdı. "Kulaklarınızı kanayan çamurla doldurun, sizi aptallar!"

Bağırışlar daha fazla gelgit yarattığını ve daha fazla deniz insanı taşıyan daha küçük kayık ve tekneleri kızdırdı. Daha büyük gemilerin yelkenleri denizin rüzgârında çatırdayıp kırılıyordu. Dişlerinin arasında bıçakları olan halk, küpeştelerdeki halatlara tırmandı, birkaçı karaya saldırmaya hazır bir şekilde yanlardan sarmaya başladı.

Deniz halkından daha küçük sıralar Forbi'den ve onun büyülerinden birinden gelen rûn ateşiyle karşılaştı. Ateş parçaları nemli kollarını yalayıp etlerini derin, keskin yaralarla kavurduğunda fae'ler çığlık attı.

Suyun derinliklerinde, dalgaların arasından tel tel ve koyu renk saçlı bir fae çıktı. Teni yumuşak bir renkteydi, ışıpta neredeyse bronzlaşıyordu ve gözlerinde kırmızı bir dokunuş vardı. Mavi bir eşarp başını örtüyor ve saçlarını gözlerinden uzak tutuyordu ve kulakları, fae kulaklarının sivri ucuna kadar delinmişti.

Bir an için cehennemi gözleri savaşçıların karmaşasında beni bulmuş gibi göründü.

Sırıttı ve kollarını ardına kadar açtı. Alçak, gürleyen bir ses sörfteki deniz perilerinin sırasına doğru süzüldü. Başka sesler de katıldı. Kendi tarzlarında güzellerdi, ama güzellikleri bir zehirdi, bu toprakları yok edecek bir belaydı. Cevap veriyordu.

Bir sonraki anda, dalgalar Rave'in kalkan duvarından daha yüksek, ağır ve şiddetli duvarlar halinde çalkalandı. Sanki su sadece onların sesine cevap veriyormuş gibi, deniz fae'lerinin şarkısı suyu devasa, kıvrımlı bir duvar halinde başlarının üzerinden kaldırdı.

"Geri çekilin!" Calista çığlık attı.

Olaf komutu yankıladı. Calista'nın yanına koştum, kolundan çekiştirerek onu deniz duvarından uzaklaştırdım.

Deniz suyu Rave çizgisine çarptı. Forbi'nin yaptığı büyüü yuttu. Tek vuruşta savunmamızda bir delik açtı.

Raven Row'dan aşağı akan su ayak bileklerime çarptı. Deniz perileri tezahürat yapıyor ve kükreyerek ilerliyorlardı. Gemiler rüzgârı tam zamanında yakalamış gibiydi. Kanayan tanrılar, gelmeye devam ettiler. Daha fazla gelgit, daha fazla kayık, yelkenli ve çok direkli gemi Uçurum'un karanlık akıntısından yükseldi.

"Silas." Calista'nın gözleri korkudan kocaman olmuştu. "Şarkımız neden başarısız oluyor?" Bilmiyordum. Seidr'in bu anlarda güçlü olması gerekiyordu. Kral

Riot ordularını korumak için her zaman sesini kullanırdı... Davorin'in buna karşı savaştığı zamanlar hariç.

"O burada," dedim usulca. "Bir yerlerde. Onun cazibesi Rave'in kalplerini bozmaya odaklanacak. Farkında olmasalar bile kalpleri bocalayacak ve seidr o kadar güçlü olmayacak. Nefretin karanlığı her zaman kalbin ışığını kazar."

Calista'nın gözleri kıyıyı taradı. "Ondan hiçbir iz göremiyorum."

Ben de. Görünmez bir düşman. Görünmeyen bir güç, savaşılamayacağımız bir güçtü.

"Küçük Gül," dedim, sesim kısıktı, kılıcımın kabzasını sıkıca kavramıştım. Önüme odaklandım. Deniz perilerinin gemilerinin kenarlarından yuvarlanıp suya dökülüşünü izledim, saldırıya geçmişlerdi. "Sana söylemem gerek, burada ne olursa olsun, seni hayatım boyunca sevdim."

"Tanrım, bundan nefret ediyorum. Yani, bunu seviyorum ama bunu Öteki Dünya ile tanışacağımızı düşündüğün için söylemenden nefret ediyorum."

"Sana söylemeden oraya varmaktansa söylemek daha iyi."

Homurdandı. Sert ve ıslaktı, sanki boğazındaki bir yumruyla savaşıyordu. "Seni seviyorum Silas. Sen benim Fısıltımsın, karanlıktaki tesellimsin. Sanırım bugün tanrılarla karşılaşsak, orada her türlü kargaşaya neden olabiliriz."

Bir sırtış ağzımı okşadı.

Deniz fae'lerinin saldırısından kılıçlar ve kükremeler yükseldi. Garip kıvrımlı kılıçlarının ağır metalleri, Rave kılıçlarının şık demir ve çeliğiyle çarpıştı. Savaşçılarımız acımasızdı ve kendilerine has güçlü bir büyüye sahiptiler. Bazıları illüzyonistti ve göz hileleriyle deniz fae'lerini şaşırtıyorlardı. Yerde büyük delikler açarak okçuların deniz halkının karınlarını oklarıyla doldurmasına yetecek kadar uzun bir süre saldırıya ara verirlerdi.

Diğer savaşçılar Gece Halkı'na ya da Kuzgun Kraliçe'ye daha yakın yeteneklere sahipti. Taşlardaki yosunları gergin iplere dolayabilir, ayak bileklerindeki fae'lere çelme takabilirlerdi. Orada, omurgalarında bir bıçakla yükselirlerdi.

Rave'lerin çoğu toprakla ve onun armağanlarıyla sadece bağlantıları olan sıradan fae'lerdi. Düşünceleri zorlayabilirlerdi, ama sadece kısa süreliğine ve normalde savaşa odaklandıklarında değil.

Ancak savaş, Rave'in gücünün gerçekten ortaya çıktığı yerdı. Belki de şarkımızın zayıfladığını hissettiler ve bunun yerine savaştaki cesaretlerini güçlendirdiler.

Kılıçlarının darbeleri bir amaca ve hedefe yönelikti. Boyunların kıvrımlarını kestiler. Kılıç uçları kaburgaların arasındaki boşlukları dolduruyor, ciğerleri ve kalpleri kesiyordu. Rave yumuşak dizlere tekme atıyor, sonra bir diğeri kılıcını boğazların arkasına saplıyordu.

Olaf bağıarak pozisyon aldı, ancak kaptan Rave'ini nereye yerleştirmeye çalışsa, derinliklerden gelen daha fazla fae tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyordu.

Her darbede ve onları geri çekmek için yapılan her başarısız girişimde, sanki deniz halkı pusuya yatmış ve tam olarak nereye saldıracaklarını biliyorlarmış gibi görünüyordu. Deniz fae'leri tehditkârdı, neredeyse sonsuzdular ve kılıcı Rave gibi çok iyi biliyorlardı.

Deniz fae silahları farklıydı. Neredeyse paslanmış gibi görünen kavisli kılıçlar ya da savaşçıların duvarını kesen kaba kesilmiş kemikten yapılmış kılıçlar.

Sıkışmaktan kaslarım ağrıyordu ama ıslak ve ıslak birkaç kaygan fae Rave'den geçerken Calista'nın yanına sıkıca tutundum. Kale duvarlarına dizilmiş savaşçılara doğru koştular.

Bizi hedef aldılar.

Calista iri yarı bir fae'nin saldırısından kurtuldu. Bıçağının ucunu adamın kalçasına sapladı, bu sırada yere eğilmişti.

Solgun tenli ve kulaklarında altın halkalar olan bir adam bana saldırdı. Kılıcı benimkinin kenarına çarptı. Sözümün eriydim, eğitilmiş bir Rave değildim. Riot Ode'un sarayında bir Rave genci olarak geçirdiğim zamanlardan birkaç manevra biliyordum.

Kılıcımın olan becerim, adil ya da korkunç, yalnızlığımın karanlığında pratik yaparak geldi.

Hata yok, Fae'ye karşı özensiz ve kopuktu. Kılıcı koluma saplandı; ete saplanan çeliğin iğrenç kesimi midemi bulandırdı. Yarayı incelemek için zaman kaybetmeden geri çekildim ve kılıcımı ortasına sapladım.

Fae kaçtı. Hızla döndü ve boynuma doğru bir darbe indirdi.

Darbeden kıl payı kurtuldum ama kılıcımın ucunu kalça kemiğine saplamayı başardım.

"Dünya fae'si," diye tısladı ve adımlarını yeniden düzenlemek için aceleyle geri döndü. "Hiç şansınız yok. Karanlık Olan'a karşı sayınız bu kadar az mı? Ever'ın tamamına karşı mı?"

Dudaklarım kıvrıldı. "O çok isteyerek takip ettiğin karanlık kişi, sana birkaç çocuğun onu nasıl neredeyse Öteki Dünya'ya gönderdiğini anlattı mı?"

Bir an için, fae'nin parlak kırmızı gözlerinde bir parça şaşkınlık parladı. Bir sonraki nefesinde alay etti. "Sanırım bunun bir daha asla olmayacağından emin olmak için o gençlerden birkaçını kemirmem gerekecek."

Kılıcını tekrar benimkine sapladı. Calista'nın çığlığı kalbimi parçaladı. Yanımda hızla geri adım attı, dudağında kan vardı. Ona karşı olan Fae hızlıydı. Ama o da öyleydi. Bıçaklardan biri adamın omzuna, diğeri karnına saplandı.

Onu koparıırken öfkeli bir çığlık attı ve piçin boğazının sesinin çıkacağı yumuşak noktaya sert bir darbeye işini bitirdi. Adam sustu.

Önümdeki deniz fae'si bacağımı sıyırdı. Bileğine tekme attım ve onu geri ittim. Calista bize doğru koştu ve bir sonraki hamlesinde bıçağını kaburgalarına sapladı.

Deniz fae'si acısını kükreyerek kadının yüzüne tükürdü ve sendeleyerek uzaklaştı. "Orospularını burada mı tutuyorsun? Zayıf."

"Bu kaltak az önce seni bıçakladı," dedi ve ona zalimce bir göz kırptı.

Beynimde kan kaynadı. Hiç düşünmedim. Hareketler neredeyse ezbere geliyordu. Bir elimle kılıcın ucunu aşağı doğru büküm ve sivri ucu karnının alt kısmından çıkana kadar fae'nin sırtının derinliklerine doğru ittim.

Dudaklarından fişkıran kanla yutkundum. Bıçağı çekip çıkardığımda vücudu omurgama çarptı. Onu tekmeledim.

Bir keresinde öne doğru yığıldı ve cesedinin altındaki kan gölünü izledi.

Calista'nın omuzları çöktü. Gözleri yeni bir öfkeyle yanıyordu. Ama saldırıyı anladığında yüzüne bir gölge düştü. Daha fazla gemi. Daha fazla Fae.

Kaybedecek bir savaş veriyorduk.

Elimi uzattım, o yanımdayken sonla yüzleşmeye hazırdım. Şarkımızın neden işe yaramadığını bilmiyordum. Kaderin bizi neden terk ettiğini bilmiyordum. Belki de uzun zaman önce çözdüğümüz şeyin, manipüle ettiğimiz kaderin cezasıydı bu.

Sanırım artık bir önemi yoktu. Bu dünyayı yanımda onunla terk ettiğim sürece, tanrıların büyük salonunda sonsuza dek sevmek için kaderimizi kabul edecektim.

Bölüm 31

Hikaye Anlatıcısı

Burada ölecektim. Garip ama içimde bir huzur vardı. En çok korktuğum şey, bir hikâye anlatıcısının kısa hayatı, o kadar da ürkütücü görünmüyordu. Belki de artık gerçeği bildiğim içindi, daha önce de ölmüştüm. O kadar da korkunç değildi.

Belki de Silas'ın sonunda yanımda olduğunu bilmenin verdiği huzurdu.

Bu düşünce içimi rahatlattı. Onunla birlikte yürüyecektim.

Öteki Dünya. Doğruyu söylemek gerekirse, neredeyse heyecan vericiydi. Bizi ilk kimin karşılayacağını merak ediyordum. Ailem mi? Stefan mı? Belki de yol boyunca kaybettiğim diğer soylularımdan bazıları.

Silas'la omuz omuza, elimde kanlı bıçaklar, kıyıya doğru koştum.

Dalgalar uçurumun yakınında yuvarlandı. İki dünya arasındaki bariyerin üzerinde, daha fazla su şiddetle çırpındı. Yüzeyin altından, deniz altındaki bir kuyudan fokurdayan mürekkep gibi bir parça siyah döküldü. Sonra karanlığın ortasında, zengin, kanlı kızıl yüzeye doğru yükseldi.

Deniz fae'leri saldırılarını yavaşlattı. Gördükleri manzara karşısında çarpık bir neşeyle kükrediler.

Karnımda bir düğüm vardı. Gelecek olan şey deniz halkı için çok önemliydi.

Uçurumun şiddetli kaynamasının içinden karanlık, sivri bir nokta çıktı. Pruva direği keskin ve köşeliydi, sarmal bir deniz yılanının çeneleri gibi açılıyordu. Bunu gerçek kırık kemik parçalarına benzeyen dikenler takip ediyordu. Her bir parça yeni geminin yuvarlak karnından kemikli bıçaklar gibi çıkıyordu.

İlk direği gördüğümde nefesim kesildi. Kalın, kıpkırmızı yelkenler kaba tuval parçalarıyla dikilmişti ve deniz halkının onları güçlendirmek için eklediği sertleştirilmiş yaratıklar korkunç bir hatıraydı.

Ever King'in gemisi.

Gemiye kimin kullandığını görmek için henüz çok mesafe vardı ama bunun bir önemi yoktu. Mûrekkepli denizler kraliyet gemisinin etrafına yayılmıştı ve denizin en güçlü gemisiyle birlikte yükselen yaratığın ne olduğunu tahmin etmek için çok az şey gerekiyordu.

Rave yeni saldırıya hazırlandı. Deniz halkı güçlenmiş görünüyordu ve gözlerinde yanan yeni bir şiddet arzusuyla kıyıya bakıyorlardı.

Kulelerden boru sesleri yükseldi. Okçular ateş etmeye hazırlanıyordu, şüphesiz son ok düşmanın yumuşak etiyle buluşana kadar. Onlarla savaşmak ve kazanmak için yeterli sayımız yoktu. Bugün düşecektik, ama ellerimizde kılıçlarla, seslerimizde tutkuyla, yüzümüze püskürtebildiğimiz kadar çok deniz fae kanı ile düşecektik.

Silas keskin bir nefes verdi. Hazırlandım, bıçaklarım hazırды.

Halihazırda karada bulunan deniz fae'leri, aralarında Olaf'ın da bulunduğu Rave ile savaştı. Kaptan her yumrukta, vuruşta ve itişte vahşice savruluyor ve savaşıyordu, ancak hiçbir vuruş karayı deniz fae'lerinden temizleyemiyor gibiydi. Bir veba gibi, dalgaların arasından çıkıp kıyıya doğru yükseldiler.

Rave geri çekilip etrafımızda toplandıkça savaşabileceğim alan azaldı; daha fazla deniz fae'si karaya hücum etti. Bir fae saldıracaktı. Ben engellerdim. Bir diğeri ayağımdan vurmaya çalışacaktı. Silas kılıcını keserdi.

Bir bıçak kaburgalarımı kesti. Çırpınarak bağırdım.

"Calista!" Silas'ın dehşet dolu sesi ruhumu parçaladı.

Benden iki baş daha uzun, gözleri kurumuş kan gibi bir deniz fae'si saçlarımı tuttu; bir diğeri bileğimi kavradı. Köpek dişlerinin sivri uçlarını görebileceğim kadar geniş sırtıyorlardı. Deniz fae'lerinin neden lanet dişleri olduğunu hiç anlamamıştım. Kan içmiyorlardı. Belki de balıklarını çiğ ve vahşi bir şekilde parçalıyorlardı.

Gözlerini tuttum; ölürlen onlara bakacaktım.

Bir sonraki nefeste, mûrekkepli gölgeler bacaklarımın etrafında kıvrıldı ve karanlık bir pelerin gibi bedenimi kapladı. Karanlık, deniz halkıyla aramdaki boşlukları doldurdu.

Kalbim durdu.

İki deniz fae'si gölgelerden oluşan şeritlerin uzuvlarının ve boğazlarının etrafından dolanmasını izledi.

Karanlık bir darağacı gibi gerilmeden ve boyunlarını korkunç bir açıyla yana çekmeden önce uzaklaşmayı düşünecek zamanları olmadı. Ayaklarının üzerinde sarsıldılar, sonra da devrildiler.

Bir an için afalladım, ta ki diğer deniz insanların çırpınan cesetlerine dikkat edene kadar. Gölgeler sürünerek uzaklaştı, parçalanmış bedenlerini

Raven Row'un çamurlu yürüyüşü.

Gölgelerin geri çekilişini takip ettim ve Nightrender - o harika derecede korkutucu Gölge Kral - sıraya adım attığında neredeyse kırık bir sevinç çılgılığı atacaktım. Gözleri siyahın en siyahıydı ve yalnız değildi.

Kraliyet ailem. Ailem. Arkasındaki boşluklara yayıldılar, kendi dalgalarıyla. Çok fazlaydılar, kanayan yavruları vardı. Tüm yavruları savaşın sancıları içindeydi. Bakışlarım Saga'nın yanına sıkışmış olan Mira'ya takıldı.

Teyzeme baktım, denizin üzerindeki karanlığa bakarken gözlerinde panik vardı. Eğer Davorin o iğrenç ellerini Saga'nın kızına bulaştırırsa... Tanrılar aşkına, neler yapabileceğini düşünmekten kendimi alıkoydum.

"Savaş lordu geliyor!" Onlara bağırdım. "O kanayan gemiyle geliyor ve biz onlara karşı duramayız."

Valen kalabalığı iterek geçti. Sol onu takip ettiğinde bir elimi göğsüme bastırdım, gözyaşlarım kirpiklerimde bulanıklaştı. Yüzü taş gibiydi ama bana hızlıca başını salladı.

"Avcıları geri çekin," diye bağırdı Valen bana.

Hiç tereddüt etmedim. "Olaf! Geri çekil. Denizden uzaklaş."

Şafakta bir boru daha çaldı ve Olaf'ın emriyle savaşçı hattındaki tüm Rave kaptanları geri çekilme emri verdi. Bazı deniz fae'leri aramızda sıkışıp kalmıştı ama Gece Yarısı'nın acımasızlığından sonra çoğu kıyılara ulaşmak için büyük bir mücadele verdi.

Silas da kaçarken onları öldürenler arasındaydı.

Tanrım, hem acımasız hem de kendinden emin biriydi. Beceri ya da incelik düşünmeden öldürüyordu ama tutkuyla öldürüyordu.

Rave etrafımızı sardı. Olaf da dizlerinin üzerine çökmüş, soluk soluğa bize katıldı. "Bu hareket de ne?"

"Aramıza bariyerler yerleştirmeliyiz." Valen yaklaştı, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü.

"Bilge," dedi Olaf, "hatırladığım kadarıyla deniz fae'lerinin çok fazla sıcaktan korkusu var.

Bir sıra meşale yakmalıyız."

Çok basit bir plan gibi görünüyordu ama deniz fae'lerini tanıımıyordum. Babamın ve eski krallıklarımızın denizle ticaret yaptığı günler hakkında pek bir şey hatırlayamayacak kadar gençtim. O zamanlar bile iki diyar arasında her zaman gerginlik olduğunu hatırlıyordum. Bildiğim kadarıyla, deniz fae'leri ateşin yanında hastalanabilirdi.

Ancak kalabalığın arasından keskin ve acı bir ses yükseldiğinde bilinmeyenlerim değişti.

"Yalancı." Junius Tjuv bir adım öne çıktı. Niklas hemen arkasından geldi, gözlerini Olaf'a dikmişti. Altın yüzükler parmaklarına dizilmişti ve parmak eklemlerini kırarken derisine batıyordu.

Niklas hızlı davrandı ve Olaf'ı şiddetle itti. Onu en az beş adım geriye savurdu.

"Hey, kes şunu," diye başladım ama Olaf gülünce durakladım.

"Beden büyüsü beni her zaman biraz büyülemiştir. Bir yalan çeşnisi." Olaf dilini şaklattı ve sendeleyerek ayağa kalkmaya başladı. "Yararlı bir hediye olurdu."

Hareket etmeye fırsat bulamadan Olaf'ın başı geriye eğildi, ağzı açıldı. Gökyüzüne doğru kabaan bir siyahlık fırladı. Çığlıklar onu takip etti. Silas kolumdan çekerek beni daha da geriye çekti, gölgeler geniş omuzlar ve uzun bacaklar üzerinde buğulanarak katı bir şekle büründü.

Bağırışlar -çoğunun Ari'den gelen küfürler ve kükremeler olduğundan emindim- Olaf'ın bedeni bir yığın haline geldiğinde arkamda kaosa dönüştü. İnledi ama Davorin'in bir bacağını kaldırıp adamın kafasına acımasızca bir kez vurmasıyla hemen kesildi. İki kez.

"Hayır!" Çığlık attım. Denemem aptalcaydı ama Olaf'ın kafatasının güçle parçalanmasını izlemek korkunçtu.

"Hayır mı?" Davorin'in gözleri parladı. "Efendisine ihanet eden birinin yaşamasını mı istiyorsun? Rave *benimdir*, küçük prenses. şimdi, kuzgunum nerede? Önce o."

Bir daha asla. Saga'ya bu piçin ona dokunmayacağına dair söz veren tek kişi Ari değildi. Silas'ın eli elimdeyken öfke, hızlı ve güçlü bir şekilde damarlarıma doldu. Silas'ın göğsünün derinliklerinde bir ses gümbürdedi ve ben o basit *kelimeyi* -kalkan- haykırdığımda tıpkı o gün adaların kıyısında olduğu gibi tenim yandı.

Aramızda bir güç patlaması oldu. Parlak ve şiddetli.

Davorin yüzünü kapattı, karanlıktan bir duvar onu kara taş gibi çevreledi. Bu sefer hazırды. Bizi tanıyordu. Ne bekleyeceğini biliyordu. Söz verdiği gibi, bu bela adam daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü.

Davorin güldü ve kollarını indirmeye başladı ama Valen benim ve Silas'ın önüne geçip avuçlarını kaldırım taşlarına vurunca öfkesini tısladı.

Büyük bir toprak yuvarlanmasıyla Raven Row çatlamaya başladı. Davorin ayağını tutmak için mücadele etti. Topraktaki yarık genişleyerek kıyı ile bizim aramızda derin bir yaraya dönüştü.

Bir emir vermeden Tor bir kenardan, Sol da diğer kenardan aşağı koştu.

"Toprak bükücü!" Kıyıda on adım ötede bir deniz fae'si öfkesini kükredi. Krallarını kimin katlettiğini biliyorlardı. Ama gemilerinin yarattığı dalgaların şiddetiyle taş ve toprağın şakırtısı kükrerken gözlerindeki korku ifadesinden biraz zevk aldım.

Derin ve sivri bir yarık, yeni bir tür bariyer oluşturunuyordu. Boşluk, karşıya atlamak için koşarak başlamayı gerektirecek kadar büyüktü. Tahtalar inşa edeceklerine şüphe yoktu ama bu onları bir süreliğine uzak tutabilirdi.

Sol'un avuçlarından yoğun öfke döküldüğünde ve Tor'un avuçlarında mavi alevler tutuştuğunda daha da iyi oldu. Topağım ve eşi, bağlanma öfkelerini Valen'in boşluğuna dökerken birbirlerini yönlendirdiler. Mavi alevlerin parlak patlamaları baş döndürücü bir ateşle havaya fırladı ve onu geçmeye çalışan herkesi eritti.

Yavaş adımlarla kenara yaklaştım. Alevlerin arasından Davorin'in nefret dolu bakışlarını üzerime çektim. Burnu küçümsemeyle kırııştı.

"Yine," diye bağırdım. "Yenildin. Hepimiz seni cehenneme göndermek için sabırsızlanıyoruz."

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Ne güzel bir ağız kazanmışsın ufaklık. Seni elime geçirdiğimde, kuzgunumu susturduğum gibi seni de susturacağımdan eminim. Aynı kanı paylaşıyorsunuz; eminim bunu sen de çok seversin."

Pantolonunun üzerinden lanet boyunu kavradı. Ne demek istediğine dair iğrenç bir ipucu. Silas kolunu omuzlarıma doladı ve lezzetli bir sahiplenme duygusuyla beni kendine doğru çekti. Davorin güldü, sanki tam da umduğu gibi davranmışız gibi, sonra alevlerden uzaklaştı. Bizden uzak duruyordu. Şimdilik.

Alevler en şiddetli şekilde yandığında Sol avucunun tersiyle alnını sildi. Tor bir kolunu onun beline doladı ve sanki büyülerinin tutacağından eminmiş gibi birkaç nefes bekledikten sonra bize dönüştüler.

Hiç beklemeden ve hiçbir uyarıda bulunmadan kollarımı boynuna doladım. Güneş Prensi beni vücuduna, yüzünü de boynuma yasladı.

"Tanrım, seninle hiç sıkıcı bir an olmuyor, kızım." Bana daha sıkı sarıldı. "Senin için endişelenmekten hasta oldum."

"Sen." Avucumu sırtına vurduğum ve tutuşumu sıkılaştırdım. "Kasvetli şeyler hakkında lanet bir mektup alıyorum, sonra kulede lanet bir alev pathıyor. Hiçbirinizden başka bir haber yok. Sadece bir yerlerde saldırı altında olduğunuzu biliyorum. Seni bu kadar sevmeseydim Lump, şu anda senden nefret ediyor olurdu."

"İyi misin o zaman?" Sol beni tepeden tırnağa incelemek için geri çekildi. Ayak.

"Hayır. İyi değilim. İyi değilim. Kendim hakkında çok şey öğrendim. Oldukça güçlüyüm, bunu bilmelisin."

"Zaten anlamıştım."

"Güzel, çünkü ben öyleyim. Oh, ve şimdi ruhuna aşık olduğum kanayan bir *hjärta*'m var, bu yüzden hepinizin sevgilileriniz için nasıl bu kadar çıldırdığınızı anlıyorum." Saçmalıyordum ve duramıyordum. Panik, korku, öfke, hepsi kafeslenemeyen bir duygu seli gibi göğsümde çarpışıyordu.

Sol nefes almak için bakışlarını Silas'a kaldırdı. "Pekâlâ. Bu biraz yeni."

"Evet, yeni. Doğrusu bu kısmı oldukça hoşuma gitti," dedim, saçmalayarak. "Ama şimdi o ... *yaratık* burnumun dibinde bizi zayıflattı. Rave mevzilerine komuta ediyor ve onları deniz fae'leriyle birlikte öldürüyordu ve ben fark etmedim. Onlara liderlik etmem gerekiyordu."

"The Rave?"

"Evet, babamın ordusu." Ellerimi aramızda salladım. "Başından beri buradaydılar ama şu anda bunun bir önemi yok."

Sol dudaklarını büzdü ve omuzlarımı hafifçe salladı. "Cal, yavaşla."

Uzun bir nefes verdim ve sanki nabzımın hızını kesebilecekmiş gibi ellerinin omuzlarıma dayandığı yerden bileklerini kavradım.

"O yaratık bir aldatma fae'si," dedi kararlı bir şekilde. "Gerçeği göremediniz. Junie'ye sahip olduğumuz için çok şanslıyız, yoksa hiçbirimiz onu göremezdik."

Doğruydum. Doğruydum. Davorin göz önünde nasıl saklanacağını biliyordu. Bunu yüzyıllardır yapıyordu.

"Kaderi değiştirmeye çalıştık," dedim. "Seni korumaya ve bize getirmeye çalıştık ama şarkı pek tutmadı. Bu yüzden burada. Ne zamandır burada?"

"İllüzyonlar ya da büyüler yoluyla hepimize eziyet ediyordu, o yüzden bilmiyorum. Ama artık hepimiz buradayız. Nefes alabilirsin. Zamanımız var. Ateşimizin içinden geçemez, bunu biliyorsunuz. Biraz zamanımız var."

Başımı sallayarak gözlerimi kapattım. "Sence yanık ne kadar dayanır?"

"Gece boyunca," dedi Sol. "Belki ertesi güne kadar. Katılıyor musun, Tor?"

Tor mavi alevlere tekrar bakarak, "Dayanmalı," dedi.

"Bir savaş çıkacağını tahmin etmemiştik," dedi Sol, biraz nefessiz kalarak. "Bunun senin için muhtemelen çok fazla olduğunu biliyorum ama çocuklarımız var Cal. Annem yaralı; o piç tarafından ele geçirildi. Şimdi, onu geri kazanmak için Nik'in onunla zamana ihtiyacı var. Artık burada olduğuna göre, onları güvene almak için gidebileceğimiz bir yer var mı? Onlar için dışarıda olacaktır, en çok da Mira için, eminim."

Bütün küçükler. Mira. Lilianna. Lilianna'yı artık o kadar farklı bir şekilde tanıyordum ki, herhangi birinin bu kadar savunmasız olduğunu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyordu. Güvenli bir yer var mıydı?

"Hus Rose." Silas'ın yumuşak, ürkek sesiyle karşılık verdi. Geride duruyordu, şüphesiz ani kalabalık onu tedirgin etmişti ama bize yer teklif etmişti. Gözleri benim üzerimdeydi. "Hus Rose. Korunuyor."

"Bu mükemmel." Sol'un kolunu kavradım. Güneş Prensi, Silas'ı görünce tamamen ilgisini çekmişti. Hiçbir şey söylemedi ama maskeli Fısıltımı incelerken zihninin teoriler ve sorularla nasıl döndüğünü görebiliyordum. "Acele edin. Hus Rose buranın sarayı. Koşuuları, odaları ve korumaları olan lanet bir kale gibi. Onları orada güvende tutabiliriz."

Sol gözlerini kırptırdı ve koşarak kraliyet ailesine geri döndü.

Saga tarafından kısa bir süre kucaklandım. Elleri titriyordu ama yüz ifadesi sabitti.

Avuçlarını avuçlarıma içine aldım. "Sana dokunmayacak."

"Hayır," dedi inançla. "Dokunmuyor. Hiçbirimize dokunmuyor. Bir daha asla."

Kızını almak için küçüklere doğru döndü. Hepimiz aciliyeti hissettik. Kucaklaşacak, ağlayacak, her şeyi sonra konuşacaktık. Silas başını diğerlerinden uzak tuttu ama Hus Rose'un kapılarına ilk o ulaşmak için onları itti.

"Kimse var mı ..." Ari şaşkın bir ifadeyle Silas'ı takip ederek işaret etti. "Kimse bu konuda b i r şey söylemeyecek mi? Sonra, ben

Sanırım. Bu arada, Saga kellesini almadan önce Davorin'i en az yirmi kez bıçaklama hakkım olduğunu iddia ediyorum. Hepimiz çok iyi anladık."

Raven Row'un tamamı yanmıyor ve kıyılar düşmanlarla dolu olmasaydı gülerdim.

"Cuyler!" Kalabalığın içinde kan fae'sini gördüm. Bana doğru koştu ve elimi tuttu. "Kahretsin, döndüğüne sevindim."

"Neye ihtiyacın var Calista?" dedi tereddüt etmeden.

"Daha fazla savaşçıya ihtiyacımız var. Davorin pek çok kişiyi öldürdü. Yaralılar için şifacılar ihtiyacımız var."

Cuyler başını salladı ve arkasındaki gözcülere işaret etti. "Bunu göreceğiz, Cal. Kapılarda bize güven, bu yükü bize ver. Sen ve Wraithler, küçükleri güvenli bir yere götürün, başlarından çok şey geçti. Sonra bu savaş planlayacağız. Gerçekten yeniden savaşayız."

Çenem gerildi. "Öyleyiz. Ama tıpkı Gölge Kralımın dediği gibi sonuna kadar savaşacağız."

"Git." Cuyler bana güven verici bir bakış attı. "Savaşçılarınız sizin için savaşmak üzere burada. Hepiniz için."

Asiller ve küçüklerden oluşan kalabalığı kapılara doğru takip ettim. Silas'ın bir eli demir parmaklıkların üzerindeydi ve alçak bir mırıltıyla durakladı. Kilit tıkladı ve ilk kapıdaki parmaklıklar rüzgârın etkisiyle düştü.

Silas arkasını döndü, gergindi ve belli ki huzursuzdu. "İçeride bir sürü oda var."

Yan tarafa doğru uzun bir adım atmadan önce söylediği tek şey buydu, budaklı ağaçların ve dalların gölgelerine doğru süzüldü. Aceleyle yanına gittim.

Elini tuttuğumda avuç içleri titriyordu. Tutuşumu sıkılaştırdım. "Sen muhteşem birisin, biliyorsun."

Uzak krallıklardan gelen insanların Hus Rose'un bahçelerinde dolaşmasını izlerken homurdandı. "Beş kelime söyledim. Ben bir harikayım."

Kıkırdadım. "Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra bunun ne kadar bunaltıcı olduğunu hayal bile edemiyorum. Yine de tedirginliğin üstesinden gelmeye çalışmaktan bir kez olsun vazgeçmedin. Bana göre bu seni muhteşem kılıyor. Bunu kabul et."

Sırıttı ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü.

"Merhaba, benim güzel hikaye anlatıcım." Niklas Tjuv, dünyası paramparça olmamış, kendi topraklarındaki savaşlardan sağ çıkmamış bir adamın tüm özgüveniyle yaklaştı. Avuçlarının arasına bir çuval iksir attı. "Bu oldukça korkutucuydu, değil mi?"

"Onsuz da yapabilirdim."

"Görünüşe göre yine birlikte çalışacağız."

"Güzel," dedim. "En sevdiklerimden birisin. Bu arada bu bir onurdur."

Niklas gülümsedi ve Silas'ı işaret etti. "Bu seferki bir yığın soru getiriyor, değil mi? Ama önce Lilianna Ferus, o da Valen gibi manipüle edilmiş bir kana susamışlık lanetinin üstesinden geldi."

"Kanayan cehennemler."

"Kötü bir şey ama nasıl bitireceğimi biliyorum. Savaş yaratığının karanlık büyüünden kaynaklandığı için bunda ölüm ve ölmek yok. Geçen seferki etkileyici kurnazlığımız sayesinde, ona karşı nasıl korunacağımı biliyorum. Yine de, elimden kayıp hepimizi yutmasını önlemek için, küçüklerden ayrı çalışabileceği güvenli bir yer var mı?"

"Silas?" Ona döndüm.

"Ah, bir soru cevaplandı," diye mırıldandı Niklas, hâlâ hiç rahatsız olmamıştı.

Silas tereddüt etti. Konuştuğunda Falkyn'le değil benimle konuşuyordu. "Bahçelerde yeraltı mezarları ve hücreler var. Bir sürü kalın duvar var."

"Mükemmel." Niklas'ın gülümsemesi genişledi.

Artık Falkyn'in, Silas'ın tüm kraliyet mensuplarından duyduğu açık rahatsızlığa daha iyi yardımcı olmak için kendi huzursuzluğunu gizlediğinden şüpheleniyordum.

Silas boğazını temizledi. "Ben Seni oraya götüreceğim." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Seninle üst odada buluşuruz."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Yankılanan, çaresiz bir *evet diye* bağırmaya hazır görünüyordu ama gezinen kraliyet mensuplarına, çocuklara baktı ve başını salladı. "Önce onlara yardım et."

"Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağız Cal." Niklas göz kırptı, sonra Silas'la yüzleşti. "Sessiz, soğukkanlı ya da hoş sohbet biri olabilirim. Kararı sana bırakıyorum, Wraith. Ama Ari'den önce seninle tanışabildiğim için memnun olduğumu söylemeliyim. Yakında tüm vaktini alacağına şüphe yok."

Silas'ın yüzü soldu. Gülümsememi gizlemek için yanağımı ısırdım. Deniyordu ve hayatının çoğunda yalnız olmamış olsa bile, asillerim en güzel şekillerde eziciydi. Yaptığı her şeyi öğrendiklerinde onu kollarına ve kalplerine çekeceklerdi ve reddetmek için tek bir şansı bile olmayacaktı.

"Hepiniz bunu görseniz iyi olur." Cuyler, Hus Rose'u çevreleyen duvarlardan birinden el salladı.

Halkın düz taşların üzerinde yürüyebilmesi için derme çatma merdivenler oluşturan birkaç mandal vardı. Valen, Stieg ve Sol beni duvarlardaki daha yüksek oyuklara kadar takip etti, ateş duvarının üzerini görebileceğimiz kadar yüksekti.

Karnım guruldadı. "Kraliyet gemisi burada."

Ona Sonsuzluk Gemisi ya da Sonsuz Kral'ın Gemisi ya da başka bir iddialı isim verdiklerinden emindim ama o kan kırmızısı yelkenler kıyılarımızdaydı. Devasa gemiyi kullanan deniz fae'leri ellerinde kılıçlar, halatlar ve meşalelerle karaya çıkıyorlardı.

Davorin geri çekildi, gözleri Hus Rose'a kilitlenmişti. Bize. Mesafe gözlerimi yanıltıyor olabilirdi ama o taklitçinin sırttığına yemin edebilirdim. Sanki dünyamızın tüm sırlarını biliyormuş gibi.

Deniz fae'lerinden gelen alçak, uzak ilahiler ve şarkılar, Raven Row'un paramparça yollarına unutulmaz bir gerilim yayıyor.

Kraliyet gemisinden bir adam iskele iskelesinden indi, yanında bir çocuk vardı. Çocuk yüzünü eğik tutuyordu ve adam arada sırada durup, çok yaklaşan çocuğun kafasına vuruyordu.

Adamın kafasında üç noktadan oluşan, muhtemelen deriyle dikilmiş tuhaf bir şapka vardı. Davorin'e yaklaştı ve bir şeyler mırıldandı. Savaş lordu gözlerini kaçırdı ama deniz fae'si aramızdaki yanan boşluğa dik dik baktı.

"Bu Harald," dedi Valen. "Thorvald'ın kardeşi. Onu hatırlıyorum." "Geri dönmekle tehdit eden piç kurusu o," diye ekledi Sol.

Valen başını salladı, çenesi gergindi. "On tur içinde. Bu bir tesadüf değil."

"Davorin elini iyi oynadı," dedi Sol, sesi sertti. "Onu gönderdik Denize. Onu yeni bir ordu bulması için gönderdik. Bizi küçümseyen ve onun için seve seve savaşacak insanlarla dolu bir ordu."

O anda, Norn'lardan nefret ettim. Zalimdiler. Ari bir şekilde kendini suçlayacaktı, hiç şüphesiz. Ama Sol'un bana söylediği gibi, Davorin sümsüktü. Bir düzenbaz. Hamleleri tahmin edilemezdi ve bize karşı kullanmak için yüzyılların savaş bilgisine sahipti.

İlkinden daha uzun boylu başka bir çocuk ortaya çıktığında kraliyet gemisinden kasvetli bir melodi yükseldi. İskele iskelesinin tepesinde durdu ve kırık sıraya baktı. İfadesini ölçmek için çok uzaktaydım, ayrıca kafasında yine o komik şapkalardan biri vardı. Ama siyah bir tunik giymişti, ince belinde kalın bir kemer vardı ve kılıcının altın kabzası sabah ışığının parıltısını yakalıyordu.

Mürettebat bir tür kalkan gibi sırtının etrafında dolanıyordu.

Kasvetli melodinin kaynağı mürettebattı. Sesleri ürkütücü ve kasvetliydi. Neredeyse delice.

Başımı eğdim ve birkaç kelime yakaladım.

. . . *adam değil, çalışıyoruz, çürüyoruz* . . .

"Tanrım," dedi Stieg küçük bir nefesle. "Şuradaki çocuk. O ... o Ever Krallığı'nın prensi. Erik. Thorvald'ın oğlu."

Kanayan cehennemler. Midem sıkışmıştı. Gözlerimi çocuktan ayırmadım, o biraz ağır aksak yürüyordu. Kendini beğenmiş bir güvenle omzunu geride tutuyordu ve üzerinde bir ... havası vardı. Bir karanlık. Ama bir şey daha vardı, neredeyse beni çekiştiren bir şey. Sanki onu tanımak, izlemek önemliydi.

Lanetli Kralım yanımda uzun bir iç geçirdi. "Hayır, onun ardından söyledikleri şarkıyı duydun mu?"

Gürleyen melodinin geri kalanını dinlemek için zorlandım.

. . . *bitene kadar uyumak yok. Tek istediğimiz bir denizcinin mezarı. Biz Ever King'in mürettebatıyız.*

Valen kaşlarını çattı. Yüzü yorgun, omuzları öne doğru çökmüştü. "O artık Ever'in prensi değil. O artık lanet olası Ever Kralı."

"Ever King'le tekrar karşılaştığında," diye fısıldadım, esir alınan deniz şarkıcısının uyarısını tekrarlayarak. "Eğer hayatlarınızı korumak istiyorsanız, ben olsam onun kanını akıtmazdım."

Valen ve Stieg kaşlarını kaldırarak bana baktılar. "Bu ne anlama geliyor Cal?"

"Bu bir uyarıydı. Deniz şarkıcıları tarafından saldırıya uğradık. İçlerinden biri onu kanatmamamız için bizi uyardı."

Stieg lanetledi. "Çünkü onun kanı zehirli. Bu yüzden Kara Saray onu küçük bir çocukken aldı. Ama kanı sadece zehirli değil, aynı zamanda büyük hastalıkları iyileştirebilir. Kanın iyileşmesi için çocuğun şarkı söylemesi gerekir; Ivar ve Britta'nın ona işkence etmesinin nedeni de buydu, çünkü hiç susmadı. Tek kelime bile söylemedi."

Boğazımdaki sızıları yuttum. O neden önemliydi?

Burada bir bağlantı vardı, kendi seidr'ime doğru bir çekim vardı ve bir şey bana bu çocuk kralın bunda bir rolü olduğunu söylüyordu.

Bölüm 32

Hayalet

Fazla vaktimiz yoktu. Lanet bir deniz krallığının tamamı kapılarımızdaydı. Davorin dönmüştü. Ne zamandır bize yakındı? Bilmem gerekirdi. Daha keskin olmalıydım. Bir zamanlar tehlikeyi sezme konusunda yetenekliydim.

Olaf'ın düşündüğümüz kişi olmadığını düşünmemiştim bile.

Artık kaptan ölmüştü ve savaş lordu kanayan tahtına sahip çıkmaya hazırdı.

"Sence deniz halkına ne teklif etmiştir?" Niklas adındaki adam arkamdan sordu.

Yeraltı mezarlarına inerken bana sessizliği seçebileceğimi söylemişti ama aslında pek çok soru sormuştu. Çoğuna cevap vermeye gerek görmemişti, arada sırada duvarlardan fırlayan kemiklerin ürkütücülüğüne dair yorumlar yapıyordu ama bu seferki doğrudan sorulmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" Cevabım amaçladığımdan daha keskin oldu. Bu yüzden sessiz kaldım.

Niklas rahatsız olmamış görünüyordu. "Yani, Davorin koca bir krallığı kendi savaşına nasıl ikna etti?"

"Karşılığında bir şey almalılar."

Niklas sanki bunu düşünüyormuş gibi dilini şaklattı. "Valen yola çıktığında onun hakkında bağırıklarını duydun." Birden parmaklarını şıklattı. "Bu o olmalı. Onu gücüyle çağırdılar, sanki bir işaretmiş gibi. Valen'i almak için geri dönmekle tehdit ettiler. Belki de Davorin'e verdikleri hizmet karşılığında ona söz vermişlerdir."

"Gece Halkı Kralı kolay kolay ele geçirilebilecek bir adam değildir."

Niklas karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Biliyorum. Neredeyse eğlenceli, biraz da komik hale getiriyor. Denemelerini görmek isterdim demek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse istemiyorum. Hepsinin ortadan kaybolmasını ve bizi huzur içinde bırakmalarını istiyorum. Ben oldukça

mutlu, bilirsiniz, neredeyse tembel. Bu son on tur, sürekli düşman tehdidi olmadan yaşadığımı hatırladığım ilk dönem oldu. Yani, hepimiz Davorin'in hâlâ dışarıda olduğunu biliyorduk ama barış içindeydik. Şimdi ..." Sözleri kesildi.

Merdivenin dibinde, kemerli bir kapının önünde durakladım. "Şimdi mi?"

Bakışlarını kaldırdığında Niklas'ın parlak gözleri yüklüydü. "Şimdi, çok iyi iki arkadaşımı kaybettim. Bir çocuğun daha yetim kalışını izledim."

Göğsümde ısı toplandı. Seidr'in tanıdık çekimi. Calista yeteneğimi güçlendirdi ve o olmadan kaderi tam anlamıyla değiştiremezdim, ama her zaman dürtüler vardı. Başkalarının içgüdü diyebileceği daha zayıf versiyonlar, ama kader işçileri için bu her zaman yeni bir yolun sesiydi.

Onun söyledikleriyle ilgili bir şey benim gücümü artırdı.

"Çocuğu yanına almalısın," dedim hiç düşünmeden. Düşünmek akıllıca olurdu. Aptal değildim ve sözlerimin hızlı ve tuhaf olabileceğini biliyordum. Belki de böyle bir şey söylemek kabalıktı.

Falkyn hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece Altın Kral'ın geri getirilmesinde kritik bir rol oynadığını biliyordum.

Niklas kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden söyledin?"

"Boş ver." Kapıyı açtım.

"Hayır, neden öyle dedin?"

"Bilmiyorum."

"Hmm. Yalan söylediğini anlamak için karımın burada olmasına gerek yok."

Sinirden boğazım düğümlendi. "Neden konuştuğumu bilmiyorum; sadece bir düşünceydi."

Niklas kapının yanında dalgın dalgın duruyordu. "Bu olası bir düşünce. Sanırım tüm bunlar sona erdiğinde bir kez daha düşüneceğim."

"Bu çocuğu tanıyor musun?"

"Elbette biliyorum. Dediğim gibi, annesi ve babası çok yakın arkadaşlardı." Omuz silktim, konuşmamı bitirdim.

Görünüşe göre, Falkyn öyle değildi. Niklas şaşkınlıkla çenesini ovuşturdu. "Bu kelimelerin neden bu kadar derine yerleştiğini bilmiyorum.

Neredeyse tuhaf."

Seidr'dı. Bunu açıklamayacaktım. Adam için yeni bir yol açılıyordu ve o bunu hissedebiliyordu. Hepsi bu kadardı.

"İşte oda," dedim. "İş görür mü?"

Niklas içine çekti. Kemik ve kayadan yapılmış duvarlar bizi çevreliyordu. Ortada, tüm vücudumu kaplayacak kadar kalın bir toz tabakası olan eski, ahşap bir masa vardı. Misk ve antik hava kokuyordu ama başını salladı.

"Bence gayet iyi olacak." Niklas ellerini kalçalarına koyup etrafı bir kez daha süzdükten sonra bana döndü. "Bir sobaya ya da ateşe ihtiyacım olacak. Mümkün mü?"

"Yemek odaları eski ve boş. Onlar senin." "Hiç yemek yemiyor musun yoksa?"

"Ben yerim."

"Hmm." Niklas'ın bakışlarında bir muziplik vardı. "Pek konuşmuyorsun, değil mi? Tuhaf. Çünkü senin Ari'nin rüyasındaki Wraith olduğundan oldukça eminim ve orada yeterince konuştun."

Rüyada yürümek gerçek değildi, açıklamayı planlamadığım bir başka kısım. Çünkü konuşmak rahatsız edici olmaya başlamıştı. Avuçlarımda tanıdık bir rutubet birikti ve başımı eğme isteğiyle kafa derim karıncalandı.

Niklas ısrar etmedi ve elini sallayarak yeraltı mezarlarının kemerli tavanlarını işaret etti. "Kaybedecek zaman yok sanırım. Gidip Arvad'la konuşacağım."

Dostça davranmaya çalışan insanların yaptığına şahit olduğum gibi koluma vurduğunda sarsıldım. Bana hızlıca sırtıttı, tüm krallıkların kraliyet mensupları beni soru yağmuruna tutmadan önce biraz dinlenmemi söyledi ve sonra merdivenlerden yukarı doğru gözden kayboldu.

Yüzyıllar süren yalnızlığımın ardından şimdi bütün kraliyet ailesi lanet misafirlerim olmuştu.

Göğsüm daraldı ve tenim ısındı.

Diğer insanlar birçok açıdan heyecan vericiydi. Burada olmalarından memnundum. Bu doğru bir adımdı, birleşik bir cephe ve tüm bunlar. Ancak çok fazla konuşulduğunda, çok fazla beden yakınımda olduğunda ortaya çıkan zararlı, acı verici parçalar, beni Calista ile yalnız bırakıp kendi alanlarını bulmalarını dilememe neden oldu.

Tedirginliğimi üzerimden attım ve Niklas'ın merdivenlerden yukarı çıktığı yeri takip ettim, tüm sarayda bana teselli veren tek kişiyi bulma endişesiyle.

Calista müzik odasında değildi. Nabzımın atışını yatıştırmak için alışkanlıkla lirimin birkaç telini karıştırdım ve onu aramaya çıktım.

Halk artık sarayın koridorlarında dolaşıyordu. Onlardan kaçıyordum. Gerçeği söylemek gerekirse, onlar da benden kaçıyor gibiydi ama meraklı bakışlar ben yanlarından geçerken beni takip ediyordu. Gölgelere doğru eğildim, onların karanlık sığınaklarını aradım. Etrafta dolaşıp oda arayanların çoğu tanıdık gelmiyordu. Yine de çok az yüz tanıyordum. Sadece bunca zaman Calista'ya gerçekten en yakın durmuş olanlar tanınabilirdi. Bu tanıdık olmayanlar muhtemelen hırsız loncalarının üyeleri, diğer savaşılar ya da muhtemelen hizmetkârlardı.

Calista'nın yatak odasının bulunduğu koridora girene kadar bakışlarımı koridordaki dokuma halılardan ayırmadım. Bir an bile geç kalmadım, çünkü koridora adım attığımda Calista odadan geri çekildi. Yumuşak adımlarla, fısıltı gibi hareketlerle kapıyı yavaşça kapattı.

Rahat bir nefes alarak, hiç düşünmeden kollarımı arkadan beline doladım ve kaşlarımın başının arkasına düşmesine izin verdim.

Boğuk bir çığlık atarak sarsıldı ve etrafında döndü. Calista kıs kıs güldü ve göğsüme birkaç kez vurdu. "Beni böyle korkutma."

"Özür dilerim." Alnımı onunkine bastırdım. "Nefes almamı kolaylaştırıyorsun."

Sözlerimle ilgili bir şey dudaklarında küçük bir gülümseme yarattı. Çenemin menteşesini öptü. "Sosyalleşmekten bıktın mı?"

İtiraz ettim. "Eğer Falkyn'e birkaç kelime mırıldanıp sonra da bu lanet yerdeki herkesten kaçmaya sosyalleşme diyorsan, evet. İşim bitti."

"Şışt." Calista bir parmağını dudaklarıma bastırdı. "Normalde çok sessizsin. Sesini alçalt."

"Neden?" Etrafta kimse yoktu. Sonunda.

"Yatağında bitkin yavrularımız var." Kapıyı işaret etti. "Onları ailelerinden ayırabilmemizin tek yolu, hepsinin benim sihirli odamda uyuyabileceklerine söz vermemizdi." Calista parmaklarını oynattı.

"İçinde sihir yok-"

Yine parmağını dudaklarıma bastırdı. "Silas. Sus. Var ve plan yapabilmemiz için onların uyumasını istiyorsan bana katılacaksın."

Çenemi eğdim ve parmağına karşı mırıldandım. "Nasıl istersen."

"Asillerimin hepsi salonda toplanıyor." Bana temkinli bir bakış attı. "Katılmak ister misin? Zorunda değilsin, sana ne konuşulduğunu söyleyebilirim."

Belini kavradım ve onu usulca öptüm. İhtiyacım olduğunda yalnız kalmama izin vermesinin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Ama oldu. Bu

Sanki beni olduğum gibi kabul etmiş gibiydi. Sanki karanlıkta yaşamak isteyip istemediğimi gerçekten umursamıyordu. Ne kadar kırılmış ve huzursuz olursam olayım, sonunda beni tekrar tanıdığını bilmek kalbimi yaktı. Sonunda beni istiyordu.

"Size katılmak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesinde ve gözlerinde baş döndürücü bir rahatlama vardı. "Orada olmalıyım. Bu bizim kavgamız."

Calista omuzlarının biraz çökmesine izin verdi. "Tanrılara şükürler olsun. Bunu sadece sana itiraf edeceğim ama çok korkuyorum."

Onu kollarımla sardım ve başını çenemin altına sıkıştırdım. Calista belime sarıldı.

"O savaş manyağı beni korkutuyor. O benim için bir kabus." "Sana dokunmayacak."

"Yapabilirdi. *Yapabilirdi*. Çok yakındı. Bizimle bu şekilde oynaması ve bizim bunun farkına bile varmamamız korkunç."

"Biliyorum." Başına bir öpücük kondurdum. "Ama artık onun oyunlarını biliyoruz. Hepimiz birlikteyiz. şarkımız, krallıkları bir araya getirdi. O güçlü ama biz de güçlüyüz."

Belimi biraz daha sıktı. "İşte bu yüzden seni yanımda istiyorum. Zekice sözlerin olmadığını düşünüyorsun ama sözlerin her zaman kalbime doğru şeyleri söylüyor. Açıkçası nedenlerim tamamen bencilce ama kimin umurunda?"

Kıkırdadım ve elini tuttum. "Yolu göster. Sana söz veriyorum, tüm konuşmayı senin yapmana izin vereceğim."

Calista gülümsedi. Gelecek ne kadar karanlık görünürse görünsün, onun gülümsemeleri hızla günlerimin en parlak parçası haline geliyordu.

Bölüm 33

Hayalet

LANETLİ KRAL. Onun ölümlü kraliçesi. İlk tanıdık yüzleri parmaklarımla saydım, kimsenin fark etmeyeceği bir yerde, yanımda.

Gölge Kraliçe. Tanrım, parmağındaki o yüzükten nefret ediyordum. Calista'nın onu yoluna koyması için özellikle acımasız bir ölüm gerekiyordu. Gölge Kral. Tüm bu konuşmalardan o da benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

Calista'nın Güneş Prensi vardı. En çok ona saygı duyardım. O da Annon gibi bir kardeşti. Deliliğin içinde kilitli kalsam bile, Calista ile aramdaki bağ sayesinde Güneş Prensi'nin onu koruduğunu biliyordum.

Yanında eşi vardı. Pyre Fae.

Gözlerimi kısmıştım. Tor'dan yanan bir şey vardı. Bir dürtme, görünmeyen bir yol. Calista yanımdayken, kaderin önemli yollarının ne zaman yerine oturacağını neredeyse görebiliyordum. Ve Pyre Fae ile ilgili bir şeyler hissettim. Hayatı muhtemelen değişebilirdi. Yakında.

Bu hislerin kasvetli yanı, bunun iyi ya da kötü yönde bir değişiklik olup olmadığını bilmememdi.

Bakışlarım Niklas'ın Calista'nın yollarından birine dolanmış ilk Gece Halkı kralının yanına eğildiği masanın uzak tarafına kaydı. Arvad. Son kader krallarından birinin babası.

Arvad sandalyesini terk etti, onu iki adam daha izledi ve Falkyn'le birlikte salondan çıktı.

Umarım Lilianna'yı iyileştirmenin bir yolunu bulmuşlardır. Eşimi bana geri getiren adımlarda büyük bir rol oynamıştı.

Belki onlarla konuşma fikri başımı döndürdü ama onları her zaman onurlandıracaktım. Bu hikâyede oynadıkları tehlikeli roller için onlara her zaman değer verecektim. Calista'ya kendi yolunda, bunu yaptıklarını bile bilmeden yardım etme şekilleri.

Dikkatim masanın başına yöneldi. Kuzgun Kraliçe. Onu en son çocukken gördüğümde bir prenesti. Bana karşı hep nazik olmuştu. Hâlâ kardeşinin vesayetindeyken biraz konuşmuştu.

Hatırlayacağından şüpheliydim. Lanetlerin düşünceleri kafa karıştırıcı anılara dönüştürmek gibi bir huyu vardı.

Masadaki son koltuğa bir bakış attığımda göğsüme kramp girdi. Kimsenin gizli değerlendirmemi dikkate almaması yerine, karanlık, altın rengi gözlerin yanması, katlanmış kollar ve genel bir rahatsızlık hissiyle karşılaştım.

Altın Kral, önündeki içki boynuzunu kafama fırlatmak isteyecekmiş gibi görünüyordu.

Calista bizi odaya götürdü. Ari'nin incelemesi altında, oyukların ve kapı aralıklarının gölgelerinde yarı sırlıklam olmuş bir halde geri çekildim. Diğerleri Calista'yı kucaklayıp kasvetli yaralarını incelerken, Ari oturduğu yerden kalkıp loş koridoru geçtiğinde kanım buza dönüştü.

Ari bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını göğsünde kavuşturdu ve benimle omuz omuza odaya baktı.

Sonra, "Artık hazırım."

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. "Ne zaman istersen," diye devam etti. "Ben hazırım." Temkinli bir şekilde yüzümü ona döndüm. "Ne için?"

"Oh, paylaştığımız güzel bağı konuşmamız için. Yoksa beni Wraith olduğunu anlamayacak kadar aptal mı sandın - beni lanet olası bir fae uykusundan geçiren adam. Eğer böyle şeyler düşündüysen, bu oldukça aptalca. Beni fark etmeyecek kadar etkileyici bir zekâya sahip olduğumu anlayacak kadar iyi tanıyorsun."

"Çok fazla keskinlik hatırlamıyorum, ancak ağırlaştırıcı bir dil hatırlıyorum."

Duruşumdaki, ses tonumdaki, lanet olası yüzümdeki endişeyi gizleyebilmek için gitmesine yetecek kadar gücenmeyi umduğum yerde, Altın Kral beni hayal kırıklığına uğrattı. Ne gücenmişti ne de huzursuzluğumdan hoşlanmıştı. Eğer öyleyse bile, bunun onu durdurmasına izin vermedi.

Ari güldü. "Ne kadar da kasvetli bir adamsın. Neden benimle konuşmuyorsun? O uykuda olan onca şeyden sonra burada seninle yüzleşiyorum ama sen hiçbir şey söylemiyorsun."

Ellerime baktım. "Rüyada yürümek uyanıkken yürümekle aynı şey değildir."

Ari'nin yüzü yumuşadı. "Nerelerdeydin Silas?"

"Adımı hatırlıyor musun?"

"Adınızı hatırlıyor muyum?" Ari bana bazılarının duyduğu korkuyla bakmadı. Yüzümdeki yara izine bile aldırış etmedi. "Sen beni kurtaran adamsın. Beni karıma, kızıma geri getirdin. Hayata. Sen olmasaydın ben kaybolurdum."

"Bazı gerçekleri açıkladım."

"Ah. Bir başka mütevazı kahraman, görüyorum. Bir gün siz kanayan aptallar, güçlerinizi ve başarılarınızı önemsiz görevler olarak görmek yerine bunlarla övünmeyi öğreneceksiniz. Yaptığınız şeyi, yaptığınızı bildiğim şeyi küçümsemeyelim."

"Peki ben ne yaptım?" Gözlerim kısıldı.

"Davorin o uykuda beni alt ettiğinde beni tekrar bulmak için savaştığını biliyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama o ortaya çıktığında çok üzül müştün. Bizi sersemletmenin, onu benden hayatta kalabilecek kadar uzun süre uzak tutmanın bir yolunu bulanın sen olduğundan eminim. Yani, evet. Adını hatırlıyorum. Yine de Wraith'i severim. Oldukça korkutucu, sence de öyle değil mi?"

Her zaman olduğu gibi kelimeler kifayetsiz kaldı.

Ari avucunu omzuma koyduğunda gözlerimi kapattım. "Nerelerdeydin?"

Tek söyleyebildiğim

"Burada," oldu. "Gizli Rave

ile mi?" "Sessizlikle."

Tereddüt etti. Acımasını istemedim ama baktığımda acıma yoktu. Yüz hatlarında sadece anlayış, belki bir parça sempati vardı ama acıma yoktu. "Anlıyorum. Pek sayılmaz ama eminim yakında anlayacağım. Sanırım bunca zamandır pek arkadaşın olmadı."

Tanrım, neredeyse gülümseyecektim. Bir içgüdü gibi. "Birkaç hayalet."

"Böyle bir kalabalığın sizi neden savaştan daha çok korkuttuğunu açıklıyor. Durum bu olduğuna göre, size bir teklifte bulunacağım: söyleyecek bir şeyiniz varsa ama konuşmak istemiyorsanız, bana söyleyin. Bildiğiniz gibi, iyi ve güzel, başkaları adına konuşma konusunda harikayımdır. Başkalarının üzerinde. Başkalarının yanında. Gerçekten, benden ne isterseniz, eminim dilim ve sesim bunun üstesinden gelebilir."

Ari göz kırptı, omzuma bir el attı, sonra Saga'nın yanındaki koltuğuna döndü.

Artık tüm gözler üzerimizdeydi. Çoğu, Ari'yi hatırladığım tüm kibiriyle yürürken takip etti, sonra tek bir kafa gibi bakışlar bana indi.

"Sadece söyleyeceğim," dedi Calista ellerini sallayarak. "Böylece hiçbiriniz bu aptal gibi yüz­süz­lük yapmazsınız-" Avucunu Ari'ye doğru açtı.

"Sözlerini kontrol et Cal," dedi Ari. "Ben aptal değilim. Sadece içimizdeki en cesur kişiyim."

"Ya da en büyük baş belası."

"Sanırım bu da bir olasılık."

Kadın homurdandı. "Hepiniz onu rahatsız etmeye başlamadan önce, bu Silas - babamın koruması. Evet, Ari'nin Fae uykusundaki adam. Evet, o benim Fısıltı'm. Evet, o herkesin belli belirsiz ortaya attığı ilk bağ-"

"Biliyordum." Valen masayı tokatladı ve parmağıyla Ari'yi işaret etti. "On beş gümüş *şim*, seni piç *kurusu*."

"Biz ne zaman böyle bir kumar oynadık ki Kralım?" Ari hakarete uğramış görünüyordu.

"Gunnar'ın yemininden ayrıldığımızda rıhtımda. Kase, söyle ona."

Gölge Kral, "Anlaşmanın Ari'nin konuşmayacağı bir günü de içerdiğini hatırlıyorum," dedi.

"O zaman kulakların hasretten kanar," diye karşılık verdi Ari. "Ama önemli değil, Kral Valen bunu kafasından uydurmuş."

Valen tereddüt etti. "Koğuşun Cal ile bağlantılı olduğunu söylemiştik."

"Aynen öyle. Biz söyledik. Doğruyu söylemek gerekirse, *ben söyledim*. Hepiniz takip ettiniz. Böyle bir kumarı kazanacak biri varsa o da benim." Ari, Saga kollarını arkadan omuzlarına dolayana kadar ona yaslandı, avuç içleri göğsündeydi. Başını sallayıp el sallayarak, "Devam edin," dedi.

Valen karısına doğru eğildi. "İlk tanıştığımız zamanki kral gibi davranıyor."

Ari başını eğdi. "Muhteşem mi?" "Can sıkıcı."

Ari sonunda oyunu kazanmış gibi sırıttı.

Onlar böyle konuşurken Calista hepsine nasıl ayak uyduruyordu?

"Devam et, Cal." Sol Ferus mantığının daha sakın sesi gibi görünüyordu. "Ne oldu burada?"

"Dediğim gibi." Calista omzunun üzerinden baktı. "Silas ... şey, o benim. O benim bir parçam, benim ve onun gücü bir. Seni buraya getirdik çünkü ... ilk bağ yeniden kurulduğunda, bizi ayıran şarkı sona erdi. Dünya başlangıca geri döndü. Bunun olacağını bilmiyordum ama hepinizin güvende olmasını istedim."

"Feneri gördük," dedi seçim kraliçesi -Elise- nazıkçe. "Bizi buraya sen getirdin."

"Eryka." Saga, kıvrak görünümlü bir adamın omzunda yarı uykuda olan solgun bir kadına baktı. Yüzünde benimkine çok benzeyen bir yara izi olan bir kadın. Sadece o yarayı saklamıyordu.

Buğulu gözlerini kırıştıtararak Kuzgun Kraliçe'ye baktı.

"Aynı şeyi söyleyip duruyorsun," dedi Saga. "Başa dönelim."

"Yıldızlar konuştukları zaman konuşurlar," diye karşılık verdi fae kadın.

"Biz de çok duyduk," diye önerdi Calista, sonra bir an durakladı. "Ve masalın her zaman onu başlatan ilk bağa dönmesi gerekiyordu. Ben ... şey, ben ..."

Sesi sürekli kesiliyordu.

Dehşete düştüm. Sözleri göğsüme saplanan zehirli bir ok gibiydi.

Tedirginlik omuzlarına ağır geliyordu, omuzlarının çöküşü, omurgasının kıvrılışı bunu açıkça gösteriyordu. Bir an bile düşünmedim ya da tereddüt etmedim. Sanki ayaklarım kendiliğinden hareket ediyordu, kendi yükümden çok onun yükünü hafifletmek için garip bir çaresizlik içindeydim.

Kolunun arkasına dokundum. Calista sarsıldı ama gülümsemesi neredeyse anlıktı. Odayı aydınlattı, geceyi kovaladı.

Uzun bir nefes verdi ve yanıma doğru eğildi.

"Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti. "Doğrusu, hâlâ her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyorum ama ... Ben sizin hikâye anlatıcınızım. En başından beri, bu benim. Dünya paramparça olduğundan beri bu yoldayım, kalp bağımı arıyorum."

Güven verici bir şey olduğunu umduğum bir şekilde kolunu sıktım.

Sol oturduğu yerden kalktı. "Ne demek istiyorsunuz, siz bizim hikaye anlatıcılarımız mısınız?"

Dudaklarını yaladı ve onun bakışlarını sabit tuttu. "Yani, seninle Ravenspire'daki o hücrelerden önce tanışmıştım Lump. Seni küçük bir çocuk olarak gördüm, yeni bir küçük kardeşin olduğu için kalbi biraz kırılmıştı." Kıkırdadı ve Valen Ferus'a doğru bir bakış fırlattı. Gölge Kral ve Kraliçe'ye doğru kaydı. "Yani, bir kraliçenin yüzüğü düşmanları tarafından kaybedildiğinde oradaydım."

Gölge Kraliçe'nin ağzı aralandı ama sersemlikten mi yoksa şaşkınlıktan mı bilinmez, konuşmadı.

"Ve sen." Calista Ari'ye baktı. "Katliamdan sonra kurtarılması gereken bir çocuk olduğunda oradaydım, böylece sevgili teyzesinin kalbini özgür bırakabilecekti."

benim için kaybolmuştu. Böylece kaderindeki Altın Kral olarak yükselebilecekti."

Belki de tanışıklığımızda ilk kez Ari Sekundär konuşmadı.

"Demek istediğim de bu, Lump. Ben hep oradaydım." Calista Elise Ferus'a baktı. "O mezarda karşılaştığımızda ve benden önceki hikâye anlatıcılarından bahsettiğimde kastettiğim buydu, İyi Kalpli."

"Cal," dedi Elise, sesinde bir tutukluk vardı. "Bana o hikâye anlatıcılarının öldürüldüğünü söylemiştin."

Calista sarsak bir şekilde başını sallayarak titrek bir gülümsemeye zorladı. "Ve öyleydiler."

"Kanayan tanrılar." Sol'un gözleri kocaman oldu. "Yaşa ve tekrar yaşa. Babanın yaptığı lanet buydu. Ölemezsin."

"Sizi temin ederim, yapabilirim," dedi bir elini ince boğazına sürterek. "Yaptım da. Görünüşe göre birkaç kez."

"Ve sen bilmiyor muydun?" Saga da Sol gibi masadan kalktı ama Calista'ya yaklaşarak ellerini onunkilerin arasına aldı. "Hatırlamıyor muydun?"

"Son anlara kadar değil." Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve elimi tuttu. "İşte o zaman karanlıkta o fısıltıları bulacaktım. Kaderin şarkısı devralacak ve hikâyeyi bitirecekti."

"İkiniz de tekrar tekrar ölüyorsunuz."

Gözlerimi sıktım. Kan, acı, korku, bunları tekrar tekrar izlemek zihnimde asla kaçamayacağımdan korktuğum bir veba gibiydi. Ona ne kadar dokunursam dokunayım, onu öpersem öpeyim, ona sarılırsam sarılayım, hep orada olacaktı.

Calista'nın sesi titriyordu. "Silas yok olmadı. Babamın yaptıklarına karşılık Norn'ların zalim bir armağanı olarak, masalları bitirmeye ve yeniden başlamasını beklemeye bırakıldı. Bana geri dönmemde rehberlik etmesi için bırakıldı. Annon benimle yürümek için lanetlenmişti. Bana daha önce vedalaştığımızı söylemesi şimdi biraz mantıklı geliyor, değil mi?"

"Cal." Saga onu elimden aldı. Pek memnun olmasam da geri çekilerek Calista'yı kucaklamasına izin verdim. "Bunun amacını anlamıyorum?"

"Senin lanetinle aynı amaçla, dışarıdaki o çirkin herif beni bulamasın diye. Eğer gerçek bir varlığı yoksa Ode Hanesi'nin soyunu takip etmek zor."

"Kanayan cehennemler." Sol tekrar koltuğuna oturdu. "Sen Greta'ydın. Bunu mu demek istiyorsun?"

Valen yüzünü ovuşturdu. "Sen büyücüydün."

Calista utanmış gibi gözlerini kaçırđı. "Bir şeyler yapmamız gerekiyordu, anlıyorsun, değil mi? Senin kalp şarkının sözlerini söylemek zorundaydık. Hiçbiri basit, nazık ya da kolay değildi. Kader bizi tüm bu kanayan dünyayı manipüle ettiğimiz için cezalandırıyor. Geri dönüş yolumuzu bulmak için savaşmak zorundaydık. Lanetin sadece seni hayatta tutmak ve o sefil Buz Kralı'ndan korumak için değildi; bunun benim İyi Kalbimi bulmanın yolu olduğunu biliyordum."

"Calista, eğer kızgın olduğumuzu düşünüyorsan yanılıyorsun." Valen karısının elini tuttu ve eksik olan iki parmak ucunu öptü. "Bizi buraya getiren yolu değiştirmezdim. Acı dolu, kayıplarla dolu ama topraklarımız güçlendi. Biz daha güçlüyüz. Hiçbirimiz bir parça rahatlık için ailelerimizden vazgeçmeyiz, değil mi?"

"Bazılarımız burada olmazdı," dedi Gece Halkı prensesinin oğlu, yanlış hatırlamıyorsam Gunnar. Yıldız kahininin elini sıkıca tuttu.

"Kendi adına konuş. Tor'dan ayrılmadan da yapabilirdim," dedi Sol ama sandalyesine dönüp elini yoldaşının bacağına koyarken ses tonunda bir hafiflik vardı. "Sadece deliliğin lanetinin olduğu rahatsız edici olduğunu söylüyorum, küçük kuş."

Calista ıslak bir kıkırdama çıkardı. "Özür dilerim Lump. Sen her zaman zeki bir prenstin."

"Tartışılır," diye mırıldandı Valen.

"O yaşlı Buz Kralı'nı tatmin etmek için zihninde bir şeyler olmalı."

"Demek oradaydın," dedi Gölge Kraliçe gümüşü cam yüzüğü kaldırarak. "Hafıza işçilerinin birinci ve ikinci ailelerinin efsaneleri. Sen de oradaydın."

"Kaybediyorlardı," dedi Calista. "İlk aile. Ben sözleri söyledim, Silas şarkıyı söyledi ve yüzük kanlı bir yoldan doğru varise geri döndü. Şarkı olmasaydı, yüzük kaybolabilirdi. Belki de asla geri getirilemeyecekti ve sefil savaş lordumuzun nefreti bu kader armağanını tüketecekti. Sona ulaşmak için halkınız, majlarınız ve dajlarınız öldürüldüğü için üzgünüm."

Bunun üzerine Calista, yerinden kımıldamayan Ari'ye tereddütlü bir bakış attı. "Keşke olanları durdurabilseydim, Ari," diye itiraf etti. "Bu ve bence senin önemini hissetti; senin önemini biliyordu.

maj ve daj'ınız Ode Hanesi'nin sarayında oynadı. Onlardan intikamını aldı."

Demircinin kızı. Haritacı. Sekundär Hanesi'nin şarkısını bulduğu o gün oradaydım. Ona gerçeği göstermekten nefret ediyordum ama Ari'nin halkını tekrar görebilmesinden memnundum.

"Beni serbest bırakmaları için haydut Gece Halkı'nı sen gönderdin," dedi Ari, sesi kısık.

Calista başını salladı. "Öyle yaptık. Ravenspire Kalesi'nin hücrelerinde gerçek ismime geri dönmeden önceki son ölümümdü."

Ari bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Beni tam zamanında nasıl bulduklarını hep merak etmişimdir." Calista'ya küçük bir sırıtış attı. "Artık biliyorum."

Saga tekrar kocasının yanına oturdu ve omuzlarındaki gerginlik azalana kadar saçlarını parmaklarının arasında nazikçe döndürdü.

"Geri dönüş yolumu bulmak için," dedi Calista, ortasına sarılarak, "kaderin armağanlarının Silas ve benim Saga'yı bulduğumuz o korkunç gecede söylediğimiz yeni yollara geri döndürülmesi gerekiyordu. Hepinizin gördüğü ve bizi bir araya getiren yollara."

"Pekâlâ," dedi Gölge Kral. "Peki, şimdi ne olacak? Başa döndüğümüze göre şimdi ne olacak?"

Calista parmaklarını elimin içine soktu. "Lanet bitti, masal sona erdi. Şimdi bu sonla yeni kaderlerin, yeni yolların merhametinde yüzleşeceğiz."

"Yani savaşta düşersen ..." Sol başladı.

"Öteki Dünya'da uyanıyorum, Lump," diye itiraf etti Calista. "Hepiniz gibi, o yüzden kan kaybından düşmeyin."

Valen kardeşlerine bakarak, "Maj bunu bilmek isteyecektir," dedi. "Hikâyemizi o başlattı, Etta'nın lanetlerimizin altında uyumasını ayarlayan oydu."

Gölge Kraliçe ayağa kalktı. "Görebilir miyiz, Cal?"

"Al şunu." Calista kafasına vurdu. "Ama sonra hepimiz dinlenmeliyiz. Uzun süre huzur bulamayacağız ve bunu hepimiz biliyoruz."

Çağrılmış gibi, kraliçe Calista'nın anılarını ele geçirirken fae savaşçılarından biri salona girdi. Raporu verdiler. Deniz fae'leri, savaş lordunun karanlığı tarafından yönetilen kıyıları ele geçiriyordu. Asillere, aramızdaki ateş söndükten sonra Hus Rose'u ele geçirmeye kalkışmalarının an meselesi olduğunu söyledi.

"Rave'leri hâlâ yerlerinde duruyor," dedi savaşçı. "Okçular yükselen kamplarında eğitiliyor. İki Batılı büyücü kampın güvenliğini sağlıyor."

kapıların etrafındaki koğuşlar. Aynı şeyi Elixistler ve adalardan gelen fae'ler için de yapmalı mıyız?"

"Kahretsin, neden hepiniz bana bakıyorsunuz?" Calista, uzun masadakiler kendisiyle yüzleştğinde şöyle dedi.

Elise sıırttı. "Burada kraliçe sensin Calista. Artık hepimiz söz sahibiyiz. Peki sen ne diyorsun?"

Calista bana gergin bir bakış attı. "Kapılarımızı korumamız akıllıca olur diyorum. Şimdilik Davorin'i dışarıda tutuyoruz ama arkasından gizlice yaklaşmanın bir yolunu bulacağız. Burada bir hikâye var. Bunu sona erdirmenin bir yolu, bunu hissedebiliyorum. Sadece yolu bulmamız gerekiyor."

Bölüm 34

Hikaye Anlatıcısı

Rüyanın bitmesine izin ver, Silas.

"Silas." Adı dilimde yumuşacıktı. Kirpiklerim dalgalandı. Gözlerim kapandığında bir parça ışık olan odayı zifiri karanlık kaplamıştı.

Bir dirseğimin üzerine yaslandım, ortama ağır bir yük binmişti. Gülümseme, onun güçlü kolunun hala bedenimde yeni bir büyüme gibi üzerime örtüldüğünü görünce geldi.

Omzumun üzerinden baktım. Silas uyuyordu, maskesi çıkarılmıştı, göğsü çıplaktı. Tanrım, çok lezzetli bir mucizeydi. Taşa layık biri, hata yok. Bir heykele dönüştürmesi için o kanayan toprak bükücümü görevlendirmeliyim.

Bir kahkaha attım. Valen'in böyle bir görevi kabul etmeyeceğinden emindim ama Silas'ın kaslarının yontulmuş kenarlarının nasıl şekillenmesini istediğimi her türlü müstehcen terimle detaylandırmak eğlenceli olacaktı.

Sonra, bacaklarının arasında, Valen, muhteşem bir boyuta getirilmeli.

Lanetli Kralımın yüzündeki dehşeti hayal edebiliyordum; bu görüntü boğazımda ıslak bir gurultuya dönüşen bir kıkırdamaya neden oldu. Silas uykusunda kıpırdandı, sonra bir iç çekişle tekrar yerleşti.

Dikkatle yer değiştirdim ve yüzümü ona döndüm. Uyurken çok huzurlu görünüyordu.

Rüyanın inmesine izin ver, Silas.

Bir parmağımın ucunu kaldırıp çenesinin kenarlarını, dudaklarının kıvrımını izlerken kaşlarım çatıldı. Onu hayal ediyor olmalıydım ve bu aklımdan çıkmıyordu.

Diğer soylular Silas'ın yaşamların anılarını çözmesine tanık olmuş, bir süre hareketsiz ve metanetli oturmuş, sonra hepimiz kan ve ölüm bizi bir kez daha bulmadan önce biraz dinlenmek için oradan uzaklaşmıştık. Bu kadar uzun süre uyuyacağımı tahmin etmemiştim.

Kalın, siyah perdelerin aralığından gecenin içinde bir parıltı gözüme çarptı. Ustaca bir manevrayla kolundan kurtuldum, bir anda tenime bir ürperti yayıldı ama kürklerden birini omuzlarıma sardım ve pencereye gittim.

Karnım guruldadı.

Kapıların ötesinde, Tor'un ateşi o kadar canlı, o kadar yüksek değildi. Kıyıları boyunca, rıhtımların içine, hatta kalenin denize bakan dış kulelerinden birkaçına kadar, kıyılarımızı çadırlar ve gecekondu kaplamıştı.

Mamut gemiler kıyıdaki her kıvrımı, her uzak gelgiti dolduruyordu. Deniz fae'leri her yerdeydi. Yakında bize karşı ayaklanacaklardı. Şafağın sökmesine daha çok vardı ve göğsümde yeni bir baskı oluştu, bir alamet gibi, ağır ve şiddetli.

Bugün yeni kaderlerin yazılacağı gündü. Bu gün, bir şeyler değişecekti.

Yataktaki Silas'a uzun bir bakış attıktan sonra basit bir pantolon ve onun büyük boy tuniklerinden birini giydim. Kemerimle kumaşı sıkılaştırdım ve bıçaklarımı sabitledim. Çok az zaman vardı ve eğer bu gün doğumuna yaklaşan son günümse, söylenmesi gereken sözler vardı.

İsimlerinin altına bir kan gülü yerleştirdim ve dizlerimin üzerine oturup taşa kazınmış sembollere baktım.

"Keşke bir şekilde, ne bileyim, yine *burada* olsaydınız," dedim, sert bir sesle. Gözlerimi kapadım, yüzlerini hayal ettim, hem hafızamdan hem de fae uykusunda gördüğüm o anlardan.

Soyumla ilgili gerçeği öğrendiğimden beri sık sık Riot Ode'u gülerken hayal ettim. Onu ortaya çıkaran kişinin Anneli olduğunu hayal ettim.

Kalbimde, onların yaşayacak bir aşk olduğunu biliyordum. Destanlar ve rüya gibi masallar için yazılmış bir aşk.

Yine de burada olmalarını istedim.

"İkinizin de bilmesini istedim," dedim, sesimde kalın bir törpü vardı. "Bu .

..

. sana minnettarım. Nefes almamı sağlamak için yaptığın her şeyi biliyorum." Yumuşak bir şekilde kıkırdadım. "Oldukça yaratıcı, biraz korkunç ama yine de oldukça büyük bir fedakârlık."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. Annemin adını taşa takip ettim. "Gülmeyi sevdiğini ve tatlı şeyleri tuzlulardan daha çok sevdiğini hatırlıyorum. Her zaman meyveleri ve kremayı etten önce yerdin. Kendi saçımı örmeme izin verdiğini hatırlıyorum, çünkü diğer majlar küçük, değerli kızlarının kafalarında yelelerle koşturduğunu bildiklerinde dehşete kapılırlardı."

Alnımın onun ismine doğru düşmesine izin verdim. "Bana aynı anda hem korkmayı hem de öfkeli olmayı öğrettiğini hatırlıyorum."

Onun adına bir öpücük kondurdum, sonra babamınkine baktım. Bir damla gözyaşı yanağıma düştü. "Ve sen, Kral. Yıldızların altındaki masalları hatırlıyorum. Bana krallıkları, ilimleri, büyüleri yıldız ışığında öğretme şeklinizi. Bazı babalar nazik değilken senin nazik olduğunu hatırlıyorum. Bunun kanıtı, Rave'de bir emir verdiğini ilk duyduğumda neredeyse altıma işiyordum." Güldüm ve bileğimin tersiyle bir damla gözyaşımı daha sildim.

Hep gözyaşlarıyla.

"Bu kadar gürültü yapabileceğini bilmiyordum çünkü hiç yapmadın - benimleyken değil." Bir avucumu ismine bastırdım. "Mesele şu ki, ben ikinizi de seviyorum. Bir yanımda seni hep hatırlıyormuşum gibi hissediyor, sanki her şeyi hep hatırlıyormuşum, sadece saklıyormuşum gibi. Ama benim için, halkımız için yaptığınız fedakârlıklar unutulmadı. Kim bilir, belki yakında seni görürüm ve bu hayat hakkında birlikte konuşabiliriz." Kalın, düğümlenmiş duygular kelimelerime yüklendi. "Umarım seni gururlandırmışımdır."

"Var, Küçük Gül."

Anıt mezarın önüne doğru döndüm. Silas tamamen giyinik olma talihsizliğine uğramıştı ama o karanlık, cam gibi gözlerle bana bakıyordu.

Utangaç bir şekilde sırtımda ve daha fazla gözyaşı sildim. "Birkaç kelime etmek istedim. Belki son olurlar diye."

Başını iki yana salladı. "Oldukça hastalıklısın."

"Gerçekçi demek istediniz sanırım."

Güllerinin yapraklarını bir kez daha öptüm, sonra girişe gittim.

Yanımdan geçerken göğsüm Silas'ınkiyle çarpıştı. "Uyuyor olman gerekirdi."

"Küçük halin çok şaşırtıcı bir sıcaklık getiriyor. Hava soğuktu." "Ben küçük değilim." Omzunu hafifçe ittim.

"Ağaçtaki bir dal gibi."

"Konuşmalısın. Bir hayalet gibi hareket etmeye çalışıyorsun, ama omuzların gülünç derecede kalın ve ayakların da

iki küreğin kürekleri."

Güldüğünde Silas'ın dişleri beyaz ve parlak bir şekilde parladı. "Bu yapabileceğinin en iyisi bile değil, Küçük Gül."

"Evet, şey. Yoruldum."

Kapılarda Rave, Ettan ve Blood Fae savaşçılarının bir karışımı, kale boyunca uzanan yeni korkuluklar boyunca ilerliyordu. Gunnar Strom'un omzunda bir yay vardı ve dikkati denizdeydi. Yanında Eryka vardı.

Belki onlar da benim gibi huzursuzdu. Bir kan fae genç prene bakarak durakladı. Cuyler. Tekrar soruyorum, burada kimse uyudu mu?

"Sahip olduğum her anıda bundan kaçtım ve buna doğru koştum," dedim, sesim yumuşaktı. "Bu gün hepimizin hem kaçtığı hem de inşa ettiği şey."

Silas göğsünü sırtıma bastırdı, bir kolunu omuzlarıma dolayarak bedenimi kendine doğru çekti. "Hissediyor musun?"

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Hepimizin öngördüğü son."

"Kelimeler senin için geldi," dedim, yanağımı göğsüne yaslayabilmek için ona doğru dönerek. "Şey, emin değilim. Aklımda onlarla uyandım."

"Seidr?"

"Bilmiyorum." Bazen neyin gücüm, neyin basit bir düşünce olduğunu anlamak imkânsız hale geliyordu. "*Rüyanın inmesine izin ver.* Tek düşündüğüm buydu."

"Ona tutun," dedi. "Benimle konuşuyor."

"Bunun bir masal olduğunu mu düşünüyorsun? Bir twist? Bir önsezi."

"Evet." Kıkırdadı. "Bazen masalların ve şarkıların küçük başladığını öğrendim. Çok iyi verdiğiniz basit uyarılar. Ama sözlerde güç olduğunda, onları daha sonra kullanmak üzere saklamalıyız. Daha büyük bir şeye dönüşebilirler. Onları hatırlamamak utanç verici olur."

"Muhtemelen son ana kadar her zamanki gibi belirsiz olacak."

"Muhtemelen o zaman bile olmayacak çünkü Nornlar nadiren uzlaşmacıdır."

"Ne kadar doğru sözler. Şu fahişeler." Kalp atışlarının yavaş ritmini kucaklayarak gözlerimi kapattım. "Şafak yakında sökecek."

Silas karşılık olarak bana sarıldı.

"Bu anı seviyorum," dedim açık avuçlarımı onun sert göğsünde gezdirerek. "Sessizlikte, seninle."

Ellerimi tuniğinin altından çıplak tenine kaydırduğımda Silas sert bir nefes verdi.

"Kesinlikle çok erken bitti."

Melankolik olmak istemedim ama aklıma bir düşünce geldi: Şafak söktükten sonra da bu anları yaşayabilecek miydik? Zaman akıp gidiyordu ve Silas'la geçirdiğim tek bir anı bile kaçırmak istemiyordum.

"Belki . . ." Boğazını öptüm. "Belki de bunu biraz daha uzatmalıyız."

Bakışları bana çarptı, fırtınalı bir ihtiyaç ve arzu fırtınası. Silas duvarları bir kez kontrol ettikten sonra avucumu tuttu ve bizi sarayın arkasındaki bahçelerin derinliklerine götürdü.

Çiçekli çalıların arasına girdiğimizde nereye gittiğimizi sormak için ağzımı açtım ama Silas sırtımı bir meşe ağacının gövdesine dayayarak her türlü kelimeyi susturdu. Yarım nefes kadar tereddüt etti, sonra beni öptü. Zekice bir güçle. Silas beni sanki öpmezse tüm dünya bir kez daha parçalanacakmış gibi öptü.

Kalçalarımız, göğüslerimiz, dizlerimiz, hepimiz birbirimize çarpana kadar bedenimi daha da yaklaştırdı. Sert uzunluğunun gerginliği merkezime baskı yaptığımda inledim.

"Zaman azalıyor," dedi boğazıma öpücükler kondurarak. "Geriye kalanla ne yapacağımızı senin ellerine bırakıyorum."

Bir an sonra giysilerimizin alt yarısını parçalıyorduk. Kemeriyile, pantolonunun bağcıklarıyla uğraştım, ta ki pantolonunu kalçalarından aşağıya itip sert uzunluğunun serbest kalmasını sağlayana kadar.

Silas'ın daha az sabrı, daha az inceliği vardı ve pantolonumun belini yırtarak bedenimden çıkarmaya çalıştı. Bana ateşli bir bakış attı, sonra beni kalçalarımın altından kaldırarak vücudumu onunkine sardı. Ten tene, ruhumun ikiye bölünebileceğini düşündüm. Sırılsıklam ve aç bir halde kalçalarımı salladım.

Morartıcı bir öpücükle Silas ağzımı aldı. Dili dişlerimin arasından kayarken aynı anda bir parmağı da içime girdi.

Dilimden çıkan nefesi kendisi için aldı ve adını tüm sarayın duyacağı şekilde haykırmamak için dudağını ısırana kadar bir parmak daha ekledi.

Parmaklarını derin ve yavaş bir şekilde içeri ve dışarı pompaladı. Vücudum titriyordu. Onun için yanıyordum, onun her şeyi için.

Başımı salladım. "Daha fazla. Sana ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var."

Cevabım alçak, sert bir hırıltı oldu. Parmaklarını çıkardı ve uçlarını kalçalarımın, karnımın üzerinde gezdirdi, sanki bana yapabileceklerinin kanıtıyla beni işaretliyordu.

"Bundan daha fazla mı?" diye homurdandı. "Eşinden daha fazla mı istiyorsun, Küçük Gül?"

Sırtımı ağaca daha sıkı bastırdı, böylece bacaklarımdan birini serbest bırakıp uzunluğunu kavrayabildi. Güzel ve acımasız vuruşlarla taç kısmıyla girişimi okşadı. "İhtiyacın olan şey bu mu? Tek hissettiğin ben olana kadar seni doldurmamı mı istiyorsun?"

"Tanrılar," dedim. "Böyle konuşmayı nereden öğrendin?"

Sırıttı. "Seninle doğal olarak geliyor. Hâlâ bir cevap bekliyorum."

"Evet. Seni içeride istiyorum."

Silas ucunu içeri kaydırды. Beni eskisinden daha tatlı bir şekilde öptü ve fısıldadı. "Fazla zamanımız yok, bu yüzden hızlı boşalmanı istiyorum. Sert gel."

Tanrılara lanet olsun. Vücudumu ikiye bölmesini ve her damarımı ondan daha fazlasıyla doldurmasını istiyordum. Bu tutku, bu saplantı baş döndürücü ve canlıydı. Bu saray topraklarındaki herkesin *hjärta*'ları tehdit edildiğinde mantıklı düşünememesine şaşmamalı.

"Hazır mısın?" Silas'ın nefesi kulağıma sıcak geliyordu.

Nefes alamıyordum ve omuzlarını pençeleyerek başımı salladım. Silas uzun aletini kabzasına kadar içime soktu. Hiç ara vermeden, sadece kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırıp içime derin, sert ve hızlı bir şekilde pompaladığında inledim.

Göğüslerim her hamlede onun göğsüne çarpıyordu. Serbest bırakılmamın sıcaklığı arttığında ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına bağladım, sonra tek bir canlı dalgada koptu.

Ona karşı sallanmayı durduramıyordum, her bir zevk parçasını sıkmak için çaresizdim.

"Calista," diye inledi, içime çılgınca sokuluyordu. "Tekrar, tekrar yap.

Tanrım, bana sarıldığında çok mükemmel hissediyorsun."

Dili benimkine karıştı. Göbeğim zonkluyordu ama o hareketlerini derinleştirdikçe ben de onun boyuna doğru sallanmaya devam ettim. Silas beni öptü, dişleri dudağımı yakaladı, sonra birkaç nefes daha aldı ve hareketsiz kaldı. Boyu içimde seğirirken boğazından benimkine doğru ağır bir inilti yükseldi.

Salgısı kalçalarımın aşağı damlıyordu, toprağa damlıyordu ve ben bu görüntüyü bayılıyordum. Sanki sarayda hak iddia ediyorduk.

Burası bizim krallığımızdı. Bizim dünyamız. Evimizdi.

Ama bu adam, o *sadece* benimdi.

Bir an için alnı alnıma değdi ve kollarım boynunda kilitli kaldı. Grinin bir tonu gecenin kadife siyahını kovalıyordu. Huzurun değerli parçaları kayboluyordu.

Sarayın içinden sesler yükseldiğinde kalbim sızladı. Savaşçılar uyanıp hazırlanırken, çelik ve derinin uzaktan süzülüşü çalılıklara doğru dalgalanıyordu.

"Kıyıda bir hareketlilik olmalı," diye fısıldadı Silas.

Göğsümdeki huzursuzluğu bastırmak için çaresizce gülümsemeye zorladım. Başka seçenek yoktu; bugün bir savaşla karşı karşıyaydık. Kaç ve öl, savaş ve öl, ya da ... savaş ve topraklarımızı sonsuza dek geri al.

Silas beni öptü, sadece fısıltıyla öptü ve içimden çıktı. Yırtık pırtık pantolonumu toplamama yardım etti ve kemerini bağladı. Parmaklarımızı birleştirdiğimizde parmak eklemlerimi öptü, gözleri benimkilere kilitlendi.

"Seni seviyorum, Küçük Gül. Her zaman sevdim."

"Öteki Dünya'ya, Fısıltı."

Bölüm 35

Hikaye Anlatıcısı

Silas'la birlikte büyük salona doğru aceleyle ilerlerken üst odalardan aldığım eski pantolonumu HIZLA GIYDIM ve belimdeki bağcıkları düzelttim. Olacak olan her neyse, çalılıktaki güzel, kaba saba bir andan kalma yırtık kıyafetler işe yaramazdı.

Salondan bir kargaşa yükseldi. Kraliyet mensupları, savaşçılar, onların loncaları ve birkaç şaşkın, uykulu ufaklık koşuşturuyor, kılıçlarını kuşanıyor, planlarını mırıldanıyor, Altın Kral ve Kuzgun Kraliçe'nin rehberliğinde ilk krallığın eski haritalarını inceliyorlardı.

"Cal Teyze." Livia Ferus belime sarıldı. "Odan sihirliydi. Tek bir kabus bile gelmedi."

Silas'a kendini beğenmiş bir sırıtış attım ve Livia'nın koyu renkli, ipeksi saçlarını okşadım. "Sana söylemiştim."

Dağınık saçları diken diken olan bir çocuk, sulu bir kan armudu çiğneyerek yaklaştı. "Artık burada mı yaşıyorsun Cal?" Çimen yeşili gözleri tepedeki karanlık kirişlere kaydı. "Biraz tozlu gibi ama bir sürü odası var."

Livia'yı serbest bıraktım ve çocuğun saçlarını daha da karıştırdım. "Beladan uzak dur, Jonas."

Dudaklarını şişirdi.

Sırıttım ve sesimi alçalttım. "Ya da en azından yakalanma."

Bir ısırık daha aldı, gülümsedi ve ağzının arkasında yakın zamanda kaybetmiş olması gereken eksik dişini gösterdi. "Asla yapmam. Tabii Livie-" Gece Halkı prensesine ters ters baktı. "Tattles."

"Ben ispiyonlamam, Jo. Sadece düşündüğün kadar kurnaz değilsin."

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi ve özensizce parmaklarını yaladı. "İstediyini elde edemediğinde ispiyoncu oluyorsun. Koca, hüngür hüngür ağlayan bir bebek."

Livia saldırdığında kıkırdadım. Önce kollarını çocuğun boynuna doladı. Jonas onun dağınık, uykuda savrulan örgüsünü çekiştirdi. Kız haykırdı ve kulağındaki yeni piercingi çekiştirdi.

"Hey!" Jonas homurdanarak konuştu. "Bu kanayacak,

Livie!" "Ah, koca, hüngür hüngür ağlayan bebek."

Jonas homurdanarak kızın peşinden koşmaya başladı, gözleri babasının gibi kapkara olmuştu ki Livia garip bir zevkle ciyaklamaya başladı.

"Ona zarar verecek mi?" Silas fısıldadı.

"Hayır. Sadece izle." Göğsünü okşadım ve üç ufaklık daha harekete geçip diğer ikisinin peşine düşmeden önce beşe kadar saydım

-Hepsi de savaşın farklı taraflarında. Mira bu sefer Livia'nın tarafını tuttu. Sander da, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, öyle yaptı. Sadece kardeşine eziyet etmekten hoşlandığı için şüphelenmişim.

"Ah," dedim. "Alek bu kez Jonas'ın tarafında. Genelde Liv'in yanındadır." "Bunu hissediyor musun?" Silas kulağımın dibine fısıldadı.

Sözleri beni bir duraksamaya sürükledi. Yeterince uzun bir süre göğsümde bir sıcaklık hissettim, bu kelimelerin şekillenmek istediğinin bir işaretiydi. Bir kalbin şarkısına giden kaderin yolu buradaydı.

Küçüklerden geliyordu. O genç asillerden birinin kaderi şekilleniyordu.

"Oh hayır." Omuzlarım çöktü.

"Bu iyi bir şey olabilir," dedi Silas. "Kaderimizin burada bitmediği anlamına gelebilir."

"Bu seçenekle devam edelim." Midem keskin, safraya bulanmış dalgalar halinde yanıyordu. Her şeyin yakında değişeceği fikrinden kurtulamadığım için, bu savaşın diğer tarafından çıkacağımızı düşünmemize neden olan her türlü umuda sarılacaktım.

Aramızdaki en genç olanı bir süre daha eziyet çekmesi ve özgürce yaşaması için bıraktık ve salonun ortasında toplanan kalabalığın geri kalanına katıldık.

"Alev neredeyse bitti." Niklas herkesin etrafında dolaşıyor ve onlara bir şeyler uzatıyordu. "O yaratığın derinizi giymesini istemiyorsanız bunu giyecek bir yer bulun."

Bana bakarak durakladı ve sicimden yapılmış bir bileziği salladı. "Ayak bileği ya da bilek, Cal. Çıkarmak için uzvunu kesmeleri gerekecek kadar sağlam olduğundan emin ol."

"Daha fazla iksir mi?"

"Fae adalarından gelenlerin aynısı. Bizim benzerliğimizi taklit etmesini ya da bizi ele geçirmesini engellemek için. Ama hatırlarsanız, halkın farklı büyülerini de emebilir. Bu onun bunu yapamayacağını gösterecek."

Bileziği derimi kesene kadar sıktım. Niklas tek kelime etmeden başıyla bir tane Silas'a uzattı.

"Bunları bir gecede mi yaptın?" Ben sordum.

Niklas sanki hakarete uğramış gibi dramatik bir soluk verdi. "Beni ne sanıyorsun, kızım? Bu kanamaları sırayla hazırladım. Hepimiz bu lanet kâbusun bir gün geri geleceğini biliyorduk. Eğer bizi burada söylediyse, vardiya boyunca mağazalarımı sağlam tuttuğun için çok teşekkürler. Yine de yuvamın yer üstünde olmasından şikâyetim var."

Kıkırdadım. "Bu dövüşü kazan, ben de sana yeni bir yuva kazayım."

"Tamamdır." Niklas göz kırptı, sonra diğerlerine doğru ilerledi ve herkes onun hileli muhafızlığını üzerinde taşırdı.

Savaşta katılacak olan halka kulakları için kilden tıkaçlar verilirdi. Cuyler savaşçıları deniz şarkıcıları ve sirenler konusunda uyaran kişiydi. Şehvet ve arzusun sefil şarkıları sonumuz olmayacaktı. Uyluklarımızın arasındaki evcilleşmemiş bir sızı yüzünden öldüğümüz için Öteki Dünya'ya adım atmak, çok daha büyük şekillerde ölenlerle karşılaştığımızda dehşet verici olacaktı.

Diyyarların dört bir yanındaki savaşçılar kılıçlarını, baltalarını, kısa kılıçlarını, yaylarını, oklarını kuşandılar. Halvar Atra komutlarını Ettan savaşçılarına havlıyordu. Kase ve Malin daha kurnazdı, hırsız türünden insanlarla yakınlaşmıştı; muhtemelen planlar, hileler, numaralar, Doğru diyyarlarının sahip olabileceği her türlü fikri takas ediyorlardı.

Sonra, Gorm, Cuyler ve Yılan Sarayı'nın lordu vardı. Uzun zaman önce Kan Divanı'na sığınmak için yalvaran sıkı genç fae artık bir adam olmuştu. Sakalı yüzünü kaplamıştı ve orman halkı tarafından saygı gördüğü belliydi.

Ari ve Saga Rave ile konuştu. Sırıttım. Savaşçıların çoğu Saga'ya kişisel kraliyetlerinin saygısını gösteriyordu. Ne de olsa bir zamanlar onların prensesiydi.

Kesişmeyi görmek garip. Doğru, kraliyet mensupları kendi halklarına hitap ediyorlardı ama ordumuz tek bir bütünmüş gibi davranmaya başlayan çok sayıda kişi vardı.

Öyleydi. Sonunda bir olduk; Fae diyyarlarının insanları yeniden bir oldu. Farklı ırklara sahip olduğumuz için kıskançlık bizi birbirimize düşürmedi.

yetenekler. Kimin daha güçlü olduğuna dair bir sıralama yoktu. Farklı yeteneklere, farklı güçlere sahip tek bir halktık ve hepimiz özgürlüğümüz için savaşıyorduk. "Okçular." Herja Ferus, savaş kıyafetlerini ve deri kayışlarını giymiş yayları ve bıçaklarıyla savaşçıların önünde durdu. "Kuleleri biz alıyoruz. Hus Rose'un sarayını savunanlar biz olacağız. Tek bir lanet deniz fae'si bile geçemeyecek."

Gunnar Strom annesini takip etti. Çoğu durumda şakacı ve sinsi olan Gunnar, lanet bir suikastçıya daha yakın görünüyordu. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü, saçları siyah bir örtü ile kaplıydı ve boynunda ağzının üzerine çekilebilen siyah bir kumaş vardı.

Hırsız bir prens, Etta'dan doğmuş ama kalbinde Kryv var.

Yanlarında Valen, Elise'in kılıfını kemerine biraz daha sıkı bağlamasına yardım etti. Gözlerine bir şey kaçmaması için saç örgülerini sabitledi. Valen'in babası koridorun karşısından bana baktı.

O yaklaştıkça nabzım hızlandı.

Arvad Ferus, kulaklarındaki piercingler ve çenesindeki Sol ve Valen'den biraz daha fazla kıl dışında oğullarına çok benziyordu. "Gerçeği daha bu sabah öğrendim."

Kalın kalın yutkundum. "Rahatsız edici, değil mi?"

"Öyle de denebilir." Arvad bir elini kılıcının kabzasına dayadı. "Anneme rehberlik eden hikâye anlatıcısını hatırlıyorum. Greta'yı asla unutmayacağım. Gerçek sen hangisisin?"

"Bu." Vücudumu işaret ettim. "Ben her zaman bendim, sadece farklı zamanlarda farklı yüzler."

Arvad kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Böyle bir gücün var olduğunu hiç bilmiyordum ama yanımızda olduğun için mutluyum."

"Şimdi de aynısı için mutluyum."

Eski kral salonu taradı. Zaman akıp gidiyordu. Savaşçılar son derilerini giymişlerdi. Kılıçlar güvendedeydi. Yakında kapılarda duracaktık.

"Lilianna nasıl?" diye sordum.

Arvad bir elini yüzünde gezdirdi, her satırında endişe yazıyordu. "Uyuyorlar. Ama krallık değiştiğinde tüm lanetlilerimiz garip bir uykuya daldı. Niklas, iksirinin kanındaki karanlık büyüyü temizleyip temizlemeyeceğini görmek için beklememizi söylüyor. Bana bunun zaman alacağı söylendi. Sabırlı olmam gerektiği söylendi. Bunu bana bir daha söyleyen olursa, onu öldürebilirim."

Sempati dolu bir bakış attım. "Umarım uyandığında dünyası bir kez daha güvenli olur."

Umarım hepimiz hayattayızdır.

Koridorda bir boru sesi yankılandı. Halvar bizi kapılara götürecek olan kapıların önüne geldi.

"Dört krallık bugün ortak düşmanlarla savaşmak için bir araya geldi ama biz her zaman birlik içinde olduk. Hepimiz dünyamızın gerçeklerini biliyoruz. Hepimiz bizi buraya neyin getirdiğini biliyoruz. Alvers, Gece Halkı, Kan Fae'leri, ölümlüler, hepimiz krallığımız için savaşmak üzere bir aradayız. Tek bir toprak. Tek bir halk."

Son sözünde kılıcını kaldırdı ve salon alkışlar ve kükremelerle inledi. Güney'in adalarından Kuzey'in zirvelerine kadar halk kılıçlarını kaldırdı, kanayan her ruhun hak ettiği özgürlük için kan akıtmaya, ölmeye hazırды.

"Bir dakika benimle gel." Silas elimi tuttu ve beni üst katlara çıkan merdivene giden koridordaki bir oyuğa götürdü. Dar alandan kürke sarılı bir bıçak çıkardı. "Bunu senin için sakladım."

"Ne oldu?"

"Annon'undu. Kral lanetini yapmadan önce, olacakları bildiği için bana verdi. Bu savaşta yerini aldığında senin de almanı istedi."

Bıçak ince bronz tonlu çelikten yapılmıştı. Kabzası ve muhafazası siyah, cilalı oniksle, kenarları ise gümüşle kaplanmıştı. Büyüleyici bir silah. Çok ağır değildi, tuttuğumda hemen ağırdı ama vurmak ve sertçe vurmak için yapılmıştı. Silas arkasında kısa bir bıçak ve siyah çelikten bir hançer çıkardı.

"Peki ya bunlar?"

Sırıttı. "Bunlar benimdi."

"Ah, bir Rave gibi davrandığın zamanlar."

"Ben bir Rave gençliğiydim. Aynı şey."

Homurdandım ve dudaklarını gagladım. "Yakınından bile geçemezsin, Fısıltı."

Silahlarımızı kuşanıp salona döndüğümüzde, savaşçıların kendileriyle birlikte seyahat eden ailelerine veda edişlerine, kraliyet mensuplarının da bir süre öncesine kıyasla çok daha kasvetli küçük yüzlerle aynı şeyi yapmalarına tanık olduk.

Mira Saga'nın karnına doğru ağlarken, Ari'nin eline yapışarak üçünü birbirine bağladı. Kan sarayından ve yılan sarayından birkaç hanımefendi küçük prensese eşlik etmek için oradaydı. Cuyler'in adamlarından iki gözetmenle birlikte.

Gorm oğlunun yanında duruyordu. Yaklaştığımda ikisi de başlarını eğdi.

"Gorm," dedim. "Cuyler'ın her sinir bozucu görevi kusursuz standartlarda yerine getirdiğini bilmen gerekir. Gurur duymalısın."

Lord Gorm etkileyici bir fae değildi ama ağzı küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "O halde öyle olacağım Leydim."

"Ayrıca, My Lady ifadesinin tüm dillerden çıkarılmasını talep ettim."

"Bu, damarlarındaki kanla birlikte gelen bir unvan," dedi Gorm açıkça. "Kanının çekilemeyeceği gibi, kraliyet unvanı da sen devrilmedikçe bırakılamaz. Sizi devirmek gibi bir planım yok, bu yüzden unvanınız baki kalacak."

"O zaman bir kraliyet mensubu olarak kuralı değiştiriyorum."

"Bir kuralı değiştirdiğinizi ilan edemezsiniz Leydim. Bunun için tartışma ve danışma gerekir ve size bir kez daha hatırlatmak isterim ki, unvanınız kanınızdan geliyor. Damarlarınızı kurutmaya niyetim yok, bu yüzden ne yazık ki unvanınız baki kalacak."

"Bunu bir kural haline getirdim ve bitti. Unvanlar bitti."

Gorm etrafımı kokladı, sonra başını salladı. "Kanınız değişmedi. Siz kalıyorsunuz Leydim."

Gözlerimi devirdim ve Cuyler'a baktım. "İyi bir deneme yaptım."

Biz diğerlerine doğru ilerlerken Silas da hemen arkamızdan geldi. Valen yanağını öperken ve Elise başının tepesine bir öpücük kondururken Livia çenesinin titremesini engellemek için mücadele etti.

Sander, Kase ve Malin'e diğerlerine göz kulak olacağına ve onları pencerelerden uzak tutacağına dair söz vermişti. Jonas, yaramaz çocuk, aynı zamanda çok şey hisseden biriydi. Ailesine sırtını dönmüş, yüzü yere dönük, elinde çevirdiği bıçakla yakından ilgileniyordu.

Silas durakladığında nefesimi tuttum, sonra çocuğa döndüm. Ne yapıyordu?

Silas yavaşça diz çöktü. "Oğlum."

Jonas parlak gözlerini kaldırdı. "Wraith. Daj sana böyle sesleniyor."

"Bana böyle hitap edebilirsin," dedi Silas. "Annenle babana veda etmiyor musun?"

Jonas'ın ağzı sıkıştı. Başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Çünkü."

Küçük sesindeki ince mırıltıyla kalbim sıkışmıştı.

"Veda etmek zor," dedi Silas, sesi yumuşaktı. Neredeyse kararsızdı. Sanki bir anda konuştuğunun farkına varmış ve başkalarıyla etkileşime girmenin verdiği rahatsızlık onu ele geçirmişti. "Bazen başka bir merhaba olmayacakmış gibi geliyor."

Jonas hızla gözlerini kırıştırdı, sonra yavaşça başını salladı.

Artık Kase ve Malin onu izliyor, dinliyordu. Malin bir elini kalbine bastırdı. Kase'nin gözleri gölgeliydi. Kaypak Nightrender bunun saklanmak istediği anlamına geldiğini anlamadığımızı düşündü.

Silas oyuktan aldığı hançeri uzattı. "Bu bana senden daha büyük olmadığım zamanlarda çok saygı duyduğum bir adam tarafından verildi. Sık sık savaşmak için giderdi ve gittiğinde bana her zaman başka bir merhaba olacağını söylerdi. Öteki Dünya'da gerçekleşse bile, merhaba demek için orada bekliyor olurdu. Bugün o kapıdan çıkan hiç kimse gerçekten ayrılmayacak."

Jonas'ın yanağına bir damla gözyaşı damladı.

"Sende kalsın." Silas hançeri çocuğa uzattı ve küçük, kirli parmaklarını kabzanın etrafında kıvırdı. "Bu yerin sorumluluğunu sana veriyorum. Yüzyıllardır burada yaşıyorum ve bence burayı seveceksin."

"Nedenmiş o?" Jonas hançeri vücuduna sardı.

Silas'ın ağzı gülümseyecekmiş gibi irkildi. "Saklanmak ve başkalarına oyun oynamak için pek çok yer var. Bence üst katlardaki müzik odasını incelerseniz, insanların peşlerinde hayaletlerin olduğunu düşünmelerini sağlayacak yollar bulabilirsiniz."

Jonas'ın gözleri yeni bir zevkle parladı. Hiç kuşkusuz, bütün küçüklere nasıl eziyet edebileceğine dair kafasında bir düzine fikir dönmeye başlamıştı bile.

Silas dizinden kalktı. "O hançer için geri döneceğim."

"Onu güvende tutacağım," diye söz verdi Jonas. Kılıca hayranlıkla baktı, sonra Silas'a döndü. "Neden yüzünü göstermiyorsun?"

"Yaralıydı."

"Daj'ın sırtında bir sürü yara izi var, çünkü çocukken yarılmış. Bu da derisinin parçalandığı anlamına geliyor. Yüzünü gösterebilirsin. Yara izlerinden korkmuyoruz. Bu bile var-" Ortasında beyaz bir yara izi bulunan sıksa bileğini uzattı. "Gerçi kanayan merdivenlerden düştüm, yani o kadar da harika değil."

Silas dikkatle elini maskenin arkasına uzattı. Durakladı, tedirgindi. Doğrusu maskenin yara izini utançtan gizlemek için takıldığını sanmıyordum. Daha çok maske Silas için sadece saklanabileceği güvenli bir yer haline gelmişti.

Elini çekti ve Jonas başını eğerek yaraya baktı. Çocuk sırttı. "Bu oldukça büyük. Eminim o aptal biti korkutacak-"

"Jonas," diye tersledi Malin ve Kase oğlunun kulağına hızlı bir fiske vurdu.

Omuzları şaşkınlıkla kalktı, sanki ailesinin arkasında olduğunu unutmuş gibiydi. "Yani dışarıdaki o karanlık fae, eminim onu korkutacaktır."

Silas küçük bir tebessüm etti, pek belli etmiyordu ama ben yine de not aldım. Jonas annesine döndü ve şimdi onun beline sıkıca sarılmıştı, hançer hâlâ elindeydi. Kase uzun bir süre Silas'ı inceledi. Gölge Kralım gözlerini kırıştırdı, gözlerinin üzerindeki mürekkep zifirini temizledi ve bir kolunu uzattı.

Silas bir nefes için sadece eline baktı, sonra Kase'nin ön kolunu kavradı.

"Söylenmesine gerek yok mu?" diye sordu Kase. "Hayır."

"Bunu duymak isterim," dedim. "Devam et Gölge Kral, oğlunu teselli etmesinin senin gizli yumuşak kalbinde bir anlamı olduğunu söyle ona. Bunlar Silas'ın bir kerede konuştuğunu duyduğum en fazla kelimeydi, o yüzden devam et. Ağlamaklı minnettarlığını dile getir."

Kase sırttı ve Silas'ın kolunu bıraktı, gözlerini bana dikti. Bana verdiği tek cevap sert bir "Hayır" oldu.

Ailesinin yanına döndü ve son bir veda için ikizlerini sıkıca kendine çekti.

Hus Rose'un dışında bir korna çaldı. Sonra bir tane daha. Silas kaskatı kesildi ve elimi tuttu. "Ateş sönüyor."

Gözlerimi kapattım. Vakit gelmişti.

Bağırışlar salonda yankılandı. Farklı diyarların her bir hükümdarı savaşçılarını diğerleriyle birlikte hizaya soktu. Hus Rose'da küçükler ve yaralılarla birlikte geride kalanlar hücumlarını toplamaya başladılar. Çocuklardan gelen birkaç feryat bende çılgılık atma isteği uyandırdı. Sebep olduğu onca acı için Davorin'e öfkeyle bağırmak.

Genç Aleks'i'nin nazik gözlü bir kadın tarafından Sol ve Tor'dan uzaklaştırılmasını izlerken boğazımdaki hıçkırığı bastırmak için dişlerimi sıktım. Bu

Çocuk ağlamamak için kendini zor tutuyordu ama gözyaşları yaldızlı gözlerindeydi.

Ancak çocuk gözden kaybolduğunda babaları eğildi. Sol'un omuzları kıvrıldı. Tor, sanki onu sabit tutabilecekmiş gibi Sol'un kolunu kavradı.

Kelimeleri söyle.

Silas'a döndüm. "Bunu sen mi söyledin?" "Ben bir şey söylemedim."

Sözleri söylemek mi? Bu düşünce kafatasımın arkasına bir darbe gibi indi. Silas'ı tekrar bulduktan sonra giydiğim pantolonun cebini karıştırdım. Parşömen elime geçtiğinde bir rahatlama çılgılığı attım.

"Onun şarkısı." Silas'a döndüm. "Bu Sol için bir şarkıydı, hatırladın mı? Sözlerin ona aitmiş gibi hissettirdiğini söylemiştim. Ama onları yazdım çünkü ..." Bakışlarımı ona doğru kaldırdım. "Henüz bizi kabullenmemiştim. Danna doğru zamanda söyle dedi. Onu her zaman koruyacağıma yemin ettim. Onları oğullarına geri götürmemeye yardım et."

Kanayan tüm kraliyet ailem için şarkılar söylemek istiyordum ama burada bir yol ayrımı olduğunu da göz ardı edemezdim. Sol ve Tor'u gördüğümünden beri, onun endişe dolu mektubunu ilk aldığımdan beri bunu hissediyordum.

Silas yaklaştı ve bir elini avucumun altına koyarak parşömeni benimle birlikte tuttu. "Kelimeler sende, Küçük Gül."

Gözlerimi kapattım. Silas kaşlarını benimkilere indirdi. Kelimeler yumuşaktı, zar zor duyuluyordu ve sesi pürüzsüzdü. Derin, alçak, güçlü.

"Bir kan şarkısı, sevdiğin kişi için hayatı tutar. Güven ve bırak öyle olsun, bu bir kara ve deniz hikayesi."

Silas'tan önce, yazılı masallar aramızda bir bağ oluşturdu. Alev kelimeleri onun sesine gönderirdi. Şimdi, birlikte, küçük parşömen kendi başına siyah bir alevle tutuştu. İrkildim ama kendimi tuttum ve masalı bitirdim. Son kelimeyle birlikte Silas'ın hafif uğultusu kayboldu ve parşömenin son köşesi de ellerimizde küle dönüştü.

Seidr damarlarımı doldurdu. Bir şey yapılmıştı. Bir şey yapılmıştı. Güneş Prensime bir göz attım. Hâlâ oğlunun götürüldüğü yere bakıyordu ama ben gülümsedim.

Ne olursa olsun, kaderin onun yanında olacağına dair bir his vardı içimde. "Pyre gitti!" Stieg pencerenin yanında bağırdı.

Nabzım hızlandı. Silas'ın elini tuttum. Hiçbir zaman dikkatleri üzerime çeken biri olmadım ama salona döndüm ve sesimi yükselttim. "Şimdi gidip şu piçi öldürelim ve kemikleri bu diyarın her sarayına dağılsın."

Bölüm 36

Hayalet

DIŞARIDA hava karanlık ve kasvetliydi. Valen Ferus'un inşa ettiği yarıktaki hızla sönmekte olan ateşten dumanlar yükseliyordu. Ama deniz fae kampının kenarlarında daha küçük ateşler sıralanmıştı. Kıyılarımızı ele geçirmişlerdi ve şimdi onları denize geri püskürtmek bize düşüyordu.

Raven Row bir zamanlar olduğundan çok daha farklıydı.

Kiralık evler ve pis birahaneler artık taş kuleler ve duvarlardı ve bir zamanlar Sıra'yı çevreleyen cılız ağaçlar dolu ve boldu. Tepeler çeşitli araziler sunuyordu. Bu savaşın nasıl kazanılacağını planlamak için çok az zamanımız vardı, ama onları bugün oyalayabilirsek, neyle karşı karşıya olduğumuzu daha iyi bilebilirdik. Zayıf noktalarının ne olabileceğini.

Savaşçılar kapılara dizilmiş, kalkanlarını kaldırmış ve kılıçlarını çekmişlerdi.

Üç eksantrik rune kahini, Calista'nın ve ön safların arkasında, saldırmaya hazır vahşi kediler gibi dans ediyorlardı. Artık gençtiler, dünyamızın üzerindeki lanetle birlikte kederli görünüşleri kaybolmuştu ama her zamanki gibi sinir bozucu olmaya devam ediyor, aslında saçma olmayan saçmalıklar mırıldanıyorlardı.

Sorun şu ki, sözleri yalnızca gerçekleştikleri anlarda anlam kazanıyordu.

"Burası rüyaların indiği kısım." Calista arkasını döndü. "Forbi, ne dedin sen?"

Forbi uzun örgüsünü omzundan attı ve her iki yanında parlayan rünlerle yanan birkaç kemik parçasını yere düşürdü. "Bırakın rüyalar inip sonunu bulsun."

Danna kendi etrafında dönerek aynı sözleri şarkı söyler gibi bir tonda söyledi ve ekledi. "Kaderin armağanları bugün birleşiyor, acıyı sona erdirmek için bir amaçla kullanılıyor."

Rün kahinleri dans ederek uzaklaştı ve Güney Adalarındaki orman klanlarının büyücülerıyla birlikte büyülerini yaptılar. Eklenen savunmalar. Küçük lanetler

Tökezleme büyü, hayal kırıklığı, sürekli burun kanaması.

Bir fae yeterince tökezlerse ölümcül olabilecek basit duraksamalar. "Silas." Calista elimi tuttu.

"Biliyorum." Parmak eklemlerini öptüm. "Bir rüya iner. Burada gidilecek bir yol var, sadece onu bulmalıyız, Küçük Gül." Yüzümü ona döndüm, bir avucum yanağında. "Burada yalnız değiliz. Bu kelimeler, bu yollar, onların bizimle birlikte bu savaşı veren kral, kraliçe ve kaptan olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bize rehberlik ettiklerini düşünmek hoşuma gidiyor."

Gözlerini kapattı ve avucuma yaslandı. "Sanırım haklısın. Burada bizimle birlikteler."

Kapıların önüne doğru ilerlediğimizde dikkatimi gemilere yönelttim. Kraliyet gemisi ve onun kıpkırmızı yelkenleri en sefil olanıydı. Kara çıtalar ve çivili kenarlar. Yanındaki çeşitli gemiler de çok daha iyi değildi.

"Kanatlar!" Valen ordusuna bağırdı. "Kanatları alın! Onları merkezde tuzağa düşürmeye çalışın."

Eğer deniz halkını Sıra'nın merkezine doğru sürebilsek, Valen ayaklarının altındaki toprağı yaracaktır.

Kral için yorucu olurdu. Öfkesini tükettirdi, ama biz kılıçlarla, korkuyla, illüzyonlarla takip ederdik.

"O sümüksü deniz fae'lerinin şehvet şarkıları ve gelgitler dışında ne tür bir güç taşıdığını düşünüyorsun?" Calista fısıldadı.

"Bilmiyorum. Onlar hakkında pek bir şey öğrenemedim. Sadece çocuk kralın kanının zehirli olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Calista yüzünü buruşturdu. "Bana söylenen bu. Onu kanatmayın."

Erkek çocukların kanını akıtmak gibi bir alışkanlığım yoktu ama o çocuk kral ona dokunmaya kalkarsa, zehirli olsun olmasın, kanı akacaktı.

Belki de deniz fae'lerini denizden tamamen engellemek akıllıca olur. Onları yeryüzünün çukurlarına sürüklemek, sonra da kanayan gemilerine ateş yağdırmak. Daha kuru hava, derilerinin çatladığı ve zayıfladıkları kara hastalığına neden olmadan önce karada ne kadar dayanabilirlerdi?

Kapıların parmaklıklarını kavradım ve hareketlerini inceledim. Deniz fae'leri tıpkı bizim gibi düzenli birimler halinde dizilmişlerdi.

Gunnar Strom ve onun sessiz, lanetli prenses annesi, kalenin kenarları boyunca uzanan üst kulelerden sonsuz sadakların ve taze okların hazır olmasını sağlıyordu. Okçular ve savaşçılar surlar boyunca

Saray arazisinin içi, düşmanlar ve Hus Rose arasındaki son çizgi olacaktı.

"Bir çocuk olarak kilit altında tutulduğuna göre, bir kılıcı yeterince iyi kullanıp kullanamadığını sormanın mantıklı olduğunu düşünüyorum." Ari yanıma geldi, bakışları ilerideydi.

Calista'ya hızlıca bir göz attım. Bıçaklarından biriyle oynuyordu ama beni dinlediğine dair çok az şüphem vardı.

"Dövüşebilirim. Muhtemelen daha iyi dövüşüyorsun. Bunun aklına gelmesine izin verme." "Orada," dedi Ari. "Diğer tüm güçlerimin yanında yuvalanmış ve sıcak

Şaşırtıcı özellikler." Yüzü asıldı ve omzumu kavradı. "Mücadelene devam et. Başka hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin veremezsin, yoksa başkaları ve kendin için bir sorumluluk haline gelebilirsin. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ari kurnaz değildi. Adamın hiçbir özelliği incelikli değildi ve başını dramatik bir şekilde Calista'ya doğru eğdi.

Bu, çözüm bulamadığım bir sorundu.

"Eğer o tehlikedeyse, kendi savaşıma bakmayacağım. Onunkine katılacağım."

Ari uzun bir iç geçirdi. "Denemeye değerci. Seni suçladığımı söyleyemem. Hiçbirimiz farklı bir şey yapmazdık. Ölme, Wraith. Diğerleri gibi bana tamamen aşık olmak için yeterince uzun yaşamalısın."

Esprili değildim ama saldırgan bir şeyler söylemeyi planlıyordum. Tüm şakalar ve sataşmalar, ateşin son dumanı da sanki toprak onu bir anda yarığın içine geri çekiyormuş gibi çekilince kesildi.

Damarlarımda kan dolaşıyordu. Solmakta olan kül ve duman bulutlarının arasından Davorin'in solgun, zalim sırtışı bizi karşıladı. Gözlerine sürme çekmiş, dudaklarını ve boğazını rünlerle kaplamıştı. Çocukluğumun savaş lordunun her bir parçasına benziyordu, sadece daha sefil, bir insandan çok bir yaratığa benziyordu.

Uzun saçları omuzlarına dökülen, kulaklarında halkalar olan ve her iki elinde iki korkunç, kavisli bıçak bulunan bir adam aralarından geçerken deniz faları ikiye ayrıldı. Deniz fae'sinin yanında sırık gibi bir çocuk vardı, yeterince uzun boylu, erkek olmakla hâlâ çocuk olmak arasında kalmış gibi görünüyordu. Yüzü yara bere içindeydi, dudağı eski kanla kabuk bağlamıştı ve vücudunda hafif bir eğiklik vardı. Sanki adamdan uzaklaşıyor ama kimsenin dikkatini çekmek istemiyor gibiydi.

O çocuk kral değildi, ama açıkça bir erkeğin savaşında savaşması beklenen bir başkasıydı.

Davorin'in sakin, karanlık sesi yükseldi: "Elinizde bölük pörçük ordular var," dedi. "Burada size karşı duracak bir krallığımız var. Yere yatın

Kılıçlar ve sadece birkaçı kan dökcek." Kimsenin onun isteği üzerine kılıçlarını bir kenara bırakmayacağını çok iyi bildiği için sırttı. Bu onun oyunuydu: Yiyecekleriyle oynamak, sonra da sanki merhamet teklif etmiş de kurbanları reddetmiş gibi saldırmak. "Karşılığında kan alacağım tek kişi Altın Kral'dır."

Ari alay etti ama bu sataşmayı kaldıramadı.

"Ve seidr işçilerinden biri." Davorin'in bakışları üzerime düştü. "Tercihen oğlan. Riot Ode'un kızının da teyzesi gibi çığlık atıp atmadığını görmek isterim."

Ari ve Calista aynı şeyi düşünmüş gibiydiler ve beni aynı anda yakaladılar. Calista'nın eli kolumda, Ari'ninki omzumda.

"Bırak eğlensin," diye fısıldadı Ari. "Öfkeni kanla çıkar Silas. Benden sana akıllıca bir savaş dersi daha."

Davorin'den sert ve öfkeli bir yanıt geldi. "Başka anlamsız taleplerin var mı, seni piç?"

Konuşanın Elise Ferus olduğunu fark ettiğimde neredeyse gülecektim. Davorin'e göre Seçim Kraliçesi sadece bir ölümlüydü, hayatı sadece Fae halkının merhametiyle uzatılan bir kadındı. Onun için basit bir ölüm olacaktı.

Doğruyu söylemek gerekirse, yanıldığını düşünmüştüm.

Yanaklarının kızarması kalbindeki öfkeyi ele veriyordu. Kılıcını hızlıca çevirmesi iyi bir eğitim aldığını kanıtlıyordu. Gözlerindeki ateş, halkı adına katliam yapma kararlılığını ortaya koyuyordu.

Davorin küçümseyerek kıkırdadı. "Evet, aslında. Bana küçük kuzgunumu ver. Onu tatmayalı çok uzun zaman oldu."

Kapıya doğru hamle yaptığında avucumu Ari'nin göğsüne vurdum. "Bırak eğlensin, Altın Kral. Öfkesini kanla çıkar."

Ari'nin çenesi titredi ama gözlerinde ölümcül bir bakışla durdu. "Sonsuz Krallık toprak diyarlarına karşı duruyor." Deniz Fae'si Davorin'in yanında, ağzında hınzır bir alaycılıkla bağırdı. "Kral adına, topraklarınıza sahip çıkmaya geldik ve-"

"Seni dinlemek istemiyoruz Harald," diye bağırdı Valen. "Seni yeterince iyi hatırlıyoruz. Eğer bir kral başka bir krallığa savaş ilan ederse, bırakın o kral konuşsun."

"Ever'in kralı adına konuşuyorum."

Davorin kıkırdadı, sanki hararetli sözler kanayan bir heyecanmış gibi. Sert bir ses araya girdiğinde gülümsemesi kısa sürede soldu.

"Sen böyle bir şey yapmazsın." Fae tekrar ayrıldı.

"Çocuk kral," dedim Calista'nın kaburgalarını dürterek. Başını salladı ve yüzü kızardı. "Ne oldu?"

"O neden önemli?"

İlerlerken çocuğu inceledim. Genç olmasına rağmen halkı neredeyse korkuyla kenara çekilmişti.

Yeni şafakta çocuk şapkasını çıkarmıştı. Başına siyah, ipek bir eşarp bağlamıştı. Harald gibi çocuğun da kulaklarında altın halkalar vardı ama benim gibi derisinde yara izleri vardı. Bir tanesi dudağının içinden geçmişti, daha fazlası da boğazının aşağısında, kabarık, soluk etten oluşan acımasız yarıklar halindeydi. Hafif topallayarak yürüyordu ama yumruğunu sıkma biçimine bakılırsa, bunu yapmamak için çok mücadele ettiğinden şüpheleniyordum.

"Erik." Stieg kapıların önüne doğru ilerledi. "Beni hatırladın mı?"

Çocuk kral durdu. Gözleri geceleyin ayın kırmızısı gibiydi. Gözleri kısıldı. "Savaşçı."

"Savaş olmasına gerek yok, Erik. Gerek yok."

Kıkırdadı. Bunda dostça bir şey yoktu. Çocuk kral hızlı bir nefes alarak kollarını açtı ve sesini yükseltti. "Ben Erik Bloodsinger, Sonsuzların Kralı. Amcamın aksine, ben burada Dünya Fae'lerinin küçük kavgaları için bulunmuyorum."

"Evlat, kes şu konuşmayı," diye tükürdü Harald. "Daha önce konuşmuştuk-"

"Kralınıza böyle dikkatsiz kelimelerle hitap etmeyin, *Amca*." Erik adama adeta tısladı.

Aralarında nefret vardı. Davorin'in sevdiği nefret.

"Neden buradasınız Kral?" Valen çocuğa biraz saygı göstererek sordu.

Erik Gece Halkı kralıyla yüzleşti, kılıcını çekti ve ucunu ona doğrulttu. "Sen. Kral Thorvald'ın ölümü için, Sonsuz'un gücü için sana meydan okumaya geldim."

"Toprak diyarları için geldik," diye tükürdü Harald, sesini alçak tutmaya çalışarak, ama öfke ses tonunu rüzgârın taşıyabileceği kadar yükseltti.

Erik onu görmezden geldi. "Dünya Fae'lerinden senin çaldığın güç dışında isteyebileceğim hiçbir şey yok."

"Barışçıl bir şekilde konuşmak isterseniz onu geri verebilirim," dedi Valen dedi.

"Geri ver onu." Erik acı acı kıkırdadı. "Manto, Tanrı tarafından Bir deniz cadısının kutsaması ve lanetlemesi. Böyle bir şey geri *verilemez*."

fethedildi. Sizi uyarma şerefine nail oldum Kralım. Bir daha karşılaştığımızda, ellerimizde kılıçlarla olacağız."

"Hayır, olmayacak," diye fısıldadı Calista, sonra bunu söylemek istememiş gibi başını salladı.

Boğazımın arkasında bir yanma büyüdü. Uyuyan bir şarkının hissi. Hissettiği her neyse kanıma işlemeye başlamıştı.

Falkyn'in karısı Junius, adını hatırladığım kadarıyla, Valen'e doğru eğildi. "Doğru söylüyor. Bu savaş gerçekten onun yüzünden çıkmadı ama Thorvald'ın intikamını almak istiyor."

Valen biraz hayal kırıklığıyla iç çekti. "Dediğiniz gibi, Ever King."

"Taleplerimizi karşılamaya istekli misiniz?" Davorin Erik'in önüne geçti Bloodsinger.

Çocuk kral yana kaydı; savaş lorduna karanlık bir bakış fırlattı. Valen avuçlarını uzattı. Gölge Kral da onun yanında aynı şeyi yaptı, Gecenin karanlık sarmalları ellerini sarmıştı.

"Talepleriniz reddedildi." Valen hepimiz adına cevap verdi.

Gece Halkı kralı bir sonraki nefesinde avuçlarını kaldırım taşlı yola vurdu ve dünya eğilip kırıldı.

Savaş başladı.

Bölüm 37

Hikaye Anlatıcısı

Valen'in öfkesi kalenin taş döşeli yollarını oyarken DENİZ FENERİ dağıldı.

Davorin bir komut verdi ve bir sıra deniz fae'si kıyı boyunca dizildi. Sanki toprak bükücünün harekete geçmesine hazırlanıyorlarmış gibi, alçak, ürkütücü bir uğultuyla fae'ler kollarını kaldırdılar. Gelgit, arkalarında şiddetli bir su duvarı oluşturup yükseldi.

"Duvarlar!" Halvar, deniz perilerinin kollarını ileri doğru savurduğu ve şiddetli dalgaların karaya çarpmasıyla aynı anda bağırdı. Valen'in kırık toprağının çatlaklarını doldurdu. Deniz şarkıcılarının yolların altından kafalarını çıkarması için yeni kanallar açtı. Deniz insanları ve sivri dişleri, Kuzgun Sırası'ndan akan dar deniz nehirlerinden dudak büktü.

Şarkıcıların nazik şarkıları halkımızı çağırdı. Birkaçı sendeleyerek ilerledi.

"Inge." Malin'in hırsız arkadaşı karısının kolunu tuttu. "Dur."

Kadını ona karşı savaştı, rahatlamak için yalvardı. "Jakoby, onları duymuyor musun? Ne kadar güzeller." Kadın bir zevk dalgası içinde inledi.

"Kari." Karısı kılıcını düşürdüğünde Halvar parmağıyla onu işaret etti. "Kari, orada dur."

Elise kadına doğru koştu ama benim İyi Kalbim bile şarkının cazibesine karşı irkildi. O lanet duyguyu biliyordum. Kanayan deniz şarkıcıları.

"Kulakları gelgitlere karşı mühürleyin!" Eryka, Gunnar'ın yanındaki korkuluk duvarının üzerinde bağırdı. Gözleri sisli bir beyazlıktaydı.

"Yıldız kahinini dinleyin!" Ben de bağırdım. "Lanet kulaklarınız için şu tıkaçları kullanın! Sirenler ve deniz şarkıcıları aramızda, sizi aptallar!"

Denizin şarkısından kaçınmak için kulakları yeterince derine tıkamakla ilgili sorun, duraklamak zorunda olmamızdı. Bıçakların yer değiştirmesi gerekiyordu. Bu da deniz halkına ilerlemeleri için zaman kazandırdı. Titrek bir kükremeye, daha fazla deniz fae'si Sıra'dan aşağı koştu.

Piçler sokakları oyan suyun üzerinde yürüyebiliyorlardı. Ön saflardaki savaşçıların kalkanlarına çarptılar. Deniz şarkıcıları çağrılarını sürdürdü ve diğerleri kılıçlarını getirdi.

Çelikler çarpıştı. Kesici bıçakların deriye ve ete vuruşunun sesi göğsümü titretti. Benden iki kat büyük bir adamın karnına sapladım. O da boğazımı kesti. Kaçtım ve tekrar doğrulduğumda Silas'ın bıçağı adamın boynunun yarısını neredeyse kemik görüne kadar kesmişti.

Davorin daha fazla deniz fae'sinin sulu kanalları ele geçirmesi için kükredi, sonra da kaldırım taşlarının arasındaki toprağa karıştı. Kasvetli gölgeleri deniz fae'lerini ele geçirdi. Savaş lordu onların bedenlerini Hus Rose'a yaklaşmak için kullandı. Teker teker kontrolü ele geçiriyor, savaşçılarımızı öldürüp vahşileştiriyor, sonra da bir sonraki aptalın içine sızıyordu.

Ta ki Gölge Kraliçemle karşılaşana kadar.

Malin döndü, bıçak elindeydi, yüzüğünün parıltısı parmağında parlıyordu. Deniz fae'si karanlık bir şekilde kıkırdadı. Davorin'in sesi boğazında düğümlendi. "Adanmışlığın kraliçesi."

"Malin!" Davorin ona bir kılıç savurduğunda onun adını haykırdım.

Çok hızlı hareket ediyordu. Kase savaşın içinde bir yerden karısını çağırdı. Gölgeler deniz fae'lerinin etrafını sararak onları uzaklaştırdı. Yine de çok uzaktaydı.

Malin kılıcını savurdu ve deniz fae'sini göğsünden yakaladı. Uç eti parçaladığı anda Davorin fae'nin ağzından fırladı ve deniz fae'sinin boğazına bir kesik atarak piçin işini bitirdi.

Davorin şiddetli bir tekmeyle cesedi itti. Omzunun üzerinden, çocuk kralın kısılmış gözlerini gördüm. Deniz Kralı kendi dövüşüne ara verip savaş lordunun ayaklarının dibindeki ölü fae'ye baktı, sonra nefretini Davorin'in başının arkasına doğru kaldırdı.

Dudağı kıvrıldı, sonra Erik Bloodsinger tekrar savaşa daldı.

Malin'in kılıcı Davorin'inkine saplandı. Adam sevinçle güldü. Savaş lordu vurdu, Malin savuşturdu. Bacağına tekme attı, Malin boğazını kesti.

Uzun zaman önce ölmek üzere olan bir hafıza kraliçesine bir söz verilmişti. Onun soyunun devam edeceğine, fedakârlığının acıya ve kayba degeceğine yemin ettim. Malin Strom ve Kase Eriksson'un yüzlerini ortaya çıkardım.

Ona huzur getirdiler.

Bu sözü şimdi bozacak değildim.

Bir saldırıdan kaçtım ve Malin'e yaklaşmaya çalıştım.

"Küçük Rose." Silas küfredip beni kenara ittiğinde genç deniz perilerinden biri daha kanalın kenarından belirdi. Daha önce sisten başka bir şey olmayan bir çocuk, bir anda elinde bıçakla oradaydı. Sanki havadaki damlacıklardan oluşmuş gibiydi.

Pürüzsüz, koyu bir teni, vahşı, fırtınalı gözleri vardı ama çocuk tamamen korkmuş görünüyordu. Sanki başka birini bulmaya çalışıyordu ve onun yerine beni buldu.

Kılıcını sapladı ve ancak o zaman bir kolunun yanında nasıl gevşek durduğunu, vücudunun nasıl hırpalandığını fark ettim. Kanayan sise dönüşüğünde deniz büyüsu onu parçalara mı ayırmıştı?

Silas kılıcını kaldırdı, fae çocuk irkildi.

Burada bulunmaya zorlandıklarına şüphe olmayan genç savaşçıları öldürme düşüncesinden zevk almıyordum. Görünüşe göre Silas da öyle.

"Git buradan, evlat. Bir gün daha yaşa ve seni kimin bıraktığını unutma." Silas çocuğu kılıç sallayamadan derin kanallardan birine itti, sonra da beni dirseğimin altından kavradı. Silas Davorin'e doğru koşmamı engellemeye çalışmadı, sadece bana katıldı.

Yanımda. Her zaman olduğu gibi.

Davorin denizden çıkardığı kavisli bir bıçağı Malin'in boynuna sapladı ama bu sefer Malin geriye doğru tökezledi. Davorin tek diziyile onu yere mıhladı. "Bir hediye silindiğinde ne olacağını merak ediyorum?"

"Hayır!" diye haykırdım. "Malin sen bir kader kraliçesisin. Masalın burada. Burada."

Gözlerimi kapattım, gücün uğultusu kanıma karıştı.

"Kelimeler sende, Küçük Gül." Silas'ın yumuşak sesi oradaydı.

Ona sarıldım. Kaosun ortasında bir yerde, savaş lordunun piçi boynumuzu vurmak istedi. Neler olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim kanımın alev alev yandığıydı. Silas'ın yakınlarda olduğunu biliyordum.

Bir sözün tutulması gerektiğini biliyordum.

"Gölge Kraliçe!" Gözlerim kapalı seslendim. "Bir tacın feneri seni çağırıyor. Karanlıktan çık ve her zaman sana ait olanı geri al!"

Daha önce söylenmiş sözler. Farklı bir zamanda, farklı bir savaşta söz verdiğim sözler. Bizi buraya hangi oyunların getirdiğini hatırlatıyorlardı. Silas'ın derin, yatıştırıcı sesi benimkine karıştı ve kalp şarkımızın sıcaklığı altından sisler gibi sarmalandı.

Birkaç deniz fae'sinin nefesi kesildi. Bazıları geri çekildi.

Diğerleri yaklaşıp muhtemelen bizi öldürecek kadar büyülenmişlerdi. Deneyebilirler. Bana dokunmaya cüret ederlerse kanayan beyinlerini eritebilecekmişim gibi hissediyordum. Gözlerimi açtığımda Davorin bana nefret dolu bir kızgınlıkla baktı, sonra kılıcını tekrar Malin'in üzerine kaldırdı.

Ama şimdi sırtıyordu. Yüzük parmağında altın bir alev gibi yanıyordu. Altın yeşili gözleri bile yeni bir şeyle parlıyordu. Çizmesinden siyah çelik bir bıçak çıkardı ve ucunu Davorin'in bacağına saplamaya çalıştı.

Bıçak etine en ufak bir zarar vermemiş gibi görünüyordu ama bu onu yeterince ürküttü ve Malin'e onu tekmelemesi için yer açacak şekilde yana kaydı.

Elindeki bıçağı döndürdü ve ayağa kalktı. "Beni sıkıştırabileceğini ve onun da arkasına yaslanıp sana izin vereceğini mi sandın?" Davorin'in fark etmediği şey, ayak bileklerinin etrafını saran karanlıktı. Malin alay etti. "O zaman gerçek *bağlılığı* bilmiyorsun."

Deniz fae'leri onun etrafında titredi. Bazıları çılgınlık ve nöbetler içinde yere yığıldı.

Sırttım. Kabusları lanet olası zihinlerine saldırıyordu.

Davorin ve Malin'in etrafını saran gölgeler giderek uzuyordu. Kalınlaştı. Ta ki Malin elini uzatana kadar. Gölge duvarından Kase, Kryv, Ettan savaşçıları, Niklas, bir avuç Falkyn'i ve eğri büğrü kılıçlarıyla birlikte çıktı.

Kase başını öne eğdi. Davorin'e bakarken kılıcı elinde yuvarlanıyordu. "Gardiyanlarının dayanamayacağından mı korkuyorsun?"

Koğuşlar mı? Ne koğuşu?

Kase'nin gözleri Davorin'in tenine kaydı. Tuniğinin altında zar zor görülebilen mükemmel semboller vardı. Tanrı aşkına, ona karşı bir çeşit koruması mı vardı?

Öyle ya da değil, bu Kase ve Malin'i rahatsız etmiyordu.

"Var mı yok mu öğrenelim mi?" Nightrender parmaklarını karısıyla kenetledi. Birlikte güçleri çok şiddetliydi. Lanetli yüzüğün büyüsü, onun sefil korku ve karanlık yeteneğiyle birleşerek savaş alanının üzerinde karanlık bir dalga gibi dalgalanıyordu.

Sersemletmeyi seyretmek çok lezzetliydi.

Kase'nin kâbus dalgası giderek yükselirken yeni bir zalimlikle güldüm.

Davorin hüsrân dolu bir kükreme sesi çıkardı ve Kase ile Malin'in kollarını açıp karanlığı deniz halkına doğru savurdıkları anda karanlık bedenini toprağa gömdü.

Mide bulandırıcı bir kemik çatırtısı içinde sayısız deniz şarkıcısı, deniz halkı ve savaş perisi doğal olmayan açılarda büküldü.

Yere yuvarlandılar, sarsıldılar.

Ölüm korkusu canlarını almayanlar, Malin'in büyüünün kızgın altını gözlerine, kulaklarına, burunlarına battıkça çılgılık attılar. Ürperdiler ve durması için yalvardılar. Kase'ye sıkıca tutunmaya devam eden Malin yumruğunu sıktı ve büyüünün düzinelerce parlak ağı halkanın ışıltısına geri döndü.

Deniz fae'leri düştü. Çoğunun yüzünde dehşete kapılmış bir ifade ve cam gibi gözlerinde sersemlemiş bir bakış vardı.

Kuşkusuz, kendi adlarını bile bilmelerini sağlayacak hafızalarını ellerinden almıştı.

Bir sonraki nefeste, Falkynler ve savaşçılar titreyen fae'leri hızlı bıçak ve kılıç darbeleri ve birkaç ilginç görünümlü tozla Öteki Dünya'ya götürdüler. Niklas acı veren ölümlerden büyük bir zevk alırdı.

"Sinir bozucu biri," diye mırıldandı Silas, Falkyn liderinin bir deniz fae'sinin ağzına, zavallı piç kendi dilinde boğulana kadar kalınlaşan bir iksir sürerken gülmesini izlerken.

"Öyle." Ağzımı bir sırtış kapladı. "Armağanları hatırlamamız gerek Silas. Bu savaşta böyle mücadele edeceğiz; herkes armağanlarını hatırlamalı."

Bana dokunaklı bir bakış attı, sonra başını salladı. "Bu sözler önemli. Bu sözler sende kalsın, Küçük Gül."

Bölüm 38

Hayalet

Okçular, Hus Rose'un kapılarına saldırmayı başaran bir deniz fae'si kalabalığına ok yağdırdı. Ormandaki nehirleri ve dereleri ele geçirip savaşın bizim tarafımızda ortaya çıktılar.

Herja Ferus yukarıdan emirlerini haykırdı. Eşi, kızları, Ettan savaşçılarından oluşan bir birlik ve girişi koruyan birkaç Nightrender Kryv'iyle birlikte duruyordu. Gölge Kraliçe'nin kardeşi kollarını ardına kadar açtı. Hagen Strom, anladığım kadarıyla, büyüyle bir tür kalkandı. Karşısındaki kadın da öyleydi, deniz şarkıcısı seslerinin güçlerini, halkın içeri girmek için kullanmaya devam ettiği savrulan dalgaları tutan sessiz bir Kryv.

"Açık konuş aşkım," dedi Eryka, Gunnar korkulukta annesinin yanında yerini aldığı anda ağzı biraz kıvrılmıştı.

Hırsız prens yüzünü örten maskeyi çekiştirerek indirdi. "Bıçaklarınızın üzerine düşmek istiyorsunuz. Hepiniz."

Bu savaşlar başladığında sadece bir çocuk olan Gunnar Strom şimdi bir adamdı, yemin etmişti ve karanlık büyüyle daha güçlüydü. Bu kader savaşlarıyla olan bağlantımın anlık bakışları sayesinde onun değiştiğini ve dönüştüğünü gördüm.

Biraz dehşet vericiydi. Deniz fae'lerinden neredeyse hiçbiri eline bir bıçak, bir hançer, hatta bir tanesi pencerelerden birinden bir cam parçası alıp etlerine saplarken kaşlarını bile kıpırdatmadı. Gözler, boğazlar, karınlar, fark etmezdi, zihinleri prene aitti ve o da bunu hiç çekinmeden kabul etti.

Kılıcımı kaldırdım, arkamdaki orduların sıcaklığını ve enerjisini kucakladım.

Deniz perileri geri çekilmeye başlarken okçular kulelerden bağırdı. Daha fazla ateşli ok gökyüzüne yayıldı. Ağaçların derinliklerinde, iki yanda, savaşçılar

Ateş aşağıda kükrerken, alevler bizi ileriye götüren bir fener gibi gümüş aya doğru uzanırken bağırdı.

Ordularımızın seli nemli toprağı titretti. Deniz Fae'leri basit bir düşman değildi. Kanalları, Raven Row'un kenarlarını doldurmuşlardı. Gelgit halkına göre, kılıç tutmayı çok iyi biliyorlardı.

Çocuk kralı görmeye devam ettim. Tüm zehrini Valen'e akıtan Ebedi Kral, toprak bükücüyle arasındaki mesafeyi korudu.

Sonra yine, orada bir şey vardı. Sanki başka bir güç onları ayrı tutuyordu. Görünmeyen bir şey.

"Ben de hissediyorum," dedi Calista homurdanarak, bıçağının ucunu yosun gibi saçları olan cılız bir fae'ye saplarken. Cesedi tekmeleyerek kanala attı ve koyu renkli kanın yüzeye dökülmesini izledi. Sonsuz Kral'a doğru başını salladı. "Bunun bir yeri ve zamanı var. Ben de bunu düşünüyorum. Yollar yakında kesişecek ve ben bunu anlamıyorum."

"Asla yapmayız." Kılıcımı bir deniz şarkıcısına doğru düşürdüm. Sesinin transı olmadan, korkunç yüzü çürüyen et, çökmüş yanaklar ve kanlı gözlerden oluşan ipliklerle oyulmuştu. Kılıcımın altında tökezledi ve su dolu yarıklardan birinin yanına düştü.

Dalgalar kendilerinden birinin kaybını hissetmiş gibi, beyaz bir kıvrım yükseldi ve ölü deniz şarkıcısını derinlere doğru yuttu.

Bir başka yanan ok dalgası Hus Rose'un kenarları boyunca kalenin kulelerine saldırdı. Çığlıklar, tırmanmaya çalıştıkları duvarlardan düşen bedenlere karıştı. Çelik ve kanın çarpışması iki taraf arasında yanıyordu.

Kılıcım bir fae'nin kısa kılıcına çarptı. Adamın gözleri sanki hiç renk bulamıyormuş gibi korkunç bir şekilde ölü gibiydi. Burnunu bir kemik parçası delmişti ve dişleri, sivri ağızlarıyla deniz halkını andıracak şekilde tıraşlanmıştı. Bıçaklarımız kilitlendi, döndü ve ben bacağına arkasını kesene kadar kaçtı.

Arkamdan bir tane daha geldi. Ve bir tane daha.

İleri odaklan. Calista'yı görüş alanımda tutarken Ari'nin sözleri beynimde dönüp duruyordu. Çocukken acımasız bir varoluşun içine fırlatılmıştık, ancak yaşamlar boyunca kılıç söz konusu olduğunda biraz bilgi edinmeyi başarmıştık.

Bıçakları tercih ediyordu; daha küçük bedenine uyuyorlardı ama Annon'un eski kılıcını da iyi kullanıyordu. Kesikleri ve bıçak darbeleri kaburgalara, uyluklara, dizlerin arka tendonlarına gidiyordu.

Soylular ve savaşçılarla aynı beceriye sahip olmadan dövüştüm ama birkaç dakika içinde yüzüme sıcak, yapışkan kan sıçradı ve kaslarım daha fazlası için zonkladı.

Ari yakınlarda dövüştü. Deniz halkı dehşet içinde çığlık atarak ayaklarına kapandı. Öfkesi beyinlerini bir illüzyona dönüştürmüş ve onları savunmasız bırakmıştı. Saga kocasının arkasına geçti ve yakındaki ağaçlardan ve odunlardan kökler ve dallar çağırdı.

Bu topraklar, her şeye rağmen, onun doğduğu topraklardı. Adalar gibi onun cazibesine de karşılık verecekti.

Fae'ler tuzağa düşürüldüğünde, Stieg ve Lynx - insanları uyuyan bir sükünete zorlayabilen Nightrender'ın Kryv'lerinden biri - arkadan boğazlarını kesmek için harekete geçti. Halvar ve Tor, önce bıçak kullandılar. Bilge. Mistik cinayetler için çok fazla efor sarf edersek daha bitmeden büyülerimizi tükettirdik.

Davorin ve Harald deniz halkından oluşan orduyu ileriye doğru ittiler. Davorin kanayan bir aptaldı ama kılıç kullanmakta son derece becerikliydi. Savaş lordu savaşçıların kafalarını, boğazlarını ve kalplerini acımasızca kesiyordu. Karanlık büyüyle ve Niklas'ın korumalarıyla onları geçmeye çalıştığında hayal kırıklığı dudağının üzerinde kıvrılıyordu.

"Alın onları." Harald'ın sesi savaşın üzerinde kükrüyordu.

Ürperdim. Korkunç derecede güzel kadınlardan oluşan bir sıra öne çıktı. Saten gibi pürüzsüz bir ten, kan kırmızısına boyanmış dudaklar ve değerli taşlar ve metaller gibi gözler. Bazıları gümüş, bazıları parıldayan zümrüt, diğerleri ise safir bir deniz gibiydi.

Ellerini kenetlediler. Sesleri tatlı ve keskindi ama ses yayıldıkça savaşçılar, birkaç Falkyn ve orman fae'si kan kustu.

"Onları lanetliyorlar!"

Kimin bağırdığını bilmiyordum ama haksız da sayılmazlardı. Kadınlar açıkça deniz büyücüleriydi. Lanet olası deniz cadıları.

"Susturun şunları!"

Bu emrin Ari'den geldiğini sanıyordum. Dövüşün kenarlarından bir grup huldrafolk deniz cadılarına yaklaştı. Huldra baştan çıkarıcıydı ve şehveti en az sirenler ve onların erkek deniz şarkıcısı muadilleri kadar vahşi bir şekilde ortaya çıkarabilirdi.

Cuyler, adamları ve Ari ile Saga'nın sarayının iz sürücüsü katıldı. Tepede, kanatlı bir kan fae aşağı doğru süzüldü. Bir deniz cadısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Cadı tısladı ve çırpındı, onu lanetlemeye çalıştı ama

Kısa süre sonra cildi parladı. Çatladı ve yarıldı. Yumuşak etin olduğu yerde, şimdi yüzü kil taşına dönüşmüştü.

"Rune!" İz sürücü bir çığlık attı ve onun yanına koştu. Onu şiddetle öptü, sonra birlikte Cuyler ve adamları arkalarındayken saldırdılar.

Kapılarda Harald'ın yanında duran çürük çocuktan gelen tembel bir darbeyi savuşturdum. Bakışlarında çoğu deniz fae'si gibi aynı kırmızımsı ton vardı, saçları boynundan bağlıydı ve tıpkı kral gibi çocuk da başına kırmızı, ipek bir eşarp bağlamıştı.

Onunla tamamen yüzleştiğimde, önce sarsıldı, gözleri gözlerimdeki yara izindeydi.
yüz.

"Bu yarayı nasıl kazandığımı bilmek ister misin evlat?" İddialı bir adım attım

Daha yakın. "Halkınızın takip ettiği o karanlık fae, ben senden daha gençken bana verdi. İki çocuk onu yendiğinde." Çocuk zayıf vuruşumu engelledi ama gözlerinde yeni bir korku vardı. "Evine git. Onun için savaşma. O zayıf biri."

"Ben onun için savaşmıyorum." Çocuk kılıcını tekrar kesti. "Kralım için savaşıyorum."

"Kralınız mı?" Kıkırdadım. "O bile aynı sebepten savaşmıyor.
Toprak bükücüyü arıyor."

"Ve ben onu hayatta tutmaya çalışıyorum."

Tuhaf. Genç kral ve çocuk arasında gizli bir sevgi vardı.
Kralıyla özelliklerini paylaşan bir çocuk. Kralın amcasına.

Çocuğun tuniğini tuttum. Kıvrandı ve bana saldırmaya çalıştı ama sırık gibi bedeninin hiç şansı yoktu. Yüzünü yaklaştırdım ve deniz fae'si çocuk dondu kaldı. "O senin kanın mı?"

Çocuk cevap vermedi. Genç kral verdi.

"Tait, seni lanet olası aptal." Erik Bloodsinger bir avucunu kanallardan birinin yanına bastırdı. "Bırak onu, dünya fae'si!"

Gençti, ama su onun dokunuşuyla şiddetlendi. Deniz kralı bana küfretti, ters ters baktı ve bir dalga hücumuyla dengemi bozmaya çalıştı.

Sadece sırttım ve Harald'ın oğlu, kralın kuzeni olduğunu tahmin ettiğim kişiyle yüzleştim. "Evine git. Yüzleşmen gereken bir kaderin var evlat. Senden yayılıyor ama eğer ölürsen Nornların senin için tasarladığı yolla yüzleşemezsin. O da yüzleşemez."

Başımı Ever King'e doğru eğdim. Burada genç kalp şarkıları yaşıyordu. Kime ait olduklarını ayırt etmek zordu ama seidr'im ateşler içinde çığlık atıyor ve deniz halkının etrafında bir şarkı oluşturma dürtüsü duyuyordu.

Bu savaş uzun süredir devam eden mücadeleleri sona erdirecekti, bunda şüphe yoktu ama bir hikâyenin sonunun yeni hikâyelere yol açıp açmayacağını merak ediyordum.

Genç deniz perisini kanallardan birine attım. Hiç yüzeye çıkmadı. Biraz da umutla, genç kıçını buradan uzaklara götürmesi için dua ettim.

Yarıklardan yeni deniz perileri çıktı. Deniz şarkıcıları, cadılar, kılıçlı adamlar ve dalgaları kullanabilecek sesler. Valen ve Sol kenarlarda dövüştüler. Tek kelime etmeden, kardeşler şiddetli bir ritme kapıldılar.

Valen avuçlarını toprağı bastırdı. Sırayı kırdığı için öfkesi zayıflamış olabilirdi ama yine de gücü vardı. Yarığın kenarlarını parçalayarak birbirine yaklaştırdı. Deniz fae'leri ezilmemek için çaresizce kayan kenarlardan kurtulmak için çabaladılar.

Ama sudan çıktıklarında Sol avuçlarını uzattı. Karanlık, yapışkan öfke ellerinden döküldü ve ayaklarının altındaki toprağı kazdı. Kararmış damarlar deniz fae'lerinin etrafına dolandı ve onları aşağıdan yukarıya, çırpınıp tükürükle boğulana kadar zehirledi.

Yeteneklerimizi kullanalım. Kaçmaya çalışan bir fae'ye kılıcımı sapladım. Ayaklarımın dibine düştü.

Calista, Tor ve Elise'in yanındaydı. Güvende. Hayatta. Nasıl vurup öldürdüğü kan dondurucuydu.

Kendini beğenmiş sırtışlar deniz fae'lerinin yüzlerinden silinmişti. şimdi, hayatları için savaşırken sadece dehşete düşmüş görünüyorlardı.

"Katledin onları," diye kükredi Davorin.

Bazıları için yeni bir enerji deniz fae'lerine yapıştı. Kılıçlarını daha derine sapladılar, sefil bir öfkeyle dövüştüler ve kılıçlarını acımadan savaşın içine sapladılar. Sıranın karşısında, savaş lordunun bakışlarını yakaladım. Dudağı kıvrılmıştı. Saga'ya nişan almıştı ama Ari'nin illüzyonları piçi sefil bir kafa karışıklığına hapsetmiş, rotasını değıştirmesine neden olmuştu.

Çok geçmeden Altın Kral yorulacaktı. Kuzgun Kraliçe gücünü piç kurusuna karşı koruyamayacaktı.

Davorin kılıcını dikenlerin arasından geçirdi -hem toprak halkından hem de deniz halkından- ve bana doğıru ilerledi. Calista'ya doğıru. Boğazlarımızı, belki de gücümüzü istiyordu. Bu savaşı kendi lehine çevirmemizi istiyordu.

Hediyelerimiz. Yeteneklerimizi kullanın.

"Rüyanın indiğı kısmı unutma."

Etrafımda döndüm. Kahin kız kardeşlerden biri, Oviss, ürkütücü bir gülümsemeyle parladı ve kaçmadan önce başka bir şey söylemedi. Uzun uzun düşünecek vaktim yoktu.

Davorin öfkeyle bağırmadan önceki düşünce. Karanlık büyü su kanallarının üzerine yayıldı ve gelgitleri kararttı.

Denizin altında saklandığı bu dönüşlerde, hata yok, onların yeteneklerinden parçalar almanın bir yolunu buldu.

Hayal kırıklığı içinde suyu bir sıra Rave savaşçısına doğru fırlattı. Cuyler da onların arasındaydı. İz sürücü ve sevgilisi. Adalardaki orman halkından bazıları bile.

Davorin soldu. Bir mürekkep damlası gibi, fae formundan sıyrılıp vahşi akıntılara karıştı ve gelgitleri karanlık, sulu bir kozayla savaşçıların etrafına sardı. Çok yakında onları yutacaktı.

Kılıcımın karanlık bir çizgiye şiddetli bir darbesiyle su duvarı kayboldu. Savaşçılarımız yere düştü. Bazıları kan gölüne.

"Kan Fae!" Kalbim hızlandı. Cuyler hareket etmiyordu. O Calista'nın arkadaşıydı. Onu korumuştı. "Blood Fae, ayağa kalk."

Kımıldamadı. Yılanlar Divanı'ndaki fae'lerden biri de öyle. "Rune!"

diye bağırdı iz sürücü ve kanatlı fae'ye doğru koşmaya başladı.

Siyah gelgit havuzları çılgınca dönüp bacakları ve omuzları şekillendirmeden önce sonucu görmeye vaktim olmadı, ta ki Davorin dönüp saldırmaya hazır olana dek. Kılıcı benimkine çarptı. Döndüm ve kaburgalarını kestim.

Kılıcını bana doğru çekti, kenarını karşıladım ve darbeyi engelledim. Yüzler birbirine yakındı, Davorin tısladı, "Şansın olduğunu mu sanıyorsun? Seni kimin öldürdüğünü unutma, evlat."

"Seni sisten başka bir şey yapmayan kim olduğunu unutma, seni piç kurusu." Alnımı onunkine bastırdım. "İki çocuk. Ne savaş lorduymuşsun sen."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve beni tekmeleyerek uzaklaştırdı. Davorin merhamet göstermedi ve kılıcını benimkine defalarca savurdu. Tek yapabildiğim saldırılarını işaretlemek ve engellemeye çalışmaktı.

"Silas!" Geriye doğru sendelediğimde Calista adımı haykırdı.

Tor, yeni bir deniz fae'si dalgasını geride tutmaya çalışarak ve yukarıdaki Herja ve Gunnar'a bir işaret olarak, yanında bir ateş patlaması yaptı. Okçular oklarını sıranın ortasına doğru yeniden ayarladılar. Davorin'e nişan aldılar.

Savaş lordu ateşli bir noktadan kurtuldu ama ikinci bir ok omzunu deldi. Ya da en azından öyle olmalıydı. Okun ucu etinden sıyrılmış gibiydi.

Ne oluyor be?

Oku bir kenara fırlatırken Davorin'in sırtışı kurtvari ve acımasızdı. "Bana dokunamazsın evlat. Teslim ol ve bu savaş bitsin."

Kılıcının hızlı darbesinden kaçınmak için bir adım geri attım ama ucu kaburgalarımın yan tarafına saplandı. Bir acı parıltısı yan tarafımı yaktı. Acıdan kaçma içgüdüğü beni ele geçirdi. Calista her öldüğünde böyle hayatta kalıyordum. Kalp ağrısı ve ıstıraptan kaçmanın bir yolu da zihnimin gölgelere kaymasına izin vermektir. Burada, lanet olası bir savaş alanının ortasında, kaçıp gitmek istedim. Saldırıların yakıcılığından kaçmak için.

Dişlerimi sıktım, ikinci bir darbeyi engelledim ama dizlerimin üzerine çöktüm. Davorin kılıcını tekrar kaldırdı.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye mırıldandım karanlığın huzuru beni sürüklemekle tehdit ederken. *Kal. Odaklan.*

"Silas! Kılıcını kaldır. *Kılıcını!*"

Pusun içinde bir yerlerde sesi oradaydı, beni çağırıyordu. Calista Ode. İlk arkadaşım. Benim prensesim. Kalp şarkım.

Göz kırptım. *Kal. Onunla kal.*

"Silas!"

Davorin derin bir yumruk savurduğunda gözlerimi açtım. Kılıcım onunkiyle buluştu. Darbe beni geriye savurdu; üzerime doğru yükselirken kendi kılıcımın kenarını göğsüme bastırdı. İki eliyle kabzasını iterek kılıcımın kenarını etime saplamaya çalıştı. Vücut ağırlığı ve gücü kollarımı titretti.

"Onun kanını akıtacağım," diye yüzüme doğru tısladı. "Sadece Riot'un kanının her damlasının gittiğinden emin olmak için. Bunu yavaşça yapacağım, ta ki ölmek için yalvarana kadar."

Bunlar zayıf tehditler değildi. Davorin çabuk öldüren bir adam değildi, kendisine haksızlık edenlerin onurlu bir şekilde ölmesine izin veren bir adam değildi. Üstünlüğü ele geçirirse, Calista'yı alacaktı. Onu hapsedecek, hayatını tüketecekti. Ari'yi katledecek, kızını ve Kuzgun Kraliçe'yi alacaktı.

Diğer diyarlardaki fae halkını affedeceğini söyleyecekti, ama Alvers, Gece Halkı, yeni deniz fae'sinin köleleri olarak çürümeye terk edileceklerdi, hiç şüphesiz.

"Onun Öteki Dünya'daki kaderini değiştiremeyeceksin, evlat." Dişleri alaycı bir şekilde parlıyordu.

Sıranın üzerine ürkütücü bir tıslama düştü, ardından deniz fae'lerinin çığlıkları geldi. Biraz kaotikti ama sesler şiddetli bir panik içinde savaşın üzerine yükseldi.

"Kral'ın kanı."

"Yaralanmış."

"Çekilin, çekilin, sizi sefil herifler."

Çığlıkları ve bağırışları yakındaki kaosa eklendi. Kaçan birkaç deniz halkı tökezleyerek Davorin'e çarptı.

"Aptallar," diye tükürdü ve kılıcı bana karşı tutma gücünü kaybetti. Geri ittim, yuvarlandım ve ayağa kalkmaya çalıştım. Arkamda, kargaşanın kaynağı açıkça çocuk kralın etrafındaydı.

Erik Bloodsinger haince sırtıyordu ama bir elini böğrüne bastırmış, kaburgasındaki yarayı tutuyordu.

Zehirli kan.

Kendi halkı ona yardım etmek yerine ondan kaçtı. Yine de şaşırılmış görünmüyordu. Çocuk bakışlarını bana yöneltti, yüzünde daralmış bir ifade vardı. Elini kaburgalarına bastıran Erik, kalenin ara sokaklarında kayboldu, asla başka tarafa bakmadı. Sanki onu görmemi istiyordu. Sanki bana kıcıımı kaldırmamı ve bu savaştaşı şansımı geri almamı söylüyordu.

Kanayan tanrılar, kendini bilerek mi kesmişti?

Deniz fae'leri kendi krallarından kaçarken Davorin tısladı ve küfretti. Kanının nasıl çalıştığını anlamamıştım. Eğer ona dokunurlarsa ölümcül mü oluyordu? Yutmaları mı gerekiyordu?

Nasıl öldürürse öldürsün, deniz halkı ondan korkuyordu. Ve korkuları savaş lordunun dikkatini benim duruşumu ve kılıcımı hazırlamama yetecek kadar dağıttı.

Ama Calista'nın sesiyle kanım dondu. "Tor! Tor arkanda. Hayır!"

Kuzgun Sırası'nın kenarlarında çığlık attı. Deniz fae'leri kıyı şeridinde doğru koşuşturuyordu ama kırık kanallardan birinden Harald çıktı, gözleri Calista'nın ve etrafına savunma yayan ateş fae'lerinin üzerindeydi.

Torsten arkasını dönmüştü. Harald kılıcını kaldırdı.

Piç kurusu kılıcını Tor'un omurgasına sapladığında tek bir değersiz adım atmıştım. Bir korkak gibi arkadan saldırdı ve kavisli kılıcının ucunu Tor'un göğsünün ön tarafına sapladı.

"Hayır!" Calista çığlık attı.

"Tor." Sol'un acı dolu feryadı Sıra'nın içine işledi. Harald kılıcını geri çekerken Güneş Prensi dehşet içinde donup kalmıştı. Tor dizlerinin üzerine çöktü, göğsünden ve sırtından kan damlıyordu.

Harald, sanki önemli birini yok ettiğini biliyormuş gibi sırtıttı, sonra kanalın kanla kararmış gelgitlerine geri döndü ve gözden kayboldu.

Calista'nın yanına düşene kadar adımlarımı hızlandırdım. Kendini Tor'un üzerine atmış, hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Onu sırt üstü yatırmasına yardım ettim.

"Hayır." Sesi kırıldı. "Senin şarkını söyledim. Onunla kal, Tor. Ona bak. Ben.

" Adamın yanaklarını elleriyle sıktı. Dudaklarından kan damlıyordu. öksürdü. Gözleri bulanık ve odaklanmamıştı, sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. Sol'u arıyordu.

Deniz fae'leri tekrar alçalıyordu. Kralın kanından korktukları için yeniden toplanıyorlardı. Vurulacaktık, öldürülecektik. Onu hareket ettirmek zorundaydım ama Calista gözlerini açık tutmak için çaresizce Tor'a sarıldı.

Calista öfke, korku ve biraz da çaresizlik içinde haykırdı. "Senin şarkını söyledim!"

Son sözyle birlikte yer şiddetle sarsıldı. Avuçlarımla destekledim. Sonra, tıpkı dünyanın ilk karaya kaydığı gece olduğu gibi, altın bir ışık şeridi onu çevreledi. Bir kalbin nabızı gibi dalgalanıyordu.

Işık şeridi deniz fae'lerini geri püskürttü, Rave'in emriyle yarattığına çok benzeyen yaldızlı bir koruma. Hus Rose'u düşmanlarına karşı korudu. Raven Row'u korudu. Calista'nın gücünün nabızı bizi, yaralılarımızı, ölmekte olanlarımızı düşmanlardan korudu.

Zamanımız vardı. Bir şansımız vardı.

Sol, Torsten'in yanına savruldu. "Tor! Tor, bana bak." Eşinin elini tuttu.

Tor'un kanlı dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. "Sol."

"Ben buradayım." Sol, Tor'un parmak eklemlerini dudaklarına bastırdı.

"Sen benimle kal. Nik . . . Tova, seni iyileştirebilirler."

Sols'un bakışları Tor'un tuniğini ıslatan kana kaydı.

"Sol." Tor öksürdü. "Alek'e onu sevdiğimi söyle."

"Hayır." Sol başını şiddetle salladı. "Ona zirvelerde bir av sözü verdik. Bu sözleri bozma Tor. Sakın buna cüret etme."

Güneş Prensi Tor'un elini daha sıkı tuttu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Tor. "Her zaman... her zaman sevdim.

Seni kurtaracağım.

Koltuğunu kurtaracağım, Sol Ferus."

"Tor." Tor'un gözleri kapandığında Sol'un sesi kesildi. "Torsten."

Yoldaşının omuzlarını sıktı. Tor'un göğsü soluk soluğa yükseldi.

"Niklas!" Sol kaba bir ıstırap çığlığıyla bağırdı. "*Kurtarılmaya* ihtiyacı var.

onu."

Çok geçmeden Gece Halkı fae'leri, Valen, Ari ve Sol'un babası oradaydı, Torsten'in topal bedenini sıranın üzerinden kaldırıp kaotik sözler söyleyerek onu kalenin kenarındaki ağaçların arasına götürdüler.

Calista'nın koğuşunun ısıltısı parlayarak diğerlerine yaralıları toplamaları için zaman kazandırdı. Düşenleri.

"Onun şarkısını söyledim," diye fısıldadı Calista, gözlerinde yaşlarla. "Bu hiç mantıklı değil. Şarkıyı söyledim ama o ... o gitti, Silas. O yarayı gördün. Çok derin."

Ölümü biliyordum. Calista'ninkine yüzyıllardır defalarca tanık olmuştum. Hiç tanımadığım ama sanki hep tanıyormuşum gibi hissettiğim insanlar için midem yanıyordu. Kaderlerimizin birbirine karışmasından mı, yoksa Calista'nın yeni ailesi olduklarında gölgelerdeki sessiz ses olarak mı, bilmiyordum.

Ama onları tanıyordum.

Ve zihnimde, az önce birini kaybetmiştik.

Bölüm 39

Hikaye Anlatıcısı

BU OLAMAZDI. Anlamamıştım. Şarkı ruhumu yakmıştı, bu yüzden bu *olmamalıydı*.

"Calista," diye devam etti Silas'ın kederli sesi, halkın yaralıları, kırıkları götürdüğü ağaçlara doğru koşarken. Tor'u götürdükleri yere.

"Ona ulaşmam gerek."

İki açıklık çoktan fae'lerle dolmuştu, etrafta koşuşturup koğuşların ve bariyerlerin arkasına sürükleyebildiklerimizle ilgilenmeye çalışıyorlardı.

Savaşçılar ağaçlarda nöbet tutuyordu. Ulaşabildiğimiz yaralılar onların arasına yerleştirilmişti. Tova, Niklas ve Elixist Falkyns ile birlikte işe koyuldu. Vücudu nasıl iyileştireceğini, en azından çoğu insanın nefes almasını sağlayacak kadar iyi bilen birkaç Mediski Alvers'ten biriydi.

Norn kız kardeşler acı ve kanı uzaklaştırmak için rune büyülerini mırıldanarak yardım ettiler.

Gorm'un Cuyler'ın başının yanında volta attığını görünce kusmak istedim. Kan Fae'min-arkadaşımın-yüzünü kan kaplamıştı. Kanın altında yüz hatlarını zorlukla seçebiliyordum.

Şifalı yağlardan ve mavi yosundan yapılmış bir kompres Tova tarafından bir topak haline getirildi. "Tut şunu; kanamayı durdur."

"Gözü mü?" Belki de ilk kez Kan Lordu'nun sesinin titrediğini duydum.

Tova başını salladı. "Bilmiyorum. Kesin konuşuyorsunuz Lord Gorm, o yüzden açık konuşacağım-kanamayı durdurun yoksa o gider."

Gorm'un solgun gözleri gölgelendi. Yosunu aldı ve oğlunun yanında diz çöktü. Kan lordundan savaşçı oğluna yumuşak fısıltılar, bizim için söylenmemiş sözler geldi.

Yanlarında, Tova kendi gözyaşlarıyla savaşıp Bard Strom'un boğazındaki iltihaplı yaraya dikiş atarken, Hagen Strom kardeşinin omzunu tuttu. Daha fazla kanarsa derin ve tehlikeli olabilirdi.

Gözlerimi kırptırdım ve ortadaki açıklığa doğru koşmaya devam ettim.

Bakışlarımın bir köşesinde, ölümler yere serilmiş ve Raum, Isak, Gölge Kraliçe'min hırsız arkadaşı ve karısı.

Acı, sıcak ve acımasızdı ve düşene bakarken göğsümü oyuyordu. Yılanlar Divanı'ndan Magus boş gözlerle ağaç tepelerine bakıyordu, büyü yapan annesinin bedeni yanı başındaydı. En büyük yılan kız kardeş dizlerinin üzerine çöktü, kanlı bıçağı kucağındaydı.

Halkı hem Magus'un hem de Yarrow'un ellerini göğüslerinin üzerinden geçirirken kadının iri baykuş gözleri sessiz yaşlarla ıslanmıştı, hançerler cansız kavrayışlarındaydı. Kadın her ikisinin de başına birer öpücük kondurdu.

Koşmaya devam ettim.

Gambesonlarında diken ve gül kabartmaları olan Ettan savaşçıları ortaya serilmişti. Falkynler, Huldra ve Kan Fae'leri. Halkımızdan pek çok kişi.

Güneyden gelen bir zamanların lanetli iz sürücüsünü görünce göğsümde acımasız bir yarık açıldı. Bo, Saga ve Altın Kral'ımla arkadaş olan kanatlı fae Rune'un kıpırdamayan göğsüne yaslanarak hıçkırdı.

Güney'deki savaşlardan sonra birbirlerini sevmeleri çok uzun sürmüştü. Şimdi, zamanları çok erken çalındı.

Bir damla gözyaşı yanağıma düştü. Başka yok. Daha fazla *hjërta* kaybolmayacaktı.

Bakışlarımı zorla ileriye çevirdim ve ağaçların ortasındaki kalabalığa doğru koştum.

Neredeydi o?

Kıyıya yakın koğuşların ışıltısı hâlâ parlaktı. Deniz fae'lerinden, Davorin'den ne kadar ayrı kalacağımızı bilmiyordum. Düşünemiyordum. Zorlukla nefes alabiliyordum.

Tenim yanıyordu. Görünmeyen alevler kollarımdan aşağı, seidr'in kalıcı yanığının solduğu parmak uçlarıma kadar yaladı. Acının ısırığını görmezden geldim ve kalabalığa, açıklığın ortasındaki acı dolu çıgıllıklara doğru koştum.

"Kanamayı durdurun," diye bağırdı Sol, sesi acıdan kalınlaşmıştı. "Tor, uyanık kal. Sen bana bak."

My Lump, bir eli boynunun arkasında, yoldaşının üzerine eğilmişti. Elise, Arvad ve Valen ellerini Tor'un üzerine koymuş, göğsündeki yaradan fışkıran sefil kan fiskiyesini durdurmaya çalışıyorlardı.

"Tor," dedi Sol'un sesi çatallaşarak. Alnını sevgilisinin alınına bastırdı. "Burada kal. Alek'in sana ihtiyacı var. Benim sana ihtiyacım var. *Lütfen*, lanet olsun, gözlerini aç."

Sol yüzünü Tor'un boynunun kıvrımlarına gömdü ve yoldaşının başını kucakladı. Tor'un göğsü zar zor hareket ediyordu ve aldığı her nefes ıslak kanla tıkırdıyordu. Boğazım yandı - Öteki Dünya kapılarını açıyordu.

Diğer herkes biliyordu.

Ari'nin yüzü taş gibi sertti. Saga'nın eline hiç acımadan yapıştı ve Torsten Bror'un kıpırtısız, kanlı bedeninden başka hiçbir yere bakmadı. Kase'nin gözleri gece yarısı kadar siyahtı. Malin ve Herja kanamayı durdurmak için yardım etmeye çalıştılar, İyi Kalplim aceleyle uzaklaştığında Elise'in yerini aldılar, onu durdurmaya çalışmadan hıçkırarak ağladılar ve daha fazla yosun, daha fazla lekeli çarşaf kaptılar.

Halvar, Tor'un bacaklarının yanında bir dizinin üzerine çöktü ve sanki tanrıların salonuna adım atarken orada olmak istiyormuş gibi arkadaşının bileğini kavradı. Kari kocasının omzunu tutmaya devam etti. Tek kelime etmedi ama ne olacağını bildiği yüzünün her çatlağında yazılıydı.

Valen lanet okudu. Kendi çaresizliği kanamaya başlamıştı. Tor onun Gölgesi'ydi, kardeşiydi, ailesiydi.

Sol yalvardı-tanrılar, yalvarışlarıyla neredeyse sesini tüketiyordu -Tor'un gözlerini açması, uyanması için.

Güçlü bir el avucumu tuttu. Yüzü sıırılsıklam ve kanlı Silas beni göğsüne çekti.

Kollarında kırıldım. "Lanet şarkıyı söyledik." Göğsüne vurdum, omuzlarım titriyordu. "Şarkısı oradaydı. Güvende olması gerekiyordu. Sen de gördün. Seidr etrafımızı sardı ve bizi korudu ve ..."

"Bilmiyorum, Küçük Gül," diye fısıldadı Silas saçlarıma. "Bunu anlamıyorum. Ben de aynı şeyi hissettim."

Tanrılar, Norn'lardan nefret ediyordum. Onlardan nefret ediyordum. Üç cehennemde de yanmalarını istedim. Güneş Prensimin kalbini nasıl tekrar sökebildiler? Aşkını bulmak için bu kadar acı çekmiş bir babayı bir çocuktan nasıl çalabilirler? Savaşın parçaladığı bir dünyanın vahşi doğasına terk edilmiş bebek bir fae'yi almakta asla tereddüt etmemiş bir babayı?

Onlardan nefret ederdim.

Kanımın, lanetli büyümün yanması sanki derimi yarıp geçecek ve dünyayı bir nefeste yutacakmış gibi geliyordu.

Eğer bu acıyı ortadan kaldırıyorsa bunu memnuniyetle karşılarım.

"Tor?" Sol'un sesi netti. Durakladı. Yavaşça dönüp baktım. Tüm tanrılar. Sol bir elini Tor'un göğsüne bastırdı. Tekrar yüzüne baktı, her umutsuz kırışıklıkta korku yazılıydı. "Tor. Hayır, nefes almaya devam edin, tanrılar, nefes almaya devam edin."

"Oğlum," dedi Arvad, Sol'u nazıkçe uzaklaştırmaya çalışarak.

Güneş Prensi babasına bir tokat attı ve Tor'un yüzünü tutarak yanağına umutsuz öpücükler kondurdu. "Lütfen, nefes almaya devam et. Nefes alıyor, değil mi?" Sol ıslak gözlerini kardeşine kaldırdı.

Valen terli ve bitkin bir halde topuklarının üzerine oturdu. "Nabız orada, ama-" "O zaman yaşıyor," diye bağırdı Sol. "Durmayın. Neden duruyorsun?"

Niklas nerede?"

"Sol," Niklas'ın sesi açıklığın kenarından geliyordu, keskin otları hararetle karıştırıyordu. "I . . . Rahatlık getirebilirim. Bir kalbin atışını geri getiremem."

Güneş Prensi çaresizliğe sürükleniyor ve titreyen ellerini Tor'un göğsünün üzerinde tutuyordu. Elise de Malin gibi ellerini yaraların üzerinde sabit tutuyordu. Valen de ona katıldı ama yüzünde umutsuz bir ifade vardı.

Kendimden nefret ettim ama son anları izleyemeden arkamı döndüm.

Stieg, Frey ve kardeşi Axel nöbet tutan savaşçılardan bazılarıydı. Bütün adamlar başlarını eğmişti. Stieg yüzünü ağaçlara dönmüştü. Valen'in Gölgelelerinden biri olan Torsten Bror, birçoğumuz için olduğu gibi onun da kardeşiydi.

Bu olmamalıydı.

Ortama sarıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Neden onlar? Neden *onlar* olmak zorundaydı?

"Senin için bir şey ifade ediyor mu, Savaşçı?"

Stieg titrek bir nefes verdi, kılıcını kaldırdı ama sersemletici silahı tepesindeki ağaçlara doğrultulmuştu.

Silas koruyucu bir tavırla önüme geçti ve dalların hışırdamasını izledi. Ayağa kalktım ve Silas'ın omzunun üzerinden biri kalın meşe dallarına tırmanırken ona baktım.

Cehenneme kadar yolu var.

Çocuk kral ve onun kıpkırmızı gözleri yaprakların arasından dışarı baktı.

Bir bıçak çektim. Korumalar kaymış olmalı. Bu deniz fae piçlerinin Lump'ın bu anını çalmasına izin veremezdim. Veda ederken huzuru hak ediyordu. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

"Git, Erik," dedi Stieg. "Bir zamanlar birbirimize göz kulak olmuştuk, hatırladın mı? O mahkûm arkadaşın olarak senden bu işin peşini bırakmanı istiyorum."

Deniz kralı başını eğdi ve bakışlarını açıklığın ortasındaki sahneye çevirdi. "Kalbi hâlâ atıyor mu?"

Stieg tereddüt etti. "Bilmiyorum."

Erik Bloodsinger uzun boylu bir çocuktü, ince ve kıvraktı ama yine de bir çocuktü. Çenesinde henüz bir bıyık bile çıkabileceğinden şüpheliydim. Ama deniz kralının büyüleyici, uğursuz bir havası vardı; isteksiz bir şefkate dönüşen bir hava.

"Senin için bir şey ifade ediyor mu?" diye tekrar sordu.

Steig önce Frey'e, sonra tekrar çocuğa baktı. "Evet. O benim için bir kardeş gibidir. Yakın bir arkadaş."

Deniz fae kralı alçak daldan kayarak düştüğünde savaşılar bir adım geri çekildi. Yere indiğinde yüzünü buruşturdu ve sol kalçasını ovuşturdu. Silas kolumu tuttu ama korkmuyordum. Artık korkmuyordum.

"Hissediyor musun?" Silas'ın kolunu okşayarak fısıldadım.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Burada bir hikâye var." Silas Sonsuz Kral'a baktı. "Yaralı değil miydin?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Erik Silas'a bakmadı, bir elini kavisli kılıcının kabzasına dayadı ve Stieg'e odaklanmaya devam etti. "Beni bir ya da iki kez kurtardığın için sana borçluyum, bu yüzden borcumu ödemek için bunu yapacağım."

Stieg kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmak?"

"Ne düşünüyorsun?" Erik başka bir şey söylemeden elini ağzına götürdü ve başparmağının etini köpek dişinin sivri, hafifçe uzamış ucunun üzerinde, bir damla kan derisini kaplayana kadar sıyırdı.

Stieg'in ağzı açık kaldı. "Kanayan tanrılar, bunu yapar mısınız?" "Sen neden bahsediyorsun?" Tersledim.

Steig zehirli deniz fae'sine doğru bir adım attı, beceriksizce bir adım. "Erik kanıyla öldürebilir ama ne dediğimi unutma, iyileştirir de. Şarkı söyler misin evlat?"

"Eğer bizi sıkıştırırsa."

"Düşmanlarımızla savaşırken neden ona güveneyim ki?"

"Burada bulunma nedenlerimi açıkça belirttim," dedi Erik. "Zaten ölecekse, ne önemi var ki?"

"Şarkı söyleyecek misin?" Stieg sertçe bastırdı.

Erik'in dudağındaki yara izi sırıtışına karşı gerildi. "Evet. Şarkı söyleyeceğim.

Ama borçlarımızı kapatıyor."

Sanki bir el göğsüme vurmuş gibi bir nefes verdim. Tırnaklarım Silas'ın koluna battı. "Bir kan şarkısı. Kan şarkısı, Silas."

Silas gözlerini fae çocuğa dikti. "Bloodsinger."

Ebedi Kral bize ters ters baktı ve Stieg'in arkasından açıklığa doğru bir adım attı.

"Bir kan şarkısı hayatı tutar." Düşüncemi tamamlayamadım, kelimelerim çok soluksuz, çok umutluydu.

Ellerimiz Silas'ınkilere dolanmıştı, Stieg deniz perilerini Torsten'e doğru götürürken biz de arkalarından takip ettik.

Neredeyse varmak üzereyken Erik durakladı. Omuzları keskin nefeslerle yükseldi. "Bunu onun yanında yapmayacağım."

Erik Valen'i işaret etti. Gece Halkı kralı yorgun ve kaybolmuş görünüyordu ama bir kılıç çekip ayağa kalkacak kadar düşünceliydi. Şimdiye kadar diğerleri ölüm kampımıza bir düşmanın indiğini fark etmişti. Herhangi biri değil, lanet olası deniz kralı.

"Stieg?" Kase sesine derin bir hırıltı katarak konuştu. "Nedir bu?"

Stieg bir nefes verdi. "Ebedi Kral, Torsten'a iyileştirici kanını sundu."

"Yalanlar." Ari tersledi. "Davorin'in bir kölesinin böyle bir şey yapması için hiçbir sebep yok. Küçük piç muhtemelen şu anda onun tarafından ele geçirilmiş durumda."

Erik gözlerini kıstı ama hiçbir şey söylemedi.

"O değil." Junius, bitkin, terli, kanlı ve Tor'u görünce sefil bir umutsuzluğa kapılmış bir halde ağaçların arasından çıktı. Hâlâ otlarını karıştırmak için mücadele eden Niklas'ın yanında durdu ama Ever King'e bakmadı. "Onu görmek istedim... ama çocuk kral yalan söylemiyor. İyileştirmek için burada."

Ari'nin yüzü yumuşadı. Saga'ya baktı, neredeyse umutluydu.

"Sebebi var," diye ısrar etti Stieg. "Kara Saray'ın Doğu savaşları sırasında sağladığım korumanın karşılığı."

Erik tekrar, "O yanındayken bunu yapmayacağım," diye homurdandı. Sanki içindeki kötü ve acımasız düşüncelerle savaşıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Ya onu götürürsün ya da ona meydan okurum ve senin gibi bir kardeşin ölür. Seçim senin, Savaşçı."

"Lanetli Kral şarkısını söyledik," dedim nazikçe. "Savaştan önce Lump için bir şarkı vardı. Onu ben söyledim. Kan şarkısı sevdiğin kişiye hayat verir. Sözlerden bazıları bunlardı."

"Peki ya diğerleri?" Valen tersledi.

Yutkundum. Cehennem, bu yoldu, Seidr'in şarkısının kıvrımıydı. Masalı ve şarkısını düşündükçe daha da netleşti. "Güven ve bırak olsun, bu bir kara ve deniz masalı. Bırak olsun, Valen."

Stieg yalvarırcasına kralına baktı. Valen tereddüt etti ama yavaşça ayağa kalktı ve Tor'un kıpırtısız halinden uzaklaştı.

Baltalarını bıraktı. "Dediğin gibi olsun."

Erik, Torsten'e doğru ilerlerken Gece Halkı kralına hafifçe tısladı.

Sol gözyaşı izleri olan yüzünü kaldırdı. Erik'i gördüğünde masmavi gözleri zalim bir siyaha dönüşmüştü. "Onu geri götür. Ona dokunma, deniz fae'si."

"Lump." Hemen yanına koştum. "Junius'u duymadın mı? Bu senin şarkının bir parçası; bunu hissediyorum. Bu yüzden koğuşlar kalktı. Torsten'in bir şarkısı var. Bırak söylesin."

"Zamanın dışında, dünya fae'si." Erik Tor'a baktı. "O yarı yarıya Öteki Dünya'da. Artık ölüleri geri getiremem, değil mi?"

"Oğlum," diye tekrar denedi Arvad. "Bu senin tek şansın."

"Onu öldürebilir." Sol, Tor'un tınışını kavradı.

"O ölüyor," diye söze girdi Silas ve hiçbirimizin -en çok da Sol'un- kabul etmek istemediği bir gerçeği dile getirdi.

"Ölecek," diye ekledi Arvad. "O ölecek, oğlum." "Hayır, o-"

"Anlar," dedi Arvad daha güçlü bir sesle. "Senin de anların var. Bir ruhun bedeni ne zaman terk edeceğini bilecek kadar ölümün etrafında bulundum Sol. Bu bir şans. Kaderin bir hediyesi."

Sol'un ağzı sıkıştı. İçindeki acının dışarı taşmasını engellemek için mücadele ederken titredi. Tor'un alnına öfkeli bir öpücük kondurduktan sonra yoldaşının kulağına usulca fısıldadı ve Erik onun yerine Tor'un başının yanına geçerken geri çekildi.

"Herkesi geride tut," dedi Erik Stieg'e. "Şarkıyı kaybedemem yoksa kesin ölür. Onu öldürüyormuşum gibi görünecek. Ama öldürmüyorum."

Stieg, Erik'le bizimkilerin arasında bir yere oturdu ve çocuğun Torsten'in başının önünde diz çökmesini merakla izledi. Yüzünü buruşturdu. Bacağında bir ağrı vardı ve Ever King çaresizce bunu gizlemeye çalıştı.

Erik avucundaki kanı Torsten'in göğsündeki kan akıntısının üzerine koydu.

Silas'ın sesine, alçak, ipeksi gürültüsüne alışırken, Ever King'in yumuşak, daha yüksek sesini duymak biraz şok ediciydi. Deniz fae'leri seslerinde güç bulurlardı. Neredeyse seidr gibi. Belki de bu hepimizin birbirimize bağlı olduğumuzun bir kanıtıydı. Hepimiz fae halkıydık, eğer kanlı çatışmalarımızın ötesine bakabilirsek, bir gün gerçek barışı bulabilirdik.

Erik gözlerini kapadı, kanlı elleri Tor'un yarasının üzerindeydi. Sesinin şiddeti arttı. Göğsünün derinliklerinden gelen bir uğultu. Yavaş, unutulmaz, sabit.

Torsten'in vücudu kasılana kadar.

"Dur!" Sol kükredi. Arvad kollarını oğlunun omuzlarına dolayarak onu kendine yakın tuttu. "Kes şunu."

"Yumru." Sesim çatallaştı. "Olsun. Bırakın olsun."

Erik şarkı söyledikçe Torsten'in ağzından kan fışkırıyordu. Çocuğun omuzları çöktü. Sesi yumuşadı. Parmakları titriyordu. Şarkı onu tüketiyordu.

Biraz daha, deniz fae. Biraz daha.

Silas'ın kollarına yapıştım, Tor'un vücudundaki kasılmalar durana kadar nefes alamadım, hareket edemedim. Dudaklarından akan kan durana kadar.

Erik tökezledi. Yana düşmeden önce ellerinden biriyle kendini yakaladı. Stieg genç kralın yanına giderek onu destekledi. Çocuk onu tersledi ve elinin tersiyle dudaklarını sildi.

"Yara kapandı," dedi eskisinden daha zayıf bir sesle. Erik ayağa kalkıp üst baldırını ovalarken topalladığını gizlemeye çalışmadı. "Yapabileceğim tek şey bu. Umarım çok beklememiştir."

Ever King tek kelime etmeden ağaçlara doğru yürümeye başladı. Ben daha düşünmeden kelimeler geldi. "Hikâyeniz daha yeni başlıyor. Sahiplendiğiniz kalplere dikkat edin."

Kıpkırmızı gözlerinin arası çatlamıştı. Bana hiçbir şey söylemedi ama kalabalığa döndü. "Borcumu ödemiş say, Savaşçı."

"Erik," dedi Stieg, elini uzatarak. "Bu kavgayı istemiyorsun. Buna bir son verebilirsin, Davorin'i dinleme. O sana sadakat göstermeyecek omurgasız bir piç."

Erik, Stieg'i görmezden geldi ve Valen'in ağaçların kenarında durduğu yere baktı. "Savaşçınıza olan borcum açık. Kan saçlı kadını da ekle." Bakışlarını Malin'e çevirdi. "Beni o odadan nasıl çıkardığını görünce. Ama sana olan borcum, kan dökülene kadar asla temizlenmeyecek."

"Düşman olmak zorunda değiliz, evlat."

"Babama onu öldürmeden hemen önce söylediğin şey bu muydu?"

Valen iç çekti. "Gençtin; tüm nedenleri bilmiyorsun." "Bana bildiklerimi anlatma. Senin değerli küçük çocuğuna ne yaptığını biliyorum. kahin fae. Ayrıca onun denize yuvarlanışını asla unutmayacağımı da biliyorum." Erik ağaçların gölgelerine doğru adım attı. "Bu ateşkesi sona ermiş say."

Torsten'in keskin bir nefes çektiği anda Ever King karanlığın içinde kayboldu.

Bölüm 40

Hikaye Anlatıcısı

SOL, Tor'u kollarına almıştı. Onları ayırabileceğimizden emin değildim. Torsten hâlâ kanlıydı, hâlâ bir cenaze ateşinde olması gerekiyormuş gibi görünüyordu ama yarayı incelediğimizde, çocuk kralın dediği gibi, kapanmıştı. Derisinde kan lekesinden başka bir şey yoktu.

Torsten'in şarkısıyla gelen kaderin yolu her neyse, hâlâ devam ediyordu. Rave, Ettanlar ve Falkynler küçük kampımızda nöbetleşe dolaşıyorlardı.

Herja okçularla birlikte surlara geri döndü. Hus Rose'a dokunulmadı.

Gözcü raporlarına göre deniz fae'leri gece için yerleşmişlerdi. Görünüşe göre, şimdilik dinlenebiliriz.

Ağaçlarda kasvetli bir hava vardı. Çok az insan savaşta olanlar hakkında konuşuyordu. Çoğu ölen arkadaşları için adak adadı ya da yaktı. Krallar ve kraliçeler kendi ordularında yaralanmış ya da ölmüş olanları ziyaret etti.

Saga, Rune, Magus ve Yarrow için tanrılara dua etti. Ari, yeni Yılan Leydi'ye kardeşinin bir tılsımını verdi ve yeni unvanına doğru ilerlerken taşlarının desteğini vaat etti.

"Cuyler." Aceleyle inşa edilmiş iyileştirici kulübelerden birinde omzuna dokundum.

Kan perisi kıpırdandı, yosunlu bandaj hâlâ gözüne sarılıydı. Zorla sırtıttı ama daha çok yüzünü buruşturdu. "Cal."

Tedirginliğimi gizlemeye çalışmadım ve elini tuttum. "Neredeyse ölüyordun, seni sersem."

Kıkırdadı. "Öyle yaptım. Görünüşe göre bir gözüm eksik." "Kesin mi?"

"Artık kafamın içinde değil, yani."

İşıldadığında ıslak bir kahkaha attım. "Seni lanet olası aptal. Bu gülümsenecek bir şey değil."

Cuyler içini çekti ve yaralanmamış gözünü kapattı. "Anlatacak güzel bir hikâye olacak. Birinin ne kadar çok savaş yarası varsa, her türden kan fae kadınını kendine çekme eğilimindedir."

Gözlerimi devirip eğildim ve terli alnına bir öpücük kondurdum. "Diğerini kaybetme, seni aptal."

"Ah, ama iki eksik göz iki kadını pekala cezbedebilir."

En azından zekâsını kullanabildiğine sevinerek omzunu ittim ve kampa geri döndüm.

Herja'nın kapıda olması Gunnar ve Eryka'ya biraz nefes aldırdı. Gunnar, Bard'ın boğazındaki yara izini inceledi, sonra da ellerini amcasının üzerinde gezdiren Tova'yla alay etti.

"Tek söylediğim, Tov, kanama zamanının geldiği."

"Kapa çeneni, Princeling."

Gunnar kaşlarını çattı. "Bu isim hakkında ne demiştim?"

"Eryka," diye tersledi Tova, Bard'ın koluna yapışarak. "Aptal kocanı götür buradan."

Eryka nazikçe Gunnar'ın elini tuttu. "Yalnız kalmak istiyorlar."

Tova kedi gözlerini devirdi. "Tanrılar aşkına, öyle değil. O *yaralı*."

"Ama dili ve parmakları öyle değil," dedi Eryka. "Onlar benim favorilerimden bazıları."

Tova'nın gözleri büyüdü. "Lanet olsun, onun ağzını nasıl idare ediyorsun?" "Ustaca." Gunnar bir kolunu Eryka'nın omuzlarına doladı ve başını öptü. "Tor Amca'yı ziyaret edeceğim."

Bard kıkırdadı ve Tova'nın parmaklarını kendi parmaklarına doladı. "Ben olsam onu ve Sol'u biraz yalnız bırakırdım. Yarım saat önce ayrıldılar."

Gunnar'ın gözleri büyüdü. "Doğru. İyi tavsiye." Tova'ya bir parmak salladı. "Bırak da amcam uyusun, seni şeytan."

"İşte bu yüzden." Tova Bard'la yüzleşti. "Neden tereddüt ettiğimi sormuştun, işte nedeni bu."

Ozan Strom sadece güldü, boynundaki yarayı tuttu ve parmak eklemlerini öptü.

Kalbim daha hafif, ana çembere döndüm. Küçük bir ateş alanı yeterince sıcak tutuyordu. Lanetli Kral'ım Elise'in etrafına sarılmıştı.

Alev. Alınları birbirine bastırılmış, vücutları kürkle kaplanmıştı ve birbirlerine bir şeyler fısıldıyor gibi görünüyordlardı.

Kase ve Malin Falkyn'lerle birlikte kaldı. Niklas ve Junius loncalarından birkaç kişiyi kaybetmişti ve her zaman olduğu gibi Kryv'ler de onlarla birlikte yas tutmak için oradaydı.

"İyi misin Cal?" Ari gözlerini gökyüzüne dikerek konuştu. "Pek sayılmaz. Ya sen?"

"Yakınından bile geçmiyor." Ari ensesini ovuşturdu. "Kanayan yüzünü, Saga'yı nasıl avladığını görüp duruyorum. Lanet kafası omuzlarından kurtulana kadar bekleyemeyeceğim. Bu iş bitene kadar uyuyacağımı sanmıyorum."

Kolunu sıktım. "Yakında bitecek, Altın Kral."

"Düşünüyordum." Gözlerini gökyüzünden ayırmadı. "Bana ya da Saga'ya bir şey olursa, Mira'yı alır mısınız?"

"Ari, yapma."

"O göt heriften korunacağını bilmem gerek. Lütfen Cal. Yüzyıllar boyunca yaşamayı, gevezelik etmeyi ve hepinizi kızdırmayı planlıyorum ama planlarım elimden alınırsa - Tor'u neredeyse izledikten sonra ..." Ari başını salladı ve sonunda bakışlarını bana dikti. "Seidr'ının Tor'u nasıl koruduğunu gördüm. En kötüsü olursa aynısını kızım için de yapacak mısınız?"

Gözleri ihtiyaçtan yanıyordu. Bunu duymaya *ihtiyacı* vardı, ona bir parça huzur vermeme *ihtiyacı* vardı.

Kollarımı omuzlarına attım ve garip bir şekilde ona yandan sarıldım. "Ben hep oradaydım, Ari Sekundär. Seni bir kez kurtardım, şimdi de ölmene izin vermeyeceğim ama cevabım evet. Eğer Nornlar oldukları gibi sefil olurlarsa ve bu kasvetli dünyanın en sevdiğim parçalarından birini çalarlarsa, evet. Mira'yı hayatım pahasına koruyacağım. Tüm küçük sinir bozucu soylularınızı koruyacağım."

Ari boğazını temizledi ve sırtımı sıvazladı. "Teşekkür ederim. Şimdi izin verirseniz karımın yanında dinlenmem gerekiyor. Eğer bir gün uyursam, uyandığımda tüm bunların korkunç bir kâbus olmadığını ve aslında hâlâ bir savaş olduğunu fark edeceğime dair içimde berbat bir his var."

Saga'yı ararken omuzları çökmüş bir halde gidişini izleyerek gülümsedim.

Ben de aynısını yaptım. Silas kampın kenarında kaldı. Gölgelemin arasında tek başına durmuş, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu. Yaklaşırken sadece birkaç kelime yakalayabildim.

"Rüya iner. Bir daha asla." Parmaklarını boynunun arkasında birleştirdi ve adım atmaya başladı.

Kalbim onun için acıyordu. Onu tüketen gölgelerin düşüncelerini ele geçirdiği, korku ve bilinmeyenlerin girdabında kaybolduğu anlar oldu. Bunu biliyordum, kabul ettim ve onu her zaman geri çekecek kişi olmaya yemin ettim.

Nazik bir el uzattım ve koluna dokundum. Silas irkilerek sarsıldı. Gözleri biraz dalgındı ama birkaç nefes aldıktan sonra yüzüme baktı. "Küçük Rose."

Silas beni kollarının arasına alıp kendine çekti. Kollarımı beline doladım ve kalbinin yavaş, sabit atışına kapıldım. Sadece burada, sadece onun kucağında bulunan bir huzur.

"Gölgeler seni götürüyor mu?"

Silas başını eğdi, böylece dudakları başımın tepesine yapıştı. "Aklıma çok az anlam ifade eden bir düşünce geliyor ve bu sinir bozucu oluyor."

"Ne oldu?"

"Rüyalar iner. Sen söyledin, rune kahinleri bahsetti ve bu beni terk etmeyecek."

Ellerimi sırtında gezdirdim. "Belki de zihnimizi dinlendirmeliyiz, o zaman her şey daha net olabilir."

Silas'ın vücudu benimkine doğru gevşemiş gibiydi. Başını salladı.

"Benimle kalır mısın?"

Dirseğimle kaburgalarını dürttüm. "Başka nerede uyuyacağımı sanıyorsun?"

Gülümsemesi, kanlı gecenin karanlığında beni tutması için ihtiyacım olan son huzur parçasını mühürledi.

Bir el, rüzgârda savrulan kurumuş bir yaprakmışım gibi bedenimi sarsıyordu. "Cal."

"Git başımdan."

"Uyan."

Bir gözümü kırdım. "Kind Heart, bu sana hiç yakışmıyor. Genelde bundan çok daha düşüncelisin."

Elise homurdandı ama homurdanmasının ardında biraz yorgunluk vardı. "Plan yapmak için toplanıyoruz. Gözcülerimiz bir şey getirdi."

Silas başını kaldırarak yanıma doğru kaydı. Kolu belime dolandığı yerden düştü ve kendimi eskisinden daha boş hissettim. Elise'in ısrarı bize oyalanmak için fazla zaman bırakmadı.

Üzerimizdeki toprak ve çalı çırpıyı fırçalayıp ateşin yanındaki diğerlerine katıldık. Junius gülerek Tor'un kaburgalarını dürttü ve Sol'la birlikte ateşin içinden çıktılar.

ağaçlar, Sol kemerini ayarlıyordu. Tor yüzünün kızardığını bile saklamadı ve Sol'un elini sıkıca tuttu.

Frey, Axel ve Raum gördüklerini anlatmaya başlamışlardı bile. "Savaş lordu asla korumasız değildir," dedi Raum. "Koğuşları vardır Onun hakkında, deniz fae muhafızları, ve onların gücünü yeterince emmiş gibi görünüyor ki, o çaresizlik seviyesine geldiğinde daha önce yaptığı gibi denize geri sürünebilir."

"Zayıf noktaları var," diye ısrar etti Saga. "Ari'nin yadigârı bıçağı mesela. Bu onu öldürecek."

Frey, "Onu bu yeni rün korumalarından kurtarmazsak olmaz," dedi. Saga kaşlarını çattı. "Kılıca karşı kalkanlı olduğunu nereden biliyorsun?"

Valen, "Onu hepimiz gördük," dedi. "Bir kılıç ona her vurduğunda derisini parçalamıyordu. Lanet bir kalkan gibi."

"Ama benim kılıcım onu katletmek için yaratıldı," dedi Ari.

"Hadi Ari," dedi Axel. "Bu savaş lordu o kılıcın neler yapabileceğini biliyor. On tur boyunca ölüme ne kadar yaklaştığını biliyor. Hazırlık yapmadığını mı düşünüyorsun?"

"Ne olmuş yani?" diye bağırdı Ari, nadiren açığa vurduğu bir hayal kırıklığı tonuyla. "Dizlerimizin üzerine mi çökeceğiz? Ona dokunulamayacağını kabul mü edeceğiz?"

Raum, "Böyle bir şey söylemiyoruz," diye ısrar etti.

Niklas boğazını temizledi. "Bana açıkladıkları kadarıyla, koğuşlar ve koruma büyülerini hakkında okuduklarımdan yola çıkarak yapabileceğimiz en iyi şey, o lanet olası etinden o rün kalkanlarını oymak. Büyüler deniz cadıları tarafından yapıldı. Korkunç yaratıklar. İksirleriyle neredeyse İksirciler kadar etkileyiciler."

"Varsayamayız," dedim Niklas'a bakarak. "Bir büyüyü daha iyi anlamak için nereden kaynaklandığını bilmeniz gerekmez mi?"

"Evet."

"O zaman, deniz cadılarının ne olduğunu kesin olarak bilsek iyi olur-"

"Calista, tatlı Calista." Raum bana şaşkın bir bakış attı. "Beni rencide ediyorsun. Neredeyse her şeyi gözümün önündeymiş gibi görüyorum. İşaretleri gördüm. O güzel cadı halkının bileklerine ve kollarına daha fazlasını eklediğini gördüm. Vücudunu koruyor ve Ari'nin kılıcının ölümcül darbelerini hesaba kattığından emin olabiliriz."

"Kahretsin." Ari arkasını döndü, elleri başının üzerinde volta atıyordu. "O zaman ne yapacağız? Bana o piçin öldürülemez olduğunu söyleme, bunu kabul etmeyeceğim."

"Bir yolu olacak," dedi Valen kararlılıkla. "Bir yolunu bulacağız. Gerekirse onun lanet kollarını keserim."

"İyi plan," dedi Raum, "ama dediğim gibi, Harald'ın emriyle deniz fae'lerinin gözetimi altında-"

"Erik değil," diye araya girdi Stieg. "İlginç ama Davorin Harald'la birlikte hareket ediyor. Bence çocuk kral üzerinde çok az etkisi var."

"Ama bir çocuk kralın halkı üzerinde etkisi var mı?" Kase teklif etti.

Raum iç çekti. "Bilmiyorum. Bir şey söyleyemem. Ona korkuyla bakıyorlar ama aynı korkuyla Harald'a da bakıyorlar."

Valen, "Erik Bloodsinger Thorvald'ın intikamını almaya kararlı," dedi. "O bir müttefik olmayacak."

"Belki de değil," dedi Stieg, "ama Davorin'e karşı biraz sevgi besliyorsa, belki de o piçi köşeye sıkıştırırsak çok fazla direnmeyecektir. Kendin de duydun, kral senin için burada. Bu onun amcasının savaşı."

Elise, Valen'e bir adım daha yaklaşarak, "Herkesin bu çocuğu görmezden gelmesi umurunda değil," dedi. "Evet, o genç ama lanet kanının neler yapabileceğini biliyoruz."

Tor'a doğru bir bakış fırlattı. "Yaptığı şey için tarif edilemeyecek kadar minnettarım ama kanını Valen'i iyileştirmek için kullanmayacak. Onu öldürmek için kullanacak. Kocamı öldürebilecek bir çocuğa bel bağlamak istemiyorum, teşekkürler."

Valen kraliçeyi kendi tarafına çekti ve başına bir öpücük kondurdu.

"Kraliçeye katılıyorum," dedi Kase. "Davorin'i savunmasız hale getirmenin bir yolunu bulup onu kendimiz alsak daha iyi olur. Onun parçalarını kesmekten memnuniyet duyarım. İşini bitirmen için sana da biraz bırakırım Saga, yemin ederim."

Saga solgun görünüyordu. "Yadigâr kılıca güveniyorduk."

"Bu hâlâ bir seçenek, tatlı tehdit," dedi Ari. "Sadece üzerindeki korumaları kırmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Niklas, "Onu savunmasız, odaklanmamış, hatta belki de uyurken yakalamalıyız," dedi. "Beden koğuşları hakkında bildiğim şey, içlerindeki büyü'nün yaşama isteğiyle bağlantılı olduğu. Bu isteğin dikkatini dağıtın, zihni sürekli adrenalin dalgalanmaları içinde kilitli kalmadığı huzurlu bir duruma getirin - deri yumuşayabilir. Korumalar delinebilir."

"Oh, hepsi bu mu? Piçi sarhoş etmek mi? Etrafı lanet bir deniz krallığıyla çevriliyken onu uyutmak mı?" Ari'nin hayal kırıklığı diline kilitlenmişti. Çok geçmeden Altın Kralımızın şiddete başvurmaya başlayacağından şüpheleniyordum.

"Bıçağa karşı korumalıysa, derisini nasıl kesebiliriz?" Saga parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Nasıl keseceğimizi planlamak için on sırası vardı."

o bıçaktan ve farklı büyülerimizden kaçınmak için. Bizi *tanıyor.*" "Hepimizi değil."

İrkildim. Silas öne doğru bir adım attı, parmakları yanlarında oynaşıyordu, sinirlerinin bir ipucuydu bu.

"Seni tanıyor, Wraith." Ari, Silas'ın yüzünü işaret etti. "Kanıtı, daha çok gösteriş yapman gereken o kanayan yara izinde."

"Riot Ode, Calista ve benim birlikte yapabileceklerimizin büyük bir kısmını sakladı. Gücümüzün bağlantılı olduğunu biliyor ama ne kadar derin olduğunu bilmiyor. Yapabileceğim her şeyi bilmiyor. Beni seninle hiç görmedi, Altın Kral. Rüyayı işgal etti ama beni hiç görmedi."

"Ne diyorsun sen?" Ari kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Silas bana baktı; elimi tuttu ve sıktı, sanki devam etmeden önce onu sabit tutacak en emin yer benmişim gibi. "Yeteneklerimizi kullanalım. Calista'nın bize söyleyip durduğu şey bu ve bence İzlenmesi gereken yolun bu olduğunu *hissediyorum*. Kader armağanları bu ana ulaşmak için bu uzun mücadeleyi başlattı ve bitirdi. Kader kraliçeleri tüm diyarlarda iktidara yükseldi. Bize bu hediyeler verildi. Onları kullanmalıyız."

"Hangi hediyeleri kullanmayı bekliyorsunuz?" Elise sordu.

"Tüm büyülerimiz, ama ..." Silas durakladı. "Bunu yapmak için bir fikrim var. Calista ve ben aramızdaki kader yollarını tuzağa düşüren şarkılar yaratıyoruz. Daha önce onları bu şekilde kırmıştık ve bu toprakları da bu şekilde onardık. Bir şarkı söyledik ve kaderin bu yeni kıvrımı seidrimiz tarafından tuzağa düşürüldü; kalbimizin arzusuna teslim oldu. Tüm yeteneklerimizin bu savaşta bir rol oynaması için savaş lordumuzu yeterince uzun süre tuzağa düşürmenin bir yolunu bulmamız mümkün."

Saga konuşana kadar derin bir sessizlik oldu. "Bir planın olduğunu mu söylüyorsun Silas?"

Elimi daha sıkı tuttu. "Evet." "Paylaşacak mısın?" Kase mırıldandı.

Ona ters ters baktım. "Sen de komplo kurarken aynı şeyi yapıyorsun. Zekânın içinde yuvarlanmamıza izin vermek için o kanayan duraklamaları bırakmayı sevdiğini inkâr etme, Gölge Kral."

Kase omuz silkti ve bunu inkâr etmedi. "Falkyn," dedi Silas.

"Wraith." Niklas avuçlarının arasında bir kese dolusu berbat iksiri savurdu. "Senin için ne yapabilirim?"

Silas dudaklarını yaladı. "Derin bir uyku için iksiriniz var mı?"

Keskin bir nefes aldım. "Tüm tanrılar."

Sıkı bir sırtışla Silas geniş bakışlarımı karşıladı. Ne dūřündüğünü anladığımı biliyormuş gibi başını salladı. "Rüyaların inmesine izin ver, Küçük Gül."

Bölüm 41

Hayalet

Altın Kral, Calista'yla birlikte sahiplendiğimiz küçük kulübeye doğru ilerlediğinde ağaçların arasından ŞAFAK söktü.

"Kalk," dedi Ari, botlarımı tekmeleyerek. "Deniz fae kampında bir şeyler oldu. Planları değiştirmemiz gerekip gerekmediğini görmemiz lazım."

Calista yanıma geldi. "Hareketlerimizi değiştirmemize neden olacak bir şey yaparlarsa hepsini öldürürüm. Bütün kanayan geceyi her lanet detayı gözden geçirerek geçirdik."

Kabul ettim ama sessiz kaldım, diğerlerini küçük kampımızın kenarına kadar takip etmeden önce kılıcımı kaptım. Calista'nın Torsten'in üzerindeki patlamasından kalan Seidr koğuşları zayıflıyordu ama ağaçların kenarına ulaşip çömeldiğimizde gri şafakta hâlâ bir parıltı vardı.

İhtiyacımız olan koruma Kase ve Ari'nin ellerindeydi. Nightrender bizi kendi kanayan korkularımızla karanlığa gömdü ve Ari gölgeleri doğal görünecek şekilde bükme için illüzyonlarını kullandı. Ağaçlardaki hayaletleri.

Deniz fae kampı hareket halindeydi, bazıları çılgınca hareket ediyordu, diğerleri ise çadırlardan birinin yanında hareketsiz duruyordu.

"Savaş lordu," diye fısıldadım Calista'nın kulağına. "Kıyıda."

Davorin kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert yüzünde gergin bir kaş çatmıştı. Adam bir veba gibiydi, şafakta bir karanlık şeridi, parlak ve güzel olabilecek bir şeyin üzerinde bir leke. Beraberinde bir acı aurası getiriyordu ve ben kanayan dünyayı ondan kurtarmak için sabırsızlanıyordum.

"İşte." Ari, hattın aşağısında bir yerden gelen sert bir sesle konuştu. "Kim o?"

Deniz fae'leri çadırdan çıktılar, derme çatma karyolada uzun kürklere sarılmış bir ceset vardı aralarında. Birisi ölmüştü.

Cesedin ardından bir çocuk ortaya çıktığında kanım dondu. Sonra bir başkası. Erik Bloodsinger mağrur bir kibirle alayı denize kadar takip etti.

"Tüm tanrılar," dedi Calista. "Bu *Harald*. O öldü."

Hiç beklenmedik bir anda yüzümde bir sırıtma belirdi. Davorin'in öfkelenmesine şaşmamalı.

-Onun sadık, yüksek rütbeli deniz fae'si gitmişti.

Genç deniz kralının görünüşüne bakılırsa, amcasının ölümü gününü hiç aksatmamıştı. Erik bir el salladı ve dalgalar Harald'ın cesedini kapıp dalgaların arasında yuttu. Çocuk kral arkasına bile bakmadan, hiçbir şeyden rahatsız olmadan başka bir çadıra doğru ilerledi.

"Hadi ama," diye mırıldandı Kase geri kalanımıza. "Bu plan için bir engel değil. Aksine, aydınlık bir sabah."

"Senden böyle bir iyimserlik duymak tuhaf, benim kasvetli dostum," dedi Ari. "Ama bunu kabul edeceğim. Davorin'in sonu bugün gelecek."

Ari Sekundär'in ciddiyetsizliğinin altında ilham verici bir acımasızlık vardı, ama ben bunu benimsedim. Hayatım yüzyıllar boyunca pek bir anlam ifade etmedi ama bugün, eğer başarısam, tüm acılara, hayaletlere, gölgelere, ıstıraba değeceğini iliklerime kadar hissettim."

Bir el koluma çarptı. Nightrender mürekkep karası gözleriyle bana dik dik baktı. "Haydi, Wraith. Bakalım o işaretleri vurabilecek misin?"

"Ya işe yaramazsa?" Kılıcı belime bağladığımda Calista'nın alnı endişeyle çatılmıştı. "Ya hemen bitirirse?"

"Buna fırsat bulamayacak. Bunu bir gösteri haline getirmek isteyeceğini biliyorsun. Fidyeye ve pazarlık teklif edecek. Bunu Kuzgun Kraliçe ve Altın Kral'a karşı kullanmak isteyecektir. Zamanımız olacak."

Calista kolumu kavradı, tırnakları tenime battı ve ilk kez dökmemeye çalıştığı cam gibi gözyaşlarını gördüm. "Ya. Yanılıyorsan. Yanılıyorsan."

Eğildim ve dudaklarına yavaş ve yumuşak bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde elim yüzünün yan tarafını kavradı. "Biz birbirimize bağlıyız, Küçük Gül. Ruhumuza ve buradaki kilit nokta bu. Bu savaşı sensiz bırakmayacağım, buna inan."

Calista gözlerini kapadı ve bıçaklarını alıp bizi açıklığa geri götürmeden önce birkaç nefes için dokunuşuma yaslandı.

Gün ortası yaklaşıyordu. Gecenin son saatleri bir sonraki hamleleri planlamak ve işaretlemekle geçti. Harald gittiğine göre, Davorin çocuk kralın savaşa hevesli olmamasından ve Valen'i avlamaya daha fazla takıntılı olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramadan önce harekete geçmeliydik.

Çok uzun süre kalırsa, Davorin kralı öldürerek tüm deniz fae'lerini ele geçirmeye çalışabilirdi. Planın bir kısmı Erik Bloodsinger hakkındaki şüphelerime bağlıydı.

Deniz fae'leri bir engeldi, doğru, ama Davorin onları buraya getiren yılanın başıydı. Onu kesersen, diğerleri de ölür.

Seidr kanımda kaynadı. Calista sonraki adımlardan korkuyordu, ama bakışlarındaki parıltıyı gördüm, vücudunun gücümüzün nabzıyla benimki kadar yanıyor gibi görüldüğünü gördüm.

Bu bir adımdı. İşe yaraması gerekiyordu.

Sonunda özgürce yaşamak nasıl olurdu?

Bu düşünce hayal bile edilemeyecek kadar bunaltıcıydı.

"Pekâlâ." Nightrender topraktaki çizimlerden yükseldi. Hareketler için bir plan, kendi deyimiyle işaretler. Saga manzara konusunda yardımcı oldu. Ari ve onun harita bilgisi mesafeler ve gerçekçi hareket beklentileri konusunda yardımcı oldu. Kase çizime bir kez daha baktı. "Bu hızlı ilerleyecek. Farklı büyülerimiz bizi zorlayacak. Doğru andan önce kendinizi yormayın."

Kalabalık başıyla onayladı.

Kryv'dan Halvar Atra ve Raum savaşçılarla birlikte sol ve sağ kanatları alacaktı. Hagen Strom, oğlu Dain ve kızı Laila, Herja ve okçulara yardım etmek için Hus Rose'a dönüyorlardı.

Eryka Gunnar'ı öptü. Parlayan gözyaşları solgun yanaklarında iz bıraktı. "Sen yokken kokunu özleyeceğim. Kan çok kötü bir koku ve her nasılsa sen yakınımdayken sadece seni içime çekiyorum."

Gunnar karısını uzun ve sert bir şekilde öptü. "Sizi özleyeceğim.

Hepinizi özleyeceğim.

Yerde kalın. Güvende

kal." "Bunu ona

ödet."

Gunnar onun alnına şefkatli bir öpücük daha kondurdu. "Sana elini sürdüğü günden beri bunu yapmak için bekliyordum."

Calista bana Eryka'nın adalarda Davorin tarafından yakalandığında maruz kaldığı dayak ve işkenceleri anlatmıştı. Eryka'nın kişisel

O piçin hepimize borcu vardı. Bir şekilde, hepsini sığıdırmak için elimizden geleni yaptık, bugün herkesin kendi kanından bir parça almasının bir yolunu bulduk.

Eryka, Tova, Isak ve Fiske ile birlikte durdu. Yaralıları koruyacaklardı. Isak yaklaşan düşmanları kör etme yeteneği, Fiske ise önsezileri için eklenmişti.

Gorm oğluna veda etti. Cuyler, kafatasında bir gözünün eksik olduğu yerde hâlâ kanayan lanet bir delik olmasına rağmen kimsenin ona katılmasına izin vermemesine sinirlenmişti.

Yalnız değildi. Geri kalması istenen yaralıların çoğu şikâyetçiydi. Hepimiz burada olmak için savaşmıştık. Sonunda bunu sona erdirmek için savaşırken dışarıda oturmak ve şefkatle bakılmak tamamen adaletsiz görünüyordu.

Gunnar yanıma geldi, çizmesinin içine küçük bir bıçak saklamıştı. Hırsız prens sırttı. "Hazır mısın, Wraith?"

"Hayır."

Kıkırdadı. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Doğrudan. Noktasına kadar."

"Bazı açılardan hazırım," diye itiraf ettim. "Diğer açılardan ise büyük bir korkum var."

Gunnar çenesini eğdi. "Kryv'lerle koşarken öğrendiğim şey buydu - hepimiz her zaman korkarız. Bunu seni Cal'a geri getirmek için kullan. Hepimiz arasında, çok erken öldüğün için sana bağışlamak için Öteki Dünya'ya gidebilecek biri varsa, o da odur."

Sırttım. Bu asillerin etrafında yeni bir tür rahatlık oluşmaya başlamıştı. Korkacağımı hiç düşünmediğim bir rahatlık. Hâlâ yalnızlık beni rahatlatıyordu ama birkaç kelime konuşmak, onların arasında oturmak artık o kadar da yorucu değildi.

Malin yaklaştı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. Avucunu açtı ve kraliçenin yüzüğünü uzattı. "Bu oyuna girdiğinde hızla hareket edecek, Silas."

Başımı salladım ve yüzüğü en küçük parmağıma geçirdim. İçindeki güçten gelen ısı tenimi yaktı.

"Devam et, Ari," dedi Gunnar, ipek bir atkıyı başına bağlarken. Kumaşta bir zamanlar onu takmış olan düşmüş deniz fae'lerinden birinin kanı vardı ama artık sadece bize yardımcı olabilirdi.

Ari başındaki örtüyü çekiştirdi ve yadigâr kılıcını beline bağlarken kaşlarını çatı. "Adımlarını olması gerektiği gibi atarsan seni kaybetmem."

"Gitmemiz gerek." Kase başını gökyüzüne doğru eğdi. "Biraz daha uzun sürerse harekete geçmeye hazırlanıyor olacaklar. Onu izole et, Gunnar. Sonra da,

Wraith, ne yapman gerekiyorsa yap. Bu iş bugün bitiyor."

Calista diğerlerinden birkaç adım uzakta duruyordu. Kraliyet mensupları eğer kalpleri gidiyorsa vedalaşmışlardı.

Ben yapmadım.

Calista Ode'nin yanına gittiğimde ilk kez dikkatler, başka bakışlar, başka insanlar aklımdan geçmedi. Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve onu öptüm. Uzun, derin, kalıcı bir öpücüktü bu ve onu yakında bana geri getireceğini umuyordum.

Geri çekildiğinde dudakları titriyordu. "Bana dönmeni sağlamak için bedensel zarar vermekle tehdit etmeme gerek yok, değil mi?"

Sırıttım. "Vücuduma bir daha asla dokunmayacağın tehdidinde bulun ve bu iş bir sonraki saat diliminde bitsin."

Bana hızlı bir öpücük daha verdi. "Seni seviyorum. Bizi ona götür, Silas. Son hayatımızı birlikte yaşamaya devam etmek istiyorum."

"Olmuş bil, Küçük Gül."

Yanağından öptüm ve Gunnar'a dönmeden önce ellerini yavaşça bıraktım. En azından ondan geriye ne kaldıysa. Hırsız prensin tanınabilir tek yanı gözlerinin keskin kehribar rengiydi. Çok geçmeden o da deniz halkının fırtınalı kırmızısına dönüşmeye başladı.

Gunnar'ın yuvarlak kulakları artık keskin bir şekilde sivrilmişti. Saçları daha uzundu ve ensesinde düğümlenmişti; kulaklarının loblarına gümüş halkalar takılmıştı.

Gunnar bileklerimi, gemilerindeki donanımlara çok benzeyen kalın bir iple bağlarken Ari gölgelerin arasına gizlendi.

"Gidelim mi, Wraith?"

Başımı salladım ve yeni tutsağı Gunnar Strom'un arkasına geçtim.

Deniz fae kampının kenarında durakladık. Gunnar kemerinden bir şişe bira çıkardı ve uzun bir yudum aldı. Yirmi adım ötede, Ari tünemiş nöbet tutuyor olmalıydı. Ari ve Saga bu kâbusun sona ermesini çoğumuzdan daha çok hak ediyordu. Bunun bittiğini görmeye kararlıyım.

"Gidelim," dedi Gunnar huysuzca.

Başımı eğdim, bağlı kollarımı uzattım ve solmakta olan deniz çizgisini geçip deniz fae'lerinin çadırlarına doğru ilerlerken Gunnar'ın arkasında tökezledim.

"Hey!" diye bağırdı Gunnar, küçük bir ateş çukurunun etrafında durmuş, kâğıda sarılmış otları tütüren üç adama. "Kral nerede? Bak ne yakaladım. Zil zurna sarhoş ve tökezliyor. Bu toprak budalaları sert birayla iyileşir."

Gunnar bir kahkaha attı ve ipi çekerek ayaklarımın üzerinde sendelememe neden oldu.

Deniz fae'leri bize doğru yaklaştı, bir tanesi kavisli bıçağını Gunnar'ın boğazına doğrultmuştu. "Hangi Ev?"

Bu da ne demek oluyor?

Gunnar tekrar güldü ve kılıcı savurdu. "Git kralı ve toprak fae savaş lordunu getir. Tereddüt etmeyin."

Havaya ağırlık eklendi, bir kaçış anı yaşandı ama Gunnar'ın büyüğü hızla toparlandı. Bir nefes daha ve üç deniz fae'si gözlerini kırptırdı, gözleri camısı ve şaşkındı. Arkalarını döndüler ve bizi kampın merkezine doğru yönlendirdiler. Belki de beni en çok tedirgin eden şey, bizimle deniz perileri arasındaki farklılıklar değil, benzerliklerdi.

Gruplar halinde oturdular. Arkadaşlar mı? Aile mi? Erkeklerin elinde boynuzlar ve teneke bardaklarda dumanı tüten içecekler vardı. Deniz perileri de bizim gibi yorgun ve bitkin görünüyordu.

Aslında savaşıyorlardı çünkü buraya savaşmaya, bir kraliyet ailesinin intikamını almaya gelmişlerdi. Bu eylemden dolayı korkunç bir şekilde suçlanabilirler miydi? Asillerimizden herhangi biri kaçırılırsa, tüm diyarların onları kurtarmak ya da intikamlarını almak için ayaklanacağından hiç şüphem yoktu.

İki çadırın arasından çıktık.

"Kral Erik," dedi önümüzde duran adamlardan biri.

Sırık gibi çocuk elinde teneke bir kupayla arkasını döndü. Beni görünce gözleri şaşkınlıkla parladı, hemen ardından da hayal kırıklığına uğradı. Sırtıma istegimle savaştım. Davorin'i benden uzaklaştıran kaosun arkasında onun olduğundan daha da emin oldum.

Buruşuk deniz fae kalbinin iyiliğinden değil. Tahmin etmem gerekirse, Erik Bloodsinger'in borçları temizleme kavramına değer verecek şekilde yetiştirildiğini söyleyebilirim.

Ne de olsa diğer çocuğun yaşamasına izin verecektim.

Kral hiçbir konuda yumuşak davrandığını göstermek istemiyordu ama diğer çocuğun öleceği düşüncesi onu huzursuz etmişti. Öfkesinde, ona ulaşmak için verdiği mücadelede bu açıkça görülüyordu.

Çocuğun yaşamasına izin verdim, böylece kral da benim yaşamama izin verdi. Şimdi, hata yok, onun riski boşunaydı.

"Krallar Evi için kasvetli bir gün olacak," diye devam etti adam, "ama size yeryüzü fae'lerinden birini getirdik."

"Herhangi biri değil. Şu herife bak," diye mırıldandı Gunnar, denizin fae'sine uyan yeni ve kalın bir aksanla. "Kraliyet ailesine en yakın olanlardan biri."

"Burada neyimiz varmış?"

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. O piç kurusuna verdiğim tepkiden nefret ediyordum ama ne kadar sefil ve omurgasız olursa olsun, o hâlâ çocukluğumdan kalma bir dehşetti. Hâlâ kral ve kraliçeyi benden koparıp alan adamdı - bana evlerinin bir üyesi gibi davranan iki asilzade.

Calista'yı çalan bu piçti.

Davorin ellerini saçlarının arasından geçirdi, koyu renk gözleri bana kilitlenmişti. Avuçlarını indirdi ve bir bıçağı yavaşça kınından çıkardı. "Senden kanını istedim. Aferin."

Gunnar'a baktı, onun deniz halkından başka bir şey olduğunu bir an bile düşünmedi.

"Onu hemen öldürmeyeceğiz, değil mi?" Gunnar oflayıp pufladı ve genç krala baktı.

"Sen kimsin ki sorguluyorsun?" Davorin'in sesi buz gibiydi ve Nefret.

"Ben . . . Değilim, sadece ..." Gunnar sesini alçaltarak eğildi.

"Toprak yelpazenin garip biblolarından birini kullanıyordu. Sanırım onlara ordularını tekrar ortaya çıkaracak gölgeler getirmek istiyordu."

Davorin'in kaşları çatıldı. Tanrılar, savaş lordunun bedenindeki rünlerin sadece kılıca karşı kalkan olması için dua ettim. Bir sonraki kelimelerin o piçin kanına girmesi için dua ettim.

Gunnar'ın fısıltısı sertleşti, talepkârlaştı. "Parmağındaki yüzüğe bak."

Davorin'in bakışları hiç beklenmedik bir anda kraliçenin yüzüğüne kaydı. Açgözlülük ve arzu gözlerini yaktı.

Gunnar boğazını temizledi ve sözlerini Davorin'e hitap ettiğini fark etmemiş gibi görünen deniz fae'sine yönelterek devam etti. Hırsız prensin korkutucu bir büyüğü vardı ve ben buna sevinmişim.

Gunnar çocuk krala, "Bu yaralı herif halkının onun için geleceğini düşünüyor gibi görünüyor," dedi. "Bizim istediğimiz de bu değil mi? Toprak bükücüyü mü?"

Erik başını öne eğdi. "Evet."

"Diyarları istiyoruz," diye tısladı Davorin.

Erik Bloodsinger onu görmezden geldi ve prens saçmalamaya devam ederken Gunnar'ı yeni bir dikkatle inceledi.

"Eğer öldüyse, toprak bükücünün bizi çukuruna batırmasını ne engelleyecek? Eğer yaşıyorsa, onu geri almaya çalışacaklar, değil mi? Onları dışarı çekebiliriz."

Gunnar gözünü kırpmadan deniz fae'si ve savaş lorduyla yüzleştğinde nefesimi tuttum. Şimdi öğrenileceğimiz ya da planlarımızın ilerleyeceği andı.

"Yaşamasına izin vereceksin. Onu tuttuğun yere beni bekçi olarak yerleştireceksin." Gunnar irkilmedi. Vücudunu Davorin'e doğru dik tuttu. "Elindeki yüzüğe olan arzusunu koruyacaksın."

Gunnar'ın göz renginde bir titreşim vardı. Sanki deniz fae kırmızısı soluyordu. Kahretsin, Ari yorucu olacaktı. Davorin fark etmeden harekete geçmeliydik.

"Anlaşıldı mı?" Gunnar sözlerini bitirdi.

Davorin yüzüğe bir göz attı ve ağzı seğirdi.

"Tutsağın yem olarak nefes almaya devam edeceğine söz veriyor musunuz, deniz kralı?" Davorin sordu, ses tonundan kibir damlıyordu.

Erik fincanı dudaklarına götürdü. "Evet, öyle. Onu Harald'ın çadırına götürün. Sen." Gunnar'ın önünde durakladı. "Sen hangi evdensin? Bones mu?"

Gunnar yutkundu. "Evet."

"Sesin ne?"

Lanet olsun. Deniz fae'leri hakkında çok az şey biliyorduk.

Gunnar kararsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. "Bunu söyleyecek kadar yetenekli değilim, Kralım."

Nefesimi tuttum. Bu inandırıcı mıydı? Deniz krallığında vasıfsız büyü var mıydı?

Boğucu bir duraksamadan sonra genç kral omuz silkti. "Sesinizin çıkmaması sizi yeterince iyi keşif yapmaktan alıkoymamış gibi görünüyor."

"Evet." Gunnar çenesini eğdi.

Erik el sallayarak kamptaki yalnız köşesine geri döndü. "O halde onu koruma onuru sana ait."

"Çok teşekkürler, Kralım."

"Onu gece karanlığında yem olarak kullanacağız."

Gunnar beni fae'lerin Harald'ı götürdükleri boş çadıra doğru çevirdiğinde, Davorin'in sırtışındaki parıltıyı yakaladım.

Genç kralın sözünü yerine getirmeye hiç niyeti yoktu. Ve bizim umudumuz da tam olarak buydu.

Gunnar son ve anlamlı bir bakışla beni çadırın içine itti ve dışarı çıktı. Beklediğimden uzun sürdü ama çok geçmeden çadırın dışından mırıldanan sesler geldi. Sırtımı kanatlara dönmüştüm, kalbim küt küt atıyordu ki branda gerildi ve çadıra başka bir beden girdi.

"Bunca zaman küçük bir çocuk olarak kapana kısılip kısılmayacağını merak ediyordum." Davorin biraz hınzırca kıkırdadı. "Ama şu haline bak, kralın himayesindeki çocuk büyümüş."

Omzumun üzerinden döndüm.

Davorin, Harald'ın yapılmamış karyolasının kenarında durakladı. Kürkler ve çarşaf lar kana bulanmıştı. Öldürülmüş müydü? Hata yok, Davorin'in parmağı vardı. Onu çocuk kralı öldürmekten alıkoyan neydi? Zehirli kanı belki de?

"Neden burada kavga edip duruyorsun?" diye sordum. "Hiç kazanamadın. Kazanamayacaksın da. Günlerini denizin altında geçirmeliydin."

"Hiç kazanmadın mı?" Kıkırdadı. "Mutlu bir hayat mı yaşadın, evlat? Yoksa benden saklanmak için sefil bir varoluşa mı kilitlendin? Hepiniz bu ana ulaşmak için nasıl savaştıysanız, ben de öyle... Artık evimdeyim. Krallığım geri geldi. Lanetler sona erdi. Kaderimizin sonucu bizim ellerimizde. Benim lehime olmasını istiyorum."

"Kaderin hediyelerini elimizde tutuyoruz."

Sırıttı. Davorin bu kadar korkunç olmasaydı, rahatlatıcı bir yüzü olurdu. Bu kadar nefret dolu olmasaydı, gülümsediğinde nazik görünebilirdi.

O, her açıdan çirkin ve kokuşmuş bir zorbaydı.

"Kaderin hediyeleri." Savaş lordu bana yaklaştı ve bileklerimdeki ipleri kavradı. "Evet, biliyorum. Tanrılara şükür, bu aptal deniz fae'leri fark etmeleri gereken şeyleri bilmiyorlar. Bunun gibi."

Kraliçenin yüzüğünü parmağımdan öyle bir zehirle çekti ki deriyi sıyrıp kan akıttı.

"Bunun neler yapabileceğini gördüm. Planın bu muydu evlat? Kaderindeki asilleri gölgelerin içinden geçirip sana getirmek mi?"

Çenem gerildi.

Davorin sıırıttı. "Merak ediyorum, eğer onları Ben."

Yüzüğü parmağına geçirdi. Kenarlarındaki rünler bir ışıkla parlıyordu. canlı bir alev. Davorin iplere tutunmayı bıraktı ve yüzüğü inceledi. "Çok teşekkürler evlat," dedi. "Ben deniz fae'lerini hazırlayacağım. Gözümüz o gölgeler ve geldiklerinde onları karşılayın." "İyi bir plan," dedim. "Ama asla işe yaramayacak."

Davorin'in adımları biraz sendeledi. Gözleri genişledi. Şimdiye kadar ağırlığı hissettiğini, kanında bir şeylerin değiştiğini anladığını umuyordum.

"Görüyorsunuz," diye devam ettim. "O deniz perilerinin -ve görünüşe göre senin- bilmediği bir başka şey de yüksek konsantrasyonlu bir uyku iksirinin nasıl tespit edileceğidir. O yüzüğün üzerinde de bir tane var. Açgözlülüğünüzün bu kadar öngörülebilir olması ne yazık."

"Hayır..." Davorin bir çadır direğini tuttu. "Onu sen giydin."

"Doğru. Ama tüm bu dönüşler boyunca İksirciler tarafından incelenmek üzere cazibenizin çoğunu geride bırakacak kadar naziktiniz. Görünüşe göre içimizden biri iksirlerini belirli büyümler için nasıl geliştireceğini çok iyi biliyor. Seninki gibi. O yüzüğü takan hiç kimse uyumayacak... sen hariç."

"Ne yaptın sen?" Davorin tek dizinin üzerine çöktü.

Onunla birlikte alçaldım. "Bırak düşüncelerin gitsin ve bırak o hayaller aşağı insin."

Bölüm 42

Hayalet

Karanlık bir katmandan adımı attığımda Davorin sırt üstü yatmış, gözlerini yavaşça açıyordu.

"Hayatta pek çok şeye sahip olabilirdin," dedim.

Kafası karışmış bir halde ayağa fırladı. "Nerede . .

."

Solunda Ode Hanesi'nin eski sarayı vardı. Bir zamanlar çimenleri süsleyen yaldızlı çeşmeler vardı. Sağında ise ormana açılan bahçeler vardı.

"Hâlâ bunun hayalini kuruyorsun," dedim

içimden. "Ne yaptın sen?"

"Altın Kral'ın bu kadar canlı bir rüyada nasıl yaşadığını düşünüyorsunuz?"

Davorin'in gözleri kor gibi yanıyordu. "Sende seidr var, daha zayıf olan beden büyüsü değil."

"Zayıf mı?" Kıkırdadım. "Bu senin eksikliklerinden biri, diğer klanları her zaman daha aşağı görmek. Şimdi karşında kim var? Tanrıların büyüsünün her damarı. Bireysel güçler, büyüyen güçler olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kendi karanlık cazibene bir bak."

"Bir rüya gezgini." Davorin ayağa fırladı. "Beni sonsuza dek burada tutamazsın."

"Doğru, ama yeterince uzun süre yapabilirim."

Davorin hüsrana dolu bir çığlık attı ve bana doğru hamle yaptı. Onun hareket edebileceğinden daha hızlı bir şekilde kenara çekildim. "Rüyada yürümenin en güzel yanı bana zarar verilememesi. Zihninde bir hayalet dönüşüyorum."

Öfkelendi ve bıçağını aramaya başladı.

"Bulamayacaksın." Sırıttım. "Rüyalarında neler yaşadığını görmek istiyorum. Yoksa bir kâbusun içinde miyiz?"

Göğsüne bastırdım ve bir nefeste çimler eski sarayın taht odasına dönüştü.

"Ah." Tahtlara baktığımda kıkırdadım. "Bir kâbus o zaman. Hak ettiğinden daha azı değil."

Davorin'in nefesleri kesik kesik geliyordu, yüzü kızarmış ve öfkeliydi. Yukarıda, altın bir kürsünün üzerinde Ari gerçek, kibirli bir kral gibi oturuyordu. Elleri Saga ile kenetlenmişti. Saga'nın giydiği elbise çok açıktı. Kalçaları boyunca uzanan yırtmaçlar, düşük yakalar ve ince askılar.

Davorin'in ardında bıraktığı yara izlerini bedeninde göstermek için bir amaçla ortaya çıkarıyordu. Zarafetle taşıdığı ve artık ona acı vermeyen izler. O artık unutulmuş bir baş belasıydı. Kraliyet hayatında bir rahatsızlık bile değildi. Hâlâ dizlerinin üzerinde olan Davorin'e dudak büktü ve kocasının kucağına oturmak için ayağa kalktı.

"Sen de olabilirdin," dedim ona. "Birbirlerini onurlandırdıkları gibi onu da onurlandırmalıydın. Cehennemde olsan bile onları asla unutmayacaksın. Onlar için, bir gün, uzun ve mutlu yaşamlarındaki binlerce yeni, neşeli anın arasında kaybolan uzak bir anıdan başka bir şey olmayacaksın."

Davorin küfretti ve bana doğru tekrar hamle yaptı. Döndüm ve onu başka bir sahnenin içine fırlattım.

Gece Halkı klanları, ışıltılı bir gölün kenarında ziyafet çekerken etraflarında gülüşen yavruları. Bolluk. Mutlu. Neşeli.

"Klanlarına getirdiğiniz lanetler, öfke, köleleştirme onları sadece bir araya getirdi. Onlar birliği seçti. Düşmanlar birbirini seçti."

"Seni öldüreceğim," dedi Davorin dişlerinin arasından. "Bana dokunamazsın. Beni yok etmeye yaklaşılabileceğini mi sanıyorsun? Seni temin ederim ki yaklaşılamazsın."

"Hmm. Göreceğiz." Başının arkasına sert bir tokat atarak onu tekrar öne doğru fırlattım. Doğu sarayının avlusuna yüzüstü düştü.

Ağaçların dallarına altın ve kırmızı kurdeleler dizilmişti. İki çocuk büyümüş, yosun tutmuş kaldırım taşlarında birbirleriyle güreşiyordu. Gölge Kral ve Kraliçe, Falkyns'in merkezde olduğu loncalarıyla birlikte gülüyordu. Bir zamanlar sefil maskeli baloların yapıldığı bir yer, şimdi hırsızlar ve ayrılmaz bir aile için bir kahkaha yeriydi.

"İki yalnız çocuğu kırmaya çalışırken, hayal ettiklerinden daha büyük bir ailenin bağlılığını bulmalarına yardımcı olman çok garip."

Altın ışık avlunun kenarlarına doğru parıladı. Kase ve Malin'in görüntüleri soldu. Davorin soluk soluğaydı, sanki her krallığın ve tahtın yükselişini görmenin öfkesi onu parça parça ediyordu.

Parıltıya doğru sırttım. "Kaybettiniz, savaş lordu. Her şeye sahip olabilecek bir adam. Dostluk, emrindeki ordular, aşk... Nefret ve açgözlülük uğruna hepsini bir kenara bıraktın. Bu her zaman senin çöküşün olacaktı."

"Hiçbir şey yapamazsın." "O kadar emin misin?"

Yeni sesle sırtışım genişledi. Elimi altının parıltısına uzattım ve Calista'nın puslu bir görüntüsü öne çıktı.

Davorin'in yüzü öfkeyle buruştu. "O nasıl burada?" "Kalbinin şarkısını takip etti ve beni buldu," dedim sadece. "Hayır. Bu Riot'un seidr'i değil!" Davorin'in dudağı seğirdi.

"Kader kralı hakkında kim bir şey söyledi?" Başımı eğerek sordum. "Kızının kendi gücünü bulmasının yolunu açtı ve o da buldu. Tuhaf değil mi? Bence Riot onun ne kadar güçlü olacağını biliyordu. Sanırım ruhumun, yeteneklerimin onun olacağını biliyordu. Tıpkı onunkinin benimkiyle bağ kurması gibi."

Davorin yumruklarını sıktı. "Ruh bağı mı? Böyle bir şey yapılmadı. Tanrıların destanları dışında mümkün değil."

"O zaman kader gerçekten de bu savaşı kaybetmeni istiyor olmalı." Calista bir omzunu attı. "Çünkü ruhlarımız birbirine bağlandı, seni piç kurusu. Silas'ın ruhu benimkiyle şarkı söylüyor ve ben onunkini bulacağım - senin rüyalarında bile."

Uzaklarda bir yerde, sıcak kanın tadı boğazımda yandı. Davorin bileklerini tutarak ve göğsüne vurarak haykırdı.

Dudaklarımda alaycı bir ifade belirdi. "Ah, tahmin etmem gerekirse, hırsız prensin işi neredeyse bitmek üzere."

"Ne yapıyorsun sen?" Davorin böğürdü.

Calista elimi sıktı. "Geliyoruz, Silas."

"Benimle şarkı söyle, Küçük Gül." Onunla yüzleştim. "Onu burada tuzağa düşür. Bunu şimdi bitireceğiz."

Calista'nın hayaleti Davorin'e baktı. "Hareket edemeyeceksin. Seninle işimiz bitene kadar kılıcını bile kaldıramayacaksın."

Boşluktan başka bir şeyin içinde kayboldu. Gözlerimi kapadım, beni geri çağıran kalbinin yanışını kucakladım, beni o her neredeyse oraya doğru çağırdı. Davorin hâlâ kol ve bacaklarındaki hayali acıya öfkeleniyordu.

"Uyan, savaş lordu. Kaderin seni bekliyor." Avucumu göğsüne vurdum. Ari'nin kendisini tutsak eden büyüden kurtulmak için savaşmak zorunda kaldığı bir fae uykusundan farklı olarak, bu basit bir uykudan başka bir şey değildi. İstedğim zaman sona ermesini talep edebilirdim.

Şimdi talep ettim.

Kafatasımda bir ağrı ve ciğerlerimde et ve kan kokusuyla uyandım. Davorin'in gözleri açılana kadar Gunnar'ın illüzyonları solmuştu. Kanlı bir bıçağı döndürdü, savaş lordu geri çekilip acı içinde haykırdığında yüzünde zalim bir sırıtış belirdi.

Davorin yüzünde bir dehşet şokuyla çıplak göğsüne, kollarına baktı. Soyulmuş ve kesilmişti.

"Görünüşe göre o deniz cadısı rünleri zihnin dinlenirken pek işe yaramıyor." Gunnar kıkırdadı. Ayaklarının dibinde, Davorin'i büyülerimizden, büyülerimizden ve öfkemizden koruyacak büyüler ve rünler işlenmiş kanlı et parçaları vardı. Onu öldürmek için yaratılmış bir kılıçtan koruyabilirlerdi.

"Ne kadar keseceğimi bilemedim. Güvende olmak için kemiğe kadar ulaşmaya çalıştım." Gunnar bıçağı ayaklarının altındaki toprağa fırlattı. Uç kısmı Davorin'in ayaklarının yakınına düştü. "Bu karım için."

Kan Davorin'in derisinden aşağı damlıyor, gücünü tüketiyordu. Yine de kılıcına uzandı.

Benimle şarkı söyle. Gözlerimi kapattım, göğsümden derin bir ses yuvarlandı. Calista'nın rüyamda talep ettiği sözler zihnimde tazeliğini koruyordu. Kalbimi bir sıcaklık sardı, sanki daha derinlerdeki bir parçam onun o an içinde bulunduğu kısır şarkının çekimini hissettiğini biliyordu

"Lanet olsun sana!" Davorin geriye doğru savruldu. Gunnar'ın bıçağına uzanmak için kullandığı bileği hastalıklı bir açıyla kırıldı ve çatladı. Alnında biriken ter, kafatasını yere zincirliyor, çenesini kapatıyor gibi görünen soluk bir altın parıltısıyla birleşti.

Yer titredi. Sarsıldı ve çatladı. Deniz fae'lerinden çığlıklar yükseldi.

Gunnar ve ben omuz omuza durduk. Davorin, Calista'nın sözlerinin işlevlerinin etrafına yerleştirdiği bağı karşı irkildi; altımızdaki kanlı toprak parçasının kaymasını ve deniz fae kampından kopmasını çaresizce izledi.

Harald'ın çadırı devrildi. Gunnar brandayı kenara itti. Kanatlar, ipler ve direkler ana kayadaki bir çatlağı yuvarlanana kadar direklere vurdum.

Deniz halkının bunu görmesini istedim. Her şeyi görmelerini istedim. "Silas!" Kamptaki yeni çatlakların arasından Calista bize doğru koştu.

Yabani örgüleri güneş ışığında yaldızlı zincirler gibiydi. Tüm yüzü güzel bir ışıkla tutuşmuş gibiydi. Belki de damarlarındaki güç patlamasını sadece ben görebiliyordum ama o çok ısıltılıydı.

Toz, toprak ve çakıl taşları arasında Calista boşluğa doğru koşmaya başladı. "Geliyorlar! Şarkı söyle ..." Genişleyen kırık bir toprak parçasının üzerinden atladığında bir çığlık attı. Calista tekrar bize doğru koşmaya başlamadan önce zorlukla nefes aldı. Bana çarptı, kollarını belime doladı, nefesleri ağırlaştı. "Benimle şarkı söyle, Silas."

Alnımı Calista'nınkine indirdim ve onu kollarımla sardım. Davorin öfkeleni, onu yerinde tutan rüya şarkısı yüzünden hareket edemiyordu.

"Kelimeler sende," diye fısıldadım. "Bunu şimdi bitiriyoruz."

Sesimin yavaş ve derin tonu onun basit kelimeleriyle karışırken Calista'nın uzun parmakları belime yapıştı. Bir güvenlik ve koruma şarkısı. Bir adalet şarkısı ve kaderin armağanlarının çağrısı.

Kader ışığının dört tahtı,
Kalkın ve savaşınızı talep
edin.
Her birinin bir yeri var, bilinsin.
Toprakları nefretten arındırın ve her tahta
sahip çıkın.

Bir başka şiddetli sarsıntı çadırdan geriye kalanların direklerini devirdiğinde Davorin'in başı yere çarptı. Mavi alevler parçalanmış kampın kenarları boyunca ilerliyordu. Davorin'i onlardan ayrı tutmak için çaldığımız toprak parçasını çevreledi.

Mesafeyi korumalarını sağladı ve savaş lordunu düşmanlarıyla yüzleşmek zorunda bıraktı.

Ateşi gören deniz halkı kaos içinde koşuşturmaya başladı.

Elise ve Valen duman ve alevlerin arasından çıktılar. Kraliçe bir kılıç tutuyor, kocası yere inerken onu koruyordu, kenara eskisinden daha yakındı. Kara gözleri önce deniz halkına, sonra da bize kilitlenmişti.

Şüphesiz Valen Ferus herkesi sonuna kadar yerinde hapsedmeye çalışacaktı. Yorucuydu ama kararlılığı yüzüne kazınmıştı.

Bütün hediyeler.

Elise sanki bunun onun öfkesi üzerinde yaratacağı etkiyi anlamış gibi, diğer elindeki bıçakla onun omzunu kavradı. Kader kararsızdı. Elise Ferus

Ölümlü, büyülü olmayan bir varlıktı ama basit dokunuşu Gece Halkı kralını her zaman bir öfke amplifikatörü gibi yakıp kavuruyordu.

Çatlaklar, vadiler ve sivri taş patlamaları kampı yuttu. Deniz fae'leri suyun kenarına doğru kaçıştılar. Bazıları Valen'in saldırısıyla mızraklandı. Diğerleri ağaçlara doğru kaçtı, toprak bükücüden kaçmak için çaresizce.

Bazıları dizlerinin üzerine çöktü, köklere ya da taşlara tutunarak tanrılara lanet okudu. Calista savaş lorduna, "Seçilmiş bir kraliçe," diye bağırdı. O da elini

parmaklarını toprağa sokuyor, lanet okuyor ve toprağın şiddetli değişiminden kaçmaya çalışıyorlardı. "Onların gücü bu topraklarda yaşıyor. Bizi güçlendiriyor, bize yakıt sağlıyor. Ve sen onları yenemedin!"

Davorin'in elindeki yüzük yeniden parladı. Kampın etrafını bir karanlık duvarı sardı. Savaşmaya hazırlanan, biraz cesaret gösterebileceklerini düşünen deniz halkından herhangi biri omurgasını kaybetti.

Kılıçlar düştü. Deniz fae'leri karanın dehşetinden kaçmak için mürekkepli gölgelerden uzaklaştı.

Bazıları başarılı oldu ve suya ulaştı. Dalgalar yükselip onları yutarak, vahşi gemilerini çağırdıkları derinliklere götürdü. Diğerleri gölgeler çemberinde kilitli kaldı ve her diyardan her savaşçı, hırsız ve Rave ile karşılaştı.

Kırık toprağın kenarında, eli Hafıza Hırsız ile kenetlenmiş olan Gece Yaratan dışarı çıktı.

"Adanmışlığın kraliçesi," diye kükredi Calista, elleri hâlâ belimde sıkıca kenetlenmişti.

Davorin, Mesmer'in öfkesine karşı durmaya çalışmadı. Onun gözlerine nefretle baktı.

"Beden ve zihin gücüne sahipler. Bizi korurlar, iyileştirirler, zulümden kurtulmanın nasıl bir şey olduğunu, bunun bizi nasıl daha bilge, daha akıllı ve biraz daha hilekâr yaptığını bilirler."

Ölümcül gölgeler, karanlığa yakalanan deniz halkından bazılarını çevreledi. Kase başını hafifçe eğerek bedenlerini parçaladı. Alver halkından gelen Rifter'lar daha fazlasını öldürdü. Hipnotikler zihinlerine işkence ederek, Malin'in parlak büyüsü kocasının karanlığıyla birleşene kadar onları sabit tuttu. Birden fazla fae onun büyüsünün dokunuşuyla sarsıldı.

Umarım nefes almayı unuturlar ve yavaşça boğulurlar.

"Ama benim favorim," diye bağırdı Calista, dudaklarında bir sırıtışla.

Kaderimiz şarkısının bantlarına karşı savaşıırken Davorin'in burnundan kan damlıyordu. Yorgun düşmüştü; derisindeki yaralar onu açıkça tüketiyordu.

"En sevdiğim kısım, kurnazlık yeteneğine sahip bir kraliçenin-" Küçümseyerek başını eğdi. "Senin gibi bir serseriye alt eder ve tanışabileceğin en onurlu aşıklerle sonunu getirir."

Calista ve ben ayrıldık.

Davorin sert bir nefes verdi, bağlarından kurtuldu ve sendeleyerek ayağa kalktı. Nefes nefese kaldı ve kan tükürdü.

Dizlerinin üzerinde iki büküm olmuş, gözleri karanlık bir nefretle yanıyordu. Parmağıyla Calista'yı işaret etti. "Kellen *benimdir*."

İlk adımında zemin tekrar değişti. Kayalık bir çıkıntı mavi alevlerin arasından uzanıyor, asma ve saz kaplı bir köprüye dönüşüyordu. Topraktan gelen bir çağrı, Valen'den değil, gücü krallığın ruhuyla konuşan bir kraliçeden.

Ari ve Saga, Tor'un alev nehrini geçip bizim ıssız toprak parçamıza çıktılar. Davorin'in göğsü kabardı. Gunnar'ın bıçağına uzandı ve Ari'nin yadigâr bıçağı çektiği anda elini kabzanın etrafına doladı.

"Bana neredeyse hiçbir şey bırakmadın," dedi Ari, Gunnar'a ters ters bakarak. Ateş saçan bakışlarını Davorin'e çevirdi. "O gün kıyıda başladığımız işi hiç bitiremedik. Bir dövüşü asla bitirememekten nefret ederim." Ari bıçağı avucunun içinde yuvarladı. "Gidelim mi?"

Davorin bıçağını kaldırdı ve Ari'nin vuruşunun gücü neredeyse bıçağı çatlattığında nefesi kesildi. Birkaç hamle, birkaç yumruk; savaş lordu Altın Kral'a karşı kendini korudu. Ama kan kaybı ve korumalarının eksikliği ona zarar veriyordu.

Ari kılıcının ucunu Davorin'in ortasına geçirdi. Karnında derin, iltihaplı bir yara açıldı. Davorin haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ari aralarındaki mesafeyi kapatırken dişlerine kan bulaştı. Altın Kral'ın hafif, şakacı yüzü sefil ve zalim bir şeye dönüştü. Kılıcını Davorin'in omzuna doğru savurdu.

Savaş lordu acıyla haykırdı ve kendi kılıcını tutmayı bıraktı.

"Kızımı tehdit ettin." Ari tekrar keserek Davorin'in kaburgalarına vurdu. "Tek bir hata."

Yaralar yanmış, kangren olmuştu; Davorin'in vücudunda kaldıkça enfeksiyon kapmışlardı. Titredi, ağzından kan tükürdü.

Ağız. Ari yavaşlamadı.

Davorin'in sırtının alt yarısında bir kesik açtı. "Karıma eziyet ettin."

Davorin'in kalçasına bir bıçak saplandı. Savaş lordu sarsıldı ve nefesi kesildi, daha fazla hava çekmeye çalıştı.

Ari bıçağı Davorin'in vücuduna saplanmış halde bıraktı, Davorin'in saçlarını kavradı ve başını geriye doğru çekti. "Ona eziyet etmek, ona dokunmak, ona *zarar vermek*," diye hırladı Ari Davorin'in kulağının dibinde. "Bu senin en büyük hatandı."

Ari gerekenden daha büyük bir güçle Davorin'in başını tutmayı bıraktı. Kılıcı sırtından çekip aldı.

Davorin küfretti ve haykırdı. Ari kanlı ucu toprağın üzerinde sürükledi ve karısının yanında durakladı.

Onu çabucak öptü, sonra bıçağı ona uzattı. "O senin, tatlı tehdit. Nasıl uygun görürsen. Onun sonu her zaman sana ait oldu."

Saga yadigâr kılıcın kabzasını kavradı. Büyüsü Ari'ye yaptığı gibi iltihap yapmazdı ama yeterince iyi öldürürdü.

Davorin başını kaldırdı. Saga'nın bakışlarını tuttu, hatta alay etmeye çalıştı. O kadar kanın arasından bunu anlamak zordu.

"Senin için hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Saga. "Sen her şeye sahip olabilecekken her şeyi yok eden zavallı bir yaratıksın. Nefretle dolu haçlı seferinde ne korkunç bir hayat yaşadın. Asla kazanamayacağın bir haçlı seferi. Çünkü bizim vahşetimiz seninkinden bile daha büyüktü. Kalplerimizin en karanlık parçalarına kadar indi. Sevdiklerimiz için yanıyor."

"Ah." Davorin öksürdü. "Ama seni çok sevdim, küçük kuzgun."

Saga onun yemini yutmadı. Kocasıyla aynı gaddarlıkla sırıttı. "Tamamen hayal kırıklığı yarattın. Beni her yönden tatmin eden tek erkek Ari. Her açıdan senden daha iyi." Saga daha yakına eğildi. "Her zaman öyle olacak ve sana yemin ederim, adın bir daha asla dudaklarımın arasından geçmeyecek."

Davorin'in gözleri karardı. Daha sert sözler söylemek için ağzını açtı ama Saga bıçağın ucunu boğazının ortasına saplayınca nefesi kesildi.

Sanki kızın bunu gerçekten yapmayacağını düşünmüş gibi yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Cehennemde yan," diye fısıldadı, bıçağı adamın boynunda biraz daha döndürerek. Dudaklarının üzerinde bir kan kabarcığı patladı. Saga bir homurtuyla kılıcı çekip çıkardı.

Davorin'in bedeni yarım nefes kadar yalpaladı, sonra yüzüstü yere düştü.
Kımıldamadan. Kanlar içinde.
Öldü.

Bölüm 43

Hikaye Anlatıcısı

GERÇEK GİBİ GÖRÜNÜYORDU.

Kanı görebiliyordum, havadaki çöpün kokusunu alabiliyordum. Vücudu yer değiştirmiyordu. Toprağa kazılmış karanlık bir büyü yoktu. Oradaydı, kımıldamıyordu, kanlıydı ve gitmişti. Yine de zihnim bunu kabul etmek istemedi.

Ta ki Saga'nın solukları beni kendi sersemliğimden çekip çıkarana kadar.

Bıçağı bıraktı ve tökezleyerek Ari'nin kollarına düştü. Ari ona sarıldı, boynunun kenarını öptü ve saçlarını kavradı.

"O ... o gitti. O gitti." Kelimeleri kocasının göğsüne doğru solumaya devam etti.

"Dehşet vericiydin," diye fısıldadı. "Çok güzel korkutucuydun." Ari onu öptü. Elleri yüzündeydi. "Yakında seninle yalnız kalmalıyım, çok güzel bir manzaraydı."

Saga ıslak, kırık bir kahkaha attı. Omuzları çöktü ve tekrar ona sarıldı, neredeyse küçülüyordu, sanki sayısız dönüş, yüzyılların acısı üzerine çöküyormuş gibi.

Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım çoğumuz aynı şeyi hissettik.

Silas'a doğru eğildim. O da sessizce bedenime sarıldı. Tor ateşi geri çekerken Elise ve Valen bile el ele tutuşmuş, ikisi de boşluğun karşısında diz çökmüşlerdi. Yorgun, belki de bir sonraki adımda ne yapacaklarını şaşırmışlardı.

Kase ve Malin, garip bir şekilde, en neşeli olanlardı. Birbirlerine karşı güldüler. Güldüler ve yeni bir şafağa sıkıca tutundular. Yeni bir varoluşa.

Söylediğimiz şarkı hiçliğe sürüklenirken, Davorin'i bu küçük kırık toprak parçasına bağlamak için kullanılan parlayan seidr halkası soldu. Gölgeler geri çekildi.

Deniz fae kampı harabeye dönmüştü. Çadırlar devrilmişti. Fae'ler hâlâ gelgitlerden kaçıyordu. Dalgaların altından korkunç gemiler belirdi,

Chasm bariyerine çok yakın ve uzak olsalardı onları asla yakalayamazdık. Onların garip gemilerinin hızıyla değil.

Rave'in ve diğer savaşçılarımızın kılıçları altında kalanlar, parçalanmış toprağa ve katledilmiş savaş lorduna dehşetle baktılar.

Sırıttım, her şeyi anladım.

Kaderin hediyeleri. Birlikte, Silas ve benim safça yarattığımız bu çarpık yollar, babamın, annemin, halkımızın bir zamanlar savaşmak için tüm hayatlarını verdikleri savaşı sona erdirmek için sonunda birleşti.

Ömür boyu süren bu mücadelenin sonunda zafer bizim oldu.

Adadaki savaşta olduğu gibi, savaştan sonraki temizlik ve organizasyon da neredeyse savaş kadar yorucuydu.

Ölü deniz fae'lerini toplamak ve kemiklerini denize geri götürmek tüm gün ve gece boyunca sürdü. Ölenlerimiz için cenaze ateşleri yakıldı. Aslında çok fazlaydı ama ölenleri onurlandırmak için bir nefes aldık. Onların arasında yürümek, onları hatırlamak ve tanrıların büyük salonunda onlara şarkı söylemek için.

Savaşın en keyifli kısmı geride kalanlarla yeniden bir araya gelmekti.

Livia Ferus kapıdan ilk çıkan oldu ve küçük kraliyet ailesini korumakla görevli kan fae gözcülerinden birkaçına neredeyse çelme takıyordu. Hıçkırığa ağlıyor ve koşuyordu; kollarını Elise'in boynuna dolayana kadar da hiç durmadı. Valen yaklaştığında, hâlâ kül ve ter içindeydi, onun da boynunu sıkmak için kolunu açtı.

Alexi, Tor ve Sol'u bir savaşçının karşılayacağını düşündüğü gibi karşıladı, ilk başta mert ve kararlıydı ama üç nefes içinde çocuk çöktü ve Tor sıksa bedenini kucaklayıp saraya taşıyana kadar ağladı.

Jonas ve Sander gördükleri her şey hakkında sohbet etmeye başlamışlardı ki Kase ve Malin ellerinden tutarak onları salona geri götürdüler.

Jonas, "Burada hayaletler var, Binbaşı. Tanrılara yemin ederim," dedi. "Oh, ve bir sürü gölge gördüm. Sander'ın ödünü kopardılar."

"Yapmadım." Sander kardeşini itti. "Başından beri benimle yatman gerektiğini söyleyen sendin."

Jonas geri itti. "Kafasını sen mi kestin, Daj?"

"Hayır," dedi Kase, çocuğun başına bir öpücük kondurarak. Belki başkalarına karşı sevecen bir adam değildi ama Gece Kuşu ailesinin yanında bambaşka biri oluyordu. "Onu kesen kişi Saga'ydı."

Jonas inledi. "Mira bu konuda böbürlenmeyi asla bırakmayacak o zaman."

Kıkırdadım ve Mira'nın Davorin'in hayatına son verenin annesi olmasını pek de umursamadığını gördüm. O daha çok anne ve babasının kollarının onu sarıp sarmalamasını önemsiyordu.

Yaralıların sarılmasına yardım ederken Silas yanımdan ayrılmadı. Niklas'ın iksirlerini dağıtmasına yardım ettik.

Elise'in çılgılığı bakışlarımızı koridorun diğer tarafına çekti. Elise, Herja ve dürüst olmak gerekirse Gece Halkı klanının çoğu, Lilianna içeri girdiğinde kapılara doğru koştu, biraz solgundu ama sırtıyordu ve artık ailesinin boğazını parçalamaya çalışmıyordu.

Herja'nın en küçük kızı Lilianna'nın beline sarıldı. Livia büyükannesinin koluna sarıldı, Alek de diğerini tuttu. Kucaklaşmalar arasında Lilianna bakışlarımı buldu. Ailesi onu bıraktığında, neredeyse temkinli bir şekilde yaklaştı.

"Arvad. . ." Boğazını temizledi. "Bana gerçeği söyledi."

Usluca gülümsedim. Her an kafamda netleşiyordu. Mektuplarımız. Etkileşimlerimiz. Buz Kral Eli'ye karşı planımız. Onu kızıl bir gece konusunda uyaran bendim çünkü Fısıltı'm beni kanlı ay konusunda uyarmıştı.

Ona öfke uykusundan, savaşçılarını saklamanın yolundan bahseden bendim çünkü kalbimin derinliklerinde, zihnimdeki fısıltılardan başka bir ordunun da aynı şekilde saklandığını biliyordum.

"Garip, değil mi?" Söyleyebileceğimin en iyisi buydu. Söylenecek ne vardı ki? Pek çok açıdan inanılmazdı ama doğrudu.

Gülümsedi. "Hayır, düşündükçe daha da mantıklı geliyor. Sen her zaman güçlüydün. Greta da öyle. Bizi -herkesi- hayatımızın en zorlu sınavlarından geçirdin. Savaş üstüne savaş, bize kaçma yolları, hayatta kalma yolları verdin. Sen gerçekten bir kurnazlık kraliçesisin. Daha uygun bir unvan isteyemezdim." Yanaklarımdan birini avuçladı. "Ne de daha gerçek bir dost."

Lilianna beni sımsıkı kucakladı ve ona sarılırken bir damla gözyaşı akıttım, tıpkı onu onca zaman önce uykuya göndermeden önce yaptığım gibi.

Ay en yüksek noktasına tünediğinde inci gibi beyazdı. Soğuk, mavi ışık gecelerimizin kanlı tonunun yerini aldı.

Başımı eğdim ve içine çektim.

Davorin'in kafası Hus Rose'un salonunda çivilenmişti. Küçüklerden bazıları böyle bir manzara karşısında büzüştü. Korkmayanlar ise bekleniyordu. Aleksi ve Jonas bir saatin büyük bir kısmını piç kurusuna küfürler savurarak ve sanki oradaymış gibi görünmez savaşlar vererek geçirdiler.

Gece yarısından sonra büyük salonun kapıları açıldığında bir sessizlik çöktü.

Stieg, Frey ve Raum kir pas içinde iki çocukla döndüler. "Tanrılar," diye fısıldadım, Silas'ın avucuna yapışarak. "Bu deniz kralı." "Yanındaki kuzeni. Suya ittiğim çocuk."

Erik Bloodsinger koridora baktı. Davorin'in başını gördü. Genç deniz fae'sini izlemiyor olsaydım, çocuğun gözlerindeki korku titreşimini kaçırabilirdim.

"Deniz halkından geriye kalanları buldum," dedi Raum, kuzeninin elini çekiştirerek.

Kol.

"Geriye bir tek onlar mı kaldı?" Kase gözlerini kıstı. "Nerede bu Dinlenmek mi?"

"Ölü ya da çoktan uçurumdan geçmiş."

Alay ettim. "Krallarını terk ettiler. Çocukları düşmanlarına terk ettiler."

Stieg Ever King'e sempati dolu bir bakış attı. Erik bunu hemen görmezden geldi.

Valen masadaki sandalyelerden birinden kalktı. "Düşmanlarla mı yemek yiyecekler? Aç olduklarına eminim."

Stieg rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bana sayısız kez Ever King'in biramızı ve yemeğimizi kesinlikle zehirleyeceği söylendi. Bana bunun geldiğini görmeyeceğimizi garanti etti."

Valen'in çenesi titredi. Tor'u kurtaran bir çocuğu cezalandırmak istemediği açıktı ama düşünülmesi gereken birden fazla hayat vardı. "O zaman yeraltı mezarlarında daha rahat edecekler. Anlaştık mı?"

Tereddütle de olsa, çok geçmeden hepimiz kabul ettik. Deniz fae çocukları koridora doğru götürülürken göğsümde bir sıkıntı hissettim. Yanlış, neredeyse zalimce hissettiriyordu ama ne yapabilirdik ki? Bloodsinger hızlıydı, nefret doluydu ve fırsat verilirse tüm sarayı nasıl zehirleyeceğini biliyordu.

O içeri götürülürken, genç kraliyet mensupları aval aval bakmak için durdular, kendilerine ebeveynlerinden daha çok benzeyen bir krala bir göz atmak için.

Livia babasının etrafında eğilmiş, çocuğu izliyordu. Prensesin bakışlarından daha merak uyandıran şey ise Bloodsinger'ın omzunun üzerinden bakmasıydı. Başka birinin gözlerini üzerinde hissettiğinden mi yoksa başka bir şeyden mi bilinmez, Gece Halkı prensesini çabucak buldu.

Livia bakışlarını tekrar masaya çevirdi, yanakları utançtan kızarmıştı. Erik gözlerini kıstı, neredeyse kafası karışmıştı, sonra da gözden kayboldu.

"Hiç yoruldu mu?" Silas sordu ve elime bir öpücük kondurdu.

Başımı omzuna yasladım. "Evet, sanırım günlerce yıkanmak ve uyumak istiyorum. Umarım sen de aynı şeyi hissediyorsundur."

"Neden umut ediyorsun?"

Elini çekiştirerek durakladım ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. "Çünkü yıkanmak için giysi gerekmiyor ve uyumak için de bedeninin bana yakın olması gerekiyor. Umarım bu planı kabul edersin."

Dudaklarındaki sinsî bir kıvrım yüzündeki yara izini kaldırdı. "Her zaman, Küçük Gül."

Bölüm 44

Hayalet

VALEN VE STIEG omzumun iki yanında tempo tuttular.

Valen bir parça tiksintiyle, "Bütün gemiler gitti," dedi. "Omurgasız aptallar gibi çekip gittiler."

Ben de aynı şeyi hissettim ama tekrarlamaya gerek görmedim. Spiral basamaklar bizi yeraltı mezarlarına götürdü. Son hücre kapısı bir Rave savaşçısı tarafından korunuyordu. Bizi görünce çenesini eğdi ve kenara çekildi.

"Bu konuda emin misin?" diye sordum.

"Hayır." Valen kıpırdandı. "Ama denemem gerektiği söylendi." Stieg sırtıttı. "Elise ikna edici biri."

"Evet, öyle."

Kapıyı omzumla iterek açtım. Gün ışığı hücreyi aydınlatıyordu ama yine de bir hapishaneydi. Cimri bir kürk hasır, atıklar için bir kova ve su için bir kova daha. Yarıları çoktan bitmişti. Hata yok, çocuk suda dilini ıslatmaktan çok tenini ıslatıyordu.

Köşede, Bloodsinger bize dik dik bakıyordu. Bileklerinde zincirler vardı, çıplak ayakları kirli ve yara bere içindeydi. Yanındaki taş zeminde rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası vardı. Çocuk onu hemen bacağının altına sıkıştırdı.

Valen iç geçirdi ve öne doğru bir adım attı. "Kral."

Çocuk hiçbir şey söylemedi.

"Barış görüşmeleri için geldik. Ne de olsa krallar böyle yapar." Çocuktan yine ses çıkmadı.

"Halkınız gitti. Uçurum'dan geri döndüler ama sen şaşırılmış görünmüyorsun."

Erik'in dudağı kıvrıldı. Saçları dağınık ve kirliydi ve sanki uçları oradaki deriyi tahriş ediyormuş gibi ensesini kaşıyıp duruyordu. Bu durum

Vücutundaki yara izlerinin sayısı göz önüne alındığında, muhtemelen derisi onu ağırlaştırıyordu, hatta denizden bu kadar uzakta daha da ağırlaştırıyordu.

"Amcanızın öldürüldüğünü duydum."

Elbette Harald'ın gittiğini biliyorduk; buna tanık olduk ama bu, genç kralın kayıtsızlığını ya da korkusunu ölçmenin bir yoluydu.

Erik'in ağzı irkildi. Duvara gömülü kemikleri incelemek için döndü. "Ne yazık."

Stieg'e baktım. Çocuk Harald'ın ani ölümünden pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Valen, "Ever Krallığı'ndaki son otorite siz olduğunuz için, buraya her diyardan resmi bir teklifle geldim - halklarımız arasında barış çağrısı," dedi.

"Hayır."

"Hiç düşünmedin mi? Hiç düşünmediniz mi?" Valen başını salladı. "Evlat, Kral Thorvald'ı ben öldürdüm, bunu ikimiz de biliyoruz ama onun ölümü sebepsiz değildi. Bu intikamı durdur ve halkımızın yeniden barış içinde yaşamasına izin ver. Bende Sonsuzluk Tılsımı var, bana o krallık üzerinde biraz güç verdiğini biliyorum. Gerekirse bu toprakları Deniz Fae'lerinden koruyacağım. Eğer tehditlerinizin içinde debelenmeyi seçerseniz, Uçurum'un sonsuza dek korunmasını sağlayacağım."

Erik birkaç nefes için durakladı, sonra dirseklerini bükülmüş dizlerinin üzerine dayadı. "Söyle bana, toprak bükücü." Sesi sert ve kavrulmuş otlar gibi kuruydu. "Babanı katleden adamla barış yapar mısın?"

"Babamı katletmeye çalışan adam, neredeyse tüm ailemi katleden adam," dedi Valen, "ondan nefret ettim. Onun soyundan gelen herkesten intikam almak istedim. Öfkenizi anlamadığımı düşünüyorsanız, çok yanılıyorsunuz."

"O zaman neden konuşuyoruz?"

"Benim için nasıl bittiğini bilmek ister misin?" "Hayır."

"Eh, zincirlisin, bu yüzden duymak istesen de istemesen de sana söyleyeceğim." Valen çömeldi ve Ebedi Kral'ın bakışlarını üzerinde tuttu. "Düşmanımın soyundan gelen biriyle yemin ettim. Kraliçem, geçirdiğim onca dönem boyunca yaptığım en iyi seçimdi."

Erik homurdandı. "Ever'ın kraliçesi diye bir şey yok. Bana sunacak hiçbir şeyin yok. Nefesini boşa harcama, toprak bükücü, senin masallarınla ilgilenmiyorum."

Valen başını salladı ve ayağa kalktı. "Birkaç gündür babanın bu tılsımı hakkında bulabildiğimiz her türlü bilgiyi okuyarak zaman geçirdim. Bunun büyük olasılıkla bir deniz cadısının gücü olduğuna karar verdik, doğru mu?"

"Güçlü deniz cadıları," diye tersledi Erik.

"Eğer öyleyse, o zaman bu huysuz bir yetenek," dedi Valen. "Oldukça affedici olmayan bir büyü türü. Bir zamanlar ait olduğu kişiden kaybolmayı sevmez."

"Cadılar çok kibirli," diye mırıldandı çocuk ve yüzünü başka yöne çevirişine bakılırsa konuşmak istediğinden emin değildim.

"O tılsımın gücünün sana cevap vereceğinden nasıl bu kadar eminsin, Erik Bloodsinger?" Valen sordu. "On tur boyunca gözetimimiz altındaydı ve şimdi süresiz olarak burada kalacak."

"Seni çağırıyor," dedi Erik, ama ses tonunda bir parça endişe vardı, sanki emin olmayabilirmiş gibi.

"Seni çağırıyor mu?" Valen çocuğu inceledi ama genç kral onun bakışlarına sadece ters bir bakışla karşılık verdi. Valen kollarını açtı. "Haklısın, içindeki güç beni çağırıyor. İnce, altın bir diskten başka bir şey değil. Krallığınız üzerinde hiçbir güç hissetmiyorum. Tek üzüntüm aramızda kan dökülmüş olması. Unvanını istemiyorum, Ebedi Kral. Dünyalarımız arasında barış için genç bir kraliyete rehberlik etmek istiyorum. Başka bir şey istemiyorum. Koşul yok."

Erik öne eğildi, gözleri yanıyordu. "O zaman Ever'in yöntemlerini bilmiyorsun. Bir Ebedi Kral'ın ölümü gerçekleşmez. Bu krallığa karşı işlenmiş bir suçtur, asla unutmayacağım ve görmezden gelmeyeceğim."

İntikam, nefret, sanki gaddarlık çocuğun kanına işlenmiş gibiydi. Ever Folk ölen bir kralın intikamını almak için ayaklanmıştı. Şüphesiz onların dünyası tamamen kan ve savaş yoluyla yanlışları düzeltmek üzerine kuruluydu.

Valen'in omuzları hafifçe çöktü. "O halde burada kalıyorsunuz Kral Erik. Biz sizinle ne yapacağımızı öğrenene kadar."

Çocuk sanki hiç rahatsız olmamış gibi duvara döndü. Boynundaki, omuzlarındaki gerginlik, bir ayağının vuruş şekli gerçeği ele veriyordu. Genç kral korkmuştu ve bunu kimsenin bilmesini istemiyordu.

Hücreyi önce Valen terk etti, ben de hemen arkasından. Çocuğun hırıltılı sesi sessizliği bozduğunda kapı aralığında durakladım.

"Savaşçı mı?"

Stieg durdu. "Erik?"

"Diğer çocuğu sen mi öldürdün?"

"Harald'ın oğlunu mu? Senin *kuzenin*."

"Sadece ... onu öldürdün mü?" Erik tersledi. Arkasını dönmedi.

Stieg yumuşak bir sesle, "Hayır, Erik," diye cevap verdi. "Biz senin düşündüğün gibi canavarlar değiliz."

Çocuk cevap vermeyince Stieg beni koridora kadar takip etti. Kapının gıcirtısı arkamızdan çarptı ve Rave tekrar öne çıktı. Merdivenleri tırmanmaya başladığımızda Stieg, "Çocuk kaybolmuş," dedi. "Babasının intikamını alarak doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor. Bu çok doğal. Hepimiz aynı şeyi yapardık ama Thorvald bir canavardı. Sen orada değildin ama Ivar ve Britta'ya verdiği zararı gördüğünde Erik'i kılıcının üzerine atmaya hazır görünüyordu. neden oldu."

Valen merdivenlerin kıvrımından geri döndü. "İkiniz de hücredeki parşömeni gördünüz mü?"

"Fark ettim," diye itiraf ettim.

"Birisi onunla konuşuyor. Mesajları iletiyorlar." "Sence gizli deniz fae'leri mi var?" Stieg sordu.

"Muhtemelen. Kase iki çocuk dışında hiçbir şey, hiçbir korku, hiçbir endişe belirtisi hissetmedi. Raum aradı ama bir şey bulamadı." Valen'in kara gözleri kısıldı. "Belki de başka biri onun güvenini kazanmaya çalışıyordur."

"Valen," diye kıkırdadı Stieg. "Sanki zaten biliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Kimi düşünüyorsun?"

"Bu gece nöbette olacağım," dedi cevap vermeden. "Kendim görmek istiyorum."

Kalenin etrafında tur atmak için benim gecemdi. Valen hâlâ orada olmakta ısrar ediyordu. Tartışmayacaktım. Calista orada olacaktı. Diğer herkes katılabilirdi. Gözlerim onun üzerinde olacağı için onları fark etmeyeceğimden emindim.

Elise esnedi ve başını kocasının omzuna yasladı. "Görünüşe göre nöbet tutmak için uygun değilim. Bana neden burada olduğumuzu söyle. Bunun yetenekli savaşçıların işi olduğunu sanıyordum."

Valen sırttı. "Macerasız bir kraliçeye mi dönüşüyorsun, aşkım?"

Elise onun yan tarafını çimdikledi. "Sözlerine dikkat et Valen Ferus. Sen rahat şatona kapanmaktan memnunken ben sürekli seyahat etmek istiyorum."

Gece Halkı kralını o parçada anlayabilirim. Calista ve benim hayatımızda bir kez olsun rahatsız edilmeyeceğimiz ve tehdit edilmeyeceğimiz anlamına geliyorsa, bir tur daha saklanmaktan memnun olurdum.

Calista elimi çekti. "Sanırım biri şuradaki çimenlerin arasında sinsice ilerliyor. Nasıl hareket ettiğine baksana."

Doğrusu, hücrelerin bulunduğu kuleye giden uzun yılan otlarında tuhaf bir salınım vardı. Valen bir dizinin üzerine eğilmiş, davetsiz misafirin kule duvarlarının kayalık kenarlarında ortaya çıkana kadar kuleye doğru ilerleyişini izliyordu.

"Lanet olsun. Bunu biliyordum." Valen bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bazı sembollerinin üzerine koyduğu o küçük girdabı tanıdım."

Calista gülmemek için alt dudağını ısırды, diye düşündüm. Şimdi kralı kızdırmanın sırası değildi.

"Bu-" Elise gözlerini kıstı. "Kanayan tanrılar, Livia ne yapıyor? Onu yakalamalıyız."

"Bekle," dedi Calista. "İzliyoruz. Ona zarar veremez. Bakalım neyin peşinde?"

Ona kaçamak bir bakış attım. Benim olduğu kadar onun da bu oyunu izlemek için nedenleri vardı.

Valen kaşlarını çatı. Elise hâlâ şaşkın görünüyordu. Birlikte, fırfırlı geceliğinin üzerine koyu renk bir kürk geçirmiş kızlarının Erik Bloodsinger'in hücresinin parmaklıklarına dokunup yaklaşmasını izlediler. Genç kralı hiç görmedim ama belli ki onunla konuşuyordu. Bir süre sonra küçük deri çantasını karıştırdı ve bir kitap çıkardı.

"Ona kitap mı *okuyor*?" Valen'in kafası öncekinden daha karışık görünüyordu.

Elise bir elini kalbine bastırarak gülümsedi. "O kız bu acımasız dünya için fazla iyi. Onunla arkadaş oluyor Valen."

"Neden?"

Elise dudaklarını üfledi. "Thorvald'ın hikâyesini biliyor ve muhtemelen o çocuğun en çok kimden nefret ettiğini de biliyor. Bunun Livia'nın başka bir savaşın daj'ını ondan alamayacağından emin olma yolu olduğunu biliyorsun. Bu yüzden iyi uyuyamıyor olmalı."

Valen'in çenesi gerildi ama bize hızlıca bir bakış attı. "Livie korkunç kâbuslar görüyor."

Calista, "Küçükler savaşı hiç bilmiyorlardı," dedi. "Bütün bu çile korkutucuydu. Hiçbir deniz fae'sinin çocukla konuşmak için gizlice içeri girmediğinden emin misin?"

"Hayır, tatmin olmadım," dedi Valen. "Şimdi, boğazımı kesmek isteyen bir çocukla arkadaş olmaya çalışan yufka yürekli bir kızım var. Eğer sözlerini değiştirmezse, çok yakında ondan bir şey daha kopacak."

Valen'in cevapları vardı. Bize veda etmeyi teklif etti ve Gece Halkı prensesi dönene kadar ona göz kulak olacağımıza dair söz aldıktan sonra Elise'in elini tuttu.

"Evet," dedim kollarımı Calista'nın beline dolayarak. Boynunun kırımına bir öpücük kondurdum. "Ona söyleyecek misin?"

Kadın homurdandı. "Yani ona, sevgili kızı ile düşman bir krallıktan gelen bir oğlan arasında kanayan bir kalp şarkısının büyüdüğünü mü söyleyeceğim? Hayır. Sanırım o yolun nasıl açılması gerekiyorsa öyle açılmasına izin vereceğim. Kadere karışmaktan bıktım artık."

Kıkırdadım, iki ufaklık birbirine yakın olduğu sürece ikimizin arasında yanan bir şarkının sıcaklığını kucakladım.

Calista'nın doğru bir fikri vardı. Kaderin cilvesi hayatlarımıza yeterince zarar vermişti. Kendi adıma, Norn'ların masallarından ve hilelerinden olabildiğince uzakta yaşamayı planlıyordum.

Hayatım boyunca ilk kez, gülüm yanımdayken huzur içinde yaşamayı planladım.

Sonsöz

BATI KRALLIĞI: HİKAYE ANLATICISI

Anlaşılan Silas ve benim taç giymemiz gerekiyordu.

Gorm, o mantıklı aptal, hepimiz pes edene kadar ısrar eden kişiydi. Kan fae'si yumuşak konuşurdu ama acımasızdı. Bu gerçek bir armağandı, hiç kimsenin yapılması gerekenler konusundaki ısrarının altında eğilmeden yönetemeyeceği bir güçtü, çünkü sadece yapılması gereken buydu.

Saga'nın Güney diyarlarındaki yeni Borough'dan getirdiği saten elbisenin yakasını çekiştirdim. Saçlarım uzun zamandır ilk kez kaba örgülerinden kurtulmuştu ve sonunda yumuşayıp Gorm'un yıllar önce benim için yaptığı gümüş halkayı takmayı kabul ettim.

Silas yatak odasının karşısındaydı ve kanayan bir tahtta oturmaktansa bütün gün ona bakmayı tercih edebilirdim.

Temiz, koyu mavi bir tunik ve koyu renk bir pantolon. Kollarının kenarlarına gümüş rünler dikilmişti ve saçları kanayan bir savaşçı gibi başının ortasından aşağıya doğru örülmüştü. Hiç kuşkusuz, en sevdiğim görüntüydü.

Hus Rose'un tarafsız bir kale olmasına hemen karar verildi. Krallıkların bir araya geldiği bir toplantı olacaktı. Burada halkımız, topraklarımız için savaşıyorduk, bu yüzden burada her turda, belki de her iki turda bir tek bir toprak olarak toplanacaktık. Silas'a kalsa her beş seferde bir toplanırdık.

Orta tepelerde Silas ve ben yerimizi alacaktık. Şimdiden kendimize ait bir uzun ev için planlar yapılmış ve tasarlanmıştı. Ari'nin bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı, kraliyet ailemizin zaman zaman uğramaya karar verdiği zamanlar için bolca oda olmasında ısrar ediyordu.

Silas gümüş bir bandı orta parmağının etrafında bir, iki kez döndürdü. Kıkırdadım ve avucunu tuttum. "Huzursuz musun?"

"Her zaman."

"Gerçekten kral olarak yer almak hakkında mı, yoksa başka bir şey mi?"

"Halkın bana ne dediği pek umurumda değil. Zaten bütün konuşmayı sana bırakacağım." Sırıttı ama yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı. "Raven Row'dan hiç ayrılmadım. En azından yüzyıllardır. Yakında burada olmayacağımızı düşünmek çok garip."

Ellerini ellerimin arasına aldım. "İstersen burada kalabiliriz."

"Hayır." Beni çabucak öptü. "Hayır, gitmek istiyorum. Buradayken birçok açıdan tutsağım, Küçük Gül. Yine de rahatsız edici ve bu konuda kendimi gülünç hissediyorum."

Çenesinin keskin çizgisini okşadım. "Saçma değil."

"Biraz." Silas bıçağı kemerine sabitlemeyi bitirdi. "Kelimenin tam anlamıyla bir dünyalar savaşından sağ çıktık ve beni korkutan şey yeni bir mesken."

"Şey, bu şekilde ifade ettiğinizde."

Küçükken hep yaptığı gibi saçımın ucundan çekiştirdi ve büyük salona doğru önünden yürümem için beni yönlendirdi.

Salon gerçekten de görülmeye değerdi. En uca yükseltilmiş bir kürsü yerleştirilmişti. Kenarlarını çiçekler ve sarmaşıklar süslüyordu. Platformun üzerinde sekiz kanlı taht vardı. Şimdilik basitti ama Gorm, kaledeki tüm kraliyet evlerinin yakında düzgün tahtlarla donatılacağını garanti etti.

Kıçımızı nereye koyduğumuzun hiçbirimizin umurunda olduğunu sanmıyordum.

Asillerim çoktan yerlerine oturmuşlardı. Elise ve Valen gümüş ve ay kanından yapılmış çemberler takmışlardı. Parmaklarını birbirine bağlamışlardı ve başlarını birbirine yakın tutarak sırtarak fısıldaşıyorlardı.

Lanetli Kral'ım ve İyi Kalpli'min ne hakkında kıs kıs güldüklerini asla bilemedim, ama bir kez daha rahat olduklarını ve birlikte güldüklerini bilmek ruhumu aydınlattı.

Kase, bir fae ya da savaşçı daha çenesini saygıyla eğerse kaçmaya hazır görünüyordu. Aslında o, siyah tacını takmamanın bir yolunu bulmayı başarmıştı. Kapıda belirliğimizde Malin gülümsedi, elbisesi sıvı gümüş gibiydi. Ben de gülümsedim. İşte o an buydu -şimdi hatırlayabiliyordum- ama bunun, onca zaman önce ölmekte olan anı kraliçesine gösterdiğim an olduğunu biliyordum.

Birleşik tahtların ortasında kralının yanında oturan gerçek bir kader kraliçesi.

Ari ve Saga kuzgun kanatlarının koyu renk halkalarını takmışlardı. Saga beni görür görmez el salladı ama Ari'nin dikkati kızıyla meşguldü. Mira babasının kucağında oturmaktan memnun görünüyordu, illüzyon sihirleriyle oyunlar oynuyor, Ari'nin avucunda çakıl taşları belirip kaybolmasını sağlayarak birbirlerini alt etmeye çalışırken gülüyorlardı.

Halk ayağa kalktıkça salondaki koltuklar kayıyordu. Sol ve Tor ön tarafa yakın duruyordu. Güneş Prensım sırtarak ikimize bakmaya çalıştı. Lilianna ve Arvad yanlarında el ele duruyordu.

Ben onların hikaye anlatıcısıyım. Bir zamanlar onlara rehberlik eden bendim, ama yol boyunca bir yerlerde yer değiştirdik. Onlar bana rehberlik ettiler, öğretiler.

Beni sevdiler. Bu aptallar gerçeği keşfetmeden önce beni zaten ailelerinin içine srklemişlerdi, ama şimdi daha da fazla, bana kendilerininmişim gibi davranıyorlardı.

Kan bağı olan aileleri gibi.

Etta'dan Gorm ve Yaşlı Klok önümüze ıktılar.

"Kaderin kral ve kraliçesine," dedi Gorm başını eğerek.

"Kral ve kraliçeye," dedi Yaşlı Klok. "Hepimizi birleştiren kurnaz kraliçeye."

İki adam alnımızı keçi kanıyla işaretledi. Sonra da diğerlerinin arasında yerimizi almamız için bizi bıraktılar. Silas elime yapıştı. Maskesini çıkarmıştı ve yara izlerinin halkımızı ne kadar az rahatsız ettiğini bilse bile, incelenmekten nefret ediyordu; muhtemelen Nightrender'dan daha kötü.

Ben de aynı şekilde ona sarıldım. Nabzım hızlandı. Bunca zaman sonra nihayet burada olduğumuzu hayal etmek zordu. Bu, babamın, annemin, Rave kardeşimin, topraklarımızın ulaşması için hayatlarını feda ettikleri sondu.

Silas kürsüye çıkarken elimi tuttu, lanet cppeyle boğuşuyordum. Pantolonu tercih ederdim ama kanayan bir gün için idare edebilirdim sanırım.

Benimle birlikte kürsüye çıktığında tekrar elimi tuttu ve Gorm'un şafaktan önce söylediği gibi, ortadaki tahtlara tek bir kişi olarak oturduk.

"Krallara ve kraliçelere!" Gorm tekrar bağırdı, sonra tek dizinin üzerine çöktü.

"Krallara ve kraliçelere!" Halk gürledi, her diyar, her krallık dizlerinin üzerine çöktü (Niklas ve Junie hariç, ama bunun Kase'nin derin kaşlarını atmak için olduğunu düşündüm).

Yan tarafıma baktım, asilzadelerimin yüzlerini inceledim. Ağlamayı reddettim ama içim acıyordu.

Halkım. Ailem. Benim için savaştılar. Beni kurtardılar. Benim onları kurtardığımdan çok daha fazlasını.

Sırtarak Silas'la yüzleştim. Asillerimi cesur seçimleri ve şiddetle sevmek için her zaman seveceğim. Onlar olmasaydı, *onu* asla bulamazdım.

Bunu ziyafetler izledi. Son bir kutlama gecesi, çünkü yarın kalan deniz fae'lerinin sınavları yapılacaktı. Sıkıcı işler. Esirlerimizin çoğu genç fae'lerdi. Tüm yetişkin halk onları düşmanların merhametine bıraktı.

Görünüşe göre Ever Krallığı sadakatin anlamını bilmiyordu. Burada bilindiği gibi değil.

Genç kraliyet mensuplarının birlikte yemek yediği masaya şöyle bir göz attım.

"Livie," dedim sinsi prensesin yanına çömelerek. "Elindeki ne?"

Kızardı ve kırlangıç şeklindeki gümüş bir tılsımı havaya kaldırdı. "Bir orman fae'sinden aldım. Onunla bir kolye yapmayı düşünüyorum. Belki bir kol bandı."

"Kuşun arkasındaki anlam nedir?"

Küçük cazibesini inceleyerek bir omuz attı. "Sadece hoşuma gidiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Belli ki soruları kesmemi istiyordu. Başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Çok güzel görünüyor. Hediye olarak mı veriyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de."

"Eğer yaparsanız, bunu alan kişi şanslı olacaktır."

Güneş denizin üzerindeki puslu bulutları yarıyordu. Denizler Uçurumu'nun çırpınan akıntısının üzerinde fırtınaya benzeyen bir şey geziniyordu. Koyu renkli suyun siyah çizgisi hiç solmadı, hiç durulmadı. Bazen deniz, kralının karada kaldığını ve onu geri alana kadar sakinleşmeyeceğini biliyor gibiydi.

Taç giyme töreni bittiğine göre, deniz fae'leri nihayet sulu krallıklarına dönmeye hazırlanıyordu. Davorin'in ölümünden bu yana iki hafta geçmişti, gelgitlerin içinde yaşamaya başlayalı iki hafta olmuştu.

Biraz daha toprak tutmasını bekliyordum ama Niklas stratejik olarak çocuğun kanından biraz alırken genç kral başını dik tuttu.

Erik Bloodsinger Falkyn'le alay etti. "Damarlarda kaynar. Ciğerlerini kanla doldurmadan hemen önce insanların ağzını köpürtüyor."

Falkyn'in kılıcındaki kana bakarak başını salladı. Niklas cesurdu ama Falkyn lideri bile kralın kanının ne kadar ölümcül olabileceğini biliyordu ve

özenle şişelerinden birinin içine bıraktı.

"Yarattığım bu iksir Uçurum'u sana karşı koruyacak evlat," diye açıkladı Niklas. "Bir daha asla diyarlarımıza adım atamayacaksın, anladın mı? Halkın sonsuza dek krallığında kilitli kalacak."

Erik kibirli, çocuksu sırıtışını hiç kaybetmedi. "Göreceğiz bakalım."

Deniz fae tutsakları kıyıdaki kürsüde her kraliyet koltuğunun önüne getirildiğinde midem bulandı. Tek esirimizin iki çocuk olması çok kötüydü. Savaşta yıpranmış ve sertleşmiş, ama kendi insanları tarafından terk edilmiş çocuklar.

Kuzenlerdi ama birbirlerine bakmıyorlardı, yalnız olmadıklarının farkında değil gibiydiler. Aynı kanı paylaşmalarına rağmen birbirlerini önemsediklerinden bile emin değildim.

Stieg, Erik Bloodsinger'ı kalabalığın ortasına doğru götürdü, Halvar da Harald'ın oğlunu. Ya savaşta yaralanmıştı ya da Kara Saray'da gördüğü işkencenin yarasını hâlâ taşıyordu ama kralın bacağındaki topallama fark ediliyordu ve Stieg bunu biliyordu. Savaşçı çocuğu yere itebileceği yerde, Erik'in kendi isteğiyle, kendi zamanında dizlerinin üzerine çökmesine izin verdi.

Ebedi Kral başını kaldırdığında, kirli gömleğinin altından bir parça sicim kaydı. Ucunda bir tılsımın parıltısı vardı; uçan bir kuşun gümüş kanadı.

Vay be.

Annesi ve babasının arasında duran Livia'ya bir kez baktığında, aramızda en tedirgin olanın kız olduğu belliydi. Genç krala bakmak için bakışlarını kaldıramıyordu bile.

Harald'ın oğlu Halvar'ın elini sıktı ve Birinci Şövalye buna izin verdi.

Sabahın erken saatlerinde nasıl ilerleyeceğimizi tartışmıştık ama doğrusu, tüm asillerimin, Silas'ın ve benim tereddüt etme şeklimiz, hiçbirimizin bunu nasıl yapacağımızı bildiğine ikna olmamıştı. Sol ve Tor, Ebedi Kral'a her bakışlarında tedirgin görünüyorlardı.

Genç soylular dışında herkes Erik Bloodsinger'ın Tor için ne yaptığını biliyordu.

"Adın ne Harald'ın oğlu?" İlk konuşan Ari oldu. Halvar omzunu dürtünceye kadar çocuk konuşmadı.

"Tait," diye homurdandı. "Tait Heartwalker."

"Bu isimler, Bloodsinger, Heartwalker," diye mırıldandı Ari, sonra tekrar çocuklara baktı. "Tait Heartwalker, Ever'in bir asilzadesi-"

"Ben Krallar Meclisi'ne hizmet ediyorum," diye tersledi Tait. "Koltukta hak iddia etmiyorum." "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ve gerçekten umurumda da değil. Gerçek şu ki Söyledim, evlat, yoruldum. Bu savaştan tamamen yoruldum. Kıyılarımızı düşmanlardan temizlemek ve evime, muhteşem saraya dönüp büyüleyici karım ve güzel kızım ile rahatsız edilmeden günlerimi geçirmek istiyorum."

Ari yorgundu, hepimiz yorgunduk. Şimdi, Altın Kral saçmalamaya başlayacaktı.

Saga Ari'nin elini tuttu, o da sırtıtaçmış gibi görünüyordu. Bunun yerine düşman fae'ye hitap etti. "Halkımıza karşı kılıç kaldırdığın için seni Sonsuz Krallık'a sürgün ediyoruz. Çocuk ol ya da olma, bir daha kalkıp topraklarımıza gelersen, sana böyle merhamet gösterilmeyecek."

Tait kırmızı bakışlarını yere dikti.

Sessizlik o kadar uzun sürdü ki yerimde kıpırdanmaya başladım. Sonunda Valen oturduğu yerden kalktı. Genç krala doğru yürüdü.

Erik Bloodsinger asla başka tarafa bakmadı.

"Bana meydan okumadın evlat. Burada bulunma amacın bu değil miydi?"

"Fırsat değerlendirildi ..." Erik, kıpkırmızı gözlerini Torsten'a diktikten sonra kendini beğenmiş sırıtışını Gece Halkı kralına geri verdi. "Başka şeyler tarafından."

"Yine on tur beklemek zorunda mısın? Unutmayın, o mizaç gücünden daha önce bahsetmiştik. Belki de seni istemeyecektir."

"Sanırım öğreneceğiz."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Valen. "Daha önce de söylediğimiz gibi, deniz fae'leri bir daha asla Uçurum'dan yükselemeyecek. Dünyalarımız arasındaki bariyerleri koruyacağız."

Valen tekrar çömeldi, sesi duyulamayacak kadar alçaktı ama ne dediğini biliyordum. Bize bunu yapacağını söyledi. Erik Bloodsinger'a Gece Halkı arasında bir yer teklif edecekti.

Valen çocuğun düşmanıydı ama Lanetli Kralım acımasız bir ruh değildi. Babasının intikamını almanın bir çocuk için ne anlama geleceğini biliyordu, babası ne kadar zalim olursa olsun. Hepimiz Harald'ın öfkesine şahit olmuştuk. Eğer Erik böyle bir amca tarafından yetiştirilirdiyse, çocuğun hepimizi ısırma ve kırbaçlamaya çalışmaması bir mucizeydi.

Ama bundan da öte, kızının açık yüreğinin çocukla dost olmaya çalıştığını biliyordu. Huzur istiyordu ve Valen ne kadar şefkatli bir baba olsa da ona bunu sağlamak istiyordu. Farkında olmasa bile, Valen

kızı için huzurlu bir yaşam sürdürmeye çalışıyordu. Bu, klanına bir düşmanı kabul etmek anlamına gelse bile.

Erik bir an için kafası karışmış gibi Gece Halkı kralını inceledi.

Kürsüye hızlı bir bakış attı, sonra tekrar krala döndü.

Bunu düşünüyor muydu? Aramızda kalır mıydı? Dünyalarımız arasında barış talep eder miydi?

Bu kavram o kadar yabancıydı ki neredeyse anlayamayacaktım ama yine de beklentiyle Silas'ın elini sıkıca kavradım. Silas kıkırdadı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Barış. Buna sahip olabiliriz. Ebedi Kral gençti ama hâlâ kral unvanına sahipti.

Ona rehberlik edebilir, halkını bize düşman değil müttefik olarak yönlendirmesine yardımcı olabiliriz.

Sonra Erik'in alaycı tavrı geri döndü. Sesini duyabileceğimiz kadar yükseltti. "Ever asla toprak fae'leriyle barış içinde olmayacak. Babamın katilinin kalbini ele geçirene kadar asla durmayacağım, bu diyara karşı savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Sevdiği her şey Ever Krallığı'nın eline geçene kadar."

Erik'in gözlerindeki kırmızı yanıyordu. Boğazının kanamasını mı istiyordu?

Yarık mı?

Valen'in omuzları biraz kıvrıldı. Başını salladı ve tekrar ayağa kalktı. ayakta. Yapabileceği her şeyi yapmıştı. Kral barış istiyordu, bunda şüphe yoktu ama çocuk onun hayatını ve şimdi de ailesini tehdit etmeye devam ediyordu. Valen'in sevdiği her şey mi? Karısı ve çocuğuydu.

Valen tehditleri yanlarında tutmazdı.

"Bize başka seçenek bırakmayın. Erik Bloodsinger, krallığınıza sürgün edildiniz. Uçurum'daki koğuşlar senin kanınla inşa edilecek. Deniz halkı uzak bir zamanda bir yol bulmuş olsa bile, geçmene asla izin verilmeyecek. Siz, Ebedi Kral, kendi krallığınızda bir mahkumsunuz. Merhametli bir hapisane, ama yine de bir hapisane."

"Maj, bu şekilde olmak zorunda olduğunu sanmıyorum." Livia fısıldadı. "Bloodsinger'ın bunu kastettiğini sanmıyorum."

Elise kızının elini tuttu ama Valen sözlerini deniz fae'sine yöneltirken tereddüt etmedi.

"Livie, bazen biz ne kadar barış istesek de, bazı insanlar aynı şeyi yapmaya istekli olmayabiliyor."

Livia'nın çenesi kırıştı. Annesinin elini bıraktı ve kolunda dirseğinin altındaki bir noktayı ovuşturdu. Muhafızlar toplandığında

Gece Halkı prensesi gözlerini kapadı ve savaşçılar onları kıyıya götürürken arkasını döndü.

Kaderin Ebedi Kral için nasıl gelişeceğini bilmiyordum. Kalbi ile düşmanının prensesi arasındaki zayıf şarkı ölecek mi yoksa gelişecek mi bilmiyordum. Ama İyi Kalbim haklıydı, bu eylemi kendi başına getirdi.

Valen barışa giden bir yol önermişti ve Ebedi Kral bir tehdit olarak kalmaya kararlıydı.

"Gittiklerinden nasıl emin olacağız?" Kase sordu. "Onları denize atıp yüzerek uzaklaşmalarını mı umacağız?"

"Bak." Malin denizi işaret etti.

Erik ve Harald'ın oğlu dizlerine kadar gelgitin içine girmişlerdi. Erik ellerini kaldırdığında dalgalar yükselmiş, etraflarını sarmıştı.

"Yalnız olduğumuzu sanıyordun. Kral asla gemisiz kalmaz." Bloodsinger elini salladı ve Chasm'ın akıntısının sınırlarına yakın bir yerde şiddetli bir itiş kakış toplandı.

Yüzeyin altındaki keskin, sivri yay, gelgitleri bir bıçak gibi kesiyordu. Korkunç bir deniz yılanı pruva direğini oluşturdu. Kıpırmızı yelkenler yeni bir rüzgârda kırıldı. Tayfalar koşuşturuyor, sayısız direğin dümenlerini çekiştiriyor, ürkütücü şarkılarını mırıldanıyorlardı. Siyah çitalar güneş ışığında oniks gibi parlıyor ve gövdenin bir tarafını çocuk krala doğru çeviriyordu.

Büyük bir yan kapı zincirlerini şingirdatarak açıldığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Harald'ın oğlu beklemedi, Erik'in bir el hareketiyle çocuk gitti ve gelgitlerin onu Ever Gemisi'ne doğru çekmesine izin verdi.

Rüzgâr, sanki gemi beraberinde yeni fırtınalar getirmiş gibi, öfkeyle etrafımızı sardı.

"Tekrar görüşünceye kadar, toprak bükücü," diye bağırdı Erik fırtınaya doğru. "Öyle bir şey olmayacak evlat," diye karşılık verdi Valen. "Sen bu diyarları

son kez."

Kralın tek yaptığı dişlerini göstererek sırtıtmak, sonra da dalgaların onu altına çekmesine izin vermektir.

Bir sonraki nefeste Niklas, Falkyn'leri ve Rave savaşçılarını kalkanları hazırlamaları için çağırdı. Tuhaf yan kapı Ever Gemisi'nin üzerine kapanırken ve devasa yelkenleri, güvertesi, korkunç deniz yılanı pruvası yavaşça dalgaların altına gömülürken yeni bir gerilimle izlediler.

Uçurum bariyeri şiddetli gelgitler ve beyaz köpüklerle uyandı. Bu, Ever Gemisi'nin akıntıya kapıldığına ve geldiği yerden geri çekildiğine dair tek ipucumuzdu.

Uçurum sakinleştigi anda, Niklas koruyucuların yerleştirilmesini istedi. Ateşli çizgiler denizin yüzeyinden fırlayarak karanlık bariyerle çarpıştı. Savrulan sudan bir duvar krallığın tüm kenarları boyunca gökyüzüne doğru fırladı, hatta uzaklarda görüş alanının dışına doğru kıvrıldı. Tüm sınırlar deniz fae'lerine karşı korunmuş olacaktı.

Ever Krallığı'na karşı olan muhafızları kırmak için kaderin acımasız bir oyunu gerekecekti.

Bir ay daha Raven Row'daki kalede kaldık. Çok geçmeden, savaş yorgunluğu yerini oyunlara bıraktı; okçuluk, balta fırlatma, ziyafetler.

Ta ki bir sonraki dolunay beyaz ve parlak bir şekilde doğana ve her bir kraliyet mensubunun yeni krallıklarına dönmesi ayarlanana kadar. Krallıkların yeni parçalarına. Hırsızlar, ölümlüler, fae'ler ve lanet olası seidr'lerine bir daha asla ihtiyaç duymak istemeyen kader işçileri, birlikte hüküm süreceğimiz yere.

Krallıklar ve kraliyet evleri arasındaki mesafe artık haftalar almıyor ya da denizleri aşmıyordu. Krallıktaki herhangi bir diyara ulaşmak üç, en fazla dört gün sürüyordu. Dönüşler boyunca küçüklerin çoğunu görecektik. Son nefesime kadar tüm kraliyet mensuplarımı bol bol görecektim ve bunu düşünmek göğsüme biraz sıcaklık kattı.

"Hazır mısın, Küçük Gül?" Silas çantasının askısını omzuna attı ve elini uzattı.

Müzik odasına baktım. Tagelharpa, lirler, hepsi paketlenmişti ve bizimle birlikte yeni sarayımıza gideceklerdi. Yine de Kuzgun Sırası'ndan ayrılmanın verdiği bir sızı vardı.

Doğru, kale kalacaktı. Rave her zaman burada olacak, Denizler Uçurumu'na en yakın kıyıları gözetleyecekti. Korumalar yerinde olsa bile, dalgaların altında her zaman kalıcı bir tehdit vardı.

Gorm burada yankılanan sest, Rave'in güvenilir Kaptanıydı. Raum, Tova, Bard, hatta Malin'in hırsız arkadaşı ve ailesi bile Sıra'da yaşayacaktı. Birkaç Ettan, Halvar'ın kardeşlerinden bazıları ve aileleri kaledeki odaları tutacaktı. Bo, Rune'un öldüğü yeri terk etmeyi hazmedemediği ve dalgaların nöbetçisi olacağı konusunda ısrar etti.

Her diyardan bir parça ticaret yapmak, var olmak, aynı topraklarda tek bir halk olarak birleşmek için burada olacaktı.

Silas'a küçük bir sırtış attım ve elini tuttum. "Ben hazırım."

Hus Rose'un koridorlarında ilerlerken Rave çenesini eğdi. Eninde sonunda kalenin içine inşa edilecekti. Sadece kraliyet ailesinin değil, saray mensuplarının ve ailelerinin de bir araya gelebileceği kadar geniş bir alan.

Bir tur sonra, zaten kararlaştırılmıştı, tekrar toplanacaktık. Kraliyet konseyleri aracılığıyla krallığımızı güvende tutardık; barışı kutlardık.

Dışarıda, kapılar yüzümüze kapanırken Silas ve ben Hus Rose'la yüzleştik. "Hazır mısınız, Kraliçem ve Kralım?" Cuyler baş hücumdan göz kırptı

bir kou orta tepelere götürecekt.

"Unvanlar hakkında ne demiştım, Cuyler? Eğer Birinci Şövalyemizsen, bunu her gün duymak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Cuyler, yara izini ve kayıp gözü gizleyen kayışı ayarlarken. "Bu yüzden seni rahatsız etmek için onları bol bol etrafa atmayı planlıyorum."

"Onu burada bırakmalıyız," diye mırıldandım ve arabaya doğru ilerledim.

Silas kıkırdadı ve beni içeri kadar takip etti. Kapılar kapandı, perdeler çekildi, ben onun kucağındaydım, kollarım boynundaydı.

Silas'ı öptüm, sert ve açgözlü bir şekilde. Belime sarıldı, beni sıkıca tuttu.

Geri çekildiğimde alnımı onunkine yasladım ve parmak uçlarımla yüzündeki yara izini okşadım. "Benden asla vazgeçmediğın için teşekkür ederim, Fısıltı."

Boğazımı öptü, yüzünü tenime gömdü. "Sen benim huzurumsun, Küçük Gül. Karanlığı kovan sensin. Bir kelime söyle ve seni her yerde takip edeyim."

Dudaklarını usulca öptüm. "Bana her günü nihayet paylaşabileceğımız zamanın şimdi olduğunu söyle, bana bir ömrü birlikte paylaşacağımız zamanın şimdi olduğunu söyle."

Silas'ın kaşları çatıldı. Bir eliyle yanağımı okşayarak alnımdaki saçları temizledi. "Yemin ederim, Küçük Gül. Her sabah, her gece, kalbimin her atışı senin. Öteki Dünya'ya."

"Öteki Dünya'ya, Fısıltı."

İlk nefesimden beri benim olmuştu ve son nefesimden sonra da benim olacaktı.

Sonsöz

KUZEY KRALLIĞI: ROGUE PRENSESİ

Sol, Tor ve Alek atlarına binip uzaklaşırken el sallayarak, "UMARIM bu gece Kısarak iblislerinden kurtulur," dedim. Livia da yanlarına binmiş, kuzeniyle birlikte gülüşerek birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı.

Valen bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "O iyi olacak. İhtiyacı olursa diye Sol'la birlikte bir içki gönderdim."

Davorin'in ölümünden yaklaşık altı ay sonra, Livia hâlâ korkunç kâbuslar görüyordu. Çığlık atıyor, hayatta kalmamız için yalvarıyordu. Tor Amcası için ağlıyordu - sanki ne olduğunu biliyormuş gibi, oysa hepimiz bundan asla bahsetmemeye yemin etmiştik. Aleksi'ye babasının ölümüne bu kadar yaklaştığını, ancak gelgitlerde sürgün ettiğimiz bir çocuk tarafından geri çekildiğini nasıl açıklayacaktık?

Deniz fae kralı babasının intikamını almaktan onur duyabilirdi ama aynı duygular bizim diyarlarımızda da yaşıyordu. Alek kendini borçlu hissedecektir. Doğruyu söylemek gerekirse, Sol ve Tor da öyle. Savaşımızın, Tor'u kurtaran çocuğun deniz diyarlarında tutsak olarak kalmasıyla sona ermesinden nefret ediyorlardı.

Anladılar. Erik Bloodsinger bize karşı sadakat hissetmiyordu. Tor'u ona olan sevgisinden değil, Stieg'e olan borcunu ödemek için iyileştirmişti.

Deniz kralına göre, bu borç çok büyüktü. Şüphesiz kral Stieg'le şimdi bir savaş alanında karşılaşırsa, çocuk ona saldırmakta tereddüt etmezdi.

Harald sefil bir adamdı. Gittiğine sevinmişim, ama yeğeninin kafasına o kadar nefret ettikleri korkunç yeryüzü fae'leri hakkında neler kazımış olduğunu anlayamıyordum.

Bir koridora yöneldim ama Valen gülerek beni ters yöne doğru çekti. "Hâlâ yönleri unutuyor musun, Elise?"

İnledim. "Kahretsin, bu kanayan kalenin yer değiştiren duvarlarına asla alışamayacağım."

Toprakların değişimi sırasında Ravenspire çoğunlukla olduğu gibi kaldı, ancak birkaç farklılık vardı. Bütün odalar ters yönlere dönmüştü. Lanet olası tepeler bile farklı bir penceredeydi. Kurdele Gölleri daha az kurdele ve daha çok balık tuttuğumuz ve sıcak öğleden sonraları geçirdiğimiz göletlerdi.

Mellanstrad'ın ilçeleri ve rıhtımları artık tek bir düz ilçeye kaydırılmıştı. Ve tepelerde daha fazla mağara ve orman vardı.

Timoran halkı ve avlanma dürtüsüne sahip Gece Halkı yerleşti. En yakın dostlarımız ise daha alçak kulübelerde ve çevredeki evlerde kaldılar.

Ravenspire. Siv ve oğlu her zaman yakındılar. Ona Mattis adını verdi ve daha küçücük bir bebekken bile ona sık sık dünyamızı korumak için ölen babasından bahsetti.

Halvar, Kari ve yavruları sarayın doğu kanadında yaşıyordu. Herja ve Hagen bahçelerin ötesindeki büyük uzun evi seçtiler. Aynı şekilde Tor ve Sol da Livia ve Alek yüzmeyi sevdikleri için göletlere yakın olan uzun evi seçtiler.

Kızımın ilgili saklı tuttuğum bir başka endişe de suya çok düşkün olmasıydı. Deniz kralına olan çekimine tanık olduktan sonra, bu her zaman bir endişeydi. Muhtemelen değersiz bir endişeydi, çünkü deniz fae'leri kilit altındaydı.

Valen yatak odamızın kapısını arkamızdan kapatırken elimi sıkıca kavradı. Beni kendine çektiğinde yakışıklı yüzünde sinsî bir sırıtma belirdi. "Bir süredir ilk kez yalnızsın aşkım." Boğazıma bir öpücük kondurdu. "Zamanımızı nasıl geçirmeliyiz?"

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Tatlı bir şeyler alabilirim. Belki de yemek odalarına gitmeliyiz ve-"

"Yanlış cevap." Valen'in dişleri boynuma sürtündü. İçimi çektim ve başımı eğerek ona daha fazla erişim izni verdim. "Ağzımın teninde olmadığı her şey yanlış cevaptır Elise."

Kollarımda hararetli bir titreme dalgalandı. O eski okul binasında Legion Grey'e aşık olduğum günden beri kalbim bu adam için atmayı hiç bırakmamıştı. Yaşadığımız tüm savaşlar, korkular, yaralar, lanet olası lanetler -Valen Ferus'un kollarında son bulmak her adıma değerdi.

"Sanırım cevabını beğendim," diye fısıldadım kulağının ucunu takip ederek.

Onu umutsuzca öptüm. Tanrım, bu adamın tadından, öpücüğünden, tutkusundan asla bıkmayacaktım. Tatlı ya da açgözlü, fark etmezdi. Valen'den gelen bir dokunuş, bir öpücük, bir gülümseme bedenimi alev alev yakıyordu.

"Umarım giyinik kalmayı planlamıyordun," diye homurdandım dişleri boğazımı tırmaladığında.

Parlak gece yarısı gözleri karanlık alevler gibi parlıyordu. "Hiç şansı yok."

Giydiğim elbise basitti, arkası bağcıklıydı ve Valen'in eli hızlıca bağcıkları çözerek vücudumu ona gösterdi.

İnledi ve parmakları göbeğimin hassas kıvrımlarına dokunana kadar sert bir avuç içini göğüslerimin arasından karnıma doğru kaydırды. Bileğini kavradım,

O zeki parmakları kayganlaşmış merkeze doğru itiyor.

"Çok ıslaksın, *Kvinna*," diye inledi ve sırtarak beni öptü. "Hepsi benim için."

Valen parmağını girişime kaydırıldı. Derin, uzun itişler beni yanan bir uçuruma doğru sürükledi. Yavaşça ikinci bir parmak daha ekleyerek beni sonuna kadar gerdi.

Başımın geriye düşmesine izin verdim, boğazımdan kaba nefesler döküldü. Bacaklarım titriyordu. "Valen ..." Nefes alamıyordum. "Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin." Valen dizlerim titreyene kadar parmaklarını içimde gezdirdi. Belimdeki tutuşunu sıkılaştırdı ve omzumu ısırıldı. "Her zaman, Elise. Sen her zaman bana sahip oldun."

"Sana içimde ihtiyacım var." Üç cehennem, yakında vücudunu bedenimde hissetmezsem çıldıracağım.

Boğazından derin bir hırıltı yükseldi. Valen uyarılmamla parlayan parmaklarını çıkardı ve kalanları emdi.

Bir nefes almak için gözlerini başımın içinde geriye yuvarladı. "Senin tadından asla bıkmayacağım." Aynı eliyle çenemi kavradı ve yüzümü kendine yaklaştırdı. "Yatağımızda, dizlerinin üzerinde, Elise."

Taleplerinin tonundan bile içimi bir zevk dalgası kapladı.

Yavaş hareketlerle elbisemden geriye kalanları çıkardım ve yatağa doğru geri geri yürüdüm. Çırılçıplak, çırılçıplak, krala döndüm.

Valen beni arkamdan sıkıştırdı ve tuniğini çıkardı. Çıplak göğsünü omurgama dayaması kollarımda sarhoş edici titremeler yarattı. Kolunu ortama doladı ve açık avucunu pürüzsüz tenime sürttü. Boğazımdan bir inilti kaydı ve bir dizimi yatağın kürklerine yasladım.

Valen'in elleri belimin etrafında kıvrıldı ve kıcımı çekiştirerek havaya kaldırdı. Adamın hem güçlü hem de nazik olabilmesi çok güzel bir bilmeceydi ve ben buna doyamıyordum.

Parmak uçları omurgamın her bir çukurunda gezindi. "Çok güzelsin, Elise Ferus."

Dili omuzlarımdan arasından kayıyordu. Ürperdim. O konuştuğça daha fazlasına delice bir ihtiyaç duyuyordum, tereddütleri, alçakgönüllülüğü unutmaya ihtiyaç duyuyordum. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Şimdi.

Kalçalarımı geriye doğru salladım, kıcımın yarığı pantolonunun altındaki şaftının gergin uzunluğu boyunca sürtündü.

"Bunlar neden *gitmedi*?" dedim biraz da çaresizlikle.

Valen küfretti ve pantolonunun bağcıklarıyla oynayarak bacaklarından sıyırdı, ta ki boyunun sıcak teni nihayet bana değene kadar. Parmakları yarığımı okşadı, uçlarını kaplayan ihtiyacımın sesi daha fazlası için kendi çaresizliğime eklendi.

Kalçalarım titredi. "Valen . . ."

Parmağı tekrar içimde kıvrıldı. Valen dudakları kulağımın yanına gelene kadar sırtıma eğildi. "Ne istiyorsun aşkım? Parmaklarımla mı, dilimle mi boşalmak istersin, yoksa hepsini mi istersin? Hangisinin önce geleceğini söyle, hepsini sana vermeyi planlıyorum."

Başparmağı göbeğimin şişmiş tepesini çevrelediğinde boğazımdan boğuk bir hıçkırık çıktı.

"Sen. Seni istiyorum."

"Hmm. Detaylara ihtiyacım var. Detaylar, Elise. Açık konuş."

"Seni piç kurusu."

Kıkırdadı. "Benim oyunlarımı oyna *Kvinna*, yemin ederim buna değecek."

Eli yarığıma işkence ettikçe tenim ısınıyordu. Bazen ikinci parmağı, bazen başparmağı. Lanet olası bir caniydi, beni her zaman uçurumun kenarına getiriyor, sonra ben taşamadan geri çekiliyordu.

Yüzümü yatağa bastırıp kalçalarımı yukarı kaldırarak uyluklarımı genişlettim ve kendimden daha fazlasını sundum.

"Sen. Seni içimde istiyorum. Şimdi."

"Mükemmel seçim." Valen'in ağzı omurgamı öptü. Yumuşak kürklerin içinde inledim. Uzun aletin ucunu girişime hizaladı. Kocam yavaş yavaş içeri kayarak beni gerdi. Beni doldurdu.

"Tanrım, Elise," diye inledi. Kolu tekrar etrafıma dolandı ve bedenimi kendine doğru çekti. Kalçaları sallanırken bir avucu yukarı kayd ve meme ucumu sıkı. "Sen benim için yaratılmışsın."

Yer değiştirdiğinde ve çok güzel bir şekilde derin hissettiğinde bir nefes verdim.

Valen tırnaklarını kalçalarıma geçirmiş, bana vuruyordu. Cehennem, aç, derinlik, böyle bir şey yoktu. Her itişinde Valen meme ucumu çekiştiriyordu. Sıkıştırdı ve fiskeledi. Sonra, parmakları zonklayan göbeğimi bulana kadar elini yavaşça vücudumda gezdirdi.

Kürklerin ve yatağın içinde boğuk bir şekilde bağırdım. Kalçalarım yuvarlandı. Kral hareketlerini hızlandırırken yatağın tahta direkleri duvara çarptı. Ağırlıksızdım.

"Sen hep benim için yaratılmıştın," diye homurdandı Valen derin bir hamleyle. "Seni gördüğüm ilk geceden beri benim olduğunu biliyordum. Ve bu." Eli hafifçe damlayan yarığıma vurdu. "Benim."

Vücudum kasıldı. "Valen ... tanrılar, *evet!*"

Valen bana daha da sokuldu. Yatak her an çatlayacakmış gibi ses çıkarıyordu. Bedenim binlerce parçaya bölündü. Tutku, zevk ve evcilleşmemiş aşkın güzel bir çarpışması.

Kalçalarını bir kez daha pompaladı ve salıverilmesinin sıcaklığı içeriye yayıldı. Boyu seğirdi ve kaygan sıcaklığın iç uyluklarımdan aşağı damladığını hissettim.

"Çok iyi," diye nefesini tuttu ve omuzlarımin arasına tekrar bir öpücük kondurdu. "Çok iyi, Elise."

Karnımın üzerine yığıldım. Valen birkaç dakikalığına üstüme yığıldı ve sonra başını avucuna yasladı. Omzumun üzerine yuvarlandım ve sırtarak bir bacağıma kalçalarının üzerine attım.

Dudaklarının kıvrımlarını, çenesini izlediğimde Valen gözlerini kapattı, sanki kocamı yeniden hatırlıyormuş gibi. Karnımın alt çukurundan sinirlerim harekete geçti. Yeni dünyamıza daha yeni yerleşmiştik. Alışmaya ve huzur bulmaya çalışıyorduk. Komşu krallıklarımıza yakınlık gibi pek çok harika yeni şey vardı. Bir kuzgun olan Alvers'i ve onunla birlikte gelen geveze kralı daha önce hiç görmediğimiz kadar çok gördük. Kuzgun Sırası'ndan ayrıldığımızdan beri Calista ve Silas'ı iki kez ziyaret etmiştik.

Bence hem kader kral hem de kraliçe kendi duvarlarında büyük bir teselli buldular. Onları terk etmek için pek plan yapmadılar. Şimdilik onları ziyaret edeceğiz.

Hayat duruluyordu ve o oyun salonunun dışında yakışıklı çeyiz pazarlıkçısıyla çarpıştığımdan beri ilk kez hayat gerçekten sakinmiş gibi hissediyordum.

Şimdi, her şeyi yeniden sarsacaktım.

"Bu rahat geceleri özleyeceğim," dedim parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek.

Saç.

Valen bir gözünü kırdı. "Bir yere mi gidiyorlar?" "Sanırım yine oldukça yorulacağız."

Boğazımın kenarına sokuldu. "Bunun yüzünden." Kurnaz parmakları bir göğsünü tekrar okşadı. "Liv'in kâbuslarını kontrol altına alacağız ve ben de bu vücudu sık sık sevmeyi planlıyorum. Tüm o gergin dönüşleri savaşlarla ve benzeri şeylerle telafi edeceğiz."

Kıs kıs güldüm ve şakağını öptüm. "Hayır, korkarım sen bile çok yorgun olabilirsin aşkım. Belki de yorulmazsın. Ben karşı konulmazım."

Valen başını kaldırdı. "Öylesin ama neden bahsediyorsun?"

Alt dudagımı ısırdım ve elini karnımın üzerinde gezdirdim. "Dün şifacı ile teyit ettim."

Bir iki nefes aldı ama çok geçmeden Valen'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Elise, emin misin?"

Başımı salladım, sııttım ve karnımın üzerindeki eline yapıştım.

"Başka bir ... başka bir çocuk mu?" Valen'in sesi sertleşti. Beni göğsüne, bacaklarına, kollarına doğru çekti, vücudu beni yuttu. "Gerçekten mi?"

Parmaklarımı saçlarında gezdirerek başımı salladım. Gece Halkı ve Timor kanından mı kaynaklanıyordu bilmiyorum ama Lilianna'nın yarı-efe çocuklarına sahip olmak için sırayla savaşması gibi, ben ve Valen için de aynı şey söylenebilirdi.

Halvar ve Kari sorunsuz üreyebilen tek fae ve ölümlü çift gibi görünüyordu, ama Livia'dan sonra evimizde sadece bir çocuk olacaktı gibi görünüyordu.

Valen beni tatlı bir şekilde öptü ve başını benimkine yasladı. "Seni seviyorum, Elise Ferus. Bana *her şeyimi* verdin. Özgürlüğümü, evimi, hayatımı. Ama senin kalbin, bana verdiğin bu aile, isteyebileceğim en büyük hediye."

Arabulucu'dan Kan Hayaleti'ne, Kralım'dan kocama, Valen Ferus benim olmuştu. Her haliyle onu sevdim. Karanlık parçaları, bunun gibi yumuşak, hassas anları. Hepsini kabul ederdim.

Kapılarımızda hiçbir tehdit yoktu. Başkalarının kapısında da tehdit yoktu. İlk defa basitçe yaşayabiliyorduk.

Sonsöz

DOĞU KRALLIĞI: HAFIZA HIRSIZI

KASE, kapılarımızda çok fazla insan olduğuna İNANIYORDU. Çok fazla insan vardı ama edilmesi gereken yeminler vardı.

Ne bekliyordu ki?

Silas ve Calista bile rahat köşelerinden kalkıp yeni Kara Saray'da bize katılmaya cesaret ettiler. Eskisinden daha az kasvetli, bir zamanlar avluların olduğu yere bahçeler inşa ettik. Dünyaların değişiminden kurtulduklarından değil. Neredeyse Calista'nın ve Silas'ın şarkısı eski maskeli balo salonlarının kalıntılarında hangi korkunç anıların yaşadığını biliyormuş gibi.

Şimdi, ayvane Kuzey diyarlarından uzanıp topraklarımızda patladı ve bizi Gece Halkı klanlarına bağladı. Lavanta sarmaşıkların üzerine devrildi ve canlı deniz çiçeklerinin ipeksi yaprakları Güney diyarlarından döküldü. Topraklarımızın ne kadar birleşik olduğunun gerçek bir göstergesiydi.

Yine de Uluma'yı özlemiştim. Deniz havasının sürekli akışı sarayda daha az belirgindi. Deniz halkına karşı savaştığımız kaleden gelen küçük rüzgâr patlamaları hâlâ oradaydı ama karanlık denizin genişliğine bakmayı özlemiştim.

"Bu tunikten nefret ediyorum." Jonas kürk kaplı şezlonga uzanmış, mavi tuniğin yüksek yakasını çekiştiriyordu. Sander kardeşinin yanında boynunu kaşıdı ama şikâyet etmedi. Sadece Jonas'ın kaval kemiğine bir tekme attı.

"Bu senin iyi tuniğin ve şikâyet etmeden giyeceksin," dedim örgülerimdeki siyah halkayı düzelterek.

"Lanet olsun, bu tunikten nefret ediyorum." Kase kendi yakasını çekiştirerek tuvaletten içeri girdi.

Jonas dehşet içinde kollarını açtı. "Gördün mü? Başka bir şey giyebilir miyiz Maj? *Lütfen*. Bard Amca'nın umurunda olmaz."

"Hayır. Şimdi botlarınızı bağlayın ve bugün hiçbir prensesin örgüsünü çözmeye çalışmayın."

Jonas dudaklarını üfledi. "Mira örgülerden hoşlanmıyor, o yüzden aldırıyor. Livia ise ellerini hızlıca birbirine sürterek saçlarımı dikleştirmeye çalışıyor, sonra da saçlarıma dokunuyor ve saçlarım dikleşiyor. Ben de onu geri alıyorum."

Homurdandım ve başımı salladım. Eğer bu yeminleri, diyarların varislerinden biri ya da birkaçı çamura batmadan ya da kavgaya tutuşmadan atlatabilirsek, gün başarılı olacaktı.

"Nightrender," dedim tuniğinin ön bağcıklarını çekiştirerek. "Bu iki dinsiz için kanayan bir örnek oluşturun."

Kase beni sertçe ve iyice öptü, iki çocuk da öğürme sesleri çıkarana kadar. Dudaklarıma karşı sırttı. "Bugün onlarla aynı fikirdeyim."

"Böyle söyleme," diye tısladım. "Jonas seni duyacak ve şikâyet etmekten asla vazgeçmeyecek. Sessiz olanı alacağım ve onu bütün gün seninle bırakacağım, Kase Eriksson. Bunu yapacağım."

Gözleri bir an için gölgelendi, sonra gerçek olmadığını herkesin anlayacağı kadar sahte bir gülümseme yapıştırdı ve oğullarıyla yüzleşti. "Bunlara bayıldım. Sanırım şimdiye kadar giydiğim en iyi tunikler."

Jonas ve Sander gözlerini devirdi.

"Tamam, Daj," dedi Jonas alaycı bir ses tonuyla. "Maj ne derse onu yaptığını biliyoruz."

"Olması gerektiği gibi, evlat. Sen de aynısını yapsan iyi olur."

"Dinliyorum. Bu yüzden bu aptal şeyi takıyorum."

Her iki çocuğun da ensesinden hafifçe kavradım ve onları odadan dışarı çıkmaya yönlendirdim. "Hadi gidelim. Ne kadar çabuk kibarca oturur ve dinlerseniz, o kadar çabuk kıyafetlerinizi değiştirmenize izin veririm, anlaştık mı?"

İkizler birbirlerine sırttılar ve aynı anda "Anlaştık!" diye bağıldılar.

Anlaşmanın kısa sürede unutulacağını bilmeliydim. Livia ve Aleks, Halvar'ın oğlu Aesir'le birlikte, koltuklarının altına kurbağa yerleştirdikleri için Doğulu prenlere nasıl ödeme yapacaklarını planlamaya başlamışlardı bile.

Mira Sekundär hâlâ hangi tarafı tutacağına karar vermeye çalışıyordu. İyi bir kurbağayı severdi ama Sander sarı eteğinin kenarına çamur sıçratmıştı.

Jonas, Livia'nın narin tacına bir hamle daha yapmaya çalıştığında Kase gözlerini kararttı ve işe yaradı. Şimdilik. Jonas sandalyesine yığıldı, Livia sanki savaşı kazanmış ama savaş devam edecekmiş gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırtınca kaşlarını çatı.

Elise ve Valen sırtarak en yeni Gece Halkı prensi olan minik bebek Rorik'le ilgileniyormuş gibi yaptılar.

Davorin'in kafası düştüğünden beri, deniz fae'sinin kilit altında tutulmasının üzerinden bir dönem geçmişti ve barış artık yabancı bir kavram değilmiş gibi geliyordu. Gerçektir. Gerçektir.

Varmış. Biz buradaydık.

Biz beklerken Niklas ve Junie yanımızda oturuyordu. Savaştan sonra yeni bir Falkyn yuvası (yerin altında) kurulmasına yardım ettik ve Von Grym'i yanlarına aldılar. Falkynlerin arasında yaşıyordu, mesmer'i olmamasına rağmen Niklas'tan iksir yapma sanatını öğrenmişti ve nasıl cep karıştırılacağını hepimizden daha iyi biliyordu.

Luca ve Dagny için Falkyn Yuvası'nın dışına totemler yerleştirmiştik, oğullarının anne ve babasının savaşçı olduğunu her zaman bilmesi için. İlk nefeslerinden itibaren onun için, özgürlüğü için savaştılar.

Son düşünceleri ve sözleri olarak onunla birlikte öldüler.

Ari ve Saga, Calista ve Silas'ın yanına oturdular ve Gunnar, Eryka ve Herja ile birlikte ahşap bankların etrafında mırıldanmaya devam ettiler. Bir şeye güldüler ama Hagen öne çıkınca durakladılar ve hepimizden çift için ayağa kalkmamız istendi.

Ellerimi Kase'nin kollarına doladım. Bard, diyarlarımızın en önde gelen Alver'i olarak kabul ettiğimiz yaşlı İksist Bevan'a giden çiçeklerle kaplı patikaya adım atarken damarlarımda sıcak bir beklenti dolaşıyordu.

Bard'ın parmakları Tova'nın parmaklarına dolanmıştı, boğazındaki geniş yara izi görünüyordu ama bu sadece hepimizin neler atlattığını hatırlatıyordu. Parlayan kedi gözleri ondan başka hiçbir yere bakmıyordu.

"Tov'u elbise içinde görmek hâlâ tuhaf, değil mi?" Raum arkamızdaki sıradan bize doğru eğildi.

Kase başını salladı. Koluna vurdum.

Lynx ve Fiske, arkadaşları Kryv'in eteklerine takılıp takılmayacağına dair bahis oynamakla meşguldü; Ash, Güney Yılan Sarayı'nın yeni Leydisi Shelba'ya göz atıp duruyordu; Hanna ise Laila'nın yanında oturmuş, Tova'nın elbisesine ne kadar bayıldığını parmaklarıyla gösteriyordu.

Isak iki prensin sızlanmalarına boyun eğdi ve herkesin başının üstünü görebilmeleri için onları yukarı kaldırdı.

Ön koltuğumuzun yanından geçerken Tova'ya geniş bir sırıtış attım. O da gülümsememe karşılık verdi ama Kase'nin koluna vurarak ona çelme takmaya çalıştığı için küfretti.

Bevan onları birbirine yaklaştırdı, önce kalabalığa sonra da yeni çifte gülümsedi. Yemin bağlarından ama iki Alver'in bir olmasından kaynaklanan daha derin birleşmeden bahsetti. Güçlerinin artacağını, birbirlerine vereceklerini ve birbirlerinden alacaklarını anlattı.

Gözlerimin arkasında bir sızı yandı. Kase'nin elini tuttum. Parmaklarımıza baktı, nazik bir gülümseme sundu, sonra parmak eklemlerimin üst kısımlarını öptü.

"Sen her Şeye değdin, Nightrender," diye fısıldadım. "Her kötü anıya, her güzel anıya, Şimdi yaşıadığımız bu hayat için değdin."

Kase yutkundu. Beni çabucak öptü, ardından Kryv ve kardeşimizin yeminlerini izlemek için kendini zorladı.

Bizi buraya getiren tüm parçaları düşünmek garip. Yanımdaki sıska çocuğun her zaman benimle olacağından emin olduğum samanlıktaki o geceler. Olmadığı o sefil dönüşler. Sonra onu Doğu'nun korkulan kötü adamı olarak bulmak - ona söylediğim gibi, bunu geri almayacağım.

Kalbim her zaman ona bağlıydı. Her zaman.

Sonsöz

GÜNEY KRALLIĞI: KUZGUN KRALİÇE

"BU BİR FELAKET OLACAK, tatlı tehdit." Ari kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sana söylüyorum. Mantığımla, muhakeme yeteneğimle gurur duyuyorum ama bu konuda değil. *Bu konuda* değil."

Kıkırdadım ve dudaklarını gagaladım. "Sanırım biraz zorba davranıyorsun."

"Zorba olduğunu söylüyor." Alay etti. "Zorbalık, kızı bileğime zincirlemek ve aptal, beceriksiz oğlanların onu mincıklayacağı bir maskeli baloya katılmasına izin vermek yerine onu bu sıkıcı konseye sürüklemek olurdu ve olmayacaklarını söylemeyin, kız çok güzel ve ben de daha önce aptal, beceriksiz bir oğlan oldum."

Ari'yi bu sefer biraz daha uzun öptüm. Önce, kendi zevkim için. İkincisi, meşgul dilini ve zihnini rahatlattığı için.

Geri çekildiğimde omuzları biraz gevşedi. "Ari, seni seviyorum." "Bunu biliyorum." Burnumun ucunu öptü. "Ama mesele bu değil. Bu tartışmayı bitirelim, karıcığım. Onu kutuya koyacağım. Resmen o baba oldum ve bu benim için korkunç bir görüntü. Ben o adam değilim. Ben akli başında biriyim.

."

"Buna meydan okuyabilirim."

"Çoğu şeyde," diye ısrar etti. "İş buna gelince, hayır. Ben bir şeytanım ve ona en ufak bir müstehcen bakış atan olursa, öyle olmayı planlıyorum."

Tanrım, bu adamı seviyordum. Bana, kızıma sırılsıklam aşıktı ve bunu her gün doğumunda, her gün batımında kanıtlıyordu. Bazıları Ari'nin sadece mizah yapmaya çalıştığını düşünerek gülebilirdi, ama gerçekte, biri kızının kalbini kırarsa tüm savaşı yeniden başlatırdı.

"O daha on altı yaşında, Ari," dedim mantıklı olmaya çalışarak. "Bunun olması kaçınılmaz."

"Bu cevaptan nefret ediyorum. Diğerlerine söyle, hastalık nedeniyle bu yılki şenlikleri kaçırmak zorundayım. Mira da hastalandı. Biz burada kalacağız."

"Maj!" Mira sanki çağrılmış gibi odaya daldı. Koyu renk bukleleri biraz dağınıktı ve etrafında dönerken yanakları kızarmıştı

Saten ve kadifeden yapılmış, ipliklerinde karmaşık bir şekilde dokunmuş altın rünleri olan bir elbiseyi vücuduna yaslamıştı. "Geldi! Ne düşünüyorsun?" Cevabımı beklemedi ve Ari'yle yüzleşti. "Daj? Sence güzel mi? Ben bayıldım ama sen ne düşünüyorsun?"

Bir o yana bir bu yana sallanırken yüzünde yeni bir heyecan vardı.

Hepimizin savaşın bitişinin yıldönümü olarak belirlediğimiz yıllık Kızıl Festival'in bu döneminde, genç asiller ve saray mensupları baloya katılmak için yalvardılar. Ailelerinin gözetimi olmadan saray mensupları ve savaşçıların arasına karışabilecek yaşta olduklarında ısrar ediyorlardı. Çocuklarımız Raven Row kalesinde kutlama yaparken, kral ve kraliçeler Calista ve Silas'ın saray dedikleri Kunglig'e gittiler.

Küçüklerin artık o kadar da küçük olmadığı konusunda anlaşılmaya varıldı.

Maskeye katılabilirlerdi. Sürpriz bir şekilde Kase ve Malin tarafından talep edilen bir maskeli balo. Sanki neşeli maskeli baloların var olabileceğini bilmeleri gerekiyormuş gibi. Sanki karanlık anılarında aydınlığı görmeye ihtiyaçları varmış gibi.

"Daj?" Mira ona gülümsedi. "Ne düşünüyorsun?"

Ari sırtıttı. Onun yanağını okşadı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Bence en parlak yıldız sen olacaksın, Starlight. Çok güzel görünüyor."

Benimle yüzleşti.

"Çarpıcı, Mir. Bayıldım."

Küçük bir çığlık atarak arkasını döndü ve omzunun üzerinden "Livie'ye göstermek için sabırsızlanıyorum!" diye seslendi.

Yalnız kaldığımızda kollarımı Ari'nin beline arkadan doladım. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

Düz karnının üzerindeki ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Ben her zaman, Ne düşündüğünü bilmek *her zaman* bir oyun."

"Sanırım." Omuzlarının arasındaki yeri öptüm. "Sen, Ari Sekundär, harika bir babasın."

Ari avuçlarımdan birini ağzına götürdü ve ortasından öptü. "Ben olsam o kadar emin olmazdım."

"Nedenmiş o?"

Bana döndü. "O lanet kalenin tüm izlerini ve planlarını talep edeceğim, böylece her kanayan kan fae gözlemcisini stratejik olarak nereye yerleştireceğimi bileceğim. Aslında, Sıra'ya vardığımızda Bo, Mira'nın üzerine yerleştirilecek. Onun her hareketini takip edecek."

İnlemek istedim. Ona çekilmez olduğunu söylemeyi düşündüm. Bunun yerine güldüm ve başının arkasını kavrayarak onu derinden öptüm.

Ari bir iç çekti, öpücüğü ele geçirip benden daha fazlasını talep ederken dili benimkine değdi. Sırtım duvara çarptı. Ari parmaklarını saçlarıma geçirdi. Dudaklarımız çiğleşip şişene kadar beni öptü. Kocamın kollarına ve bacaklarına dolanarak biraz zaman geçirmek için kaleye geç gelmenin eşiğine gelene kadar beni öptü.

Geri çekildiğinde, Ari parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Sen benim mükemmel tehdidimsin, Saga."

"Sen en güzel piçsin," diye fısıldadım.

Savaşlarımız sona erdiğinden beri dönüyor, kader bize yeni bir yol, hayal ettiğimiz hayatı yaşamak için yeni bir şans verdiğinden beri dönüyor ve ben her anın tadını çıkarıyordum. Her meşgul kelime, her derin, dalgın düşünce. Tüm Ari'yi aldım ve kalbime yakın tuttum.

Hayır, hayatımız bir zamanlar hayal ettiğimiz gibi basit ve sakın değildi. Ben bir elçinin karısı değildim. Ben bir kraliçeydim; o da benim kralım. Fae adalarında bir yerde küçük bir uzun evde mütevazı bir şekilde yaşamak yerine bir krallığı yönetiyorduk ve yine de bunların hiçbirini değıştirmezdik.

Asillerin hiçbirinin bizi buraya getiren yolları değıştirmeyeceğinden emindim. Çok şey kaybetmiştik ama şiddetle seviyorduk ve sevdiklerimizi korumak için yapmayacağımız hiçbir şey olmadığını artık biliyorduk.

Arkadaştık.

Aileydik.

Özgürdük.

*Sonunda, kan, acı ve gözyaşları içinde, Kırık Krallıklar ulaştı.
Son.*

Sevgili Kötü Sevgililer

Sevgili Kötü Sevgililer,

Sanırım sana teşekkür etmeliyim. Gördüğünüz gibi, tıpkı Wraith ve bizim küçük vahşi Hikâye Anlatıcımız gibi kaderimi değiştirmişsiniz.

Görünüşe göre bu son savaşta ölmem için sefil, oldukça uğursuz planlar varmış. Hiç şüphesiz kahramanca olurdu. Ben, bir masumun, belki de küçük kraliyet ailesinden birinin önüne atlayacaktım. Belki de kaderli bir kraliçeyi, hatta Nightrender'ın asık suratını kurtarırdım. Tanrım, bu muhteşem olurdu. Düşünebiliyor musunuz, Kase Eriksson bir gün benim güzel fedakârlığım için Öteki Dünya'da boynuzumu dolu tutması gerektiğini bilerek günlerini yaşıyor?

Ne yazık ki hala yaşıyorum ve sizin sayenizde ölmediğim ortaya çıktı. Benim ve Junie'nin çarpıcı aşk hikayesini öğrenme arzunuz ciğerlerime hava girmesini sağladı.

Bu yüzden size teşekkür ederim. Hırsız kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Bir kaçakçı ve bir yalan tadımcısının hikayesinde sizinle tekrar buluşmayı dört gözle bekliyorum. Ne de olsa bu benim en sevdiğim hikaye.

Tüm sevgimle,
Niklas Tjuv

Daha fazlasını mı arıyorsunuz? En sevdiğiniz kraliyet mensuplarının hayatlarına bir bakış ~~atmak~~ için bonus sahneye [BURADAN](#) göz atın.

Sinsi Bakış

EVRENSEL KRAL

Yazılacak kader yolları var. Livia Ferus'un hapishane hüccresinde çocuk krala ne dediğini bilmek ister misiniz? Aşağıda Broken Kingdoms spin-off'u The Ever King'e bir göz atın.

Sonunun değıştirilmesi gerekiyordu.

Kız bütün öğleden sonrayı kuzgun tüyü kalemiyle satırların üzerini çizerek geçirdi, sonra karanlıkta çocuğa okumak için yeni, daha iyi kelimeler ekledi. Ötücü bir kuşla arkadaş olan bir yılanın masalı. Sonsuza dek mutlu yaşadıkları bir masal, çünkü kızın versiyonunda yılan kuşu asla yemiyordu.

Ay gece gökyüzündeki en yüksek tüneğini bulduktan çok sonra, kız kıyıya yakın savaş kalesindeki çatı katından kaydı. Eski taş kuleye giden yolu bulana kadar uzun yılan otlarını kalkan olarak kullandı. Tepesi çökmüştü ve artık pek de kule sayılmazdı ama duvarları yan yana duran iki adam kadar kalındı.

Temel boyunca demir parmaklıklar birkaç açıklığı kapatıyordu. Kız son hücreye çömelmeden önce kafasında altı parmaklıklı pencere saydı.

"Bloodsinger," diye fısıldadı. Savaşın sonundan beri, içerideki çocuğun duyabileceği kadar yüksek sesle nefes almaya çalışmıştı ama sınır boyunca tepinen muhafızlar bunun bir orman yaratığının tıslamasından başka bir şey olmadığını düşüneceklerdi.

Beş nefes, on nefes, sonra gölgelerin arasından fırtınalı bir gün batımı gibi kırmızı gözler belirdi.

Korkutucu bir çocuktur. Ondan birkaç yaş büyüktü ama savaşa katılmıştı. Halkının savaşçılarına karşı kılıç kaldırmıştı. Derisinde hâlâ kurumuş kan olan bir çocuk.

Kalbi anlamadığı garip bir korkuyla sıkıştı. Bu, çocuğu görebileceği son geceydi; bunu iyi değerlendirmeliydi.

"Sınavlar güneşle birlikte gelir," dedi çocuk, sesi kırılğan saman gibi kuruydu. "Gitsen iyi olur, küçük prenses."

"Ama senin için bir şeyim var ve hikâyeyi bitirmek zorundayım." Kız omzuna astığı keseden küçük bir kitap çıkardı.

yırtık deri. Kapağın üzerine siyah bir kuş ve sarmal bir yılan silueti çizilmişti. "Sonunu duymak ister misin?"

Çocuk uzun bir süre gözlerini kırpmadı. Sonra yavaşça nemli toprağa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Kız, yeni, lezzetli sonuyla işaretlenmiş son sayfaları okudu. Ötücü kuş ve yılan, farklılıklarına rağmen arkadaş oldular. Yalan yok, kurnazlık yok, hile yok. Her kelime onu parmaklıklara daha da yaklaştırdı, ta ki başı soğuk demire dayanana ve bir eli içerideki çocuğa uzanır gibi aralıkların arasından sarkana kadar.

"Gün doğumundan gün batımına kadar oynadılar," diye okudu, dağınık yazısına gözlerini kısarak. "Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar."

Bağları kapatıp çocuğa baktığında yüzünde bir gülümseme belirdi.

Şimdi avuçlarının üzerine yaslanmış, bacaklarını açmış, çıplak ayak bileklerini çaprazlamıştı. "Biz böyle miyiz Prensler? Bir yılan ve bir ötücü kuş mu?"

Gülümsemesi genişledi. Bütün meseleyi anlamıştı. "Sanırım öyle ve onlar hâlâ arkadaşlar. Bu yüzden yarın duruşmalarda artık savaşmayacağımızı söyleyebilirsin. Halkım kalmana izin verecek."

Artık kan yok. Daha fazla kabus yok. Kız nefret ve savaş yüzünden daha fazla kanı hazmedemiyordu.

Çocuk sustuğunda kesesine geri döndü ve ipi çıkardı. Ucunda son bakırını kullanarak satın aldığı gümüş bir tılsım vardı. Uçan bir kırlangıcın gümüş tılsımı.

"İşte." El yapımı kolyeyi parmaklıkların arasından uzattı ve düşmesine izin verdi. "Sana hikâyeyi hatırlatabileceğini düşündüm."

Bir anda aralarındaki mesafe bir lütuf haline geldi. Biraz daha yaklaşırsa çocuk kızın yanaklarındaki pembeliği görebilirdi. Onun tılsımla ilgili umudunun masalı hatırlamaktan çok *kendisini* hatırlamakla ilgili olduğunu görebilirdi.

Çocuk yavaş hareketlerle tılsımı eline aldı. Kirli başparmağı kanatların üzerinde gezindi. "Yarın tanrıları göreceğim ya da gönderileceğim, Ötücü Kuş."

Midesi alçaldı ve içine çay dökülmüş gibi sıcak bir şey doldu. Songbird. Bu ismi sevmişti.

"Bir savaşı kaybettiğinizde böyle olur." Boynuna ipi geçirdiğinde çocuğun dudakları kıpırdadı. "Bunu durdurmanın bir yolu yok."

Kalbinin atışı azaldı. Çenesini indirdi. Her ne kadar umutlu olsa da, kız aptal değildi. Çocuğun boynunu kurtaran tek şeyin onun bir çocuk *olması* olduğunu biliyordu. Bir erkek olsaydı, kellesini kaybedecekti. Onun halkına karşı savaşmıştı; onlardan nefret ediyordu.

Tıpkı hikâyedeki yılanın gökyüzündeki özgürlükleri için ağaçlardaki kuşlardan nefret etmesi gibi.

Umurunda değildi. İliklerine kadar işleyen bir his onu çocuğa doğru çekiyordu.

Onun da kendisine çekilebileceğini ummuştu.

Umut başarısız oldu. Gençken, her zaman bir düşman olarak damgalanacaktı.

Sürgün edilmiş ve yasaklanmış.

Gözlerini kırıştırdı ve bir kez daha kürklü keseye uzandı. "Bunun halkınız için önemli olduğunu biliyorum. Belki bir kez daha görmek istersiniz diye düşündüm."

Kız ince bir disk şeklindeki altın tılsımı dikkatle kavradı. Yıpranmış, eskimiş ve narindi. Kenarlarında garip büyü kalıntılarının hafif bir uğultusu vardı. Eğer babası onun bu parçayı kilitli kutudan çaldığını öğrenirse, muhtemelen onu bir hafta boyunca odasında kilitli tutardı.

Tepede, ay ışığı paranın ortasındaki garip rün üzerinde parlıyordu. Gölgeledeki çocuk bir nefes verdi. Bunu yapmak istediğini sanmıyordu.

Kız ona kitap okumaya başladığından beri çocuk ilk kez taş duvara tırmandı ve ellerini parmaklıklara doladı. Gözlerindeki kırmızı kan gibi derinleşti. Gülümsemesi farklıydı. Yan dişinin hafif sivri ucunu görebileceği kadar genişti, neredeyse bir kurdun dişlerine benziyordu ama o kadar uzun değildi.

Bu gülümseme onun kollarında bir ürperti yarattı.

"Benim için bir şey yapar mısın, Songbird?"

"Ne?"

Çocuk diski başıyla onayladı. "Bu babamdan bir hediye idi. Benim için ona göz kulak olur musun? Bir gün onu almak için geri geleceğim ve sen de bana daha fazla hikâye anlatabilirsin. Söz mü?"

Kız kollarındaki tüylerin diken diken olmasına aldırmadı ve "Söz veriyorum" diye fısıldadı.

Ağır botların sesi yakındaki toprağı kazıyınca, kız karanlıktaki çocuğa son bir kez baktı. Gümüş kuşu havaya kaldırdı

cazibesine kapıldı ve çimlere doğru koşmadan önce bir kez daha o kurt gibi sııttı.

Aceleyle uzun eve geri dönerken nabızı hızla atıyordu. Bakışları elindeki diske kilitlenmişti; topraktan fıskıran kökü hiç görmedi. Kalın kemer ayak parmağını yakaladı ve kızı yüzüstü toprağa serdi.

Öksürdü ve dizlerinin üzerine çöktü. Aşağıya baktığında, iç organları düğümlenmiş ipler gibi bükülmüştü.

"Oh, hayır."

Birkaç dakika önce korumaya söz verdiği disk vücudunun altına düşmüştü. Şimdi altının parıltısı toprakta üç pürüzlü parça halinde yatıyordu. Parçaları toplarken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, geceye bunu düzeltereğine, kırılanı onaracağına dair hıçkırarak söz verdi.

Belki de bu umutsuzluk, bir zamanlar diskin yüzeyinde işaretli olan ve şimdi dirseğinin altındaki pürüzsüz deriyi damgalayan garip rumuzu fark etmesini engelledi.

Zamanla, halkına saldıran deniz fae'lerinin acımasızlığı hakkında daha fazla şey öğrendikçe, kız o geceyi utanç verici bir sır gibi hatırladı. Kolundaki yara izi, bahçelerdeki taş döşeli basamaklardan sakarca inişi hakkında hikayeler uydurdu. Çocuğun onun için geleceğine dair verdiği sözü unutmuştu.

Kız onu diğer herkes gibi, yani düşman olarak görmeye başlayacaktı.

Keşke kız o gece o hücrelerden uzak dursaydı, belki de tüm dünyası çözülmeyecekti.

[BURADA EVER KING](#)'de Ever Kingdom'ın tutkulu ve karanlık dünyasına [dalarak](#) KrallıklarKırık 'ın genişletilmiş dünyasını keşfetmeye devam edin

Teşekkür

Ben ağlamıyorum, sen ağlıyorsun. Hayır, gerçekten hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Dört yıl boyunca düşüncelerimi ve hayal gücümü tüketen Kırık Krallıklar serisi sona eriyor.

Bu dünyaları sevdikleri için okuyucularıma ne kadar teşekkür etsem azdır. Ne yolculuktu ama. Kalbimin en derinlerinden teşekkür ederim.

Bu karakterleri oluşturmak için sabahın erken saatlerinde rock-Viking müziğime ve gece geç saatlere kadar süren yazma seanslarıma katlandıkları için aileme minnettarım. Derek ve çocuklar, sizi çok seviyorum. Gökyüzünün ve denizlerin ötesinde, hepimizin kalbi benimle.

Sara Sorensen'e tüm olay örgüsü açıklarımı yakaladığı için teşekkür ederim. Artık tüm dünyalarda bu açıkları bulmak zorundasın ve kimsenin aklına gelmeyecek şeyleri düşündüğün için sana her zaman minnettar olacağım. Kitabı en az bin kez okuduktan sonra bile gözden kaçan yazım hatalarını bulma beceriniz için Megan Mitchell'a teşekkür ederim. Diğer editörüm Jennifer Murgia'ya teşekkür ederim. İnanın bana, siz olmasaydınız tüm bu kitaplar zor olurdu.

Teşekkürler Wicked Darlings, teorileriniz, sorularınız ve Giflerinizle günlerimi aydınlatıyorsunuz, İYKYK.

Cennetteki babama beni bu yolculuğa yönlendirdiği için teşekkür ederim. Hayatımı değiştirdi. İşte daha fazla hınzırca romantik hikayeye.

LJ

İçindekiler

[Başlık Sayfa](#)

[İçindekiler](#)

[Karakter Listesi](#)

[Karakter Listesi](#)

[Karakter Listesi](#)

[Karakter Listesi](#)

[Seri Özeti İthaf](#)

[Tam Sayfa](#)

[Görüntü Batı](#)

[Haritası](#)

[1. Hayalet](#)

[2. İlk Şövalye](#)

[3. Hafıza Hırsızı](#)

[4. Kuzgun Kraliçe](#)

[5. Hikaye Anlatıcısı](#)

[6. Hikaye Anlatıcısı](#)

[7. Hikaye Anlatıcısı](#)

[8. Hikaye Anlatıcısı](#)

[9. Hikaye Anlatıcısı](#)

[10. Hayalet](#)

[11. Hikaye Anlatıcısı](#)

[12. Hayalet](#)

[13. Hikaye Anlatıcısı](#)

[14. Hikaye Anlatıcısı](#)

[15. Hikaye Anlatıcısı](#)

[16. Hikaye Anlatıcısı](#)

[17. Hayalet](#)

[18. Hikaye Anlatıcısı](#)

[19. Hikaye Anlatıcısı](#)

[20. Hayalet](#)

[21. Hikaye Anlatıcısı](#)

[22. Hikaye Anlatıcısı](#)

[Kırk Krallıklar](#)

[23. Haydut Prenses](#)

[24. Hafıza Hırsızı](#)
[25. Kuzgun Kraliçe](#)
[Sonun Başlangıcı](#)
[26. Hayalet](#)
[27. Haydut Prenses](#)
[28. Kuzgun Kraliçe](#)
[Kaderin Hediyeleri](#)
[29. Hikaye Anlatıcısı](#)
[30. Hayalet](#)
[31. Hikaye Anlatıcısı](#)
[32. Hayalet](#)
[33. Hayalet](#)
[34. Hikaye Anlatıcısı](#)
[35. Hikaye Anlatıcısı](#)
[36. Hayalet](#)
[37. Hikaye Anlatıcısı](#)
[38. Hayalet](#)
[39. Hikaye Anlatıcısı](#)
[40. Hikaye Anlatıcısı](#)
[41. Hayalet](#)
[42. Hayalet](#)
[43. Hikaye Anlatıcısı](#)
[44. Hayalet](#)
[Epilog Epilog](#)
[Epilog Epilog](#)
[Sevgili Kötü Sevgililer](#)
[Ön Gösterim Teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

